GARTH NIX

AUTORUL BESTSELLERULUI
MAGUL ÎNGERILOR

LIBRĂRIA DE INVESTIGAȚII MAGICE

AUTORIZATĂ SĂ VÂNDĂ CĂRȚI ȘI...
SĂ RĂZBUNE VIEȚI

LITERA

GARTH NIX

AUTORUL BESTSELLERULUI *MAGUL ÎNGERILOR*

LIBRĂRIA DE INVESTIGAȚII MAGICE

AUTORIZATĂ SĂ VÂNDĂ CĂRȚI ȘI... SĂ RĂZBUNE VIEȚI

LITERA

GARTH NIX

AUTORUL BESTSELLERULUI
MAGUL ÎNGERILOR

LIBRĂRIA DE INVESTIGAȚII MAGICE

AUTORIZATĂ SĂ VÂNDĂ CĂRȚI ȘI...
SĂ RĂZBUNE VIEȚI

LITERA

LIBRĂRIA DE INVESTIGAȚII MAGICE

GARTH
NIX

LIBRĂRIA DE INVESTIGAȚII MAGICE

Traducere și note de Iulia Dromereschi

LITERA
București

The Left-Handed Booksellers of London

Garth Nix

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Librăria de investigații magice

Garth Nix

Traducere din limba engleză și note: Iulia Dromereschi

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trășculescu

Corectură: Nicoleta Arsenie

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Nix, Garth

Librăria de investigații magice / Garth Nix;

trad. din lb. engleză și note de Iulia Dromereschi. –

Bucureşti: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7554-5

ISBN EPUB 978-606-33-7596-5

I. Dromereschi, Iulia (trad. și note)

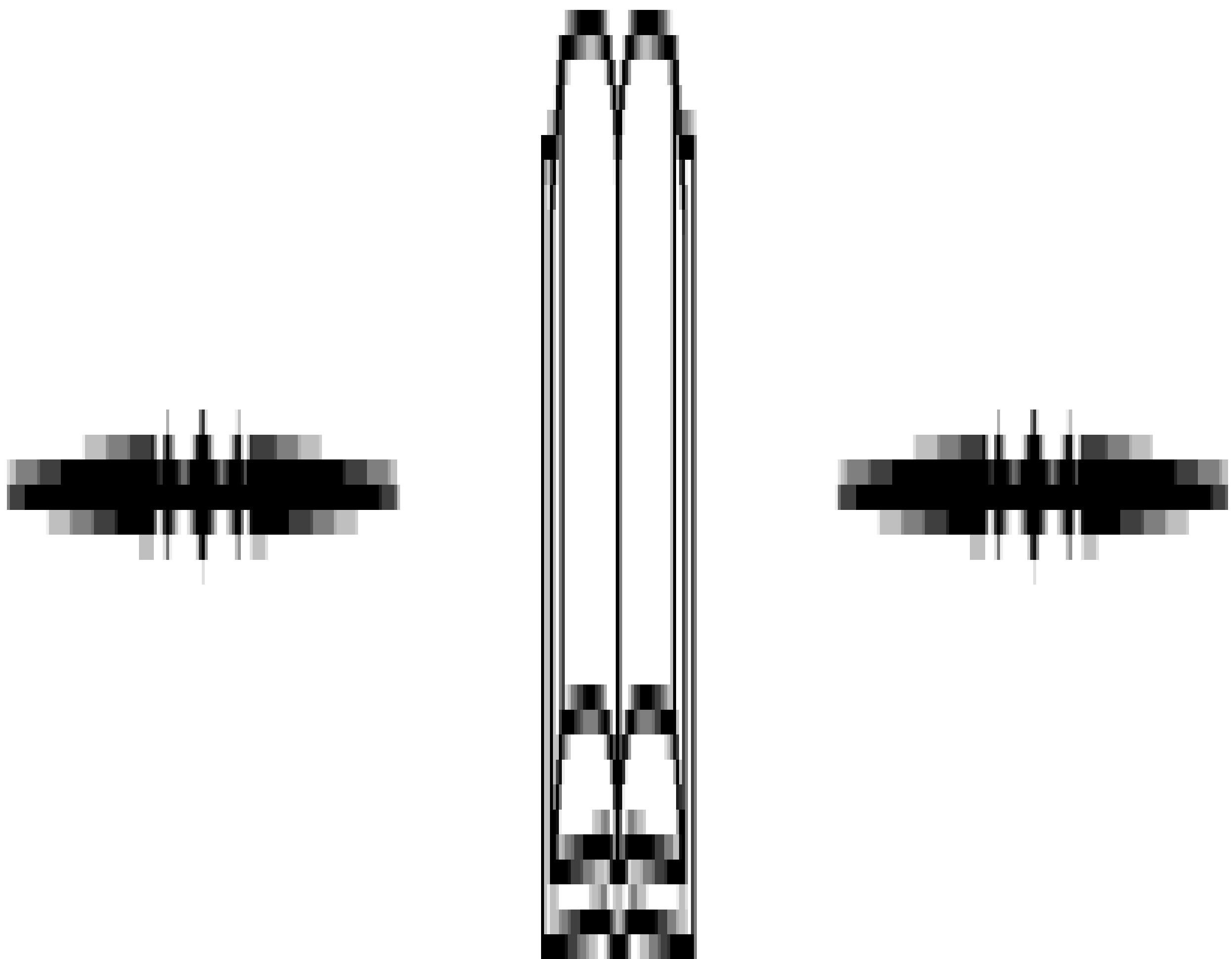
821.111

Pentru Anna, Thomas și Edward

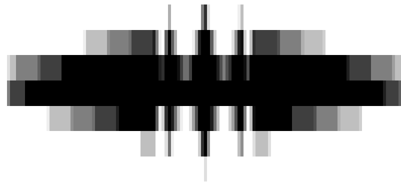
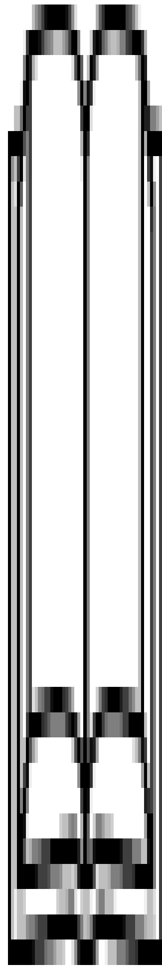
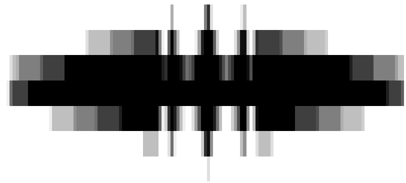
Pentru părinții mei, Henry și Katharine Nix

Pentru frații mei, Simon și Jonathan, și familiile lor

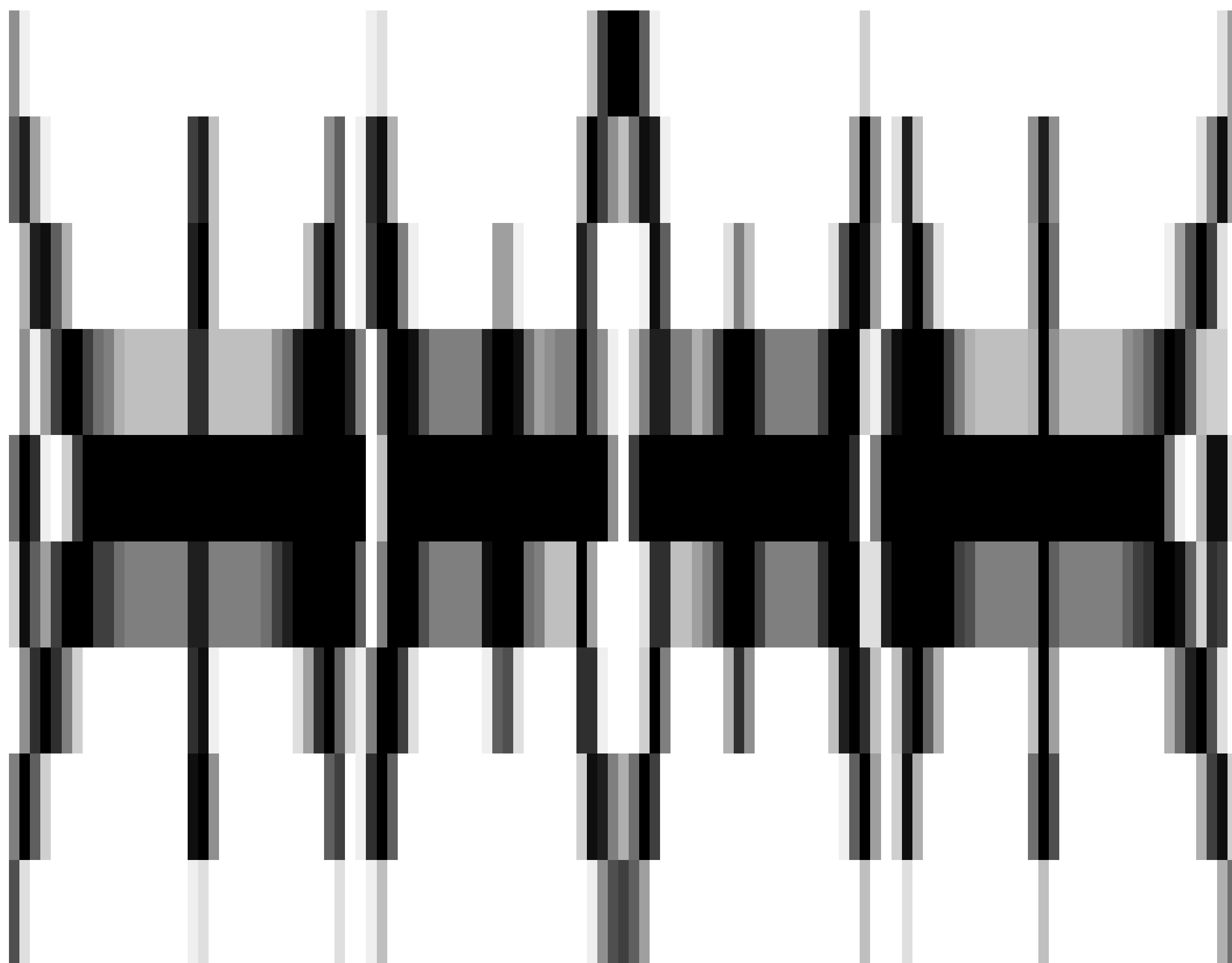
Pentru familia și prietenii mei

ACEASTĂ POVESTE ARE LOC ÎNTR-O VERSIUNE A ANGLIEI DIN 1983, DAR NU ESTE ÎNTRU TOTUL AȘA CUM ȘI-O AMINTESC CEI CARE AU TRĂIT PE-ATUNCI, ȘI NICI CUM AR REIEȘI DIN CERCETĂRILE CELOR CARE SE OCUPĂ CU ISTORIA. PRIN URMARE, CARE O FI VARIANTA ADEVĂRATĂ?

PROLOG

ERA 5:42 A.M., ÎNTR-O ZI DE MAI DIN 1984, ÎN VESTUL ANGLIEI, și o așchie de soare se înălțase deasupra culmii. Dar era încă răcoare și aproape întuneric în valea puțin adâncă, unde pârâul curgea limpede și drept, până ce se ondula spre stânga, înainte să ajungă la stăvilarul aflat la vreo doi kilometri în aval.

Un podeț din scânduri trecea peste pârâu în apropierea unei ferme, purtând cărarea puțin mai departe de ea și deviind plimbăreții. Nu c-ar fi fost o cărare bătută. Cumva, cei care treceau pe acolo nu vedeau de unde pornea, de sub stejarul străvechi de lângă răspântia cătunului din vecinătatea stăvilarului.

Din fermă ieși o fată, căscând, cu ochii pe jumătate închiși, cu mintea în mare parte încă pierdută într-un vis care i se păruse cât se poate de real.

Susan Arkshaw, care împlinise 18 ani cu două minute în urmă, mai degrabă sărea în ochi decât să fie considerată atrăgătoare, cu sprâncenele ei negre, alerte, care contrastau puternic cu părul ei tuns periuță și vopsit blond platinat. Purta un tricou cu turneul din 1968 al lui Jimi Hendrix, pe care îl primise mama ei cu cincisprezece ani în urmă, de la un tehnician al trupei. Tricoul era suficient de lung încât să poată fi purtat ca și cămașă de noapte, mai ales de o persoană scundă ca ea, deși vânoasă și musculoasă, de altfel. Oamenii credeau deseori despre ea că e dansatoare profesionistă sau gimnastă, dar se înșelau.

Mama ei, înaltă și zveltă, fără a fi musculoasă, spunea că Susan semăna cu tatăl ei; era posibil. Susan nu-l cunoscuse, și acesta era unul dintre puținele amănunte care îi fuseseră împărtășise vreodată.

Susan se apropie de pârâu și îngenunche, vârându-și mâna în apa rece și limpede. Avusese din nou visul acela care se tot repeta, încă din copilărie. Se încruntă, încercând să și-l amintească mai în detaliu. Începea mereu la fel, în același loc, lângă pârâu. Aproape că vedea...

O mișcare în apă sugeră mai întâi prezența unui pește care se ridică la suprafață, până când se transformă într-un vârtej agitat de stropi, prea mare pentru orice specie de pește. Încetișor, parcă trasă de o frânghie invizibilă, o creatură se ridică din inima curentului rapid direct în mijlocul pârâului. Picioarele, brațele și trupul ei erau făcute din alge și apă, din bețe de salcie și din trestie. Avea în chip de cap un coș împletit în formă de rădăcini de arin răsucite, cu globuri de apă învârtejită drept ochi limpezi, iar gura îi era făcută din doi crabi mărișori, cu cozile în clești. Trupurile lor de crustacee formau buzele inferioară și superioară.

Bolborosind și șiroind de apă limpede și rece, creatura înaintă plescăind trei, patru metri pe iarbă, și apoi pe pavajul de piatră, spre casă, după

care, ridicând un braț lung, izbi cu crengile verzi de salcie în sticla geamului, o dată, de două ori, de trei ori.

Gura din crabi se mișcă. O limbă din alge ieși afară, formând cuvinte, udă și ascuțită: Privesc și păzesc. Creatura râului se întoarse, și, în timp ce mergea înapoi, își pierdu din înălțime, din volum și din substanță, până ce, făcând ultimii pași, deveni doar nițel mai mare decât o grămăjoară de lucruri pe care albia umflată a pârâului le-ar fi putut arunca la mal, singurul semn al prezenței sale rămânând o urmă de noroi pe cărarea pietruită din fața casei.

Susan își masă tâmplele și privi în spate. Pe pietre se zărea o dâră de noroi. De la casă la pârâu. Dar mama ei se trezise mai devreme și își făcuse probabil de lucru pe-afară, plimbându-se de colo-colo în cizmele ei de cauciuc...

De pe acoperiș croncăni un corb. Susan flutură din mână spre el. Și în visul ei erau corbi, dar mai mari. Mult mai mari decât în realitate. Și vorbeau, deși nu-și amintea ce spuneau. Cel mai bine își amintea începutul visului. După ce creatura ieșea din pârâu, totul devenea confuz.

Pe lângă corbi, dealul ce se înălța în spatele fermei mai ascundea ceva. Acolo apărea din pământ o creatură, un soi de șopârlă de piatră, poate chiar un dragon.

Susan zâmbi, gândindu-se la ce însemnau toate astea. Subconștientul ei lucra intens, alimentat în copilărie de prea multe romane fantastice și de o dietă compusă din Susan Cooper, Tolkien și C.S. Lewis. Creatura din pârâu, corbii gigantici și șopârla din pământ ar fi alcătuit un coșmar, dar visul nu era înspăimântător. Dimpotrivă. Se simțea mereu ciudat de liniștită, după ce-l visa.

Căscă zdravăn și se întoarse în pat. Se băgă sub plapumă și simți că o cuprinde iar somnul, dar își aminti brusc ce spusese unul dintre corbii

imenși în vis: „Daruri de la tatăl tău pentru noi, creaturile de apă, aer și pământ, de privit și de păzit“.

– Tată, repetă Susan, adormită. Tată...

Mai târziu, când mama îi aduse ceai și pâine prăjită la pat, la ora opt dimineața, în chip de tratație pentru ziua ei, Susan uitase că se trezise mai devreme, uitase că avusese iar visul obișnuit. Dar ceva persista totuși. Știa că visase.

Își privi mama, care ședea la capătul patului.

– Am visat ceva important azi-noapte, cred. Doar că nu-mi amintesc ce anume.

– E bine să visezi, îi spuse mama, care trăia chiar ea într-un vis, în mare parte. Își trecu degetele prin părul lung, des și negru, înspicat ici și colo de albul suferinței, nu de vârstă. Jassmine nu lăsa pe nimeni să-i taie părul. Se agita când Susan îi sugera să facă mai mult decât doar să-și scurteze vârfurile, lucru pe care-l reușea singură. De cele mai multe ori, continuă ea. Dar sunt și vise urâte.

– Cred că visul meu era despre tata.

– Ah, serios? Mai vrei ceai?

– Sigur nu-mi poți spune cine e tata?

– Nu. Erau alte vremuri. Eram altă persoană. Ai spus cumva că mai vrei ceai?

– Da, mamă.

Mai băură niște ceai, pierdute în gânduri.

În cele din urmă, Susan spuse, hotărâtă:

– Cred că voi pleca mai repede la Londra, ca să mă obișnuiesc. Cu siguranță am să găsesc o cârciumă în care să lucrez. Și voi... voi încerca să-l găsesc pe

tata.

– Poftim, dragă?

– Mă duc la Londra. Înainte să m-așez într-un loc anume. Îmi caut doar ceva de lucru și-așa mai departe.

– Păi, e normal. Cred. Dar să ai grijă. El mi-a zis... nu, era vorba despre altceva...

– Cine este „el"? Ce ți-a zis și la ce să am grijă?

– Hm? Am uitat. La Londra. Da, firește, trebuie să pleci. Când aveam 18 ani, nu-mi puteam imagina să stau în altă parte. Dar insist să-mi trimiți vederi. Cu Trafalgar Square...

Susane așteptă ca Jassmine să continue, dar vocea mamei sale se stinse, în timp ce fixa cu privirea peretele și gândurile pe cale să fie împărtășite i se rătăceau deja pe drum.

– Așa voi face, mamă.

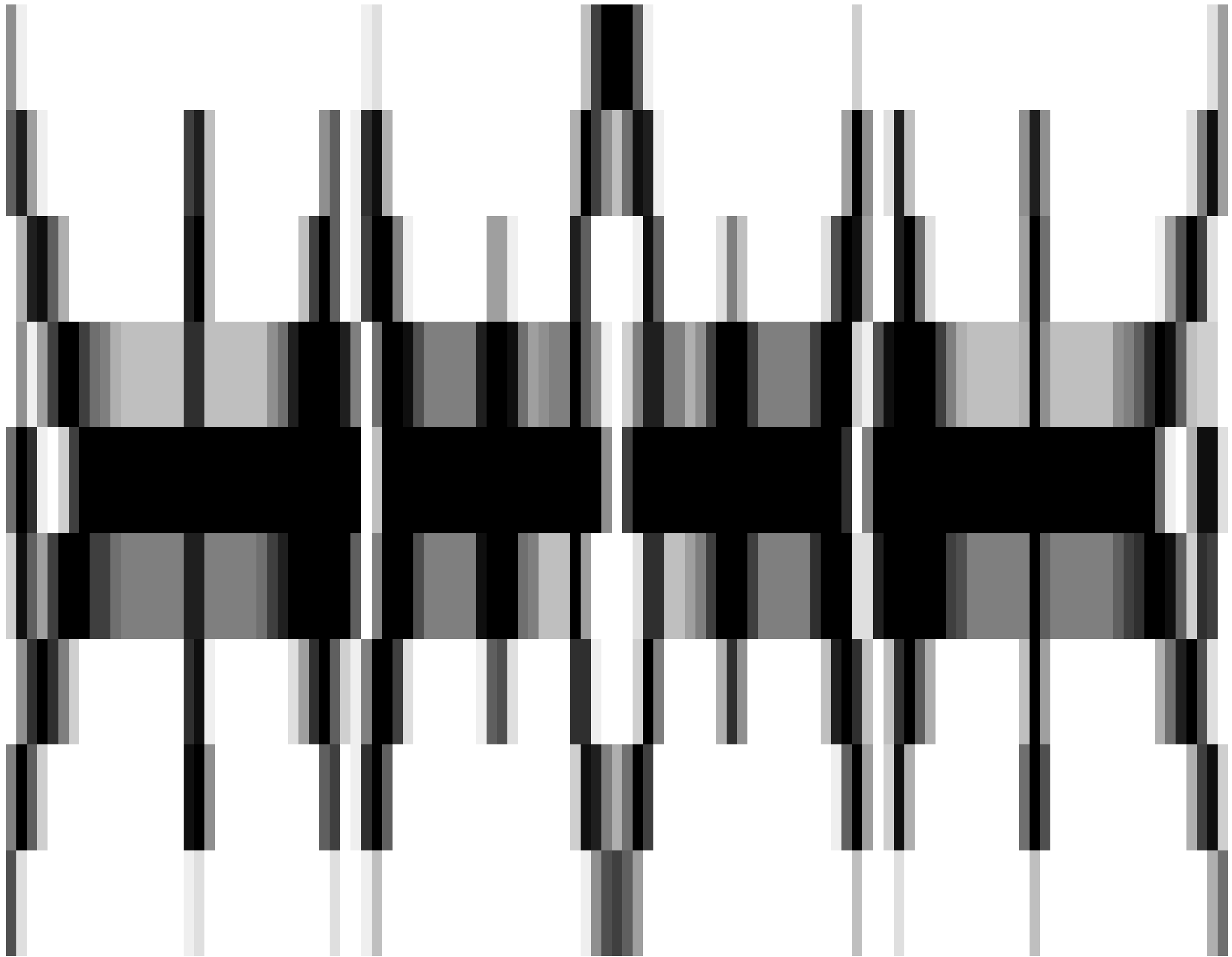
– Știu că vei avea grijă. Ai 18 ani! La mulți ani, draga mea! Acum, trebuie să mă întorc la tablou, înainte s-apară norii și să-mi strice lumina. Cadourile mai târziu, bine? După al doilea mic dejun.

– Cadourile mai târziu. Să nu ratezi lumina!

– Nu, nu. Și tu, draga mea fetiță. În special tu. Să fii sigură că ai mereu parte de lumină. Asta și-ar fi dorit el.

– Mamă! Cine este „el"? Vino înapoi! Of, nu mai contează...

CAPITOLUL UNU

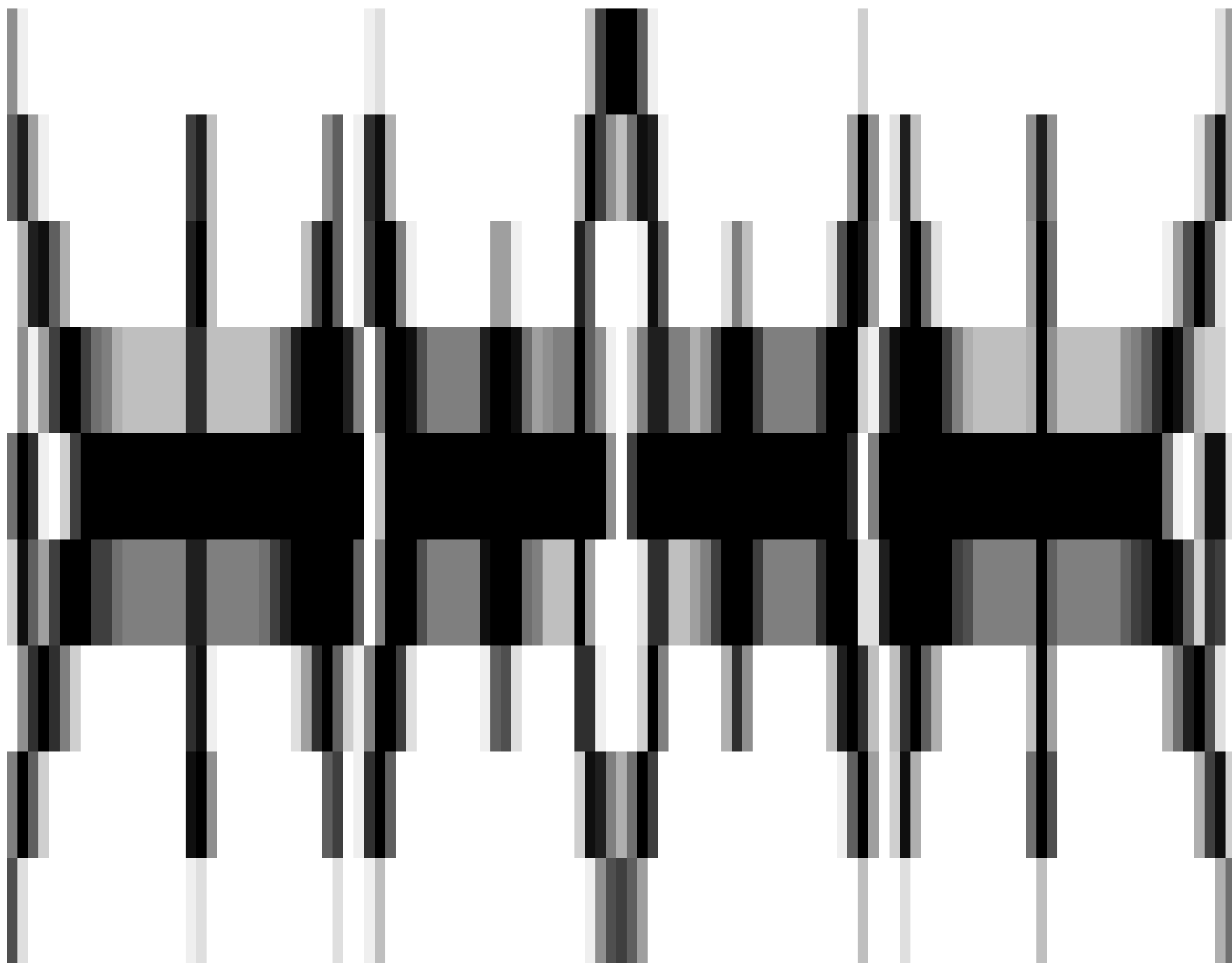

Era un vânzător cu stânga-nmănușată

Și dreapta batjocoritoare; sabia dragă

O mânuia-n oglindă, fără grabă –

Se pricepea la cărți și să ucidă, totodată.

UN TÂNĂR SUBȚIRE, CU PĂR LUNG ȘI BLOND, CARE PURTA un costum la mâna a doua, din trei piese în nuanțe verde-muștar, cu pantaloni foarte evazați și cizme din piele de crocodil artizanale, cu tocuri cubaneze de cinci centimetri, se apleca deasupra bărbatului mult mai vârstnic de pe canapeaua de piele. Cel din urmă purta doar un halat de mătase, cu monogramă, care se desfăcuse și dezvelea o burtă la fel de umflată ca a unui pește balon. Fața lui cărnoasă era roșie de furie, iar fălcile încă îi tremurau de la șocul de a fi fost împuns, taman în nasul cuprins de rozacee, cu un ac de pălărie de argint.

– Vei plăti pentru asta, neno... înjură bătrânul, agitând lama pe care tocmai o scosese de sub una dintre pernuțele brodate de pe canapea.

Dar fața lui își pierdu rigiditatea, iar carnea i se scofâlci precum o pungă de plastic atinsă de flacăra unei lumânări. Tânărul – sau poate

era o tânără îmbrăcată bărbătește – se dădu înapoi și privi transformarea: carnea de sub halatul albastru-deschis deveni un praf fin, care se risipi în aer și dezveli oase ciudat de galbene, ieșind din mâneci și guler, iar oasele se fărâmițară și ele într-un nisip dintre cele mai fine, măcinat mărunt de mărețul ocean, de-a lungul mileniilor.

Deși, în cazul său, nu fusese nevoie de un ocean și nici de milenii, ci doar de o înțepătură de ac și de câteva secunde. Era, într-adevăr, un ac special, deși arăta ca oricare altul confecționat pentru doamne din perioada regelui George. Acesta era însă din oțel suflat cu argint, cu vraja de destrămare a lui Solomon gravată pe el cu litere prea mici ca să fie observate de un ochi neantrenat, invizibile printre cuvintele care-i atestau originea – Birmingham, în 1797, creat de Harshton și Hoole. Niște argintari obscuri, nu foarte căutați, nici atunci, nici acum. Făceau ace de pălărie, și, din când în când, câte un cuțitaș pentru scrisori foarte ascuțit.

Tânărul, căci un tânăr era, sau tindea să fie unul, ținea acul de pălărie din argint în mâna stângă, îmbrăcată într-o mănușă arămiu-deschis, din piele de căprioară foarte fină și suplă. Degetele elegante ale mâinii sale drepte nu erau acoperite. Purta un inel pe degetul arătător al mâinii drepte, un inel subțire, de aur, gravat cu o inscripție pe care trebuia să o privește de aproape ca să o poți citi.

Mâna stângă, înmănușată, nu-i tremura deloc când puse acul la loc în buzunarul său special din mâneca dreaptă a costumului, cu capul fixat între butonii de manșete de o jumătate de liră (1897, regina Victoria; an jubiliar, nu orice jumătate de liră veche) ai cămășii Turnbull & Asser. Mâna lui dreaptă tremura nițel, deși insuficient, încât să facă acul să tragă un fir.

Tremurul ușor nu era cauzat de dematerializarea capului răufăcătorilor, Frank Thringley. Se datora faptului că nu trebuia să fie acolo, și se întreba cum va explica...

– Mâinile... mâinile sus!

Nu trebuia nici să fie surprins de cineva precum tânăra care năvălise în încăpere, cu un cuțitaș X-Acto în mâinile care-i tremurau. Nu era nici înaltă, nici scundă și avea în mișcări o grație musculoasă, care sugera că poate fi o expertă în arte marțiale sau o dansatoare, deși tricoul ei cu The Clash, purtat pe sub o salopetă bleumarin, bocancii Doc Marten vișinii și părul tuns periuță și vopsit blond o făceau să arate mai degrabă a solistă punk.

Tânărul ridică mâinile la nivelul capului. Cuțitara era:

1.Tânără, probabil de vârsta lui, adică 19 ani;

2.Aproape cu siguranță nu o Sorbitoare, precum Frank Thringley; și

3.Nu genul de femeie pe care o țineau în casă capii răufăcătorilor.

– Ce... ce i-ai făcut unchiului Frank?

– Nu-i unchiul tău.

El făcu un pas în față, dar se opri când ea flutură cuțitul.

– Ei bine, nu, dar stai pe loc! Nu te mișca! Altfel chem poliția!

– Poliția? Sper că nu te referi la Charlie Norton, la Ben Nas-Strâmb, sau la alți prieteni simpatici de-ai lui Frank?

– Mă refer la poliție, spuse hotărâtă tânăra. Se apropie de telefonul de pe comodă. Era un telefon nepotrivit pentru Frank Thringley, se gândi Merlin. Antic, art deco, din anii ’30. Un obiect mic, ivoar, cu margini aurii și un fir drept.

– Cine ești? Adică, da, sigur, poți suna la poliție. Dar probabil avem vreo cinci minute, sau chiar mai puțin, înainte să...

El tăcu. Folosindu-și mâna stângă, înmănușată, scoase brusc un revolver foarte mare din geanta de umăr țesută din păr de iac, pe care o purta pe partea dreaptă.

În același timp, fata auzi ceva în spatele ei, ceva care urca scările, care nu suna a pași normali, și se întoarse chiar când un gândac cât un ponei țâșni în cameră. Tânărul trecu pe lângă ea și trase de trei ori, bum! bum! bum!, în toracele creaturii, împroșcând cu sânge întunecat și bucățele de chitină covorul Aubusson alb. Și totuși, gândacul continua să se apropie, cu picioarele plurisegmentate din spate agitându-se și cu membrele încârligate din față trosnind. Aproape că ajunse la picioarele tânărului, când acesta ținti iar, încă de trei ori, făcându-l pe uriașul și hidosul gândac să se răsucească pe spate și să se învârtească, într-o agonie muribundă.

Când ecourile asurzitoare ale împușcăturilor se stinseră, fata își dădu seama că țipa și se opri, căci nu era de niciun folos.

– Ce-a fost asta?

– Pediculus humanus capitis. Un păduche, răspunse tânărul, care-și reîncărca revolverul, ridicându-și vesta ca să se aprovizioneze dintr-o centură cu muniție, de pânză. Mărit, firește. Trebuie să plecăm. Apropo, eu mă numesc Merlin.

– Ca Merlin, magicianul?

– Ca Merlin, vrăjitorul. Și tu ești...?

– Susan, spuse ea, automat.

Se uită la păduchele imens, care încă se zbătea pe covor, apoi la grămăjoara de praf roșiatic de pe jos, care pătase și halatul albastru pal. Monograma „FT“ părea să arate cine fusese praful înainte.

– Ce mama iadului se petrece aici?

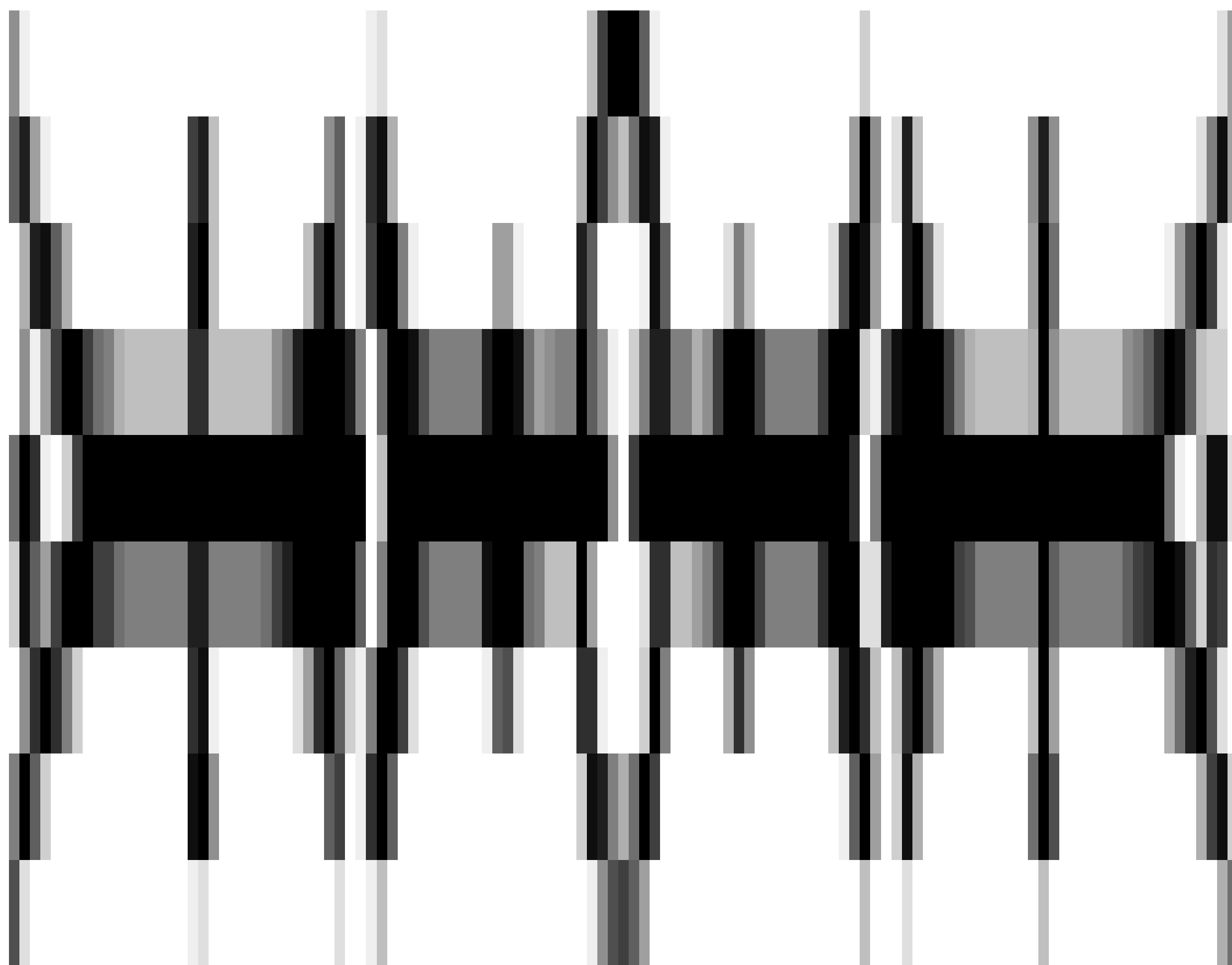
– Acum nu-ți pot explica, răspunse Merlin, care se dusese la geam și ridica draperia.

– De ce nu?

– Fiindcă, dacă rămânem, suntem morți amândoi. Haide. Ieși pe fereastră.

Susan privi telefonul și se gândi să cheme poliția. Dar, după încă o secundă de cumpănire atentă, însă rapidă ca fulgerul, îl urmă.

CAPITOLUL DOI

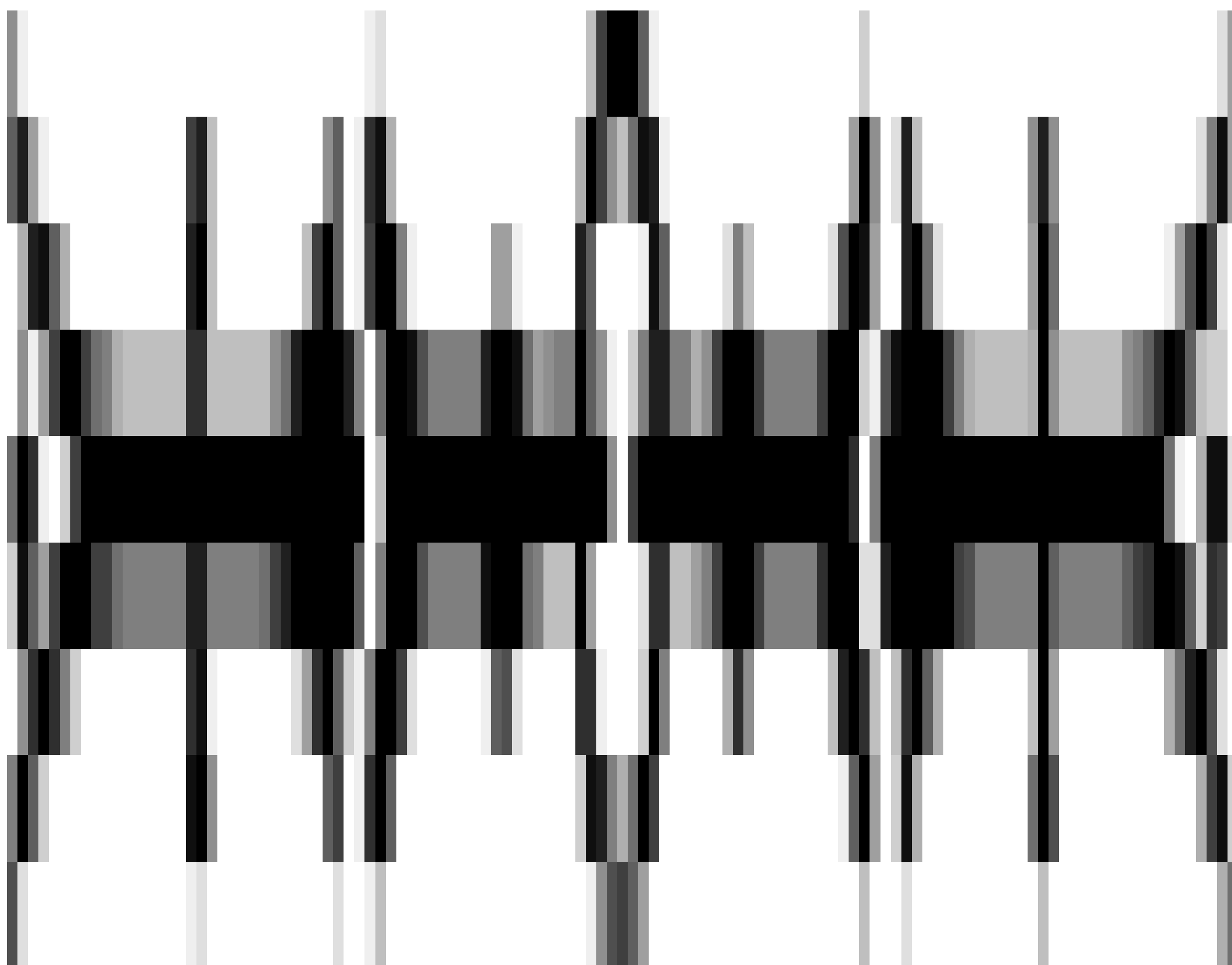

Văzui un librar stângaci, într-o bună zi,

În pădure, dar nu îndrăznii

Să-l întreb unde avea de umblat, pentru că

Era mai bine să nu fi aflat.

GEAMUL DĂDEA PE ACOPERIȘUL SEREI, care se întindea din spatele casei până la gard. Dincolo de el se vedea masa întunecată a pădurii Highgate. Merlin mergea pe coama plată de oțel a serei, în ciuda tocurilor cubaneze. Lățimea ei nu depășea o palmă, și de fiecare parte coborau în pantă panouri de sticlă. Dar el se purta de parcă n-ar fi avut nicio importanță, deși, să fi căzut, ar fi trecut prin ele și ar fi fost sfâșiat în bucăți.

Susan ezită și se uită în urmă. Gândacul monstruos încă se agita, dar se mai întâmpla ceva. O ceață întunecată se înălța pe scări. Arăta ca un fum negru, dens, dar se mișca încet, și nu simțea miros de foc. Orice o fi fost, știa din instinct că nu era a bună, că le era dușman. Se cutremură, se aplecă și urcă pe coama serei, mișcându-se repede, pe coate și genunchi.

– Pe scări urcă o ceață ciudată, gâfâi ea, când sfârși de urcat.

Merlin stătea în fața ei, dar când ea vorbi, el sări pe creanga unui stejar bătrân, îndoită peste gardul grădinii.

– Cum de te-ai descurcat cu tocurile alea? icni Susan.

– Obișnuința, răspunse Merlin. Se ținu cu mâna dreaptă de o creangă mai înaltă și îi întinse mâna stângă. Sari!

Susan privi în urmă. Ceața neagră, extraordinar de groasă, se răsucea deja în fuioare pe geam. Nu se mișca deloc ca o ceață normală; de fapt, un fir lat se zvârcolea spre ea, dând să o apuce.

Sări. Merlin se întinse după ea, dar Susan n-avea nevoie de ajutor. Ateriză aproape de trunchi și se echilibră imediat, înconjurându-l cu brațele.

– Jos, spuse Merlin, coborând iute. Și repede!

Susan îl urmă, sărind de la un metru și jumătate și împroșcând cu bocancii noroiul amestecat cu frunze. Plouase aproape toată ziua, deși, odată cu căderea nopții, ploaia se mai domolise. Acum, fiind trecut de miezul nopții, aerul era doar vâscos.

Pădurea era foarte întunecoasă. Lumina rămăsese în urma lor, revărsându-se din case și de pe străzi pe Lanchester Road.

Ceața neagră se ridica deasupra serei, scurgându-se peste panouri, de o parte și de alta a coamei. Se întindea și se contopea cu întunericul, odată ce ieși din conul de lumină al caselor și al străzii.

– Ce este?

– Îți explic mai târziu, spuse Merlin. Urmează-mă. Trebuie să ajungem pe vechea cărare în linie dreaptă.

O luă înainte, aproape alergând în zigzag printre copaci. Susan îl urmă, cu mâinile ridicate ca să se ferească să rupă crengi și mlădițe. Nu vedea

nimic limpede. Merlin era doar o siluetă întunecată, în fața ei. Trebuia să aibă încredere că el vedea pe unde aleargă și să încerce să-l urmeze.

Câteva minute mai târziu, aproape că se izbi de spatele lui, când el ajunse la o cărare. Ezită o clipă, privind la dreapta și la stânga și apoi sus, spre cer, la cele câteva stele vizibile.

– Pe aici! Haide! Acum alerga.

Susan se ținu aproape de el cât de mult putu, luptându-se cu senzația că vor da peste ceva și se vor lovi rău, dublată de gândul că s-ar fi putut întâmpla ceva chiar mai rău dacă nu depășeau ceața neagră despre care era sigură că încă îi urmărea, tot mai iute, în beznă, cu tentaculele întinse de ambele părți, căutând-o...

Merlin se opri.

– Am ajuns, spuse. Acum putem merge încet. Ține aproape, mergi doar pe cărare.

– Nici măcar n-o văd! icni Susan.

– Stai în spatele meu, spuse Merlin. Acum încetinise. Cerul se mai luminase, aici, și exista mai mult spațiu deschis în jurul cărării. Copacii nu se înghesuiau într-atât.

Susan privi în urmă, căscând ochii, în încercarea de a vedea ceva. Întunericul părea să fi căpătat nuanțe, umbre diferite.

– Ceața aceea, șopti ea. Cred că ne urmărește.

– Da, spuse Merlin. Dar nu poate ajunge pe cărare.

– De ce nu?

– Este un lucru din vechime, așa că ascultă de vechile cutume, spuse Merlin. Dar nu trebuie să ne facem griji din pricina ceții, ci a lui Shuck[1]�.

– Shuck?!

– Ceața este doar un efect de însoțire, dacă vrei, spuse Merlin. Dezorientează și distrage, și este necesară pentru lucrul care se mișcă înăuntrul ei, după ce se îngroașă suficient. Acela e Shuck. Deși mai are și alte nume. Încetini, studiind terenul din fața lui. Cărarea cotea spre dreapta, iar în fața lor se întindea un crâng de fagi. Cărarea nouă nu urmează vechiul drum drept. Va trebui să ne întoarcem.

– Să ne întoarcem?!

– Da. Înapoi și iar înainte, până în zori, dacă trebuie.

– Dar... Shuck ăla...

– Nu ne poate atinge cât suntem pe adevărata cale, spuse Merlin. Întoarce-te, dar nu te abate!

Susan se răsuci pe călcâie și începu să meargă încetișor, urmând cât de bine putea cărarea.

– Nu văd, șopti ea, după câțiva pași. Auzea pietrișul scrâșnindu-i sub picioare, diferit de noroiul amestecat cu frunze putrede. Dar era ușor să calce greșit pe întuneric, rătăcind drumul.

– Dacă nu te împotrivești, te voi ține eu de umeri și te voi ghida, spuse Merlin. Mergi încet și va fi bine.

Ea îi simți mâinile pe umeri, într-o atingere ușoară. Dar chiar și așa, mâna lui stângă i se părea ciudată. Simțea o căldură neobișnuită radiind dinspre ea, care-i pătrundea prin mănușă, prin salopetă și prin tricoul ei, de parcă ar fi conținut un fel de dispozitiv de încălzire. Merlin o împinse ușurel spre dreapta.

– Partea bună, spuse el, după ce înaintaseră alene vreo zece metri, e că nimeni nu va îndrăzni să ne mai urmărească, acum că i-au dat drumul lui Shuck.

– Nu?

– N-ar avea logică, explică Merlin. Sper ca ploaia de mai devreme să fi oprit pe oricine se mai aciua prin pădure. Încetinește! Fir-ar să fie!

– Ce este?

– Cărarea cotește, iar copacii au crescut. De ce nu puteau urma cărarea veche? Stai așa. Trebuie să ne întoarcem iar.

Și făcură întocmai. Pentru prima dată, Susan își dădu seama că o mai frământa ceva. Pe lângă toate celelalte lucruri tulburătoare, precum prefacerea în praf a „unchiului“ Frank, gândacul imens sau ceața neagră.

– Nu aud traficul. Nici trenurile. Nimic, în afară de noi. De ce?

– Este două dimineața.

– Ei, hai! Oi fi eu fată de la țară, dar am mai fost la Londra.

– Da? De unde de la țară?

– Din West Country. Între Bath și Chippenham. Nu schimba subiectul.

– Mă tem că tăcerea înseamnă că acum suntem complet înconjurați de ceața care-l învăluie pe Shuck. Că veni vorba, va încerca să ne sperie ca să ne abatem de la cărare, probabil, așa că fii pregătită. Ține-mă de umeri și stai aproape.

Continuară să meargă. Singurele zgomote veneau de la pietrișul de sub picioarele lor, de la rămurelele care trosneau sub tocurile cubaneze și tălpile bocancilor Doc Marten și de la respirația lui Susan, care încă nu se domolise.

– Luna iese din nori, spuse Merlin.

– Și e bine?

– Nu întotdeauna. Dar pentru noi da, în seara asta. O lună nouă este mai blândă cu poporul mai tânăr, adică cu oamenii, în mare parte. În

plus, face mai vizibilă cărarea.

Cărarea era mai vizibilă, într-adevăr. De fapt, amestecul de pietriș, frunze putrede și noroi era acum luminos și nu doar reflecta razele palide ale lunii; parcă fusese aprins de ele.

Lumina lunii făcea mai palpabilă și ceața neagră. Îi înconjura, îi evita, transforma cărarea într-o alee îngustă și periculoasă. Din când în când, ajungeau la ei fuioare și firicele, care se retrăgeau când atingeau cărarea și se rostogoleau înapoi în masa cețoasă.

După câțiva pași, nasul lui Susan se încreți și simți un gust de fiere în gât.

– E ceva ce miroase oribil, șopti ea. A carne râncedă și... a apă puturoasă.

– Este Shuck, spuse Merlin, fără să coboare tonul vocii lui blânde, melodioase. Probabil c-a fost invocat de cei care au luat măruntaiele și sângele din Smithfield Market, așa că detestă muritorii chiar mai mult, pentru că i-au murdărit apele. Nu te uita. Merge alături de noi, puțin mai în spate și spre dreapta.

Mirosul se întețí, iar firele de păr de pe ceafa lui Susan se ridicară. Simți un fior între omoplați, de parcă ar fi atins-o vârful unui dinte imposibil de ascuțit, gata să i se înfigă în carne.

– Hai să jucăm „Douăzeci de întrebări“, propuse Merlin, lejer. Ca să mai uiți de... ăăă, una, alta.

– N-am suferit niciodată chestia aia cu „da și nu“, spuse Susan. Făcea eforturi să vorbească normal. Era conștientă că în spatele ei exista ceva, ceva mare și oribil, cu o respirație care duhnea a hoit. Ce-ai spune dac-am răspunde la întrebări?

– Sigur, zise Merlin. Ajungem acolo unde trebuie să ne întoarcem iar. Ține capul în pământ. Dacă-l vezi pe Shuck, nu te uita direct la el.

– Bine. Când răspundem la întrebări, nu ajungem într-una din situațiile alea în care, dacă știu prea multe, va trebui să mă ucizi, nu?

– Deja știi prea multe, răspunse Merlin. Dar nu ești în pericol din cauza mea. Sau alor mei. Deși mă tem că viața ta nu va mai fi niciodată la fel.

– Vai! făcu Susan.

– O parte e posibil să devină mai bună, spuse Merlin, atent. În funcție de relația ta reală cu „unchiul" Frank. Ochii în pământ și întoarce-te!

Susan încercă să privească în jos, dar tot surprinse o sclipire trecătoare de ceva cumplit în ceață, un lucru masiv, diform și contorsionat, cu ochi ca niște răni deschise și cu un bot mare, care picura permanent.

– Jos privirea! Continuă să mergi!

– Merg, merg, spuse Susan, cutremurându-se.

– A rămas în spate. Chiar nu ne poate scoate de pe cărare, spuse Merlin. Să ne imaginăm că ne-am întâlnit... ăăă, undeva, și că discutăm prietenește. Tu ce făceai în casa aceea?

– Frank a fost prieten cu mama, cu mulți ani în urmă, spuse Susan. Deschise iar ochii, doar puțin, privind printre gene. Cred c-a fost iubitul ei. Îmi trimitea mereu cadouri de Crăciun și se semna „unchiul" Frank. Nu l-am cunoscut până ce n-am ajuns la Londra, azi. Adică, ieri. Am știut imediat că făcusem o greșeală. Să vin să-l văd, adică. Voiam să mă strecor afară, când am auzit că intri tu. Ce i-ai făcut, de fapt? De ce?

– Ca să ajung în miezul lucrurilor, l-am atins cu un obiect de argint gravat cu vraja lui Solomon pentru trasnformarea Inofensivilor în muritori... în oameni. Dar Frank era ceea ce noi numim „Sorbitor". Un băutor de sânge...

– Un vampir!

– Nu. Ăia nu există, deși, cu siguranță, Sorbitorii se află la baza legendei. Mușcă, într-adevăr, dar aproape mereu în zona gleznei sau a

încheieturii, nu a gâtului, fiindcă nu vor să ucidă, și sunt mereu mușcături mici. Lasă sângele să curgă și îl sorb. Nu e vorba de nicio absurditate cu dinți mari; pur și simplu lipăie sângele, ca o pisică. Au limbi triunghiulare. Este unul dintre semnele care-i trădează.

– Îi vânezi și-i ucizi?

Merlin oftă.

– Nu. De obicei îi lăsăm în pace, dacă se poartă frumos. De fapt, avem un Sorbitor care lucrează pentru noi, la contabilitate, și în... infirmerie. Saliva de Sorbitor are proprietăți vindecătoare puternice.

– De ce l-ai înțepat pe Frank cu acul de pălărie?

– Ți-ai dat seama că era un ac de pălărie?

– Sunt studentă la Arte. Mă interesează bijuteriile, deși mă consider designer de imprimeuri. De fapt, voi fi studentă, când începe semestrul. De aceea îmi caut tatăl acum. Am la dispoziție cam trei luni, înainte să trebuiască să-mi pun centura, cum s-ar exprima doamna Lawrence.

– Cine este doamna Lawrence?

– Profesoara mea de arte plastice din clasa a șasea. M-a ajutat să intru la facultate și spune mereu să nu cumva să-mi irosesc șansa.

– Ce facultate? Pregătește-te să te oprești și să te întorci.

– Slade.

– Trebuie să fii bună.

– Cred că merită să-mi vezi gravurile. Și mă pricep la desen. Deși nu e tocmai în tendințe să știi să desenezi.

– Trebuie să fie satisfăcător să poți face lucruri. Întoarce-te.

Se întoarseră. Susan simți o duhoare puternică de hoit și aproape că-i veni să vomite, dar își dădu seama că atenția i-ar fi fost distrasă dacă vorbea. Repede, bâlbâi prima întrebare care-i veni în minte:

– Dacă suntem în siguranță pe cărare, nu ne putem așeza?

– Nu, răspunse Merlin. Are puterea vechii cărări drepte doar dacă ne deplasăm continuu pe ea. În momentul în care ne-am opri, ar deveni un simplu petic de pământ, și ne vor înhăța ceața și Shuck.

– Deci ești vrăjitor?

– În principiu, sunt librar.

– Ce?

– Serios. Sunt librar. Mă ocup de livrări, în mare parte. Despachetez și pun pe rafturi. Nu prea vând. De asta se ocupă dreptacii.

– Dreptacii?

– Este un fel de afacere de familie. Poate „clan“ ar fi un termen mai potrivit. Suntem stângaci sau dreptaci. Deși nu e bătut în cuie. Unii citesc, alții caftesc. Așa spunem noi. Ridică mâna stângă, înmănușată, în lumina lunii. După cum vezi, eu fac parte din jumătatea stângace.

– Dar ce înseamnă? Care-i treaba cu... cafteala?

– Să fiu sincer, e destul de neclar. N-am caftit niciodată pe cineva. Am folosit săbii, pumnale, ace de pălărie... dar Saint-Jacques cel stângaci...

– Sanjuck[2]�?

– San Jack. Numele de familie. Francez. Deși nu suntem francezi și nu este numele nostru, ci am fost botezați astfel de prima regină Elisabeta. Era derutată, și s-a cam lipit de noi. În fine, noi, cei stângaci, ne ocupăm de partea activă, facem comisioane, ne luptăm, și tot așa. Partea cu cafteala este, poate, o reminiscență amară a faptului că, în secolul al

XVII-lea, câțiva dintre noi au ajuns să fie caftiți de diverse grupări religioase...

– Dar, în povestea cu Sorbitorii, cu Shuck și cu ceața... ce se petrece? Ultimele cuvinte se rostogoliră de pe buzele lui Susan aproape ca un strigăt. Reușise să-și țină în frâu amestecul bizar de panică și uimire, care, însă, amenința să iasă la lumină.

– Îmi dau seama că este un șoc. Dar șansa ta la supraviețuire este să rămâi calmă, alături de mine. Cum să mă exprim? Lumea pe care o cunoști, lumea „normală", este stratul de deasupra al unui palimpsest, adică un pergament suprascris de multe ori...

– Știu ce este un palimpest... un palimset... cuvântul ăla pe care nu-l pot pronunța!

– Există o altă lume sub cea omenească, și, în anumite condiții sau momente, Lumea Veche iese la iveală, sau elementele sale devin lumea primordială, așa cum era. Sunt... medii și creaturi sau indivizi care există simultan la niveluri multiple, fie prin natura lor, fie din cauza unei intervenții – probabil i-ai spune „magică". Noi, librarii, facem parte din ultima categorie, fie că suntem dreptaci sau stângaci, și, din diverse motive, am ajuns să mediem interacțiunea dintre nivelurile mitice, cunoscute unanim drept Lumea Veche și Lumea Nouă, cea a oamenilor, prozaică, adică „realitatea", cum o numești tu.

– Dar ce treabă are vânzarea cărților cu asta?

– Trebuie să trăim și noi din ceva.

– Poftim?

– Majoritatea nivelurilor mitice străvechi sunt sechestrate și majoritatea entităților Lumii Vechi sunt legate, sau cele care nu sunt se poartă frumos, oricum. Rar e necesar să intervenim. Între timp, vindem cărți. Există și alte motive. E destul de complicat. Ești gata să te întorci?

– Da, așa cred.

Se întoarseră iar. De data asta, Susan nu se mai obosi să închidă ochii, deși continuă să privească în pământ. Își dădea seama, după mirosul scârbos, de canal, că Shuck era pe-aproape, lucru care o deranja tot mai puțin. Calmul lui Merlin și tonul pe care vobea îi înmuiaseră teama, la fel ca pasul ritmic în susul și în josul cărării.

– Mai am o întrebare, zise Susan. Doar că este nițel cam intimă.

– Sunt om, răspunse Merlin. Bărbat, deocamdată.

– Deocamdată?

– Suntem... schimbă-formă, ca să zic așa, spuse Merlin. Eu m-am născut de gen masculin, dar mă întreb dacă să mă transform.

Susan nu răspunse o vreme, digerând informația.

– Te poți transforma atât de ușor?

– Nu e ușor, răspunse el. Dar la noi e posibil, în comparație cu...

Fu întrerupt de un sunet brusc de corn, venind de undeva de aproape din pădure. Nu fusese un claxon de mașină, ci urletul profund și prelung al unui instrument medieval de mari dimensiuni.

– Ce-a fost asta?

– Shuck este chemat înapoi și trimis la sursă, spuse Merlin, încordându-se. Susan simțea tensiunea în umerii lui. Ceața se va risipi și ea. E o manevră neobișnuită; mai sunt ore bune până în zori. Aș vrea să știu cine l-a chemat, de la început. Nu se poate să fi fost Thringley.

– Ce facem?

– Mergem mai departe, dar să fii gata să te întorci, pe calea cea nouă. Auzi? Ceața se risipește.

Zgomotele orașului reveniseră. Traficul, mârâitul profund al unui tren, voci nedeslușite, purtate de vânt. Era mai ușor, mai ales înapoi spre

Lanchester Road și cu sclipiri intermitente de lumină albastră ce apăreau printre copaci.

– Poliția!

– Acasă la „unchiul" tău, Frank. Probabil c-au reacționat la împușcături, spuse Merlin, privind la stânga, la dreapta și sus, printre copaci. Sper că nu prea repede, pentru binele lor. Gata, Shuck a plecat. Pregătește-te să... Dintr-odată, o împinse pe Susan la pământ, violent. Ea auzi ceva fâlfâind deasupra capului, în timp ce se chinuia să se ridice, apoi un plesnet scurt, când mâna stângă a lui Merlin interceptă ceva, iar el o împingea înapoi cu dreapta. Se rostogoli și încercă să se ridice iar, dar se lăsă la pământ din nou, imediat, când o săgeată cu pene albe și corp roșu trecu pe lângă ea și se îngropă în copacul din spate.

Merlin mai interceptă una, cu mâna stângă mișcându-se atât de repede, că ea abia o vedea. Trupul lui subțire dansă și evită altă săgeată. Dar nu se putu mișca suficient de iute încât să se ferească de a treia, care-l lovi în umărul drept, cu un zgomot pe care Susan își dori să nu-l fi auzit. El se răsuci și căzu într-un genunchi, cu geanta din păr de iac, unde ținea revolverul, alunecându-i de pe umăr. Fără să-și dea seama ce făcea, Susan se târî după ea, să scoată arma și să tragă în direcția de unde erau lansate săgețile.

Dar Merlin nu căzuse. Îngenunchease anume, ridicându-și cracul pantalonilor ca să scoată un pistolet automat dintr-un toc de la gleznă. Trase cu el folosindu-și mâna dreaptă, în timp ce cu stânga continua să intercepteze săgețile, protejându-se atât pe el, cât și pe Susan.

Împușcăturile de pistolet erau mult mai puțin zgomotoase decât cele trase cu revolverul mare, pe care Susan încerca să-l extragă din geantă. Aproape ca un lătrat scurt de câine, dar cu o fulgerare puternică, Merlin trase repede opt gloanțe într-o succesiune iute. După a cincea împușcătură, săgețile se opriră.

Susan scoase revolverul, ținându-l cu ambele mâini. Mai trăsese și înainte, și, culmea, se pricepea să țintească bine cu arcul, dar nu și cu pistolul. Totuși, i se păru destul de simplu.

– Nu, nu... pune-l jos, spuse Merlin. Se sprijini de un trunchi de copac și, cu mâna stângă, apucă săgeata. Poliția va ajunge aici... imediat... de la Frank...

– Cine a tras cu săgețile?

– Un paznic Raud Alfar... probabil trezit de Shuck... intruziune. De aceea... Shuck chemat înapoi... trebuie... să se fi gândit... la Raud Alfar... să-i cumpere cu daruri...

– Ai ucis... ăăă... paznicul?

– Nu. Împușcăturile... alungă. Uneori. Zgomote...

Susan lăsă revolverul pe geantă, ca să-i fie la îndemână, și se târî spre Merlin. În lumina lunii, văzu că săgeata îi era înfiptă sub claviculă, iar cămașa și haina verde-muștar i se îmbibaseră deja de sânge. Nu se uitase de aproape la el până atunci, dar nu avea timp să-i admire frumusețea, fiindcă era mult prea palid, și în loc să respire normal, scotea niște icnete scurte, controlate.

– Am nevoie... ajutor. Sticluță... argintie în vestă... scoate... bine... desc... agită și ține în gură... da, știu... și ține... eu rup săgeata... trag. Când fac as... scuipă pe rană.

Indiferent ce-o fi fost în sticluță, era scârbos, dar Susan își clăti gura cu lichidul și-l ținu în gură. Merlin rupse cu ușurință corpul săgeții, cu mâna stângă, scoțând un icnet scurt, cu fața contorsionată de durere. Icni iar când începu să scoată săgeata. În ochi i se adunau lacrimi.

– Trage... și scuipă, șopti el, leșinând, și căzu cu fața în jos, săgeata ieșindu-i prin spate.

Susan își încleștă buzele în jurul unui suspin. Ținând lichidul prețios în gură, se aplecă și trase ambele jumătăți de săgeată afară, prin față și prin spate. Le aruncă, se aplecă iar și scuipă pe rană. O lumină de un albastru palid se revărsă din gura ei, ca o mostră de coniac flambat pentru budinca de Crăciun, dar fără căldură, iar flăcările reci linseră gaura din haină și pătrunseră în carnea de sub ea.

Susan se îndepărtă și se șterse la gură, dar nu mai avea nici urmă de lumină în salivă. Orice făcuse lichidul ciudat, nu-l ajutase pe Merlin să-și recapete cunoștința. Îl așeză pe pământ cu blândețe și îi scoase haina. Luând pătratul din buzunar, îl transformă în fașă și-l apăsă pe rana din spate, presând cu palma cealaltă pe gaura din piept.

Nu se vedea prea bine, însă crezu că Merlin încă sângera, și nu-și putea da seama dacă pieptul i se mai mișca.

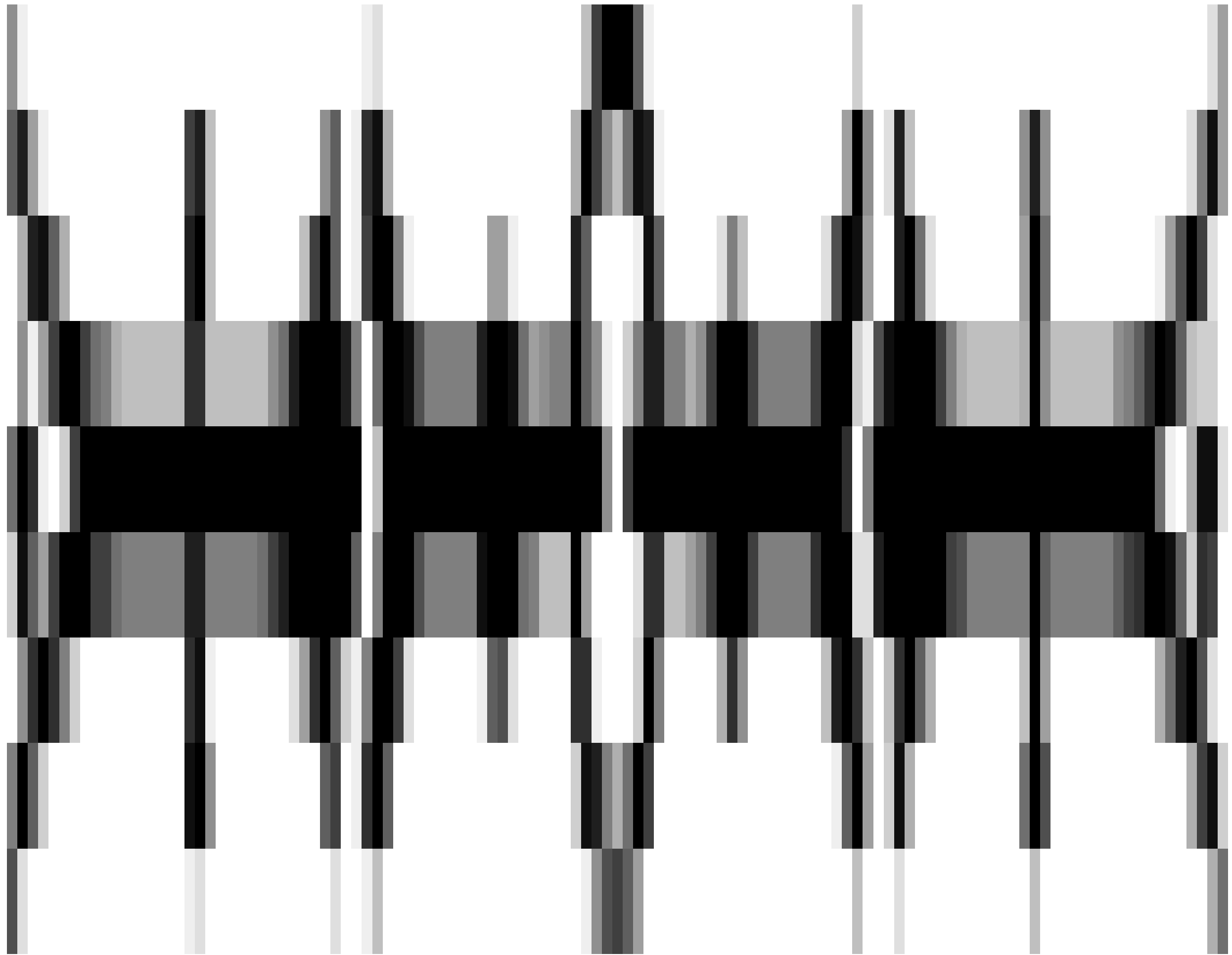
Se aplecă mai mult de el, sperând să-i prindă respirația, dar, în schimb, auzi pași grei în spate, iar raza albă a unei lanterne lumină brusc în jur, aruncându-i umbra peste trupul lui Merlin.

– Stai! Poliția! Suntem înarmați! Să-ți vedem mâinile!

În folclorul britanic, numele dat unui câine negru fantomatic din estul Angliei, despre care se spune că ar bântui zona de coastă și zonele rurale. Derivat din scucca, un cuvânt din engleza veche, care înseamnă „diavol".

Frigărui din carne de vită și ciuperci, gătite în stil asiatic.

CAPITOLUL TREI

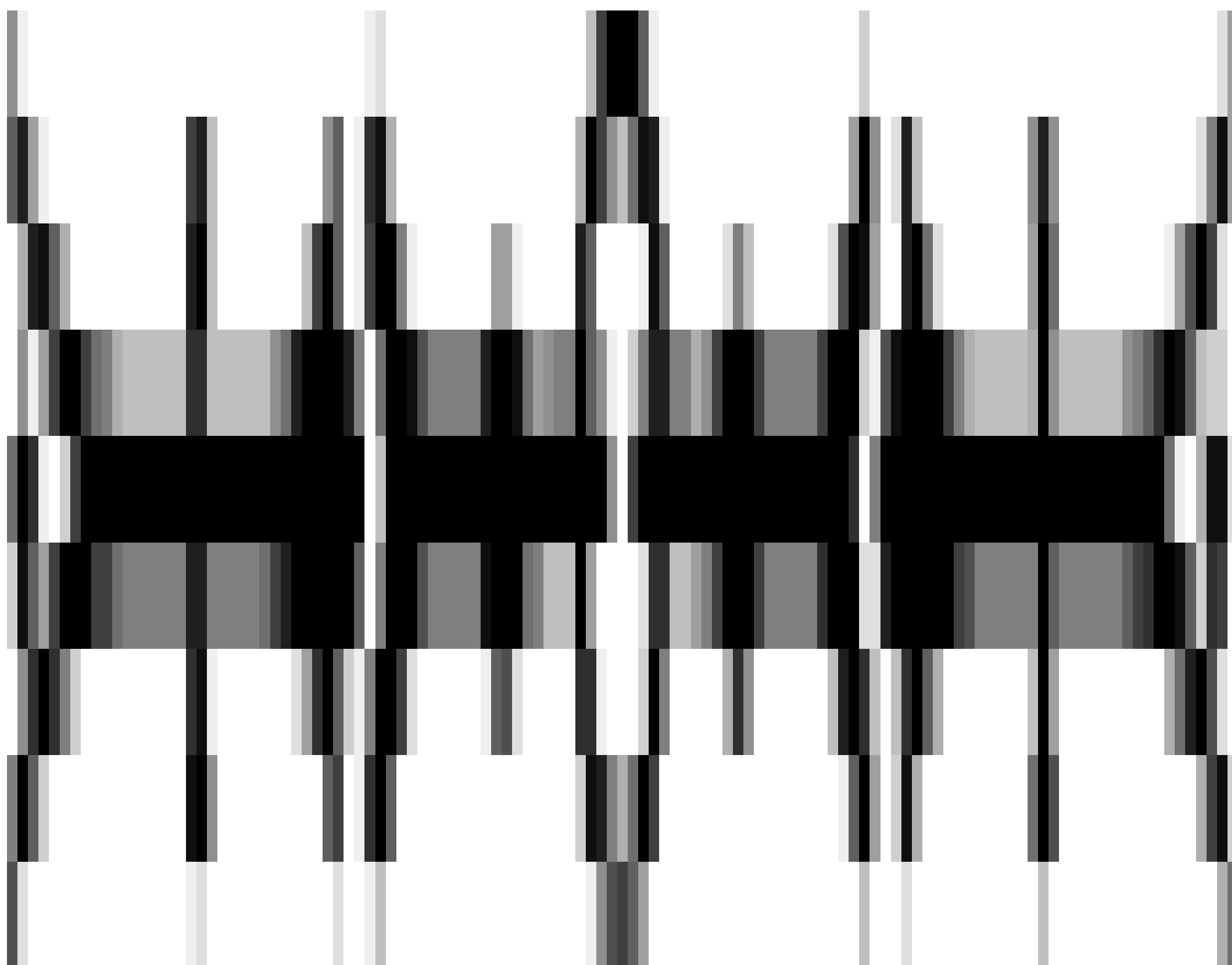

Niciun vrăjitor n-are

Vrăji fără asemănare

Ca într-al librarilor sipet;

Dar nu spun niciun secret.

JUMĂTATE DE ORĂ MAI TÂRZIU, SUSAN ERA SUB LUMINILE fluorescente ale unei camere de interogatoriu din secția de poliție Highgate. Fusese arestată sub acuzația de suspectă de crimă, de un polițist înarmat și agitat, iar cinci minute după aceea, informată de un sergent pasiv-agresiv că, poate, se făcuse o greșeală, dar dacă tot se făcuse, trebuiau să parcurgă procedurile – și era tot din vina ei, se pare. Măcar îi scoseseră cătușele înainte de scurta plimbare până la secție, și, când ajunseseră acolo, o lăsaseră să se spele de sângele de pe mâini și îi oferiseră ceai și biscuiți.

Incertitudinea situației sale depindea de Merlin, după câte își dădea seama din conversațiile mormăite care se stârniseră după ce sergentul se uitase într-un suport de piele neagră din buzunarul de la costumul tânărului elegant, care conținea o carte de identitate ce-l trimisese direct la stație, să comunice cu superiorii. Merlin era îngrijit de doi

paramedici, iar Susan fu ușurată să-i audă vorbind de parcă încă trăia și, surprinzător, nu era grav rănit.

– Ești bine? Mai vrei ceai? Biscuiți? o întrebă polițistul care o arestase, vârându-și capul pe ușă. Era un tânăr masiv, cu părul negru, care se apropia de 30 de ani, cu o mustață mai deschisă la culoare, surprinzătoare, cu chipul relaxat, total diferit de fața stresată și superagitată pe care o văzuse ea deasupra țevii pistolului Smith & Wesson, când îi poruncise să-i arate mâinile, să se îndepărteze în genunchi de Merlin și să-și ducă mâinile la spate – după care îi fuseseră puse cătușele de către partenerul lui, și toată lumea se mai relaxase nițel.

– Sunt bine, spuse Susan. Dar ce se petrece? Încă sunt arestată?

Polițistul se înroși.

– Nu. Îmi pare rău. A fost vina mea. Așteptăm să ajungă inspectorul Greene, să te elibereze.

– Inspectorul Greene?

– Divizia specială. Ești din Box 500, nu? De obicei lucrezi cu altcineva?

– Nu sunt... începu Susan, dar apoi se opri, pentru că mintea ei obosită și foarte tulburată începea să prindă schema. Să fie eliberată suna mult mai bine decât să fie arestată pentru crimă. Pot să-mi iau rucsacul din casa lui Frank Thringley?

– Păi, să verific cu băieții. Eu nu sunt de aici. Sunt D11. O spuse cu mândrie, de parcă însemna ceva important. Cu întârziere, Susan își dădu seama că încerca s-o impresioneze. Era un soi ciudat de flirt.

– Că tot veni vorba despre arme de foc, Smython.357 ăla! fluieră el. Nu știam ce este. Sergentul Bowen l-a recunoscut. Foarte elegant. Nu c-aș avea ceva împotriva acelui mic Beretta, domnișoară. Este ușor de ascuns, recunosc.

– Da, așa e, spuse Susan. Dintr-odată, se simțea foarte obosită. Își privi ceasul, unul dintre cele noi, de plastic, numit Swatch, pe care i-l cumpărase mama drept cadou la plecare. Curând, avea să fie ora șase, așa că abia se crăpa de ziuă.

– Dacă ai nevoie de ceva, bate în ușă, spuse polițistul. Scuze că trebuie să te ținem aici, dar ochii care nu se văd se uită, nu?

– Da, spuse Susan. Își sprijini capul pe brațe și adormi.

Inspectorul Greene era femeie. Surprinzător pentru Susan, deși n-ar fi trebuit, având în vedere că erau în 1983. Dar poliția metropolitană, mai mult decât forțele regionale, fusese mereu una dintre fortărețele împotriva egalității de gen, încă de la reformele de după război ale guvernării prim-ministrului Clementina Attlee. Paradoxal, acum era la putere a doua femeie PM a Angliei, dar Margaret Thatcher era o Tory de modă veche și muncea din greu să schimbe multe lucruri pe care le realizaseră Attlee și guvernele laburiste ulterioare. Legislația privind egalitatea de șanse figura pe lista ei neagră.

Susan, la fel ca orice persoană sub 30 de ani care nu e nici bancher, nici lord ereditar, nu-i suporta pe Thatcher și guvernul ei. Războiul din anul anterior, pentru insulele Falkland, transformase dezacordul în ceva aproape de ură, sporind în același timp popularitatea lui Thatcher printre mult prea mulți oameni mai în vârstă. Ca toți prietenii ei, Susan avea o senzație permanentă de rău în stomac la gândul alegerilor următoare, care urmau să aibă loc peste câteva săptămâni, primele la care putea să voteze. Deja trimisese opțiunea sa prin poștă, pentru candidatul social-democrat, însă era convinsă că va câștiga cu siguranță Chris Patten, candidatul conservator, în circumscripția Bath.

Potrivit ceasului Swatch al lui Susan, dormea de o oră când o bătu pe umăr inspectorul Greene, într-un mod nu prea blând. Polițista avea în jur de 30 de ani, un aspect dur și haine ca ale sergentului Carter din The Sweeney[3] – serialul TV, nu adevărata brigadă: cu geacă de piele

peste tricou și blugi. Chiar semăna nițel cu Denise Waterman, sau cu o versiune subcontinentală a ei, oricum.

– Domnișoară Arkshaw, e vremea să pleci.

– Unde să plec? întrebă Susan, derutată. Cine sunteți?

– Mira Greene, inspector în Brigada Specială. Sunt persoana de contact a prietenilor dumitale librari.

– Nu sunt... ăăă... Merlin este bine?

– Așa cred, spuse Greene. Au venit să-l ia de la spitalul Whittington, acum o jumătate de oră. Eu nu mi-aș face griji. Ăștia stângaci sunt foarte, foarte rezistenți. Dar cred că știi deja asta.

– Ah, nu, spuse Susan. L-am cunoscut pe Merlin aseară. Din întâmplare. Nu știu nimic.

– Știi mai mult decât ar fi bine pentru tine, spuse Greene. Din fericire, în ce-i privește pe acești librari, politica oficială neoficială este să se știe sau, Doamne ferește, scrie cât mai puțin! Ne purtăm de parc-ar fi din serviciile de securitate și măturăm totul sub covor. Își răsuci pe deget cheile de la mașină și continuă: Unde vrei să mergi?

– Să merg? Trebuie să-mi recuperez rucsacul de la...

– E deja în mașină. Ce spui de Paddington? Să iei trenul înapoi spre Bath? Îți cumpărăm noi bilet. Te duci la mama ta și stai la cutie.

Pe Susan chiar o tentă ideea. Mai erau trei luni până începea semestrul. Căminul se deschidea cu câteva zile înainte, așa că n-avea unde să meargă, și dispunea de o sumă limitată de bani ca să găsească un loc să stea.

Dar venise mai devreme la Londra cu un motiv, și, deși începuse prost și devenise tare ciudat, nu voia să renunțe.

– Nu, mersi, spuse Susan. Găsesc eu unde să stau. Merg la un hostel, pentru început. Sau la un hotel... ieftin, foarte ieftin. Până fac rost de un job, într-o cârciumă sau undeva. Am 18 ani.

Greene se uită lung la ea. Avea ochii verzi și pătrunzători. Părea o adeptă a școlii Sweeney de anchetare fizică, și cu siguranță nu i-ar fi plăcut s-o supere.

– Serios c-ar trebui să pleci din Londra. Nu c-ai fi în siguranță acasă, dar tot e mai bine decât aici.

– Adică?

Greene închise ușa în urma ei și se așeză pe birou.

– Ai avut acces la Lumea Veche. Ai fost văzută și marcată de lucruri care țin de ea, zise ea încet, cu emfază. Te vei regăsi mai ușor acolo, de acum înainte, sau va veni la tine. Dar, geografic vorbind, veștile circulă mai lent în Lumea Veche; sunt multe granițe de trecut între pădurea Highgate și entitatea care trăiește în izvoarele din Bath, sau... celelalte lucruri. Cel puțin așa-mi spun librarii, fiindcă, să fiu sinceră, nu știu nici un r-a-h-a-t. Dacă te duci acasă, pot trece ani până să se întâmple ceva ciudat, dacă o să se întâmple. În caz că rămâi aici, tot ce-ai cunoscut deja va fi mult mai aproape.

– Vreau să rămân. Trebuie să fac ceva.

Greene se uită la ea încă o clipă, apoi se ridică de pe birou și se plimbă în jurul lui, oprindu-se doar să se uite iar la Susan.

– Bine. Atunci, ține minte: nimic din ce crezi că s-a întâmplat azi-noapte nu s-a întâmplat, de fapt. Dacă vorbești despre asta cu oricine, oriunde, dar mai ales cu jurnaliștii, cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla este să te închidem într-un azil și să aruncăm cheia.

– Înțeleg că mă ameninți, zise Susan încet. Fusese arestată – deși fără să fie acuzată de ceva – împreună cu mama ei, de două ori, în timpul protestelor antinucleare. Știa ce se petrece. Dar îmi cunosc drepturile...

– Nu, cu siguranță nu înțelegi, spuse Greene. Nu e vorba despre poliție aici, nici despre aspecte legale, și nu ne aflăm sub jurisdicție britanică. Toate chestiile străvechi, ciudate, miturile întrupate și legendele vii, și tot așa, sunt restricționate, blocate, ținute între niște limite de acorduri, jurăminte, ritualuri și cutume. Unele dintre ele pot fi încălcate sau destrămate, când oamenii ajung să le cunoască și decid să trăiască pe pielea lor nițel folclor inofensiv. Așa că încercăm să retezăm din rădăcină orice manifestare de genul ăsta, să oprim oamenii să creadă măcar că asemenea lucruri ar putea fi reale. De obicei, în cazurile neînsemnate, trimitem oamenii în spitale psihiatrice, îi convingem c-au luat-o razna o vreme, și funcționează. Dar tu ești un caz special, pentru c-ai pătruns deja prea adânc. Ar trebui să te dăm direct librarilor.

– Nu mi se pare atât de...

– Pedeapsa cu moartea nu mai există în Regatul Unit, însă librarii fac excepție, spuse Greene, sec. Când au de-a face cu cineva care a ajuns prea departe, nu-i mai vede nimeni niciodată. Și înțeleg de la librari că este o opțiune mai bună decât alte lucruri care li se pot întâmpla celor care-și bagă nasul prea mult.

În cameră se lăsase tăcerea, exceptând zumzetul deranjant al tuburilor de neon.

– OK. Cred că înțeleg. Adică, înțeleg că există lucruri pe care nu le înțeleg, zise Susan, precaută. Știu c-am avut noroc să supraviețuiesc nopții trecute. N-am nicio intenție să vorbesc despre asta cu nimeni.

– Bine. Văd că ești rațională și cooperezi. Așa că te voi ajuta și eu. Dacă ești convinsă că vrei să rămâi, avem o pensiune. Nu e tocmai sigură, dar putem să te supraveghem. Te ducem acolo, pe spezele guvernului Maiestății Sale, până când te transferi la cămin. Se află în Islington, așa că ești aproape de orice.

– Știți că am fost acceptată la Slade?

– Îmi place să cred că știm totul despre tine. Am pus cinci polițiști să pieptene toate dosarele posibile de când am primit un telefon privind

„niște agenți MI5 de-ai tăi“, care-și făceau de cap prin suburbiile din nordul Londrei. Dar cu siguranță am ratat niște lucruri. Este în firea lor, și unul dintre motivele pentru care m-aș bucura dac-ai sta cu doamna London în Islington. În cazul în care aflăm ceva pe care ar trebui să-l știm deja.

– Doamna London?

– Da. Așa o cheamă, deși este din Glasgow. Cine știe de ce s-o fi mutat aici! Batem palma?

– Cum e locul?

– Măricel. Are o plită, dacă vrei să gătești, deși doamna L. se ocupă de gătit. Baie la fiecare etaj – împarți cu alți doi. Nu e niciodată plin, așa că s-ar putea să ai noroc cu baia. Dar e mai bine decât orice ți-ai permite.

– Mi-ați văzut contul bancar?

– Cinci polițiști, am zis. 262 de lire și 55 de pence, la închiderea operațiunilor, ieri, iar directorul băncii tale a fost supărat foc când l-am trezit prea devreme să caute informațiile, până când am zis că-i vom trimite un ordin de la comisarul adjunct. În fine, 250 și ceva de lire nu ți-ar ajunge până începe semestrul. Am zis cumva că micul dejun e inclus, la doamna London? Și nu e frugal. Nu-s două Weetabix[4] și o juma’ de ceașcă de lapte praf. Chiar pregătește totul ca la carte.

Lui Susan i se făcut dintr-odată foarte foame. Dar își dădu seama că mâncase doar doi biscuiți ușor râncezi ieri, la prânz. „Unchiul“ Frank o invitase la cină, dar ea pretinsese că nu se simțea bine și plănuise să fugă cu prima ocazie. Deși fusese amabil cu ea, se gândise că era mai bine să rămână în camera ei, cu ușa încuiată.

– În ce era implicat Frank Thringley?

– Ce ți-a zis librarul? întrebă Greene.

– Nu mă refer la faptul că era... cum i-ați zis? Un Sorbitor. Mă refer, din punct de vedere legal, zise Susan. I-am văzut... acoliții, cred. Unul dintre ei ducea o pușcă într-o pungă de la Sainsbury. Se vedea de la o poștă.

– De ce n-ai plecat atunci? De ce n-ai fugit? De ce erai acolo aseară?

– Voiam să-l întreb pe Frank niște lucruri despre relația lui cu mama și despre alți prieteni de-ai ei de atunci, mormăi Susan. Frank mi-a promis că-mi va spune de dimineață, și mi-a oferit camera de oaspeți peste noapte. Avea zăvor și tot tacâmul. N-aveam unde să mă duc, iar tipul cu pușca plecase. Nici Frank nu mi se părea amenințător. Părea... nesigur... dar nu periculos. Apoi m-am răzgândit și am vrut să plec, dar am auzit zgomotul de sus și m-am dus să mă uit.

– Cred că erau întrebări importante, zise Greene. Îți cauți tatăl?

– E atât de evident? întrebă Susan. Nu c-ar fi treaba dumitale.

– Poate, răspunse Greene. Dar cred c-ai știut imediat că nu era Frank.

– Simțeam că nu poate fi, spuse Susan, încruntându-se. Dar nu știu de ce.

– Fiindcă era Sorbitor, spuse Greene. Oamenii simt imediat că e ceva în „neregulă“ cu unele dintre creaturile mitologice, cum era el. E util pentru capii infractorilor, fiindcă asta-i ajută să sperie oamenii.

– Dar tot am crezut că Frank l-a cunoscut pe tata. Mi-ar fi putut spune ceva folositor. Ce fel de infractor era?

– Genul clasic, ridică din umeri Greene. Protecție, droguri, bunuri furate. La discreție. Controla un teritoriu mare, de la nordul de Seven Sisters Road până la North Circular.

– De ce l-a prefăcut Merlin în praf?

– Ah, acum pui întrebări, spuse Greene. Aș vrea și eu să știu. De obicei, librarii ne spun dacă există cineva sau ceva din Lumea Veche care le

face probleme oamenilor obișnuiți, și ne asigură că se vor ocupa ei de asta. Mai ales dacă se suprapun cu infracțiunile obișnuite.

– Dar nu v-au spus.

– Nu. Ești gata?

– Da.

– Uită de toate astea, spuse Greene. Lasă-le în urmă. Treci mai departe.

– Încerc, zise Susan, când ieșiră pe ușă.

– Dar, dacă se întâmplă ceva ciudat, nu uita să suni, adăugă Greene, întinzându-i o carte de vizită. Primul număr este al ofițerului de serviciu, 24/24, șapte zile din șapte. Cel scris de mână este numărul meu de acasă. Sper ca, după ce te las la doamna London, să ai o viață plăcută și normală. Dar, în caz că...

– Păi, spuse Susan, ce vreți să spuneți cu „ceva ciudat“?

Polițistul cu mustața deschisă la culoare era pe coridor, parcă așteptând să zică ceva. Dar, înainte să poată deschide gura, expresia de pe fața lui Greene, de parcă ar fi văzut un caca de câine la un pas distanță, îl făcu să se răsucească pe călcâie și să plece.

– Vei ști, zise Greene, încet. Crede-mă. Există și o șansă... redusă, din câte cred colegii mei de la Crime Grave, să fii contactată de asociații complet umani ai „unchiului“ tău Frank, pentru că unii dintre ei vor ști c-ai fost acolo în noaptea așa-zisei sale morți. Dar, dacă te ții departe de crâșme dubioase și de pariuri, în Holloway, ar trebui să-ți fie bine. Cei mai mulți dintre infractori stau departe de chestiile ciudate. Există Cultele Morții, dar... cred că nu vei afla despre ei.

Susan încuviință încet. Nu voia să fie implicată în nimic ce avea legătură cu cele menționate de Greene.

– Și librarii, cu mâinile lor?

– Ar trebui să te lase și ei în pace. Dar stai departe de magazinele lor.

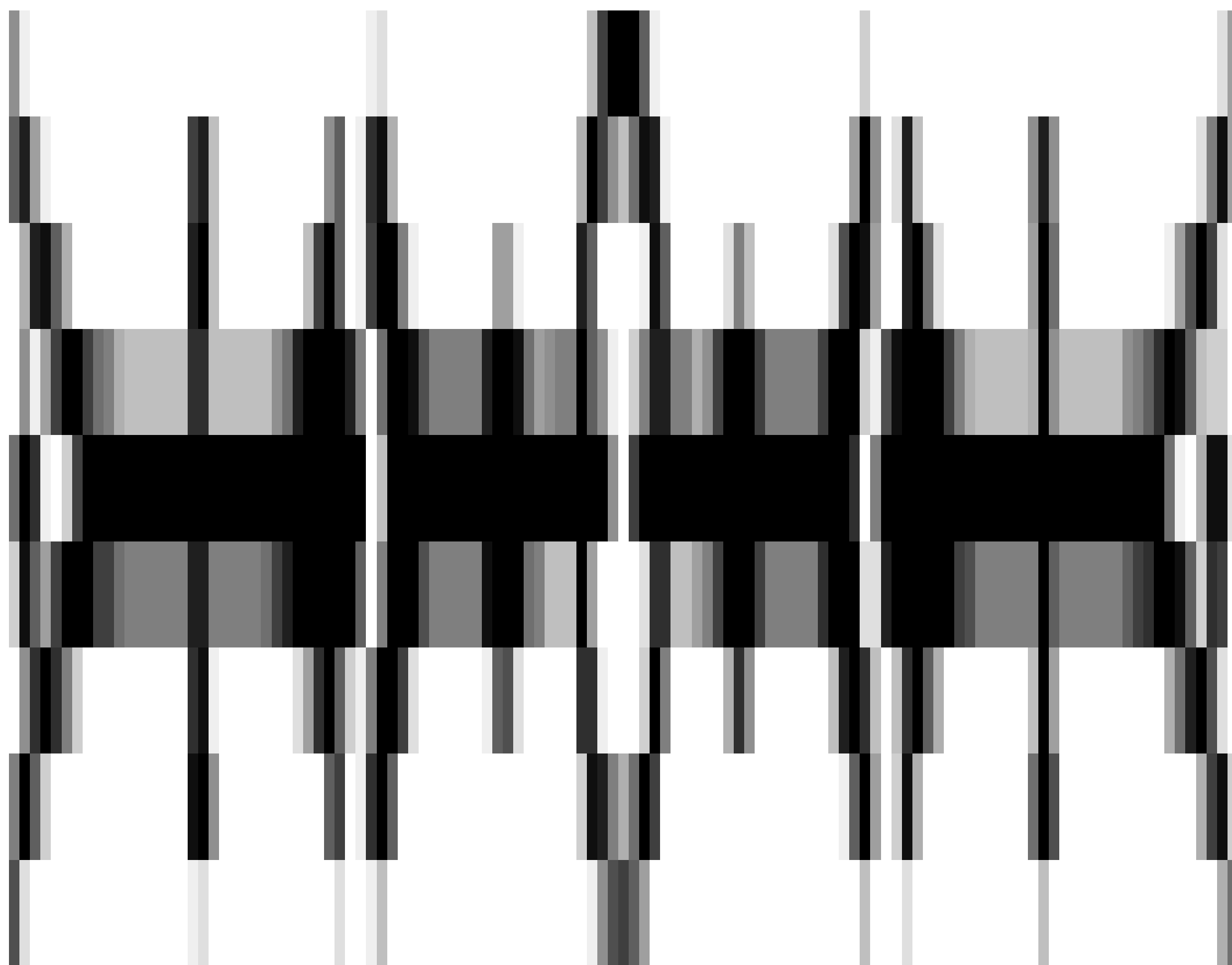
– Chiar au magazine? întrebă Susan, uimită.

– Două, în Londra. Unul mare, în Charing Cross Road, pentru cărți noi, și unul mai mic, în Mayfair, pentru colecționari, răspunse Greene, deschizând o ușă laterală spre o parcare și intrând înaintea lui Susan. Se opri să privească atentă în jur și apoi îi făcu semn. Ai grijă la trepte.

Dramă polițistă britanică din anii ´70, având ca protagoniști doi membri ai unei divizii ai poliției metropolitane.

Produs din cereale pentru micul dejun, în formă de biscuiți dreptunghiulari, cu colțuri rotunjite.

CAPITOLUL PATRU

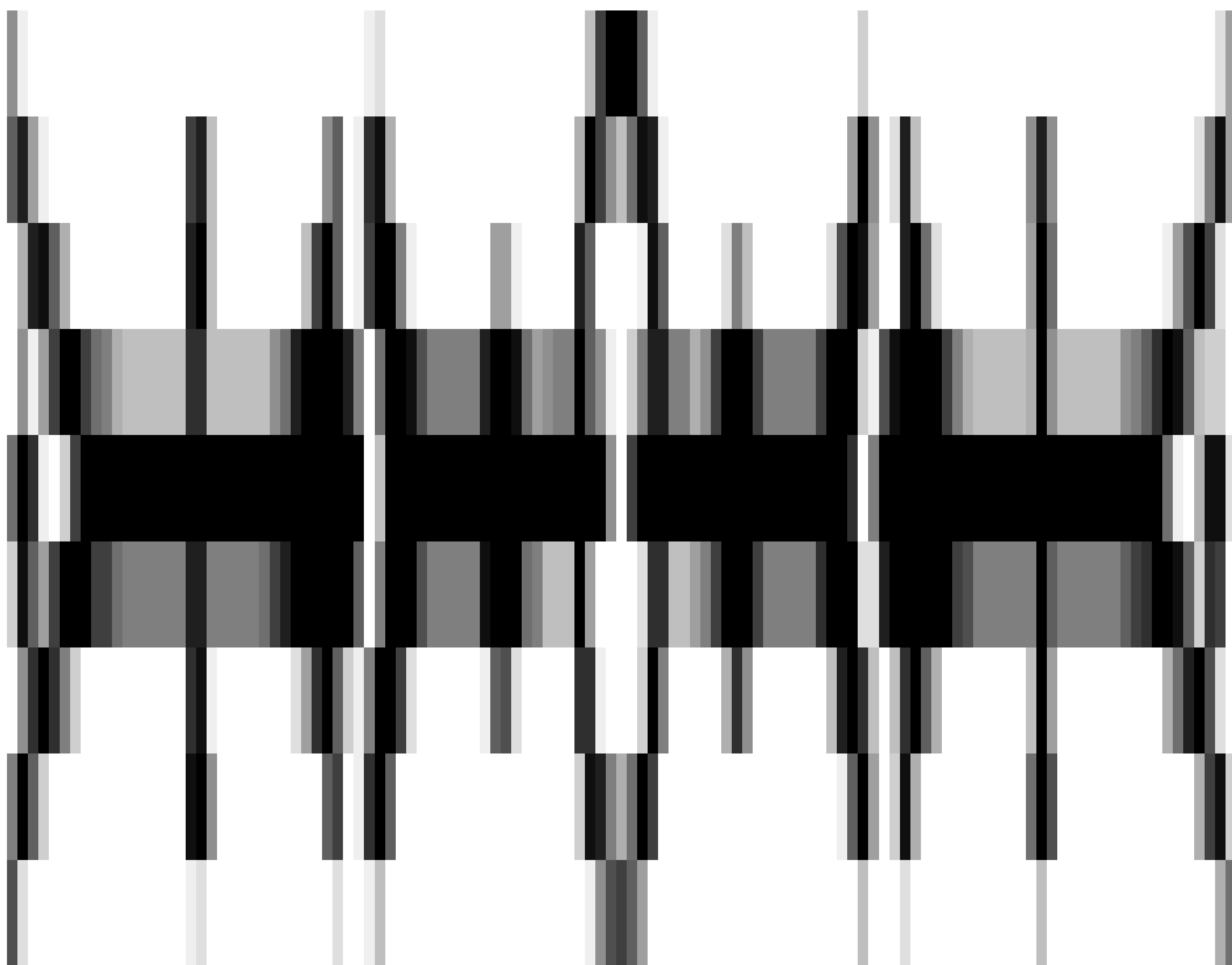

Ciudate vise, aș mai spune,

Și le-am avut și treaz fiind;

Creaturi stranii, rele, bune,

Sub mâna dreaptă a librarului venind.

PENSIUNEA DOAMNEI LONDON ERA, ÎNTR-ADEVĂR, MAI BUNĂ DECÂT orice și-ar fi putut permite Susan. Era o casă victoriană din perioada timpurie, cu patru etaje, pe Milner Square, curată, perfect întreținută. Totul funcționa. Susan chiar își putu alege camera, și o luă pe cea de sus, care, deși nu recunoscuse, era mai mare decât dormitorul ei din ferma foarte veche și șubredă a mamei. Era, cu siguranță, mai curată și mai ordonată, și avea mobilă. Chiar și patul era mai confortabil.

Dar era plătită de Brigada Specială, ceea ce însemna nu doar că era observată – Susan avea o părere foarte cinică despre ce înțelegea inspectorul Greene prin „să stăm cu ochii pe tine“ –, dar și că era îndatorată poliției. Asta o făcea pe Susan să se simtă mai mult decât incomod, și nu era gata să îndure multă vreme situația. Își spuse că va

dura doar până ce-și găsea un job și o cazare, fără dubii mai proastă, dar fără obligații.

Susan presupunea că plecările și venirile ei vor fi monitorizate de doamna London, aparent dezinteresată, și, posibil, de ceilalți locuitori ai casei. Se aștepta să fie interogată la micul dejun, și poate să existe un tânăr sau o tânără fantastic de arătoși, care să dorească să-i arate orașul, sau să fie prea interesați de viața ei, dar fu surprinsă când află că existau doar trei locatari, două femei și un bărbat, toți mult mai în vârstă și foarte dedicați intimității personale. Nu prea se vorbea la micul dejun, și, după prezentări minime – cu nume cel mai probabil false –, Susan fu lăsată în pace.

Supravegherea era o posibilitate, așa că-și petrecu o vreme analizând fasungurile și câteva protuberanțe ale pereților, în căutare de microfoane, însă, din câte își dădea seama, nu era cazul, și, în plus, ce-ar fi putut face, chiar să fi găsit? Exista un singur telefon pentru rezidenți, pe hol. Era, fără îndoială, ascultat, dar, dacă își suna doar mama, nu vedea de ce-ar fi ceva interesant pentru poliție.

Jassmine, mama lui Susan (s-ul în plus fusese adăugat cu doar câțiva ani înainte, după o relație scurtă cu un numerolog), fusese ciudat de nepăsătoare în privința decesului „unchiului“ Frank, deși Susan nu oferise detalii și nu menționase nimic despre Merlin, păduchi gigantici sau Lumea Veche. De fapt, Jassmine nu fusese foarte interesată de nimic din ce avea Susan de spus, iar tonul ei detașat era tipic pentru una dintre fazele ei, pe care psihologii o puneau pe seama LSD-ului folosit în anii ’60, când avusese tangență cu scena muzicală. Jassmine însăși, când revenea la o stare mai alertă, nu credea c-ar fi fost vorba de droguri, și spunea c-ar fi luat „doar nițel“ acid, deși își petrecuse vremea cu oameni care folosiseră așa ceva. Susan nu era sigură dacă să o creadă, dar se obișnuise de multă vreme cu mama ei, care varia între a nu fi deloc sau prea puțin o sursă credibilă.

– Ideea cu pensiunea sună bine, spusese Jassmine, vag. Trimite-mi o carte poștală. Cu Trafalgar Square sau un alt loc frumos.

– Bine, mamă, răspunsese Susan. De ce considera Jassmine că Trafalgar Square era un loc frumos, nu știa, dar își aminte că-l vizitau mereu în excursiile la Londra, care, deși coincideau, de obicei, cu ziua de naștere a lui Susan, nu păreau să aibă niciodată rost sau motiv. De fapt, singura parte regulată a acestor excursii era o vizită în Trafalgar Square, unde Jassmine ședea sub unul dintre leii de bronz ai lui Sir Edwin Landseer, după care sugera să meargă în altă parte – oriunde și nicăieri anume – și să mănânce prăjituri.

Viața lui Jassmine era un mister. Ca în multe alte privințe, nu voia sau nu putea să vorbească despre ea, așa că Susan primea doar frânturi de informații, desprinse din comentarii ocazionale, și niciodată răspunsuri. Ferma din secolul al XV-lea de lângă Bath era singura casă pe care o cunoscuse Susan. Aparținuse familiei „dintotdeauna“, dar fusese o casă de vacanță, până ce se mutase acolo Jassmine, înainte să se nască Susan. Jassmine crescuse în centrul Londrei, într-o familie cu bani, pentru că ferma era ridicată pe un teren de aproape două hectare și fusese reconstruită masiv de două ori în ultima sută de ani.

Dar Susan nu cunoscuse niciodată o rudă în viață. Existau doar ea și mama ei.

Ținând cont de cât de implacabilă se dovedea a fi Jassmine în privința trecutului, era un mic miracol faptul că Susan reușise să extragă nume și alte fragmente de informații privind bărbații care i-ar fi putut fi tată. O singură privire aruncată lui Frank Thringley îi dăduse senzația viscerală că nu era tatăl ei, confirmată ulterior de explicația lui Greene despre disconfortul cauzat de prezența unui Sorbitor.

Thringley fusese numele cel mai ușor de investigat, datorită cadourilor de Crăciun și unei adrese permanente valabile. În cazul celorlalți, avea doar niște prenume, niște nume de familie posibil memorate sau scrise greșit, un bilet la sala de lectură – cel mai probabil pentru British Museum – care arăta de parcă ar fi fost spălat odată cu rufele, deci numele scris pe el era șters, și o tabacheră de argint gravată cu un fel de emblemă sau, poate, cu un însemn heraldic, care ar fi putut sau nu să aibă relevanță pentru fostul proprietar.

Înainte să poată începe investigația, Susan avea nevoie de o slujbă. Era obișnuită să lucreze în cafenele, în restaurante și în cârciumi (de la vârsta de 14 ani, ilegal, deși nimeni nu dădea atenție acestor aspecte la țară), dar, odată cu alunecarea spre recesiune a Angliei, nu mai găseai de lucru atât de ușor, nici măcar în cârciumi. Dar Susan avu noroc, și, în prima ei zi, după numai paisprezece încercări, intră într-un local chiar în ziua în care tipa de la bar se muta înapoi acasă, în Australia. Ea și proprietarii se înțeleseră bine imediat, așa că Susan fu angajată pentru generosul salariu în mână de 60 de pence pe oră, pentru o tură aleatorie, dar permanentă, la „Lebăda Dublu Încoronată“, care se afla pe Cloudesley Road, la mai puțin de un kilometru de Milner Square.

„Lebăda“ era o cârciumă bună, se gândi Susan. Era curată și bine administrată, iar proprietarul și partenerul său – domnul Eric și domnul Paul, cum insistau să li se spună – fuseseră acrobați la circ. Avuseseră un număr cu Hercule și acrobatul, timp de douăzeci și cinci de ani, în care se aruncau unul pe celălalt prin aer și se învârteau, sau aruncau lucruri foarte grele unul în altul și jonglau cu ele. Amândoi erau încă perfect capabili să facă salturi mortale și să ridice un butoi sub fiecare braț. Nimeni nu se punea cu vreunul dintre ei, așa că problemele de management cu crizele la beție care afectaseră unele dintre experiențele anterioare ale lui Susan în cârciumi tindeau să fie puține și de scurtă durată.

Domnul Eric și domnul Paul erau obsedați de control, dar pe ea n-o deranja, după ce-și dăduse seama în ce unghiu precis trebuia să încline halba când o umplea cu bere, sau că sticla de apă tonică trebuia să fie în stânga paharului cu gin, și că restul trebuia numărat, nu citit de pe afișajul casei de marcat.

După ce începu munca la cârciumă, Susan nu mai avu multă vreme la dispoziție să se gândească la ce se întâmplase în pădurea Highgate, sau să facă altceva. Tura ei era de la 11:00 la 23:30 sau miezul nopții, în funcție de cât dura să facă curățenie după ce servea ultimele băuturi, la 22:30. Cârciuma era închisă între orele 15:00 și 16:40, însă mereu era ceva de făcut: curățenie, ordine, ajutor pentru domnul Paul la bucătărie.

Dar, după o săptămână la „Lebăda Dublu Încoronată“, Susan avea în sfârșit o zi liberă, iar subconștientul ei profită de tratația care se apropia, ca să decidă să proceseze ce se întâmplase în pădure. Pentru că rezultatul fu să se trezească îngrozită, la ora 4:00 dimineața, dintr-un vis despre ceața neagră care-i pătrundea pe ferestre și Shuck urcând scările după ea, era bucuroasă că munca o ținuse ocupată sau o extenuase atât timp. Dac-ar fi avut acel vis în prima seară, s-ar fi trezit urlând, nu doar sufocată de panică.

Chiar și așa, se ridică din pat și aprinse lumina, verificând ușa și geamul. Amândouă erau închise și încuiate. Nu văzu pe nimeni pe stradă sau în grădina pieței. Luna nu se zărea pe cerul înnorat, iar singura lumină venea de la felinarele din față.

La început, nimic anume nu părea să fi declanșat visul.

Apoi, se uită pe geamul mai micuț din spatele camerei, care oferea vedere spre grădina foarte lungă și îngustă. Mare parte din ea fusese transformată în peluză, cu un strat de legume în partea dreaptă, și se vedea o magazie de lemn cu un acoperiș de țiglă, chiar lângă gard.

Văzu ceva pe acoperișul magaziei.

Era un ghem de întuneric și umbră, cu ochi albaștri-verzi sclipitori.

„O vulpe urbană“, își spuse Susan. „Sau Mister Nimbus, motanul proprietarei“.

Dar avea dimensiuni mult prea mari pentru o pisică sau o vulpe, iar ochii nu reflectau luminile din casă, fiindcă acolo, în spate, nu existau lumini. Erau luminați din interior, de un foc mocnit, turcoaz intens.

Dintr-odată, ochii și trupul de umbră dispărură. Nu alunecară, ca o vulpe sau o pisică.

Dispărură. Pur și simplu.

Susan verifică geamul. Avea un zăvor solid, și pervazul era și el blocat. Ambele erau bine închise. N-ar fi putut intra nimic, cel puțin nu cu

ușurință. Nu fără să spargă geamul.

Cumva, Susan nu se simți mai încrezătoare. Își luă pe ea tricoul purtat cu The Clash și salopeta neagră, uzată, se întrebă dacă să se obosească să se încalțe, dar decise c-ar trebui să-și ia bocancii Doc Marten, apoi coborî în bucătărie să împrumute sucitorul doamnei London. Era vechi, un cilindru de lemn solid, dur ca fierul, care se subția la fiecare capăt. Apoi, se așeză în singurul fotoliu de unde putea supraveghea ușa de la camera ei, geamul mare care dădea spre strada laterală și, mai important, cel micuț, din spate. Rămase trează tot restul nopții.

Dimineață, își mâncă micul dejun englezesc, fără budinca de sângerete – pe care doamna London știa deja să nu i-o mai includă în porție – și se gândi să se întoarcă în pat. Ceilalți chiriași dispărură la muncă, la studii sau în locurile unde trebuiau să fie, iar doamna London le oferi salutul ei obișnuit, cu accent incomprehensibil de Glasgow, care însemna, probabil: „Să aveți o zi bună“, când toată lumea se ridicase de la masă.

Susan se gândise să înceapă să-și caute tatăl, dar umbra de pe magazie, din timpul nopții, o făcuse să se răzgândească. Trebuia să discute cu Merlin, ceea ce însemna să găsească una dintre librăriile despre care îi spusese inspectoarea Greene.

La jumătate de oră după micul dejun, părăsi casa. Tocmai închisese ușa, când își dădu seama că se afla cineva pe trepte: o tânără blondă, elegantă, cu o pălărie albă de cowboy, geacă de piele purtată peste o rochiță de vară din bumbac albastru și bocanci foarte asemănători cu ai lui Susan, doar că negri. Ansamblul era completat de o geantă de umăr din păr de iac, vopsită, care o făcu pe Susan să se holbeze de-a binelea.

– Merlin?

– Susan! spuse el, cu un zâmbet răpitor. El... sau ea urcă scările și făcu pe jumătate o plecăciune, pe jumătate o reverență.

– Te-ai schimbat? întrebă Susan, nesigură. În femeie, vreau să zic.

– Nu, răspunse Merlin. Genul acela de schimbare necesită timp, și trebuie să mergem la... să mergem într-un loc special, pentru a reuși.

Dar, din când în când, îmi place să port o rochie frumoasă.

– Voiam să-ți caut librăria azi, să încerc să te găsesc. De unde-ai știut?

– N-am știut, spuse Merlin. Tocmai am fost scos de pe lista bolnavilor de dimineață, și primul lucru pe care mi l-a comunicat divinitatea a fost să te găsesc.

– Când zici „divinitate“, te referi la... pe bune...

– Nu. Mă refer la stră-unchiul meu, Thurston, și probabil și la stră-mătușa Merrihew. De ce voiai să mă cauți?

– Am văzut ceva noaptea trecută, spuse Susan. Adică, dimineața devreme. În grădină, privind spre geamul meu. Ca o vulpe, dar mai mare, cu ochi strălucitori.

– Ce culoare avea?

– Albastru-verzui. Turcoaz. A dispărut. Adică, mă uitam la el și n-a mai fost acolo. Nu s-a mișcat și n-a sărit.

Merlin ridică o sprânceană.

– Se afla în grădina ta? Aici, în spatele casei?

– Pe acoperișul magaziei. Ce era?

– Ar trebui să mă uit.

Susan încă ținea cheia în mână. Deschise ușa și o văzu pe doamna London pe hol, ușor îmbujorată, la doar câțiva pași mai în spate, de parcă tocmai s-ar fi retras când se răsucise cheia. Merlin, care o urma pe Susan îndeaproape, strigă un salut voios și își flutură mâna îmbrăcată într-o mănușă albă, de bumbac.

– Bună dimineața, doamnă L.! Ce faceți?

– Nu mai bine, acum c-ai întrebat, pufni ea. Care ești? Trebuie să notez în registru.

– Care... ah, mi se frânge inima, doamnă L. Sunt Merlin, firește.

– Credeam că ești soră-ta. Voi și șotiile voastre!

– Este ușor să ne deosebiți acum, doamnă L., răspunse Merlin, cu ușurință. Ea a devenit dreptace.

– Cum adică trebuie să scrieți în registru? întrebă Susan. Pentru poliție?

– Pentru inspectoare, răspunse doamna London. Nu-i același lucru. Îl privi bănuitoare pe Merlin. Ce vrei, de fapt? Inspectoarea a zis că Susan ar trebui să încheie socotelile cu voi.

– Din păcate, nu pare să fie așa. Trebuie să arunc o privire în grădină, doamnă L. Ceva a fost acolo, seara trecută. Sau, cel puțin, pe magazie.

– Mă întrebam de ce Mister Nimbus adulmeca în jurul magaziei de dimineață, spuse ea. Haide, atunci.

– Mulțumesc! zâmbi larg Merlin, trecând rapid pe lângă proprietară, cu Susan pe urmele lui.

După ce străbătură bucătăria și ieșiră pe ușa din spate, se aplecă și îi șopti:

– Cine este Mister Nimbus?

– Motanul, răspunse Susan.

– Serios? E nou. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Terpsichore, vechea pisică. Mâțele astea sunt tare utile. Știi ce se zice: „Pisicile și bufnițele, dar și corbii cei alerți/ Știu mai mult din ce se-ntâmplă decât orișice experți“.

– Cine zice?

– Am citit eu undeva, răspunse Merlin. Continuă să se apropie de marginea peluzei, aplecându-se deasupra cărămizilor. Îți place rochia asta?

– Da, sigur.

– Îți place mai mult cum îmi stă așa sau cu pantaloni?

– Nu m-am gândit, mormăi Susan, care, de fapt, se gândise.

Merlin zâmbi parșiv și își trecu mâna peste pietrele de pavaj care marcau bordura peluzei. Magazia era de cealaltă parte.

– Protecțiile sunt intacte.

– Adică?

– Protecțiile sunt niște linii magice de apărare, limite care nu pot fi trecute de inamic. Această casă și grădinile ei sunt protejate zdravăn, și, din câte-mi dau seama, nimeni n-a încercat să le deranjeze.

– Din câte-ți dai seama?!

– E mai degrabă treabă de dreptaci, spuse Merlin. Dar n-au fost distruse, cu siguranță. Apropo, îți stă bine în salopetă.

– Mersi, răspunse Susan.

– Și eu arăt bine în salopetă, medită Merlin. Când găsesc ceva care mi se potrivește.

Susan se trezi încuviințând și se opri.

– Vrei să mergem să bem ceva după? Sau la film?

– Mă inviți în oraș?

– Da, spuse Merlin. Părea ușor surprins chiar și el, de parcă nu avusese deloc intenția s-o întrebe.

– Abia dacă te cunosc, spuse Susan, cât se poate de sec.

Era atrasă de Merlin (cine n-ar fi fost?), dar nu-i plăcea cât de conștient părea el de asta. Părea genul de persoană frumoasă, care trebuia să-și testeze farmecele pe toți cei cu care intra în contact, și n-avea de gând să-i cadă în plasă.

– Ne-am salvat reciproc viețile, spuse Merlin. Mi se pare suficient de intim. Spune-mi...

– Și creatura de pe magazie? îl întrerupse Susan, dorind să readucă discuția în punctul din care deviase. Și să mă duci la librărie... și, în plus, am pe cineva acasă.

– Serios? Dar v-ați despărțit înainte să pleci, nu? N-ar fi corect altfel. Cum îl cheamă? Dacă sunt intacte protecțiile, Kexa n-ar fi putut să se apropie mai mult.

– Ce?! Îl cheamă Lenny. Cântă la oboi. Susan regretă imediat că-i oferise atâtea detalii, deși Merlin se abținu să ridice măcar din sprânceană.

– Kexa. Pisica de cucută, dacă preferi. O bestie cu chip de pisică. Apare noaptea, și respirația ei este otrăvită. Trimisă de cineva să adulmece zona, sau poate să respire pe altcineva. Cred că se confirmă.

– Ce se confirmă? întrebă Susan. Era nițel iritată. Merlin nu avea niciun drept să fie atât de atrăgător, de misterios și de enervant – toate deodată.

– Se confirmă că stră-unchiul meu, Thurston, are dreptate, ceea ce se întâmplă uneori, când se agită. Mai-Marii trebuie să te vadă. Haide. Ne așteaptă taxiul. Se întoarse și porni înapoi pe lângă peluză, dar se opri când Susan îl apucă de umăr. Au!

– Scuze. Te doare încă?

– Firește, spuse Merlin. Nu trebuie să fac efort două săptămâni. Nu despachetez cărți, nu aranjez rafturi. E minunat. Vru din nou să se

întoarcă, dar Susan i se adresă pe un ton sever. El se opri.

– Merlin! De ce vor să mă vadă rudele tale? Și cine a trimis... ăăă...

– Kexa.

– Kexa. Inspectoarea Greene m-a avertizat că Lumea Veche reprezintă o amenințare pentru mine, dacă rămân în Londra.

– Da, spuse Merlin. Mai mult decât credeam inițial, dacă o pisică de cucută adulmecă zona. De aceea trebuie să vii la librărie.

– Greene mi-a zis să nu mai am de-a face cu tine și cu librarii.

– A fost un sfat bun. Atunci.

– Cum adică, „atunci"? Și de ce mai ești interesat acum?

– Păi, îmi placi, și...

– Merlin!

– O Kexa te urmărește, dar, dincolo de asta, stimata mea rudă mai în vârstă consideră că paznicul Raud Alfar din pădure nu voia să mă doboare pe mine. Recunosc că eu i-am dat ideea, după ce-am avut timp să mă gândesc.

– Cum așa? Tu ai fost cel rănit!

– Da. M-am pus în cale. Dar el țintea spre tine.

– Spre mine?

– Paznicii Raud Alfar nu trag în muritori obișnuiți. În general. Așa că sacrul meu stră-unchi, practic stră-stră-stră-de-multe-ori-stră-ceva, s-a consultat cu sacra mea stră-mătușă, în aceeași măsură stră-ce-o-fi, și s-au întrebat ce ești de fapt.

– Nu sunt nimic, protestă Susan.

– Mama ta a fost prietenă cu un Sorbitor, spuse Merlin. Pe cine mai cunoștea atunci?

– Asta încerc să aflu, spuse Susan. Și cum poți fi sigur că paznicul Raud Alfar ținte spre mine?

– Sunt sigur. Dar stră-unchiul Thurston a verificat. L-a pus pe vărul Norman să se uite în urmă.

Susan deschise gura să mai pună o întrebare, dar Merlin i-o luă înainte cu răspunsul, mărinimos:

– Norman este unul dintre dreptaci. E un fel de clarvăzător. Un oracol invers, dacă vrei. Se poate uita în urmă, la lucrurile care s-au întâmplat deja. Da, înainte să întrebi, există și alți dreptaci care pot să privească înainte, dar este mult mai dificil să înțelegi ce văd. Așa că nu prea prevăd viitorul.

– Nu voiam să-ntreb despre viitor, spuse ea, indignată. Doar că, dacă Norman poate privi în trecut, e posibil să-l vadă și pe tata, ceea ce ar ușura enorm lucrurile.

– Hmm. Cu cât se află mai în urmă în timp, cu atât mai dificil e să discerni ceva. Mai ales pentru Norman, care e nițel cam redus, să fiu sincer. Haide, am zis deja că ne-așteaptă taxiul.

– Serios? întrebă Susan, urcând în mașină după el. Ești extravagant. Nu-mi permit să iau un taxi, darămite să las unul să aștepte.

– Ah, dar nu plătesc! exclamă Merlin. Lucrez într-o librărie, mai știi? Salariul e mizerabil. N-am niciodată bani. Toate hainele mele, așa minunate cum sunt, le cumpăr la mâna a doua. Sau le șparlesc de la rude. Nu, avem trei taxiuri. Mătușa Audrey și unchiul Jerome conduc două, și diverși verișori fac cu rândul pe al treilea. Pe mine nu mă lasă să conduc, din păcate, fiindcă am lovit Jensenul Emiliei o dată. N-au luat în considerare c-am făcut-o intenționat, ca să opresc... în fine. Stră-mătușa Merrihew a avut ideea să folosească taxiuri din serialul acela vechi cu spioni. Știi, cel în care becul care se clatină e împușcat, da-da-dum, da-da-da-dum, da-da-dum, da-da-da-dum, pum!

– Callan[5], zise Susan. Da, l-am văzut. Cred că are sens, dacă nu vrei să ieși în evidență. Deși aș crede că merge mai repede dacă iei metroul.

– Nu putem lua metroul, spuse Merlin.

Ieși pe ușa din față, dar se opri pe treapta de jos, cu o mână pe portița de fier forjat.

Susan închise ușa după ei și se opri pe treapta de lângă a lui, așteptându-l să meargă mai departe. Dar el nu se mișcă, ci se uită în susul și în josul pieței.

– Palimpsestul mitic despre care ți-am povestit are straturi foarte groase și apropiate, prin Londra, în general, dar mai ales sub ea. Există multe lucruri dedesubtul nostru menite să fie uitate, și care ar fi mai bine să nu fie tulburate. Altele veghează, dar nu acționează. Prezența noastră le deranjează. Luăm metroul numai dacă este absolut necesar.

– Ce neplăcut! comentă Susan. Și autobuzul?

– Ah, putem lua autobuzul, spuse Merlin. Dar unul dintre taxiurile noastre este mai bun. Am avut noroc că m-au lăsat să-l iau pe ăsta de dimineață. Fie că ești foarte interesantă, fie că le este milă de starea mea jalnică.

– Îmi pare rău că te-am apucat de umăr, zise Susan. Trebuia să-mi amintesc.

– N-am simțit nimic, să fiu sincer, dar să nu mai spui nimănui, zise Merlin. Încă privea în jurul lui. Unde s-o fi dus mătușa Audrey cu taxiul meu?

Susan se uită și ea. Erau multe mașini parcate în piață, dar niciun taxi negru.

– A preluat o comandă, la naiba! înjură Merlin. Este mereu tentată de cursele scurte, de niște bani de buzunar în plus. N-ar îndrăzni să facă asta cu verișorii mai mari. Și va ploua curând.

– Deci tot trebuie să luăm autobuzul, spuse Susan. Se uită spre norii care se adunau pe cer. Chiar urma să plouă, sfidând promisiunea că primăvara s-ar fi putut transforma mai devreme în vară timpurie, cu cer albastru și soare, între aproximativ 8:20 și 9:13. De fapt, unde mergem?

– La Librăria Nouă, spuse Merlin, care studia încă mașinile de pe partea lor de piață. Mayfair. Stanhope Gate.

– Ah! Credeam că inspectoarea Greene a zis că vindeți cărțile noi într-un magazin mare de pe Charing Cross Road. Am fost la Foyles. Este în apropiere?

– Librăria Nouă vinde cărți vechi, obiecte de colecție și rarități, răspunse Merlin, care încă nu se mișcase. Urmărindu-i privirea, Susan văzu că privea fix o dubiță Ford verde, în care ședeau doi bărbați. Librăria Veche vinde cărți noi, pe Charing Cross Road. Cam la treizeci de metri de Foyles.

– Derutant. Și așa se numesc magazinele?

– Da. Librăria Nouă, în forma curentă, a fost construită în 1802. Cea veche, în 1729. De aici numele de „Nouă“ și „Veche“. Ai mai văzut vreodată dubița aia verde?

Susan o privi. Era o dubiță verde fără nimic aparte, veche de minim zece ani. Pe o latură scria șters „Consiliul Londrei“.

– Nu știu, răspunse ea încet. Nu prea dau atenție mașinilor.

Cei doi oameni din mașină o văzură că se uita la ei, se întoarseră unul spre celălalt și schimbară două vorbe, apoi încuviințară amândoi. Deschiseră portierele și coborâră. Doi muncitori obișnuiți, în salopete. Deși cagulele și ciocanele nu erau tocmai accesorii obișnuite...

Unul dintre ei arătă spre Susan.

– Tu, Susan Arkshaw. Vino-ncoa’!

– Du-te înăuntru și zi-i doamnei London să apese butonul, spuse încet Merlin, deschizându-și geanta. Mâna lui înmănușată pătrunse în geantă și ieși, ținând revolverul foarte mare. Un Smython.357, își aminti Susan, zăngănind cheia în broască și deschizând ușa.

– Doamnă London, Merlin spune să apăsați butonul!

Afară, Merlin vorbea pe un ton normal:

– Lăsați ciocanele și ridicați mâinile... foarte sus.

Doamna London coborî tropăind scările, cu Mister Nimbus pe urme.

Susan nu auzi ce spunea unul dintre bărbații cu cagule, dar era ceva de genul: „Fetiță drăguță... e prea mare arma asta pentru...“.

Se auzi o împușcătură, urmată de un țipăt și de zgomotul ciocanelor zăngănind pe drum. Merlin dădea calm alte instrucțiuni.

– Librarii ăștia! pufni doamna London, grăbindu-se spre o reproducere ce înfățișa un cerb, cu ramă aurită, care atârna pe hol, deasupra telefonului comun. Împinse colțul, înclină pictura, dezvălui un buton încastrat în perete și-l apăsă ferm cu degetul mare, pentru o secundă.

Susan se dădu la o parte când proprietara o surprinse chiar mai mult, scoțând un pistolul mic, automat, albastru, din buzunarul șorțului. Se îndreptă spre ușa pe jumătate deschisă, unde se postă într-o parte și privi afară, ținând pistolul cu ambele mâini, lângă coapsă, într-o postură foarte profesională.

– Pfff, făcu ea. Când Susan se apropie, zise: Nu. Tu rămâi acolo.

Merlin le spunea altceva bărbaților. Susan se încordă, așteptându-se la încă o împușcătură. Dar nu se auzi nimic. Doar sirene, în depărtare.

– Ce se petrece?

– Doi bărbați foarte proști zac cu fața în jos pe drum. Unuia îi lipsește jumătate de picior, zise doamna London.

Sună telefonul. Doamna London lăsă ușa parțial deschisă, dar n-o scăpă din privire, apropiindu-se cu spatele să ridice receptorul cu mâna stângă.

– London. Da. E sigur. Doi atacatori căzuți pe stradă, un picior împușcat, necesită ambulanță. Un LIBER MERCATOR SPECIAL afară, o... tânără blondă, rochie albastră, geacă de piele, cu revolver. Îi spun.

Accentul ei de Glasgow dispăruse complet în timp ce vorbea la telefon, remarcă Susan.

Doamna London închise și strigă pe ușă, din nou cu accent:

– Merlin! Două mașini D11 în câteva minute, și panda Tolpuddle. Ține mandatul sus.

– Așa fac, strigă Merlin. Iat-o și pe mătușa Audrey, aparent inocentă, ca de obicei. Unde-ai fost, mătușică?

– Trimite-o înăuntru, strigă doamna London.

Câteva secunde mai târziu, intră o femeie voioasă, scundă, cu părul negru, cu pielea smeadă, la vreo 40 de ani, în tricou, geacă reiată și o mănușă de piele maro, uzată, pe mâna stângă. În mâna dreaptă ținea un rulou de staniol aburind, cu miros delicios.

– Ce faci, doamnă L.? zise ea. M-am dus să iau un chebap, fiindcă Merlin întârzia, iar eu sărisem peste micul dejun. Salut, cred că tu ești Susan. Eu sunt Audrey.

– Bună, Audrey, spuse Susan, iar doamna London mârâi. Sirenele se apropiau. Trebuie să merg iar la poliție?

– Nu, spuseră simultan Audrey și doamna London.

– Inspectoarea Greene va dori să discute cu tine, anunță doamna London.

– Mai întâi, trebuie să vină cu noi, spuse Audrey. Îi recunoști pe cei doi, doamnă L.?

– Nu, zise doamna London. Nu-s localnici. Altfel, ar fi trebuit să știe ce-i cu locul ăsta. Sau poate că erau doar foarte proști.

Sirenele se văitau tot mai tare afară, însoțite de cauciucuri care scrâșneau. Se opriră brusc, înlocuite de numeroase portiere izbite. O lumină albastră înecă holul prin ușa întredeschisă.

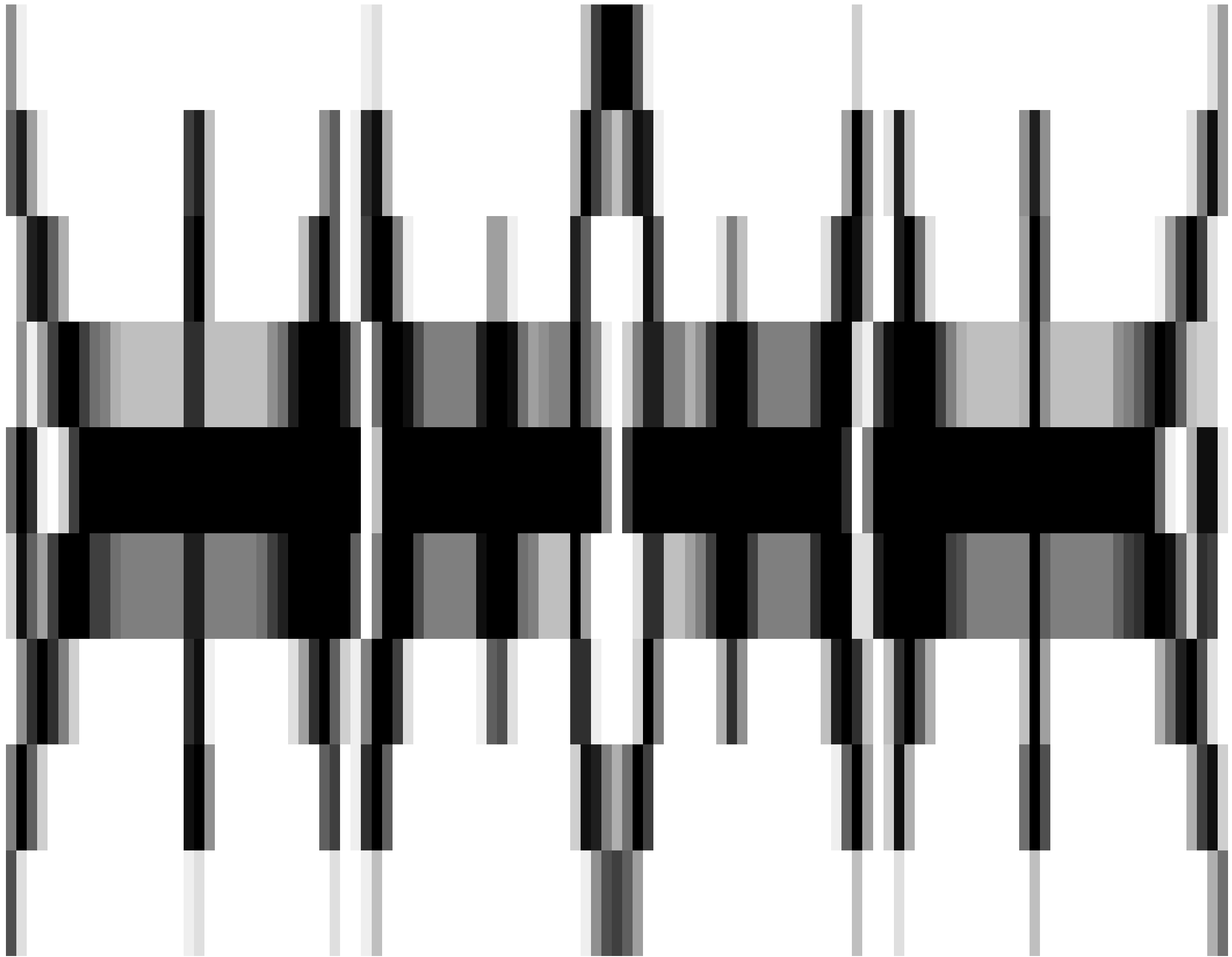
– Poliția înarmată! Poliția înarmată! Stați pe loc!

Audrey desfăcu folia de pe un capăt de chebap și mușcă. Doamna London își puse pistolul înapoi în șorț.

– Dă-le cinci minute să curețe și plecăm, spuse Audrey aproape neinteligibil, cu gura plină.

Serial TV de acțiune/dramă britanic, creat de James Mitchell și difuzat între 1967–1972.

CAPITOLUL CINCI

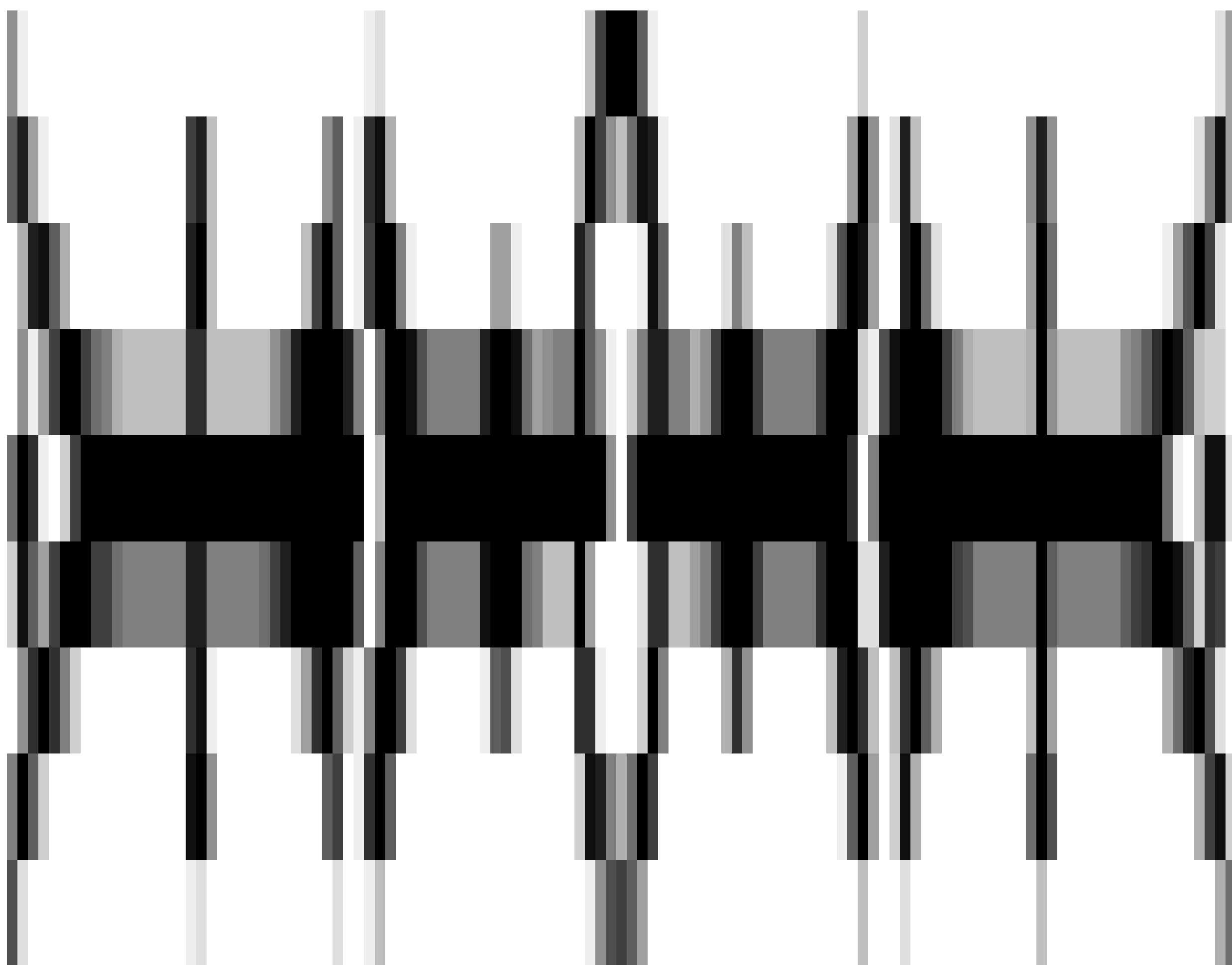

Sub străzi, în neagra întunecime,

Dorm goblinii din târg, ce bine

Că pagubă azi nu mai fac;

Dar fac și mâine – tot un drac!

– EȘTI FOARTE TĂCUTĂ, REMARCĂ MERLIN DE PE BANCHETA DIN spate a taxiului. Ședea în fața lui Susan, pe scăunelul pliant, cu ochii când la dreapta, când la stânga, sau la mașinile din spate și de lângă ei. Înaintau încet pe Euston Road. Traficul era oribil, ca de obicei, și începuse să plouă slab.

– Sunt o studentă la Arte, de la țară, spuse Susan. Am venit la Londra să învăț și să-mi găsesc tatăl. Nu să... să fac parte din... ce naiba o fi povestea asta. Mi-au ajuns toate rahaturile astea ciudate, cum le zice Greene, dar de când au apărut și malacii ăia... De ce tocmai eu?

– Bună întrebare, zise Merlin. Și eu aș vrea să știu.

Susan se uită urât la el, dar nu spuse nimic. Nicio altă conversație nu mai avu loc până ce nu trecură pe lângă sediul BBC din Portland Place.

– Aici e BBC, zise Merlin, cu aerul unei persoane de la oraș care îndrumă o țărăncuță.

– Știu, zise Susan, iritată. Ți-am zis c-am mai fost la Londra. Veneam aici în fiecare an, de ziua mea, până de curând.

– Ah! făcu el. Purtam doar o conversație. Ești foarte tăcută.

– De ce l-ai împuns pe Frank Thringley cu un ac de pălărie din argint? îl întrerupse ea. Nu mi-ai spus.

Merlin privi peste umăr, spre Audrey. Orificiul din separatorul de sticlă dintre pasageri și șofer era deschis.

– Ce întrebare bună, dragă! făcu Audrey. De ce, Merlin?

– Nu-mi răspundea la întrebări, explică el, bățos. L-am întrebat politicos. Și-a încercat să mă taie cu lama.

– Ai avut noroc că Thringley chiar a încercat și că n-avea intenții bune, comentă Audrey. Adică, intenții bune în stilul nostru, cu păduchele ăla imens și tot tacâmul. Altfel, ai săpa straturile de varză din spatele Casei Spinilor.

– Da, știu, spuse Merlin.

– Despre ce vorbiți? întrebă Susan, supărată. Și tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce încercai să afli?

– Casa Spinilor este una dintre casele noastre de la țară, explică Merlin. Din Dorset. Acolo se cresc multe legume. Te-ai simți ca acasă, probabil. Eu, însă, nu, ceea ce-l face un loc potrivit pentru a mi se aplica o pedeapsă.

– Dacă am crescut la țară nu înseamnă că sunt țărancă, spuse Susan. Ce încercai să afli?

Merlin oftă.

– Mama mea a fost ucisă acum șase ani, spuse el încet, privindu-și mâna dezvelită, așezată peste cea înmănușată. Împușcată. Un presupus accident, unul dintre acele scenarii tip „locul nepotrivit, momentul nepotrivit“. A oprit un jaf pe Sloane Street. Trei bărbați înarmați ieșeau grăbiți dintr-un magazin de bijuterii în același timp în care ea ieșea din florăria ei favorită, de alături. A pus hoții la pământ, dar în mașină mai era unul, cu o pușcă tăiată. A primit două cartușe în spate. Când am împlinit 18 ani și am fost inițiat complet, am luat dosarul de la Scotland Yard. Zi-i curiozitate morbidă, dacă poftești. Dar, după ce l-am citit, mi-am dat seama că n-a fost deloc un accident. Sunt convins că acei patru bărbați au fost trimiși s-o ucidă pe mama. Treaba cu bijutierul era doar acoperirea. Așa că, de un an încoace, sunt pe urma poveștii.

– În ciuda faptului că-i spunem mereu să-și dea pace, interveni Audrey. Traficul se blocase din nou, la Oxford Circus, așa că se putu întoarce și vorbi prin trapă. Un damf puternic de chebap cu vită și ceapă îi însoțea cuvintele. Nu există nicio dovadă c-ar fi fost o crimă planificată.

– Doar imbecilitatea obișnuită a făptașilor, se răsti Merlin. I-am interogat pe toți, la închisoare, cu excepția lui Craddock, cel care a tras – mama a trăit cât să-i oprească inima –, și erau aproape cretini. Toți spuneau aceeași poveste.

– Poate că era adevărată, sugeră Audrey, dar fără convingere. Mulți infractori nu-s foarte isteți. Stați așa, că ne mișcăm.

Taxiul prinse viteză și se smuci înainte, cu Audrey exploatând la nivel de expert spațiul îngust care se deschisese între un Fort Transit alb și un autobuz, înainte ca dubița să-l poată bloca și să-i împiedice să traverseze Oxford Street, pentru încă zece minute.

– Niciun infractor nu va spune întotdeauna exact aceeași poveste ca altul, spuse Merlin. Nu la nesfârșit, ani la rând, cuvânt cu cuvânt. Le scapă amănuntele sau uită. Ceva le rămâne întipărit în minte, iar restul se șterge. Așa c-a trebuit să fac săpături, să le verific la sânge dosarele, să le identific asociații, și tot așa. Să găsesc o legătură între ei, ceva care i-a reunit în treaba aceea.

– Și n-ai găsit, până la urmă, spuse Audrey, rotind de volan spre dreapta, pe Hanover Street. Și ți s-a spus din nou să-ți dai pace.

– N-am găsit nimic relevant, recunoscu Merlin.

– Și vărul tău? întrebă Susan. Se gândea la el, de când pomenise Merlin ce putea face. „Oracolul invers“?

– Ce?! făcu Audrey.

– Un termen pe care l-am folosit ca să-i explic lui Susan de ce e-n stare Norman, zise Merlin, arogant. De fapt, Norman chiar s-a uitat pentru mine. Dar deja trecuseră cinci ani, iar el se descurcă foarte bine când e vorba de o lună, două în urmă. Există și... entități care pot ajuta la dezlegarea trecutului sau care pot privi în viitor, pot oferi indicii care să ajute la explicarea evenimentelor care s-au petrecut. Așa că m-am dus la una dintre ele.

– Împotriva regulamentului, completă Audrey.

– Zona este gri, spuse Merlin.

– Serios? comentă ea, sec. Înjură apoi când trebui să cotească pentru a nu lovi un bărbat care pășise pe carosabil. Făcea parte dintr-un șir de pietoni care încercau să treacă de un pâlc de muncitori atenți la o groapă parțial săpată în asfalt, de parc-ar fi fost ceva neobișnuit și s-ar fi putut muta dacă o priveau intens.

– Și mi-a zis așa. Merlin făcu o pauză, se lipi de separator și intonă cu o voce stranie, plată:

Caută Sorbitorul, de sânge lipăitorul,

De pungă tăietorul, de bunuri înhățătorul,

Căpetenia tâlharilor,

în nord,

în nordul

orașului Lunii

El știe, el știe, el știe,

Dar tace, legat

De jurăminte multe

Și n-o să te asculte.

– Ți-a dat un indiciu, spuse Audrey. Partea cu „n-o să te asculte“.

– Oracolele sunt celebre pentru faptul că nu-s de încredere, spuse Merlin, așa că eu aleg să consider c-ar fi urmat un „decât dacă“ nerostit după poezioară, sau, așa cum s-a dovedit de fapt, c-ar fi trebuit să găsesc tipul cu pricina, ca să-mi ofere altă pistă. „Orașul Lunii“ înseamnă „Luan-Dun“, sau Londra, apropo. Așa c-am căutat în zona de nord Sorbitori care sunt și infractori, și am vorbit cu doi dintre ei, care nu erau tocmai căpetenii, adică unul este agent de pariuri, și celălalt, hoț de buzunare, însă m-au dus la Thringley, care era cu siguranță șef de infractori. Am vorbit cu primii doi Sorbitori în perfectă armonie, și aș fi continuat s-o fac, dacă „unchiul“ Frank al lui Susan n-ar fi scos lama... Se opri brusc și se aplecă în față, să se uite peste umărul lui Susan prin geamul din spate, apoi se răsuci să se uite prin cel din față. Taxiul avansa lent pe Curzon Street, trecuse de Bolton Street, și nu doar că era trafic de mașini, dar și de pietoni, și mulți dintre ei erau turiști.

– Audrey! exclamă Merlin. Derbedei!

– Îi văd, zise Audrey, nevenindu-i să creadă. Ce i-a scos la soare?

Susan se uită pe geamul lateral în care bătea ploaia, încercând să vadă ce-i tulbura pe Merlin și pe Audrey. Totul i se părea normal: o mare de

mașini, dubițe și motociclete pe drum, și, revărsându-se pe stradă dinspre zonele pietonale, un val derutant, multidirecțional de pietoni, sub umbrele de toate formele, culorile și mărimile. Cei fără umbrele mergeau încovoiați și își croiau drum printre cei cu umbrele, încercând să se miște mai repede ca să se ferească de ploaie, sau ca să evite să-i împungă în ochi vreo spiță.

– Nu este soare, spuse ea. Și ce face...

– E-o figură de stil, spuse Merlin. Derbedeii nu ies de obicei la lumina zilei. Am numărat trei, Audrey.

– Patru... răspunse șoferița. Cinci. La naiba cu traficul! Șase! Șapte! Du-te! Nu, idiotule!

Se opriră brusc, din cauza unei dubițe de livrări care dădea cu spatele, fără să aibă loc. În urma ei, traficul se blocă. Erau captivi.

– Stăm sau plecăm? întrebă Merlin, agitat.

Audrey se uită în față, apoi la stânga, la dreapta și în spate.

– Înconjoară taxiului pentru un Dans de Mai, spuse ea, posomorâtă. Fierul rece s-ar putea să ne ancoreze. Nu știu, e ceva nou pentru mine. N-am văzut niciodată atât de mulți și să încerce așa ceva la lumina zilei mi se pare de neconceput! Ar fi bine să plecăm!

– OK, spuse Merlin. Tu la est, noi la vest?

– Da, zise Audrey.

– Ai ceva suficient de străvechi cu care să-i lovești?

Ca răspuns, Audrey scoase o nuia de porumbar de deasupra capului, de unde fusese prinsă sub clapeta de soare. Treizeci de centimetri de lemn noduros, dur ca fierul, fără niciun ornament. Doi dintre spinii naturali nu fuseseră tăiați sau smulși de pe nuia și formau un soi de mâner. O strecură prin trapă.

– Mai bine o iei tu, zise ea repede. Cred c-au venit după Susan.

– Mersi, zise Merlin.

– Dacă reușești, scoate garda, spuse Audrey.

– Și tu, spuse Merlin.

– Gata? Du-te!

– Ce? întrebă Susan. Încă privea pe geam. Ei i se părea totul normal. Chiar atunci, un copil se apropie de mașină. Era un copil ciudat, cu fața ascuțită, la vreo 5-6 ani, cu ochi mari și obraji roșii, care purta o cămașă supradimensionată, stacojie, sfâșiată, ca de clovn care trecuse printr-un tunel vântos.

Începu să țopăie, confirmând cumva ideea de clovn, apoi rânji larg, brusc, cu o gură înnegrită, distrusă, exceptând doi incisivi lungi și foarte ascuțiți, de un alb vârstat cu galben.

Susan sări înapoi. Merlin o apucă de mână și deschise ușa, sărind afară, în timp ce Audrey procedă la fel pe portiera din față.

O duzină de copii diformi, îmbrăcați strident, dansau în jurul taxiului ținându-se de mână, dar nu apucaseră încă să închidă cercul. Merlin lovi cu nuiaua din mâna stângă două brațe care se întindeau spre ei, croi un spațiu și țâșni prin el. Susan îl urmă cât de aproape putea, ca să evite să-i fie smuls brațul din umăr.

Merlin rămase pe drum, alergând lângă mașina din față, dar se opri brusc când mai mulți copii terifianți se revărsară pe stradă, pivotând, dându-se peste cap și țopăind.

Atunci, Susan își dădu seama, îngrozită, că toți ceilalți pietoni dispăruseră, că nu mai vedea nicio umbrelă colorată, niciun guler întors la haine, niciun optimist dintre cei fără haină, care se mișcau rapid. Erau doar zeci și zeci de copii ciudați, care nu erau deloc copii, o mulțime care dansa tot mai aproape, întinzându-se să-și dea mâinile. Dar mâinile lor aveau doar câte trei degete, cele mari erau în locul

nepotrivit și îndoite pe spate, iar unghiile lor erau oribil de lungi, mai degrabă ca niște gheare de șoim decât ca o mână umană.

Dansatorii formaseră deja un al doilea cerc mai larg în jurul taxiului gol, al lui Merlin și al lui Susan, compus din 40, 50 de dansatori care se mișcau în sens opus acelor de ceasornic. Nu făceau niciun zgomot, cu excepția pașilor târșâiți ai picioarelor învelite cu zdrențe, deși gurile lor erau deschise, arătând colți și gingii putrede, iar respirația lor era fetidă. Se roteau iar și iar, foindu-se și țopăind, foindu-se și țopăind...

Merlin o trase aproape de el pe Susan, cu mâna lui dreaptă strângând-o de cea stângă a ei, și ținu nuiaua în jos, pe lângă corp.

– E prea târziu, zise el. Ne-au prins într-un Dans de Mai. Să te ții bine.

– Unde s-a dus... începu Susan, dar se opri, privind în jur, mai degrabă uluită decât îngrozită.

Dincolo de cercul Derbedeilor, nu doar că dispăruseră toți oamenii, ci strada, și mașinile, și clădirile se încețoșaseră, înlocuite de câmpuri deschise spre nord și, aproape de ele, de o aglomerație de corturi, barăci, tonete și standuri. Până și norii și ploaia dispăruseră, cerul era de un albastru cristal și se făcuse foarte cald, ca într-o zi de august, deși era – sau fusese – doar 19 martie.

– Nu accepta nimic din ce-ți oferă cineva pe gratis, o avertiză Merlin. Mai ales mâncare sau băutură.

– Dar nu este nime... începu Susan, oprindu-se de îndată ce văzu oameni, și încă mulți.

Aceștia purtau veșminte medievale, pieptare, tunici și izmene, cizme sau pantofi simpli, de piele. Zgomotele reveniră dintr-odată: negustori care-și prezentau mărfurile, oameni care vorbeau și râdeau, muzicanți în depărtare, fluiere care susurau peste un ritm constant de tobe. Simți mirosuri – de oameni transpirați și nespălați, duhoare de pământ de fermă, cu îngrășământ natural, suprapuse cu carne care fierbea și cu grăsime, dar și cu izuri de ars și de fum.

Dansatorii se opriră, râseră deodată și se despărțiră brusc, iar fiecare alergă într-o altă direcție, prin mulțime, ferindu-se și dispărând printre oamenii mari.

– Unde suntem? întrebă Susan. Clipi de câteva ori. Ceva era ciudat în felul în care arăta totul, însă nu-și dădea seama ce.

– Suntem la Târgul de Mai, răspunse Merlin, scurt. Sau, mai precis, într-un ecou mitic al târgului care s-a ținut aici de secole și care a dat numele de mai târziu al locului. Este o capcană. Derbedeii... pe care-i știi drept „goblini“, mai degrabă... au dansat ca să ajungem aici. Ceea ce nu le stă în fire absolut deloc. Sunt păcălici, dar de obicei inofensivi. Nu ucid, de exemplu, sau nu voit.

– Pupă-ne, drăguță, urlă un bețiv, îmbrăcat doar într-o tunică aspră, ridicată prea mult deasupra genunchilor. Se apleacă spre Merlin, care se feri și îl lovi în spatele genunchilor cu nuiaua de porumbar, făcându-l să se prăvălească pe pământul noroios.

Ținând-o mai strâns de mână pe Susan, librarul o conduse departe, în timp ce bărbatul zăcea pe cărarea plină de bălți care fusese mai devreme Curzon Street, râzând să se spargă, de parcă acolo dorise să se afle de la bun început.

– Sunt reali, constată Susan, uimită, când fu atinsă de colțul unei tăvi cu plăcințele aburinde, cărată de o femeie a cărei față era transfigurată de un zâmbet încântat. Și sunt cu toții ciudat de fericiți.

– Deocamdată este real pentru noi, spuse Merlin. Sunt fericiți fiindcă, așa cum am zis, aceasta e o versiune idilică a celor mai bune zile de târg. Derbedeii ne-au prins aici. Dar trebuie să urmeze tradiția și să ne ofere șansa de a scăpa... Se dădu la o parte din calea unui copil care țopăia – uman, nu unul dintre cei cu fețe și dinți ascuțiți –, și Susan trebui să sară după el, ca să nu-i dea drumul mâinii. La fel ca Shuck, goblinii respectă regulile legendei. În afară de noi doi, mai există ceva aici care nu se potrivește. Vor trebui să ni-l arate de trei ori. Dacă nu-l luăm, vom fi blocați în locul ăsta pe vecie. Vom uita cine suntem, vom deveni arhetipuri și vom rămâne pentru totdeauna în târgul legendar.

– Ceva ce nu se potrivește?! întrebă Susan, încet. Era distrasă, pentru că un urs pornise spre ei, pe culoarul din dreapta creat de corturile din apropiere. Era un urs cu blană lucioasă, cu un lanț subțire, care dansa de parcă i-ar fi făcut plăcere, iar îmblânzitorul de lângă el îi imita pașii, într-un fel care făcea să pară că dansau împreună.

– Poate fi un lucru sau o persoană, orice bate la ochi sau e nelalocul lui, continuă Merlin. O trase pe Susan de mână din calea ursului, în fața unei tarabe cu cârnați încărcată cu mormane piramidale din diverse soiuri de cârnați grași, sub un nor de muște. Alte zeci se frigeau în spate, pe un grătar, deasupra unei gropi cu cărbune.

– Cârnați! Cei mai buni cârnați! Potriviți pentru regi sau pentru regine! răcnea negustoreasa. Era o femeie micuță, cu o voce puternică. Se plecă adânc în fața lui Susan și-i întinse o furculiță de gătit, cu o bucată de cârnat aburind în dinți. Încercați, Alteță!

Cârnații miroseau divin, făcând uitată orice urmă de scârbă la condițiile deloc igienice. Lui Susan îi lăsă gura apă și se simți extraordinar de tentată. Dar, înainte să se poată întinde, Merlin o târî mai departe, dincolo de trei jongleri și de un concurs de scufundări în care participații se aruncau în cel mai mare butoi pe care-l văzuse Susan vreodată, într-un spațiu îngust dintre două colibe de lut nears. Se îndepărtară astfel din calea petrecăreților.

– Nu mânca nimic! se răsti Merlin. Ai rămâne blocată aici. Mi-aș dori să fie și Vivien cu noi.

– Cine e Vivien?

– Sora mea. Dreptace. Foarte pricepută la dezlegat enigme. Vezi ceva?

– De unde să știu eu ce nu-i potrivit aici? protestă Susan. N-am mai fost niciodată la un târg medieval! Nici măcar într-un loc de recreere modern.

– Am face bine să ne plimbăm, propuse Merlin. Ține ochii deschiși și nu da drumul mâinii.

– Fericirea asta mă tulbură. Atâtea zâmbete și râsete! mormăi Susan, în timp ce mergeau de-a lungul cărării înguste care ducea spre una mult mai lată, în inima târgului. Adică, mi se pare mai ciudat decât dacă ar fi supărați.

– Undeva se află și partea întunecată a târgului, sau, dacă nu, va apărea. Lucruri rele, disperare, hoție și crimă, ascunse de strălucire și distracție. Trebuie să plecăm înainte să se transforme în târgul acela. Dar eu nu văd nimic neobișnuit!

La următoarea răspântie, Susan se opri și se ridică pe vârfuri, ca să privească în jur. Era mai înaltă decât aproape toată lumea, lucru neobișnuit pentru ea, dar de folos. Un grup de muzicanți care dansau se apropie de ea: câțiva toboșari, doi lăutari, câțiva care cântau la niște instrumente ce semănau cu niște casetofoane, și unul la ceva care semăna cu un set de cimpoaie supradimensionat. Dar, când cei doi lăutari făcură o piruetă aparte, văzu în spatele lor o fetiță cu un coș imens cu flori, și Susan își dădu seama ce era ciudat și ce o deranjase de la bun început.

– Florăreasa! strigă ea, strecurându-se într-un grup de oameni care căscau gura, cu hainele lor de aba, fețele roșii și râsetele care-i făceau să se țină de burți, la vederea acrobațiilor făcute de doi măscărici ce mergeau pe sfoară și imitau un soi de acuplare amoroasă eșuată, posibil de insecte. De data asta, îl trase ea pe Merlin de mână, și nu invers.

– Ce s-a întâmplat?

– Totul este mult mai colorat decât ar trebui! explică Susan, aplecându-se pe sub o tavă cu plăcinte care i-ar fi putut apărea în cale ca s-o oprească. Merlin o urma. Totul arată ca într-un film Super 8! Suprasaturat, mai strălucitor decât în realitate. Dar florăreasa are o floare fără culoare. Uite!

Florăreasa se îndepărta de ei, și mulțimea îngroșă rândurile după ea. Toți cei din târg se întoarseră brusc și porniră spre răspântie, cu intenția vădită de a-i împiedica pe Susan și pe Merlin să ajungă la fată,

fără să-i oprească, forțând astfel litera de lege străveche care spunea că trebuiau să le lase ocazia să scape.

Merlin se mișcă din nou în față, agitând nuiaua de porumbac. Oamenii se dădeau din calea ei, parcă temându-se de atingerea lemnului, dar, când îi atingea totuși, nu păreau să simtă durere, ci continuau să zâmbească și să râdă.

Florăreasa se întoarse și porni pe una dintre cărările mai înguste, iar Susan văzu din nou floarea, și de data aceasta o văzu și Merlin. Era un trandafir lung, o floare transparentă, care părea făcută din sticlă, doar că tulpina i se îndoia și petalele îi tremurau când pășea florăreasa.

– Am văzut-o a doua oară! se răsti Merlin. Haide! Împinse nuiaua între picioarele unei purtătoare de țipari, făcând-o să se împiedice, iar țiparii pe care-i purta pe cap să se împrăștie peste tot. Oamenii alunecară pe ei și căzură într-un amestec derutat. Cu toții încă zâmbeau și râdeau, de parcă ar fi fost un moment pentru care plătiseră, ca să se bucure.

Merlin și Susan săriră peste șirul de țipari care se zvârcoleau și alergară după florăreasă, aflată doar la vreo zece pași în fața lor, mergând în pas vioi pe o cărare mult mai îngustă, ce ducea prin spatele unui șir de teatre mititele, cu două sau chiar trei etaje de pânză pictată întinsă peste cadre de lemn.

Fugeau, când o umbră îi prinse din urmă, deasupra capetelor lor, niște nori care întunecau soarele și cerul senin. Aerul deveni brusc răcoros.

– Ah, dar jucați cinstit! strigă Merlin. Acceleră și reuși să atingă cu nuiaua de porumbar spatele florăresei, ușurel. Ea se opri și se întoarse spre ei.

Arătase ca o fată frumoasă, zâmbitoare, când o văzuse Susan în mulțime, dar acum fața i se subțiase, pielea ei era ușor solzoasă, iar gura, plină de dinți stricați și putreziți, cu excepția caninilor ascuțiți. Se și micșorase cu vreo treizeci de centimetri.

– Nu suntem de-aici și de-acum, și nici trandafirul, declamă Merlin. Trimiteți-o...

Un mârâit fu singurul avertisment pe care-l primi Merlin înainte de atac. Pivotând pe loc, el lovi cu nuiaua botul unui câine lățos enorm, care se aruncă asupra lor din umbrele dintre colibe. Greutatea acestuia îl făcu să dea înapoi câțiva pași, și pentru că nu-i dădea drumul mâinii, Susan fu târâtă odată cu el, căzând pe o parte, în noroi. Se salvă de ceva mai rău punând jos mâna liberă, dar tot o duru. Tare.

– Câine rău! țipă ea, mai mult din instinct. Câine rău! Dă drumul, imediat!

Spre surprinderea tuturor, poate mai ales a bestiei înseși, câinele lăsă nuiaua.

– Șezi! porunci Susan, ridicându-se. Era furioasă. Căzuse în noroi, fusese trasă în mijlocul închipuirilor acestea. Era furioasă pentru tot.

Câinele șezu. Susan se uită la florăreasă.

– Tu, Derbedeu, goblin, ce-oi fi! Dă-mi trandafirul!

Florăreasa scoase trandafirul lipsit de culoare din mijlocul nebuniei de nuanțe din coș și i-l dădu lui Susan, căzând într-un genunchi.

Susan luă floarea.

Târgul de Mai dispăru ca un film pe repede-înainte, cu imaginea unei sculpturi de gheață care se topește. Culorile intense au fost înlocuite de realitatea fadă și cenușie. Duhoarea medievală căpătă iz de eșapament, iar hărmălaia umană deveni zgomotul din Mayfair, în secolul XX.

Se aflau pe trotuarul Curzon Street, aproape de intrarea spre Shepherd Market. Ploaia se întețise, și o picătură o nimeri pe Susan drept în ochi. Doi americani tineri, cu certitudine turiști, se aflau chiar lângă ei.

– Ai văzut copilașii? întrebă unul dintre ei. Cei care-au trecut pe aici acum o clipă?

– Ce? Scuze, cred că m-am defazat. O fi de la diferența de fus orar. Uite ce alee simpatică! Și-un pub englezesc în toată regula!

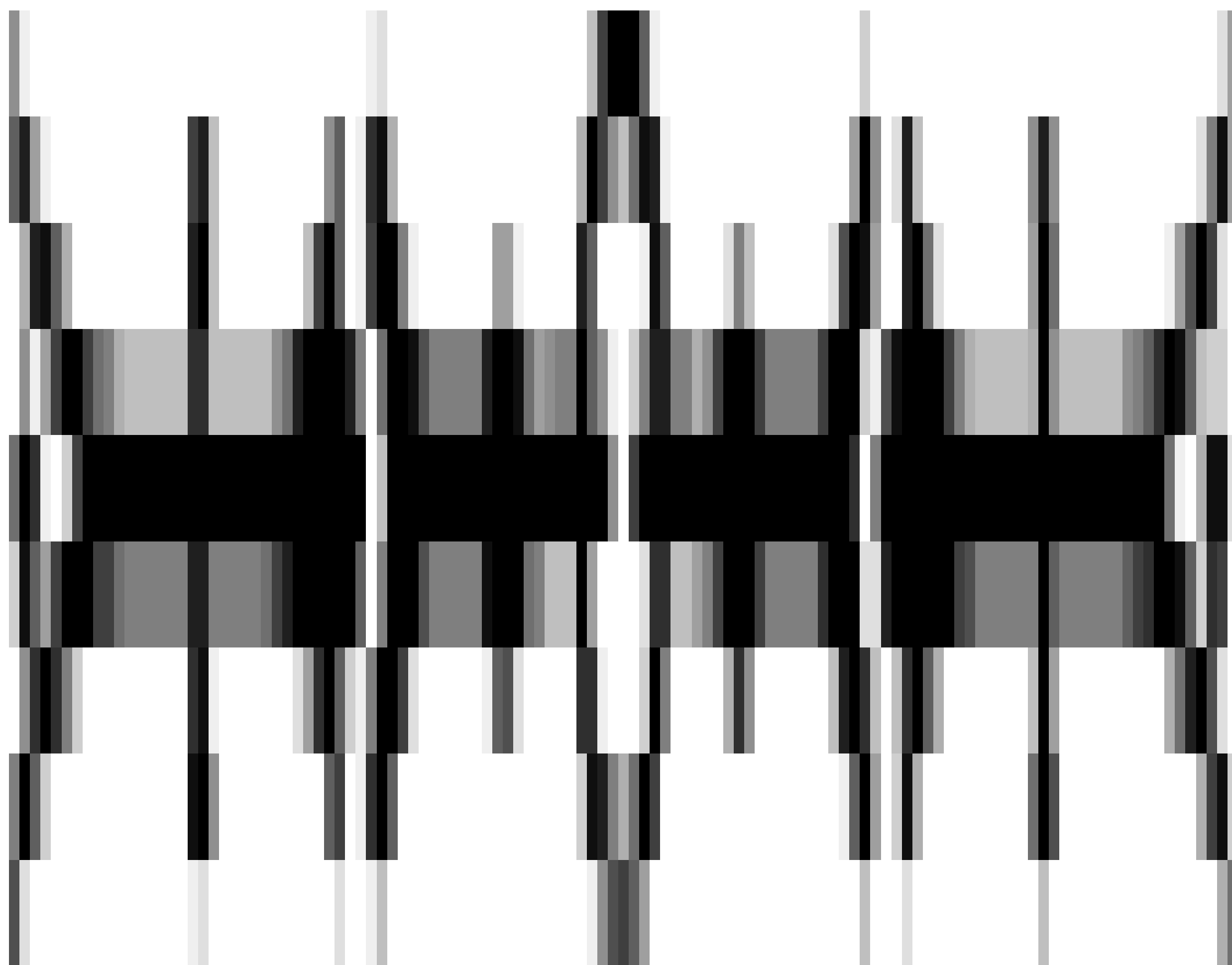
– Vor avea un șoc, spuse Susan. Halbele la temperatura camerei de bere nefiltrată serioasă și tinerii americani nu prea se pupă...

– Să știi că era un lup cel care mușca din nuia, spuse Merlin. Se încruntă, inspectă urmele de colți din lemn, oftă și își scutură niște stropi de noroi de pe rochie, întinzându-i în pete care arătau cumva punk, intenționat făcute și mișto. Așa că acum chiar mă-ntreb cine... sau ce ești.

– Sunt eu, zise Susan încet. Avea trandafirul în mână, însă era făcut din sticlă, rigid și fragil. M-am descurcat mereu cu câinii.

– Serios? întrebă Merlin. Își puse nuiaua pe umăr, în stil Gene Kelly, și sări printr-o băltoacă, făcându-și rochia să se rotească, în timp ce se uita la Susan, care nu se mișcase, căzută încă pe gânduri. Haide, nu mai avem mult până la librărie!

CAPITOLUL ȘASE

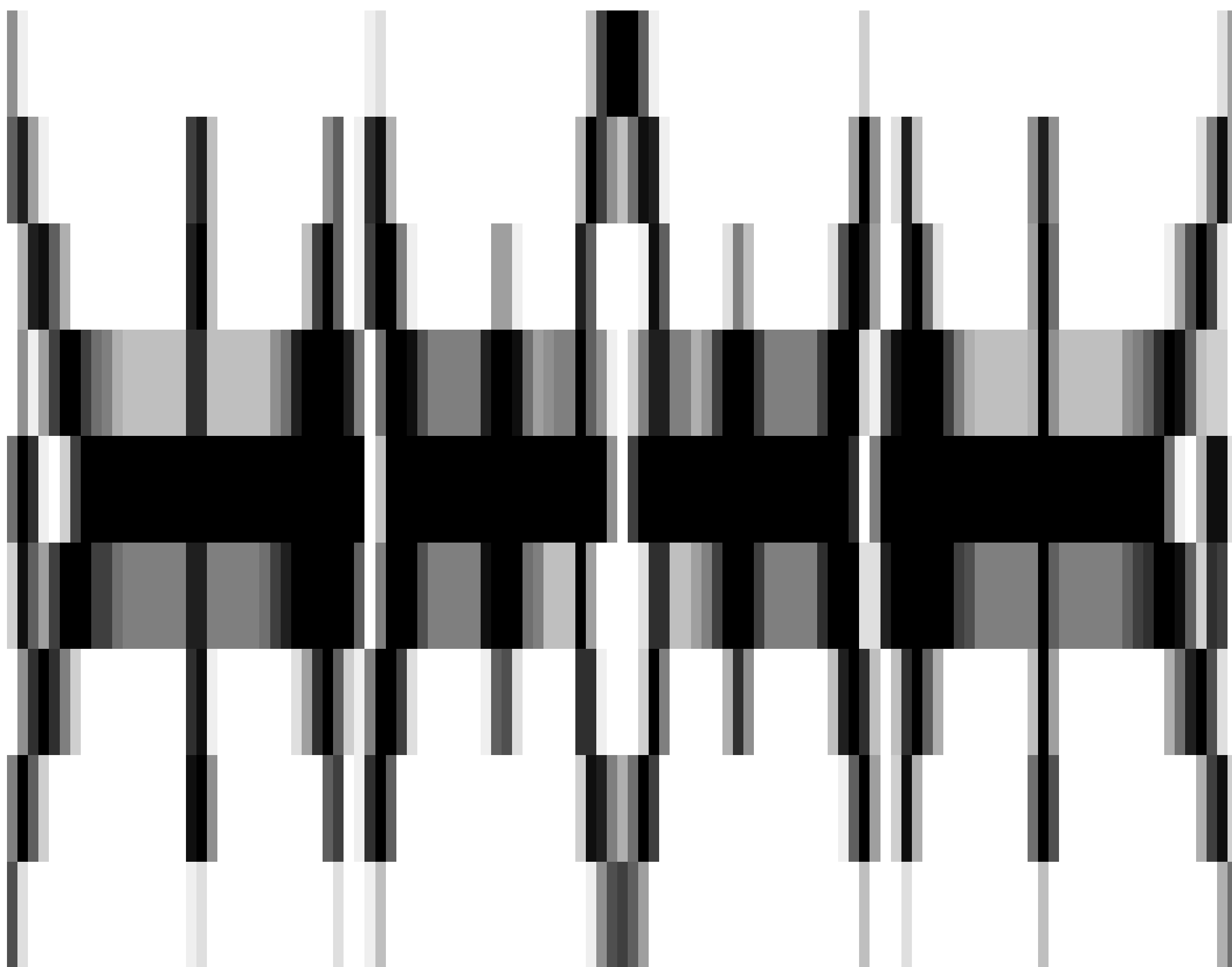

Nu muzica alină inimi neliniștite,

Soldații noștri, stângaci – neobosite,

Poveștile le sorb sângele răscolit

Bestia e calmă, șuvoiul, amuțit.

LIBRĂRIA NOUĂ AVEA DOAR O PLĂCUȚĂ DE BRONZ lângă ușa de la intrarea în casa masivă, în stil georgian, cu cinci etaje, plăcuță care anunța că, de fapt, era un magazin în interior. Ușa din față era și ea ascunsă de un portic cu coloane, așa că era improbabil să intre cineva acolo cu alt scop decât să caute librăria.

În mod neobișnuit, dincolo de ușa de la intrare era un fel de vestibul, un hol scurt, închis cu o ușă din bronz vechi, pe care erau sculptați doi giganți bărboși ce ridicau ghioage ghintuite. În loc de ochi aveau cristale încrustate, care păreau diamante, însă le dădea de gol mărimea. Merlin o împinse pe Susan înăuntru, iar ușa exterioară se închise în urma lui, cu zgomot, încuindu-se de la sine.

– Din când în când, avem musafiri nedoriți, explică Merlin. Trecu pe lângă ea și apăsă butonul soneriei de lângă ușa interioară. Nu va trebui

să așteptăm mult.

– Ce lucrătură frumoasă! spuse Susan, privind giganții sculptați în ușă.

– Sunt Gog și Magog.

Ochii de cristal ai giganților se luminară brusc, făcând-o pe Susan să tresară și să dea înapoi.

– Ușa a fost făcută de „Marele Rondelhyde, Artificier Magic“, în 1899, spuse Merlin. Unul dintre dreptaci. Numele său adevărat era Ronald Biggins. Printre altele, făcea dispozitive pentru magicienii de pe scenă, la jumătatea secolului al XIX-lea, dulapuri în care dispăreai și altele. Adora lucrurile alea. Clienților noștri le plac.

– Face ceva? întrebă Susan. Adică, este o ușă magică?

– Nu, răspunse Merlin. Luminile din ochi sunt electrice și, în principiu, ne ajută să ne asigurăm că putem vedea cine așteaptă aici. Este o ușă foarte solidă, însă. Bronz de cinci centimetri, cu un cadru de oțel.

Susan ridică privirea. O oglindă ciudată era prinsă în tavan.

– Sticlă-oglindă, spuse ea.

– Ah, nu, asta chiar e magică, spuse Merlin. Două căușe de apă dintr-un... să zicem, un lac magic... luate în același moment de pe două maluri diferite. Dacă ar fi suficient de mare, ai putea trece pe partea cealaltă, deși, fiindcă acolo este un salon pentru luat ceaiul, ar fi dezamăgitor. Am ajuns.

Cu un zgomot impresionant, ușa de bronz începu să se deschidă. Ajunse la jumătate, când unul dintre cei doi giganți dispăru din vedere, și se opri. Susan văzu o cameră cu cărți fermecătoare, luminată de candelabre electrice strălucitoare deasupra a șase rânduri de vitrine cu uși de sticlă, ticsite de volume vechi, legate în verde, roșu, albastru și negru – piele lăcuită sau piele întoarsă, sau materiale exotice, precum piei de animale și chiar metal. Fiecare șir de rafturi se încheia cu un scaun din piele uzată, pentru o experiență de răsfoire deosebită.

Chiar în față se aflau două mese lungi, de mahon, pe care erau și mai multe cărți, în teancuri, iar pe coridorul dintre ele stătea un librar cu ochi strălucitori, de vârstă mijlocie, cu o barbă uimitor de lungă, împletită în trei cosițe. Purta un șorț verde cu numeroase buzunare, peste costumul albastru, care lucea la coate, o cămașă în carouri și un papion verde pal, parțial desfăcut. Purta o mănușă de bumbac alb pe mâna dreaptă, și Susan observă că șorțul lui avea un buzunar-teacă pentru un cuțitaș de hârtie foarte lung și subțire.

– S-a blocat iar ușa, spuse el. La jumătate de Gog, cum zicem noi. Bine ai revenit, Merlin! Practic toată lumea din ambele librării vă caută.

– Deci a ajuns Audrey?

– Da, cu vești surprinzătoare și tulburătoare, răspunse omul. Nimeni nu-și poate aminti să mai fi încercat Derbedeii un asemenea dans – cel puțin nu cu noi. Ah, te rog să mă scuzi. Cred că tu ești Susan. Eu sunt Eric. Pot să-ți ofer un prosop?

Susan se privi. Se întâmplaseră multe, prea repede, și nu avusese timp să-și dea seama că era udă leoarcă și că bocancii ei erau înnoroiți până la glezne. Merlin era murat și el, dar arăta încă șic, de parcă s-ar fi udat intenționat.

– Da, vă rog, spuse ea, interpretând corect privirea piezișă a lui Eric: era îngrijorat ca stropii de pe ea să nu ajungă pe cărți.

– Treci chiar printre mese, pe-aici, și spre toaletele personalului, spuse Eric. Apoi, vă așteaptă sus, Merlin.

– Amândoi? întrebă Merlin. A venit și Merrihew?

– Da, azi sunt aici amândoi, spuse Eric. Ezită, apoi adăugă: Succes.

Merlin se strâmbă și îi dădu nuiaua.

– Dă-i asta lui Audrey când se întoarce.

Eric încuviință și o vârî într-un suport pentru umbrele dintr-un ciot de copac de lângă ușă, cu rădăcini tăiate cu tot, care mai ținea alte nuiele similare, două umbrele negre cu mâner de fildeș, vechi, și o sabie grea, pentru două mâini, cu un mâner de bronz în formă de dragon, care îl depășea în înălțime.

– Ai dori să iau și trandafirul de sticlă? întrebă Eric.

– Ah, nu, îl păstrez, răspunse Susan.

Nu era sigură de ce, doar că voia să se uite mai de aproape la el, când avea ocazia. Îl văzuse mișcându-se, îndoindu-se, cu petalele fluturând, și chiar dacă acum era rigid, din sticlă solidă, părea natural și arăta ca o operă de artă meșteșugită, nu ca un obiect făcut în serie.

Susan îl urmă pe Merlin printre mese, către o ușă din spatele camerei cu cărți, încercând să nu întoarcă prea repede capul să se uite la cele interesante, ca să nu le stropească. Cărțile erau vechi și majoritatea nu aveau supracoperte, așa că era dificil să vezi titlul când treceai iute printre ele, mai ales fără să întorci capul, dar reuși să citească literele aurii sau argintii, în relief, de pe unele dintre ele, remarcând titluri și autori pe care îi cunoștea, precum Furtuna, Ivanhoe, Persuasiune și La răscruce de vânturi, Shakespeare și Walter Scott, Austen și Brontë. Unele rafturi nu conțineau decât Biblii, câteva foarte vechi, și exista o vitrină specială, între două rafturi, unde se opri o secundă, uluită de ce conținea: erau Schițele poetice ale lui William Blake, o ediție princeps a Celor șapte stâlpi ai înțelepciunii de T.E. Lawrence și o primă ediție Shakespeare.

Lângă ușa din spate se afla un raft foarte mare cu vitrină de sticlă, unde cărțile nu erau aranjate pe rânduri, ci cu fața, în standuri. Susan se opri când își recunoscu favoritele din copilărie, cu mai multă ușurință de data asta, fiindcă erau mai recente și, deci, aveau supracoperte. Cutia cu delicii de John Masefield, Catârul tăietorului de cărbune de Patricia Lynch, Iarna vrăjită de Victoria Walker, Inimi negre în Battersea de Joan Aiken, câteva dintre romanele istorice ale lui Rosemary Sutcliff, printre care și Creanga de argint, preferata lui Susan. Puterea celor trei de Diana Wynne Jones, Piatra ciudată din Brisingamen de Alan Garner,

Cei cinci copii și arătarea de E. Nesbit, și multe altele. Majoritatea erau edițiii pe care le știa de la bibliotecă, dar într-o stare mult mai bună, cu supracopertele păstrate excelent sub învelitori transparente.

– Autori de cărți pentru copii, spuse Merlin. O gașcă periculoasă. Ne creează multe probleme.

– Cum așa? întrebă Susan.

– N-o fac intenționat, răspunse Merlin. Deschise ușa. Dar, adesea, ei descoperă cheia pentru trezirea unui mit străvechi, sau eliberează ceva ce ar fi trebuit să rămână ascuns, și împărtășesc cunoștințele prin scris. Poveștile nu sunt întotdeauna doar povești, ar trebui să știi asta.

Susan se desprinse de cărțile pentru copii și îl urmă printr-un birouaș înghesuit, care adăpostea două mese de scris, un dulap vechi, de lemn, cu șase sertare, și un rastel pentru puști cu șase Lee-Enfield de calibru 303, cu baionetele Pattern Sword din 1907 înșirate pe un rastel mai mic de alături. Dedesubt se afla o cutie pentru muniție, cam uzată, pe care era imprimat cu galben: „300 cart., 300 gl.“.

Merlin o conduse pe Susan dincolo de o ușă din spatele birouașului, pe un coridor îngust, lambrisat, cu două uși la stânga și o scară lată la dreapta. Ușa din partea stângă avea pe ea o bonetă stilizată, desenată cu auriu, iar cea din dreapta, o pălărie țuguiată.

– Ce baie dorești să folosești? întrebă Merlin. Prosoape ai înăuntru, și vei găsi și haine. Te poți schimba, dacă vrei. Doar că sunt exclusiv costume, mă tem, și în mare parte prea mari. Cred că le-am cumpărat pe toate cele deținute cândva de Winston Churchill. Cel puțin sunt uscate.

– Tu te schimbi? întrebă Susan, bănuitoare. Nu și-l putea imagina pe Merlin într-un costum churchillian supradimensionat.

– Mai târziu, spuse el. Îți sugeram asta doar fiindcă ești foarte murdară...

Susan se privi, observă că avea dreptate și intră pe ușa marcată cu bonetă. Se gândise că toaleta femeilor trebuia să fie mai curată decât a bărbaților. Igienizarea toaletelor din cârciumi o învățase să facă diferența.

Când ieși, zece minute mai târziu, Merlin o aștepta. Se curățase și el cât de cât și își ștersese rochia albastră, iar prosopul înfășurat în jurul capului, ca un turban, nu arăta stupid, ci ca un fel de nouă modă lansată de el.

Susan nu era geloasă. În ciuda comentariului lui Merlin, găsise un costum albastru fix pe mărimea ei, ba chiar cu o curea, spre deosebire de cele văzute în magazinele second-hand. După ce strânse cureaua, costumul căpătă formă; și mai avea și numeroase buzunare folositoare, care compensau atingerea aspră a bumbacului gros. Își strânsese propriile haine și se simțea ca o persoană fără adăpost dintr-un film din anii ’30, după cât strălucea acum de curățenie.

– Cum ai găsit unul care ți se potrivește? întrebă Merlin. Eu m-am uitat în ambele băi, de nu știu câte ori! Sunt mereu prea mari! Erau mai multe pe mărimea asta?

– Nu.

– Tipic, bombăni Merlin.

– Care-i faza cu cizmele? întrebă Susan.

Pe lângă rafturile cu costume albastre împăturite cu grijă, erau și rastele după rastele cu cizme negre, grele, lustruite, în toaleta vastă, care semăna mai degrabă cu un vestiar al unei școli mari decât cu o baie din spatele unei librării. Cizmele erau foarte mari, urâte și, fără îndoială, incomode.

– Sunt chestii vechi pentru ceremoniale, spuse Merlin, înfiorându-se. Suntem obligați să le purtăm, ocazional. Haide. Stră-unchiul Thurston și stră-mătușa Merrihew sunt sus.

Susan făcu doi pași pe scări și se opri. Scara centrală era mai veche decât restul casei. Era medievală, nu în stil georgian, cu balustrade din stejar negru și scânduri aspre. Privi în sus și văzu că avea cel puțin șase niveluri, mai multe decât numărase din exterior. Când se uită în jos, scara dispărea în bezná după trei sau patru trepte. Acolo nu erau lumini electrice – nici măcar lămpile vechi care se vedeau sus.

– Da, este un soi de penthouse care nu se vede din stradă, spuse Merlin, voios. Scările coboară mult în jos. Locul a fost construit în jurul ruinelor unuia mai vechi, și deasupra unei alte structuri, și mai vechi. Haide.

– Am văzut multe, spuse Susan, încăpățânată, așezându-se pe o treaptă. Ar trebui să suspin într-un colț și să cer să mă trezesc din coșmarul ăsta oribil.

– Serios? întrebă Merlin. Se uită din nou în jos. Ești bine?

Susan se opri să se gândească, apoi încuviință.

– Da, spuse ea. Mă întreb dacă sunt într-o stare de șoc cu efect întârziat. Mai târziu, voi vorbi aiureli. Ezită, apoi adăugă: Într-un fel, mi s-a părut... de așteptat.

– Să fii înconjurată de goblini, și dusă de ei în pas de dans până la legendarul Târg de Mai?

– Da, răspunse Susan, încruntându-se. Poate că nu știu eu destule să mă sperii suficient.

– Poate, spuse Merlin. Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar nu o făcu. Se repezi pe scări. La ultimul etaj! Haide!

Susan se ridică și-l urmă, dar se opri iar la primul etaj. Ușile arcuite care duceau în stânga și în dreapta, aici, aveau aproape trei metri înălțime și erau pictate cu scene din piesele lui Shakespeare. Cea din stânga le înfățișa pe vrăjitoare și pe Macbeth în jurul unui ceaun de fier imens, care părea ciudat de disproporționat, la fel de înalt ca femeile.

Cea din dreapta îi înfățișa pe Prospero și pe Miranda din Furtuna. Caliban pândea din spatele lor, într-o peșteră de lângă mare.

Susan recunoscu imediat picturile, sau, mai degrabă, își dădu seama că erau versiuni mult mai mari ale celor realizate de o artistă obscură din secolul al XVIII-lea, numită Mary Hoare, pe care o știa doar pentru că fusese una dintre preferatele profesoarei sale de artă, doamna Lawrence.

– Sunt pictate de Mary Hoare! exclamă Susan, apropiindu-se. Dar sunt mult mai mari, și în ulei. Știe cineva că le aveți?

– Sper că nimeni, spuse Merlin. Mary Hoare a fost una de-a noastră, dreptace, știi? Mulți artiști vizuali sunt printre dreptaci. Noi, cei stângaci, suntem mai degrabă înclinați spre poezie și muzică. Cred că Miranda de colo este un autoportret. Iar ceaunul... se bazează pe... nu contează.

Susan nu dădu atenție faptului că Merlin se răzgândise în privința a ce voia să spună despre ceaun. Se aplecă mai aproape, să privească ușa pictată.

– Dacă acestea sunt originale, spuse ea, atunci au fost pictate în... cândva în jurul anului 1800?

– În 1796, spuse Merlin. Chiar trebuie să ne mișcăm...

– Le ador! exclamă Susan. Porni pe scări. Mai sunt?

– Nu, răspunse Merlin. Adică, nu mai avem altele de Mary Hoare. Ia-o mai încet.

Susan urca treptele câte trei, dar încetini când ajunse la următorul nivel, iar Merlin o auzi oftând dezamăgită. Acolo, ușile erau din oțel vopsit în cenușiu, asemăntoare cu cele de pe o corabie. De acolo și proveneau; erau uși blindate ale magaziei de pe dreadnought-ul[6] HMS Benbow, din Primul Război Mondial.

– Sunt de pe o navă de luptă, explică Merlin, urmând-o pe Susan, care urca mai departe. Au fost mulți oameni care s-au ocupat de decorațiunile interioare, peste ani, și pentru că nu lăsăm deloc clienții să treacă de magazinul propriu-zis, n-a existat niciodată dorința de uniformitate...

– Vizitatori n-au acces aici? întrebă Susan. Și eu?

– Tu ești o excepție, spuse Merlin. Evident. Acum, mă întreb dacă-mi poți spune cine este artistul care s-a ocupat de următorul set de uși.

Susan se opri iar, când ajunseră la al treilea nivel.

– Ah... sunt minunate! German, cred.

Ușile erau foarte vechi, și fiecare foaie era acoperită de nouă panouri din lemn de tei sculptat, înfățișând scene din viața medievală, în stil gotic târziu. Erau țărani care coseau un câmp, negustori cântărind monede, cavaleri în turnir, călugări în scriptorium, o căruță la o poartă vamală... și câțiva librari printre cărți, dar cu săbii ascunse în spatele lor. Și creaturi stranii – chiar și un dragon. Toate superbe, cu o lucrătură incredibil de amănunțită.

– Te pricepi, spuse Merlin. Sunt făcute de Tilman Riemenschneider, un sculptor din secolul al XV-lea. A petrecut mare parte din timp în Würzburg, deși pe acestea le-a sculptat aici.

– Dreptaci?

– Deloc. Nu era de-al nostru, spuse Merlin. Dar îi rămăsese dator unui membru al familiei, și ne-a făcut aceste panouri. Mă tem că ușile de la următoarele două etaje sunt obișnuite, însă avem multe opere de artă și în alte părți din clădire. Ți-aș putea arăta. Înainte să mergem la cină, sau unde-o fi. Oamenii tind să ne dea lucruri când le suntem de ajutor, iar dreptacii sunt colecționari de artă înveterați.

– Primești puncte bonus pentru „înveterați“, spuse Susan, continuând să urce. Încercă să ignore aluzia că vor ieși, cu siguranță, împreună la masă. N-am auzit pe nimeni rostind acest cuvânt, vreodată.

– Trăim printre cărți, spuse Merlin, ridicând din umeri.

– Stângacii colecționează ceva? întrebă Susan, când trecură pe lângă ușile următoare, de altfel dezamăgitoare. S-ar fi potrivit chiar și în școala lui Susan, construită în anii ’50.

– Arme, răspunse Merlin.

La nivelul cinci erau trei uși. Acolo se termina scara principală. Cele de la stânga și de la dreapta erau la fel ca la nivelul inferior, făcute în serie și remarcabile doar fiindcă păreau mult mai noi decât restul clădirii – altfel, din plută vopsită, urâte, postbelice.

Dar mai exista o ușă, drept înainte, care, chiar dacă nu era decorată cu opere de artă, avea patina impresionantă a mahonului foarte vechi și bine lustruit. Nu se vedea niciun fel de clanță, ci doar un mâner în mijloc, un inel în gura unui leu, a cărui coamă de bronz se răspândea cam treizeci de centimetri în fiecare direcție.

Merlin se apropie de ușă și bătu de trei ori.

– Nu-ți face griji, spuse el, privind-o peste umăr. Vei fi bine.

– Ce?! întrebă Susan, care nu se îngrijorase dacă va fi sau nu bine. Nu până să pomenească Merlin despre asta. Ce vrei să zici?

– Sunt de partea ta, răspunse Merlin, făcând un pas în spate, când se deschise ușa.

Nu era nimeni acolo, ci doar o scară îngustă între niște pereți de piatră cu tencuială aspră. Treptele erau acoperite cu un covor plușat, roșu, iar balustradele erau din bronz. Lumina venea de la lămpi pe gaz, pe care Susan le auzea sâsâind în timp ce urcau.

– De ce-am nevoie de cineva care să fie de partea mea? întrebă Susan. Și de ce lămpi pe gaz?

– Mai-Marii sunt în vârstă, spuse Merlin. Le place să se înconjoare de lucruri familiare.

Susan se uită lung la el, întrebându-se cât timp trecuse de când se întâmplase ultima oară ca o casă londoneză, sau de oriunde altundeva din Regatul Unit, să fie luminată de lămpi pe gaz. Dar, cum Merlin nu dădea semne că ar oferi mai multe explicații sau că ar încetini, îl urmă.

Scara urca o vreme, și, în timp ce o parcurgeau, tencuiala dispăru și piatra deveni vizibilă.

În sfârșit, după un urcuș care i se păru lui Susan echivalentul a două, trei etaje, ajunseră la altă ușă, de lemn neprelucrat. Merlin bătu iar, cu mâna lui stângă înmănușată, și ușa se deschise imediat. În spatele ei se afla o femeie înaltă, elegantă, cu o piele foarte întunecată, care părea să aibă în jur de 30 de ani, cu părul lung și negru prins într-o plasă aurită, îmbrăcată cu o rochie de mătase până la glezne, de un roșu aprins, și purtând ghete de pânză. Spatele ei era scăldat în soare și ea lăsa o impresie uluitoare.

În mâna dreaptă ținea un stilou albastru, emailat, iar în stânga, un carnețel. La început, Susan crezu că purta o singură mănușă, din material argintiu, lucios, însă văzu că mâna ei stângă sclipea în argintiu și că nu purta nimic care s-o acopere.

– Verișoară Sam! exclamă Merlin. N-am știut că te-ai întors. Scrii un poem?

– Întocmai, răspunse Sam. M-am întors de nevoie, pentru lectură de recuperare și compunere de poeme terapeutice, după un contre-temps cu pietrele Rollright și cu Cel cu Ochi de Argint. Dar am fost târâtă aici, ca să mă ocup de partea ușoară a păzirii Mai-Marilor, pentru că se pare că e ceva agitație.

– Sonet? Vilanelă? Șansonetă? întrebă Merlin.

– Ghicitori, spuse Sam, cu gravitate. Ghicitori conectate tematic.

– Abia aștept următoarea seară de poezie, spuse Merlin. Ai...

De undeva din spatele lui Sam se auzi o voce ușor arțăgoasă, cu accent scoțian, care-l întrerupse pe Merlin:

– Sam! Sunt Merlin și fata aceea? Adu-i degrabă încoace, te rog, că n-am toată ziua la dispoziție!

Sam se dădu la o parte și făcu un gest. Susan îl urmă pe Merlin într-un penthouse imens, deschis, care avea geamuri uriașe, din podea în tavan, de fiecare parte. La vest se vedea Hyde Park, iar la nord, casele din partea sudică a Stanhope Gate și hotelul Dorchester; toate erau însă undeva sub nivelul lor, deși ar fi putut jura că măcar hotelul ar fi trebuit să fie mai înalt decât librăria. Nu mai ploua, iar cerul era albăstrui, cu toate că nu se apropia nicidecum de perfecțiunea celui din Târgul de Mai, unde-i duseseră goblinii.

Sam se așeză pe un scaun, lângă ușă, luând cartea. Lângă ea, sprijinită de perete, se afla o sabie cu tot cu teacă, iar alături, o AK-47 și o geantă de pânză cu muniție, plină cu trei magazii curbate. În apropiere se afla un băț de porumbar foarte asemănător cu nuiaua din taxiul lui Audrey. Susan încercă să nu se uite la mâna argintie a lui Sam, care strălucea slab, și, după 2-3 secunde, reuși.

Privind în cealaltă parte a camerei, Susan remarcă o sculptură în mărime naturală a unui bărbat, care era fie Vârsta bronzului de Rodin, fie, mai degrabă, o replică, fiindcă părea vitregită de vreme și era tratată cavalerește, cu un trenci Burberry vechi și un fel de capă impermeabilă care-i atârna de pe cap. În afară de sculptură și de un covor persan sau turcesc foarte decolorat, camera vastă era mobilată sărăcăcios. Existau un lounge în stil art deco din anii ’20 și trei fotolii de piele în stil club, mai vechi, în fața acestuia, în centrul încăperii, iar între ele, servind drept măsuță pentru cafea, un butoi de whisky mare, tăiat, cu o tăblie de sticlă și cu doagele marcate cu litere roșii, șterse, de cincisprezece centimetri înălțime: „Milltown 1878“.

Două persoane la vreo 70 de ani sau poate mai în vârstă își lăsară jos cărțile și se ridicară de pe scaune ca să-i întâmpine. Un bărbat cu păr argintiu și chip ascuțit, cu umeri masivi, probabil de aproape doi metri înălțime, îmbrăcat într-un costum cadrilat destul de purtat, cu o mănușă de piele maro pe mâna dreaptă, și o femeie mult mai scundă și mai subțire, încă frumoasă, deși foarte ridată, cu părul de un alb pur strâns la spate și legat cu o panglică neagră. Purta o ținută foarte

excentrică: o vestă de pescar, verde, cu tot cu muște colorate agățate deasupra buzunarelor, peste o rochie neagră de bumbac, fără mâneci, care-i arăta brațele surprinzător de musculoase. Antebrațul stâng dezvelea un tatuaj foarte șters, reprezentând un pumnal lung, cu trei picături de sânge în vârf. Purta o mănușă cauciucată, pentru grădinărit, pe mâna stângă.

– Stră-unchiule Thurston și stră-mătușă Merrihew, spuse Merlin, ea este Susan Arkshaw.

– Era cazul, spuse Merrihew, cu un accent scoțian foarte pronunțat. Așa cum știi, este foarte neplăcut, Merlin. Apropie-te, tânără domniță. Nu mușcăm.

– Eu sigur nu, fătucă, spuse Thurston. N-are de ce să-ți fie teamă.

Avea accent de Yorkshire. Susan se apropie de scaune, uitându-se când la unul, când la altul, și remarcând că Thurston citea O oglindă în depărtare de Barbara Tuchman, în care pusese cu grijă un semn, înainte s-o închidă, iar Merrihew își pusese exemplarul dintr-o ediție fără copertă întărită, Penguin, a Tigrului în fum de Margery Allingham, cu fața în jos, pe masa făcută din butoiul de whisky.

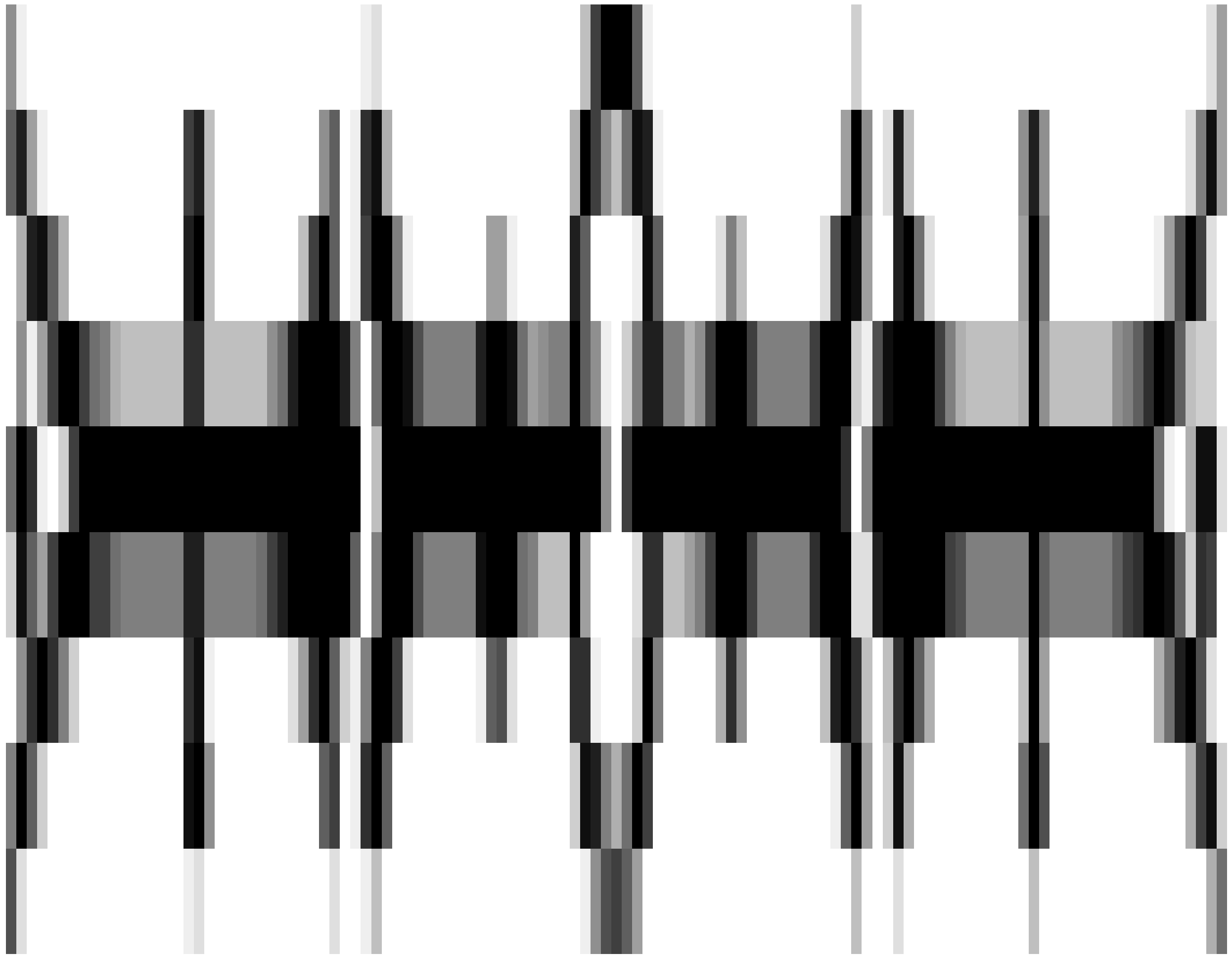
Dar cele mai ieșite din comun i se părură glasurile lor. Susan nu se gândise până acum la asta, însă Merlin avea o voce foarte șic, de școală publică. Audrey vorbea, fără îndoială, cockney[7]. Sam, de la ușă, părea canadiană, sau poate vorbea cu accent american reținut. Iar acum, o scoțiană și acest tip imens, genul de fermier din Yorkshire. Era foarte derutant pentru ea, așa cum ar fi fost pentru orice britanic, care separa oamenii în clase sociale după accent, cu sau fără voia lui.

– De fapt, există mereu multe lucruri de temut, spuse Merrihew. Este posibil ca noi să ne temem de tine.

Tip predominant de navă de luptă din prima parte a secolului XX. Prima a purtat acest nume, însă propriu, inspirând termenul comun care i-a desemnat succesoarele.

Accent caracteristic zonei East End din Londra, stigmatizat multă vreme ca aparținând clasei muncitoare.

CAPITOLUL ȘAPTE

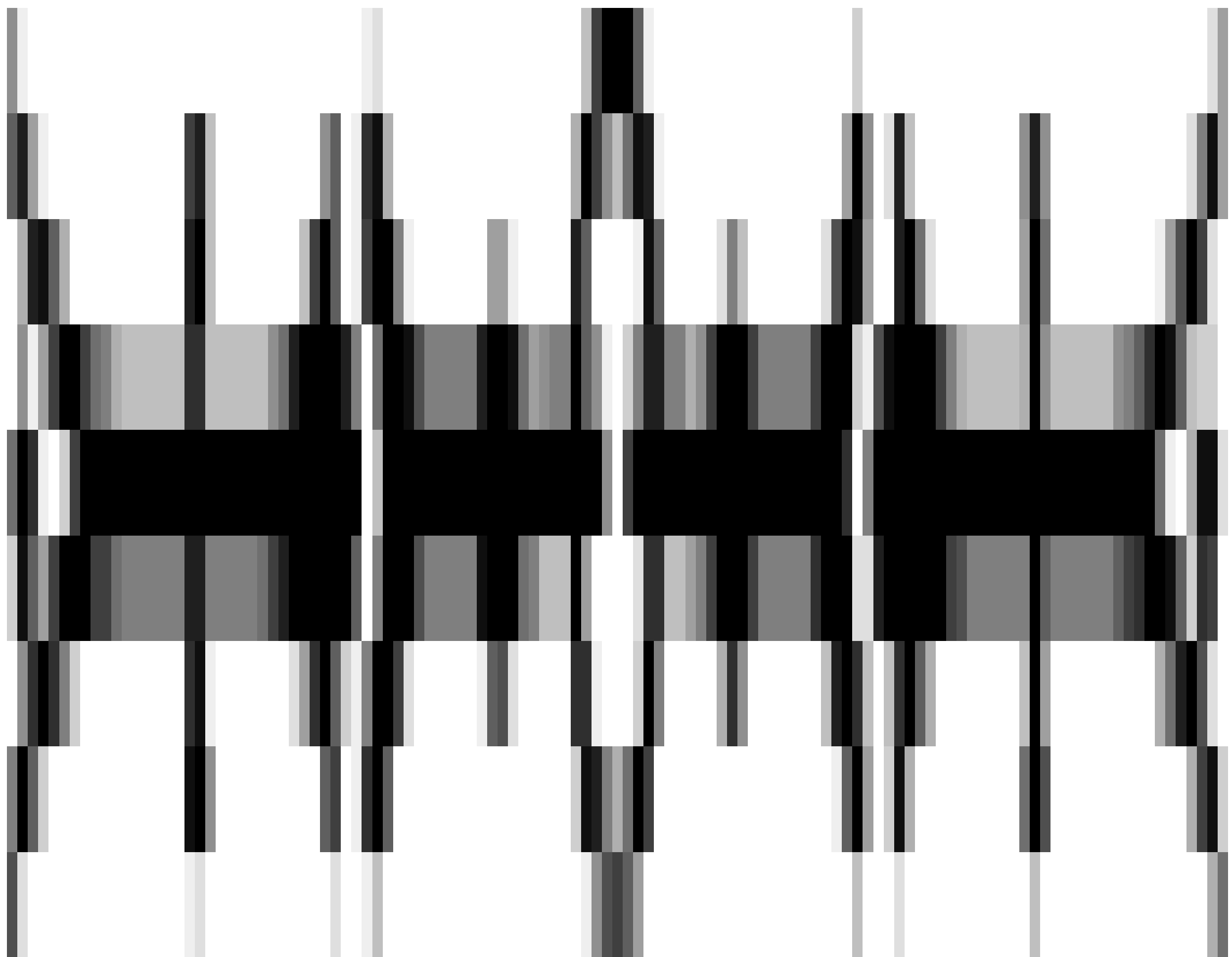
În Londra, un librar

purta o mănușă galben clar

O asorta cu albastre țoale

și cu vreo două pistoale

Înarmat până-n dinți, acel librar.

– SĂ VĂ TEMEȚI DE MINE? ÎNTREBĂ SUSAN, UIMITĂ. De ce v-ați teme de mine?

– Era doar un exemplu. Nu știm dacă să ne temem sau nu, pentru că nu avem suficiente informații, spuse Merrihew. Ai dori niște ceai?

– Da, vă rog, spuse Susan. Nu înțeleg. Adică... nimic.

– Șezi, fătucă, șezi, spuse Thurston, făcând semn spre unul dintre scaune, cu mâna lui masivă, înmănușată. Ce zice Merry este că suntem uluiți că paznicul Raud Alfar a tras spre tine, de parc-ai reprezenta ceva pentru ei, și că au încercat să te împiedice să ajungi azi aici, mai întâi de niște malaci în salopete și apoi, dintre toate, de goblini de la Târgul de Mai, în plină zi!

– Una dintre întrebări este dacă tu ești responsabilă pentru ambele acțiuni, spuse Merrihew. Aceste răpiri aparente au fost oare puse la cale ca să te împiedice să ajungi la noi?

– Ce?! exclamă Susan, aproape ridicându-se de pe scaunul pe care tocmai se așezase. Îl privi pe Merlin, care-i zâmbi nevinovat. Eu nu știam nimic despre Lumea Veche sau despre orice altceva de genul ăsta, înainte să-l cunosc pe Merlin. Sunt studentă la Arte – în curând, adică. Și vreau să aflu cine a fost tatăl meu. Atât.

Merrihew se uită la Thurston, care încuviință. Se așeză și el și începu să caute ceva în vestă.

– Da, da, grăiește adevărul, cel puțin în privința a ce cunoaște, spuse el. Scuzele noastre, domniță Susan. Unde-i ceaiul acela?

– Mă duc eu să văd, stră-unchiule, spuse Merlin, fugind de la locul faptei, urmărit de o privire urâtă aruncată de Susan.

Fu surprinsă când îl văzu dispărând într-un alcov pe care nu-l remarcase, de unde ieși mâna cuiva, care-l trase înăuntru. O mână subțire, feminină, dreptace, îmbrăcată în satin, cu nasturi până la încheietură.

Susan simți o ușoară împunsătură de gelozie și trebui să alunge sentimentul, cu fermitate. Din nou, își aminti că Merlin nu era iubitul care i s-ar fi potrivit. Se iubea pe sine mai mult decât ar fi putut iubi pe altcineva. Interesul lui față de ea n-ar fi ținut până după încheierea vânătorii, și ea nu-și dorea o asemenea relație. Mama ei căzuse prea des în capcane similare.

Îi trecu prin minte și că Merlin era mult mai fascinant decât sărmanul Lenny. El fusese mereu doar un iubit de complezență. Cânta dumnezeiește la oboi și avea degete foarte abile și un păr creț, adorabil, însă îi lipsea ceva...

– Ai vrea să ne povestești despre întâlnirea cu goblinii? spuse Merrihew. Am aflat de la Audrey că s-a dansat în jurul vostru ca să fiți duși la târg.

Cum ați scăpat? Merlin a fost cel care a remarcat lucrul care nu se potrivea în peisaj?

– Nu, eu am fost, spuse Susan, revenind în prezent, după comparația făcută între Lenny și Merlin. Ridică floarea de sticlă. Această floare de sticlă... doar că era reală, incoloră, în timp ce toate celelalte lucruri erau pline de culoare.

– Ah, stângacii nu se pricep la asemenea treburi! spuse Thurston, deschizând săculețul de piele pe care îl scosese din vestă. Luă din el o priză de tabac, în timp ce, în alt buzunar, se căuta de o pipă sau de foițe. Dă-le ceva de înfruntat, cu care să lupte, și nu există nimeni mai bun ca ei. Așa că s-o luăm de la început: când goblinii ăia nesuferiți dansau în jurul vostru, ce s-a întâmplat?

Merrihew pufni, dar nu comentă.

Susan le povesti, pe cât de bine își putea aminti. Observă că Merlin se sprijinea de peretele alcovului în care se pregătea ceaiul, ascultând.

– Interesant, spuse Thurston. Iar câinele a dat drumul nuielei când i-ai zis? Cred că și noi trebuie să știm cine este tatăl tău, fătucă.

– De ce? întrebă Susan, direct.

– Pentru că paznicii Raud Alfar consideră că ești periculoasă pentru ei, explică Thurston, lăsând să cadă fire de tabac când flutura din mână ca să-și accentueze spusele. Și despre cei doi care au venit după tine am aflat de la inspectoarea Greene că nu poate scoate nicio așchie de sens de la ei, că sunt complet derutați, ceea ce sugerează că unul de-al nostru s-a amestecat în mințile lor omenești. Erau din Birmingham, membri ai bandei Sticla de Lapte. Nici Greene și nici noi nu cunoaștem nicio legătură între acea bandă și Lumea Veche, nici aici și nici acolo. Într-adevăr, este un lucru rar pentru gangsterii organizați să se preocupe de aspecte mitice, și viceversa. Unii muritori sunt atrași să slujească entități malefice, așa-zișii membri ai Cultului Morții, dar nu și infractorii noștri obișnuiți. În niciun caz.

Se opri, posibil pentru efectul dramatic, însă mai degrabă pentru a împiedica priza de tabac să-i scape complet.

– Când ne gândim la relativ puținele personaje sau entități capabile să oblige sau să vrăjească goblinii din Târgul de Mai să înșface doi muritori în plină zi, și unul dintre ei librar... e clar că se pune ceva la cale. Ce leagă toate aceste lucruri? Susan Arkshaw. Și ce-i mai interesant la Susan Arkshaw? Tatăl ei neidentificat.

– Este treaba mea, spuse Susan, indignată. N-am cerut nimănui să-și vâre nasul în povestea familiei mele.

– Nici noi nu prea dorim asta, spuse Thurston. De fapt, este cam inconvenabil...

– Cât se poate de inconvenabil și, probabil, inconsecvent, îi întrerupse Merrihew. Unde-i ceaiul ăla?

– Vine acum! strigă Merlin.

Din alcov se auzi un zăngănit de cești, și farfurioare, și tacâmuri, și o conversație pe înfundate.

– Asta eram pe punctul de a spune, continuă Thurston. Te putem ajuta să afli cine este tatăl tău... sau cine a fost... mult mai repede decât ai putea de una singură. Sau chiar cu ajutorul cuiva. Ah! Își găsi pipa într-un buzunar interior al hainei și o scoase. Cu un tenon curbat și un bol mai degrabă enorm, părea furată de la un hobbit, se gândi Susan, care îl adora pe Tolkien. Începu să îndese pipa cu ce-i rămăsese din priza de tabac pe care o flutura.

– Sper că n-ai de gând să aprinzi monstruozitatea, spuse Merrihew, când Thurston își puse pipa în gură și începu să se caute din nou în buzunare. Îți amintești? Nu se mai fumează în librării. De anul trecut. Am fost cu toții de acord.

– Ah, da, mârâi Thurston. Scoase pipa din gură și o privi cu tristețe.

– E gata ceaiul, spuse Merlin.

De fapt, nu era Merlin. Era cineva cu o voce asemănătoare, dar mai ușoară, fără consistență. Susan se uită în jur și văzu o tânără care semăna foarte bine cu Merlin, așa cum îl văzuse prima dată, în costum. Acum, purta unul cu dungulițe albastru marin, peste o cămașă albastru-cenușie, de mătase, cu o cravată pe jumătate desfăcută, având imprimată emblema unei universități, care probabil însemna ceva pentru cei cărora le păsa de asemenea lucruri. Era ceva mai rotunjită decât Merlin, și cel puțin cu trei centimetri mai înaltă, chiar dacă purta pantofi, în timp ce el avea bocanci în picioare. O mănușă de satin albastru deschis, cu nasturi, îi învelea mâna dreaptă, în care ținea un recipient pentru lapte în formă de vacă bălțată, de porțelan. Merlin, lângă ea, ducea o tavă de argint cu cești, farfurioare, zaharniță și lingurițe.

– Tu trebuie să fii Vivien, spuse Susan.

– Din păcate, fratele meu mai mic și cu mine semănăm, răspunse Vivien, așteptând o clipă ca Merlin să pună tava pe butoiul de whisky, ca apoi să așeze și ea urciorul-vacă. Îi întinse mâna lui Susan, care se ridică și o strânse, apoi se așezară amândouă. Bine-ai venit în Librăria Nouă, spuse Vivien. Și mulțumesc c-ai trecut să ne vezi. Cred c-am ratat partea asta, nu?

– Pfff, pufni Merrihew, în timp ce Thurston își flutură mâna într-un gest care putea însemna orice, dar era, poate, un acord, și un fel de scuză.

– Vivien are atitudinea și grația familiei noastre extinse, spuse Merlin. Se așeză și luă ceainicul. Să torn?

– Cei stângaci toarnă ceai cu mână sigură, spuse Thurston.

– Mulțumesc, stră-unchiule, răspunse Merlin. Lapte, Susan? Și za...?

– Biscuiții, spuse Merrihew brusc. Se ridică și se îndreptă spre alcov. Am spus clar că e nevoie de biscuiți.

– Stră-mătușa Merrihew este foarte încântată de biscuiții McVitie’s Jaffa, spuse Merlin. Dar, având grijă de siluetă, îi consumă doar când avem musafiri. Ceea ce, așa cum am spus, se întâmplă foarte rar.

– Fără zahăr, mersi, spuse Susan, luând ceașca. O ridică să-i admire modelul. Nu-l mai văzuse. Era în nuanțe de roz, cu panouri florale, așa că întoarse farfurioara. Dar nu avea marca fabricantului. Ceramica era una dintre pasiunile ei, un domeniu pe care se gândea că l-ar fi putut îmbrățișa. Doamna Lawrence încercase să-i canalizeze cu blândețe multele izbucniri de entuziasm artistic spre doar câteva, sau poate doar două câmpuri de interes, dar nu reușise.

– H și R Daniel, spuse Vivien. 1830. Nu și vaca, firește. M și S, cred, de acum cinci minute.

– Deci, tatăl tău, spuse Thurston, privind-o cu atenție pe Susan peste buza ceșcuței, pe care o dădu peste cap apoi. Ah! Bună ceașcă! Prea mică, dar bună. Tatăl tău. Ce știi?

Susan se uită la Merlin, care ridică din sprânceană. Vivien o bătu pe umăr.

– Te vom ajuta, fie că vrei sau nu, spuse ea. Îmi pare rău, însă motivele sunt întemeiate. Lumea Veche poate fi fantastic de periculoasă, și cel mai mare pericol este să nu știm cu ce ne confruntăm. Te rog să ne lași să te ajutăm.

Susan inspiră adânc, și rămaseră cu toții tăcuți timp de câteva secunde. Thurston își mai turnă o ceașcă de ceai și mormăi ceva despre superioritatea cănilor. Merrihew nu se întorsese din alcov, de unde venea un foșnet care sugera desfacerea unui pachet de biscuiți.

– Presupun că n-am de ales, spuse Susan, în cele din urmă. Dar sper... sper să nu mai fiu târâtă în alte... chestii ciudate. Vreau să aflu cine e tata, să lucrez vara asta și să încep cursurile. Atât.

– Pas cu pas, răspunse Vivien, ceea ce n-o liniști deloc. Știu că te-ai dus să-l vezi pe Frank Thringley, ca posibil candidat parental. Ce vânt te-a dus acolo și ce alte informații mai ai?

– Frank a fost o presupunere evidentă, spuse Susan. Ne trimitea felicitări de Crăciun, cu adresa lui. Dar înainte să mă duc să-l văd, și să-mi dau seama cât de ciudat era, mi se părea cam mult. Mama a fost

mereu visătoare. Se pare că lua o groază de acid în anii ’60, deși ea neagă, și spunea că Frank era „un prieten“, dar pe un ton ușor diferit decât de obicei, dacă înțelegeți.

– Mama ta este absentă și visătoare? întrebă Vivien. Ușor deconectată de la ce se întâmplă?

– Când și când, răspunse Susan, defensivă. Dar o putem descrie și așa.

Merlin îi mai turnă ceai. Merrihew reveni din nișa de bucătărie, cu o farfurie care conținea biscuiții ei preferați, cu portocale și ciocolată, și se așeză, cu farfuria pe genunchi. Luă unul și începu să mănânce.

Vivien și Thurston schimbară o privire.

– Ce este? întrebă Susan.

– Faptul că este visătoare, fătucă... pentru unii muritori, poate fi semn c-au avut un contact îndelungat cu Lumea Veche. Că au petrecut un timp într-un loc precum Târgul de Mai la care ați fost duși voi, sau cu entități care sunt defazate față de lumea noastră. Sau poate însemna că i s-a umblat deliberat la minte.

– Vai! spuse Susan. Clipi, strivindu-și o lacrimă, și se gândi la dificultățile întâmpinate de mama ei. Înțeleg. Cred că are sens. A spus mereu că n-a luat droguri, deși a petrecut mult timp cu diverse trupe, înainte de nașterea mea... Stones, Kinks, toată lumea, făcând fotografii. Este fotografă și pictoriță. Ar fi trebuit s-o cred.

– Ce alte indicii mai ai? întrebă Merlin, blând.

Susan scoase o tabacheră argintată, cu aspect uzat, dintr-unul din multele buzunare ale costumului. O lua cu ea peste tot, de când i-o dăruise mama ei, la împlinirea vârstei de 12 ani, „de la tatăl tău“, însă negase că ar fi făcut-o, și spusese apoi că n-o văzuse în viața ei. Era, de asemenea, potrivită pentru adăpostirea altor câteva indicii pe care le mai descoperise peste ani.

– Se pare că tabachera aceasta a fost a tatei, spuse ea, apăsând mecanismul ca să o deschidă și dezvăluind o bucată de hârtie împăturită și un dreptunghi de carton imprimat, spălăcit. Mama mi-a dat-o de ziua mea. Eram aici, în Londra, de fapt. A spus că-i amintea ceva sau cineva de el, dar nu știa ce sau cine anume, și apoi mi-a dat asta. După aceea n-a mai vrut să deschidă subiectul niciodată. Așa că nu mi-a fost de mare ajutor.

– Este o emblemă sau un însemn heraldic pe ea? întrebă Vivien, curioasă.

– Poate, spuse Susan, înclinând tabachera, astfel încât să vadă toți gravura ștearsă.

– Cred că ar putea fi un soi de cap de animal, spuse Thurston. Mai degrabă abstract, cu liniile acelea drepte. Nu este un mistreț, un cal sau un leu...

– Am dus-o la Antiques Roadshow�[8], când au venit în Bath, acum câțiva ani, spuse Susan. Dar n-au fost interesați. Specialista lor în argint a confirmat ceva ce aflasem și eu; a spus că emblemele sunt greșite și că este un fals. Are marca ancorei, pentru Birmingham, și leul sterlin, și o dată din 1962. Dar există și o mână, care, de obicei, înseamnă „Sheffield“, însă nu avea cum să fi fost făcută în Sheffield și în Birmingham. Mâna este invers, oricum. Experta n-a putut identifica nici marca fabricantului. Este un soi de rună, însă nu nordică și nici ca a lui Tolkien. N-a ajuns în serial, dacă vă întrebați.

– Birmingham? Și o emblemă în plus? Hm, mormăi Thurston. Pot s-o văd? Scoase o lupă din vestă și și-o înfipse în ochi.

Susan scoase hârtiile și îi întinse tabachera.

– Biletul a fost spălat, spuse ea, punându-l pe masă. Dar se vede că scrie pe el „Bilet de lectură“, urmat de o parte dintr-un număr, ceva, ceva, șapte, trei, dar numele a fost scris cu cerneală albastră și a dispărut aproape complet. M-am gândit c-o fi de la sala de lectură a British Museum.

– Nu este, spuse Vivien, imediat. Forma și designul nu corespund. Este de la o bibliotecă privată. O putem găsi ușor, și e posibil să recuperăm numărul și, eventual, numele.

– Prin magie?

– Nu, răspunse fata. Vom încerca metode obișnuite, mai întâi. Atelierul nostru de conservare se află la Librăria Veche, și firește că n-are sens, pentru că toate cărțile vechi sunt aici, în Librăria Nouă...

– Aici, în Librăria Veche, e mai mult spațiu și o lumină mai bună, spuse Thurston, ridicând privirea de la tabacheră. Există o explicație, tânără Vivien.

– Oricum, continuă ea, mătușa Helen și mătușa Zoë sunt considerate printre cele mai bune restauratoare de hârtie din lume. Multe muzee ne trimit cărți și hârtii să le investigăm, să le reparăm și să le conservăm. Sunt convinsă că putem afla de unde este și poate chiar obține numele.

– Așa cum m-am gândit, spuse Thurston, înapoindu-i tabachera lui Susan. Harshton și Hoole, argintarii noștri dreptaci. Argint sterlin, Birmingham, 1964. Mâna întoarsă indică faptul că a fost un cadou de pact. A fost dăruit pentru a încuraja un acord sau o alianță între entități mitice, care trebuie să fi fost în formă umană pe atunci. Deși nu-mi amintesc să fi existat ceva de genul acesta la începutul anilor ’60. Și nici tabachere.

– Cred că putem căuta, spuse Vivien. Deși, în 1964... atelierul celor doi a luat foc, nu? Sau a fost în 1963?

– În 1964, mormăi Thurston. De la circuitul electric. Locul ar fi trebuit reconstruit, după război, fiindcă fusese deteriorat în timpul Bliztului, și a trebuit să-l restaurăm, oricum, în 1970. Dar s-au pierdut puține în incendiul din 1964. Hârtiile lor sunt arhivate împreună cu ale celorlalți.

– N-a trecut atât de mult timp. Argintarul care a făcut-o e posibil să lucreze încă, spuse Vivien. Scriu să întreb.

– La cum îi știu, vei avea noroc dacă-ți răspund până la solstițiu, se plânse Thurston. Deci tabachera, un bilet... și pe bucata aia de hârtie ce e?

– O listă de nume, spuse Susan. Mama nu mi-a zis niciodată un nume întreg, sau poate că n-avea cum, dar, de câteva ori, a pomenit de persoane și de lucruri care se întâmplaseră sau cu care a făcut ceva, iar eu am întocmit o listă cu bărbații pe care i-a pomenit de mai multe ori. Dar nu știu care dintre prenume se potrivesc cu numele. Exceptându-l pe Frank Thringley, pe care-l știam de pe felicitările de Crăciun, și, cum am zis, mama nu prea vorbea despre el la fel ca despre ceilalți.

– Deci ce-i acolo? întrebă Vivien.

Susan despături bucata de hârtie și o netezi pe masă. Toată lumea se uită, cu excepția lui Merrihew, care era ocupată să dea gata al treilea biscuit și, dacă se apleca, ar fi trebuit să lase farfuria din mână.

– Vedeți, am John, Magnus, Edwin, Rex. Însă am doar trei nume care s-au repetat de mai multe ori, și nu le-am putut conecta cu prenume sau cu evenimentele despre care vorbea. Smith – da, știu, complet inutil. Asher sau Usher. Liston sau Biston, sau poate ceva care se termină în „-ston“.

Merrihew scoase un sunet. Putea fi un comentariu, dar nu reuși să treacă de gura ei plină cu biscuit Jaffa.

– Ah, dă-mi biscuiții ăia, Merry! exclamă Thurston. O să ți se facă rău.

– Da, știu, spuse Merrihew. Mai luă un biscuit, al patrulea, și puse farfuria pe masă. Dar n-am mai avut musafiri de ani de zile!

– Nu prea ne ajută numele astea, spuse Vivien. Dar s-ar putea să aflăm mai multe prin metode obișnuite. Știu că inspectoarea Greene te-a verificat deja, și dosarul tău este pe drum. Din nou, îmi cer scuze, și știu că pare intruziv...

– Este intruziv!

– Da. Eu... ne cerem scuze. Dar trebuie făcut. Dosarul n-a ajuns aici, încă, dar dacă nu te superi, când și unde te-ai născut? Bănuiesc că ai certificat de naștere, dar numele tatălui nu e menționat?

– Da. Tată necunoscut. 1 mai 1965, răspunse Susan. De ce vă tot priviți?

– Îmi pare amarnic de rău, fătucă, zise Thurston, cu accentul de Yorkshire tot mai pronunțat. Este vorba despre ziua de naștere. Lumea Veche se apropie de cea Nouă, în anumite momente, și acesta e unul dintre ele.

– Întâi mai, spuse Vivien, gânditoare. Știi la ce oră te-ai născut?

– În zori, spuse Susan. Odată cu soarele, spunea mereu mama. Poate că s-a inspirat din numele cârciumii unde s-a întâmplat.

– Care, și unde era cârciuma? întrebă Vivien.

– „Soarele-n Splendoare“, într-un sat la câțiva kilometri de Glastonbury. Mama își vizita niște prieteni muzicieni care locuiau în apropiere, în ceea ce ea numește „o grandoare decadentă“, și eu am sosit mai devreme. Se ducea la spital, dar a rezistat doar până la cârciumă.

– Glastonbury, mormăi Thurston. Valea Avalonului.

– Ai spus, înainte, că veneai la Londra de ziua ta, spuse Merlin. De întâi mai. Ai fost aici, adică în Londra, pe 1 mai 1977?

– Da. Am împlinit 12 ani, spuse Susan.

– Îți amintești unde ați stat și unde ați fost? continuă Merlin, ridicând o mână când Vivien încercă să-l întrerupă.

– Unde stăteam mereu, la un hotel decrepit de lângă gara Victoria. Cred că mama cunoștea familia proprietarilor; îi făceau reducere. Nu mai există. L-au dărâmat și au construit o clădire de birouri. N-am mai mers acolo după ce l-au închis, acum trei ani. De ce?

Merlin o privi pe Vivien.

– Mama a fost ucisă pe 1 mai 1977, la mai puțin de doi kilometri de gara Victoria. N-am aflat niciodată cui îi cumpărase flori... și a fost atacată de minioni ale căror minți fuseseră afectate, ca ale celor doi care au venit azi s-o înșface pe Susan. Trebuie să existe o legătură!

– Coincidență! se răsti Merrihew. N-ai nicio dovadă.

– Există o similitudine, spuse Thurston. Când ai petrecut atâta vreme pe Pământ ca mine, Merlin, înțelegi că multe lucruri sunt simple coincidențe, sau accidente.

– Dar eu aș vrea să investighez, spuse Merlin, hotărât.

– Nu pe timpul companiei, spuse Merrihew.

Thurston oftă și își frecă rădăcina nasului coroiat cu mâna înmănușată.

– Merrihew este conducătoarea stângacilor, însă ești îndreptățit să investighezi în timpul liber. Acum, e obligatoriu să-l găsim pe tatăl domniței Susan. Vivien, poți conduce cercetarea. Merry, ești de acord?

– Așa cred, răspunse ea, ștergându-și firimiturile de la gură cu o batistă neagră. Mi se pare foarte neplăcut c-a apărut chestiunea asta tocmai când se ridică bătrânul crap în iazul din carieră. Dar se pare că această fată contează pentru ceva, așa că presupun că e nevoie de informații ca să știm ce să facem cu ea.

– Sunteți foarte nepoliticoasă, comentă Susan, rigidă. Nu sunt „fata“. Am un nume. Și ce înseamnă „ce să facem cu ea“?

– Sunt nepoliticoasă, fu de acord Merrihew.

– Ar trebui să punem pe cineva s-o vegheze, spuse Thurston. Până aflăm ce se petrece.

– Chiar este necesar? întrebă Merrihew.

– Da, spuse Merlin.

Merrihew se uită la el.

– Tu ești scutit de efort, nu? Cred că poți s-o veghezi pe... Susan.

– Ce? Singur? întrebă Merlin. Am nevoie de cel puțin patru dintre noi care să...

– Toată lumea e ocupată, îl întrerupse Merrihew. Poți sta la doamna London până ce lămurim lucrurile. Vorbesc eu cu Greene.

– Ai spus că era o Kexa care dădea târcoale perimetrului protejat al casei din Milner Place, ieri-noapte? întrebă Thurston, cu îndoială.

Merlin încuviință.

– Se poate să fie tot o coincidență, spuse Merrihew. Dar nu poate trece de protecții.

– Alte lucruri pot, spuse Merlin. Și mai există și aspectul infracțional.

– Asta este ceva neobișnuit, fu de acord Thurston. Deși asemenea lucruri sunt uneori atrase de simpla prezență a unor protecții magice.

Merlin nu părea convins.

– Oricine conduce taxiurile în noaptea asta să treacă pe-acolo, când se poate, spuse Merrihew, fluturând din mână. Atât ar trebui să fie suficient.

Merlin dădu din cap, nemulțumit. Cu siguranță nu considera c-ar fi fost suficient.

– Credeți că se va mai întâmpla și altceva? întrebă Susan.

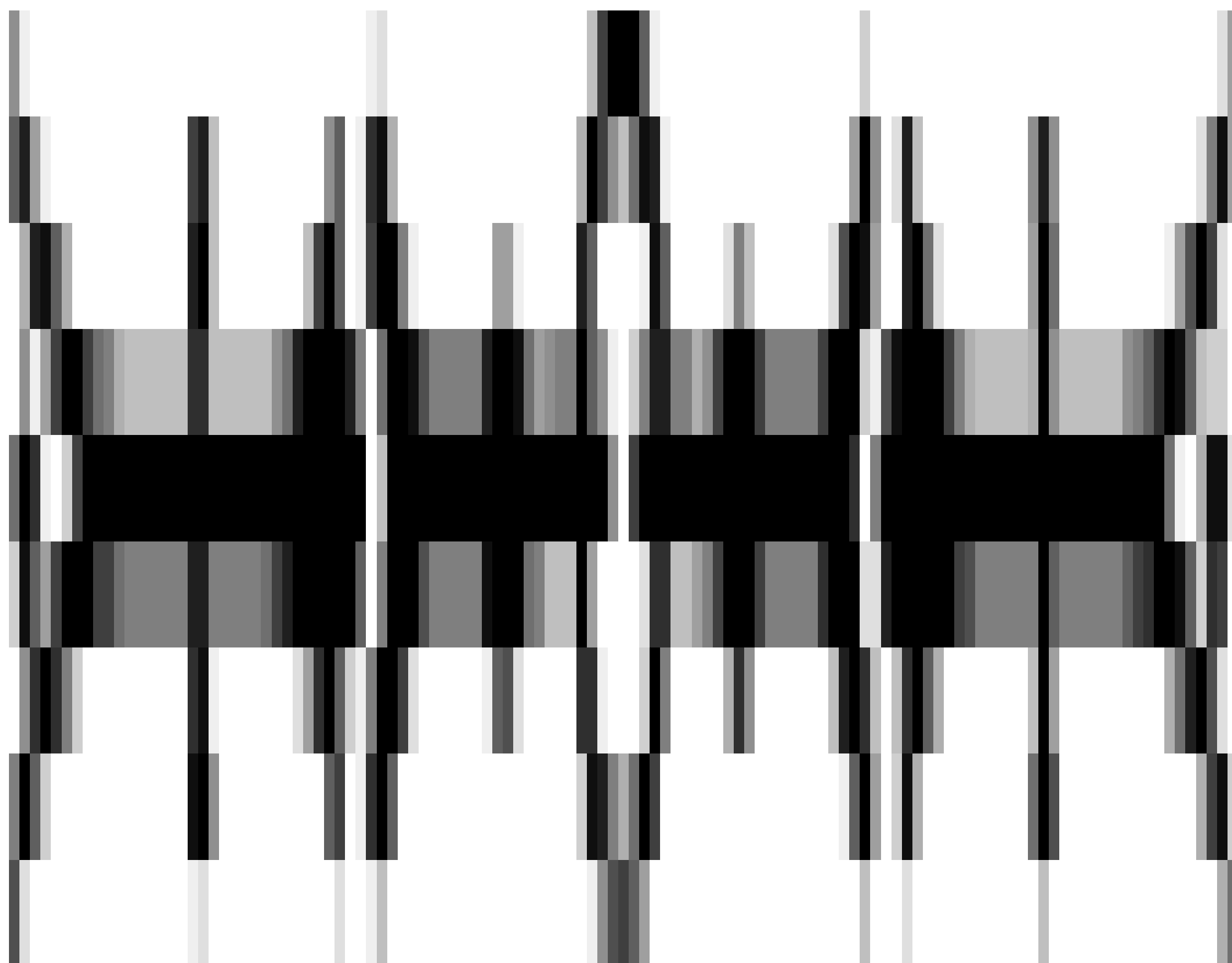
– Nu, spuse Thurston, turnându-și ultimul rest de ceai în ceașcă.

– Nu, spuse Merrihew, vârându-și alt biscuit în gură.

– Da, spuse Merlin.

Program de televiziune britanic, difuzat de BBC, în care niște evaluatori de antichități călătoresc în diferite regiuni ale Regatului Unit și analizează obiectele aduse de localnici. A început în 1979.

CAPITOLUL OPT

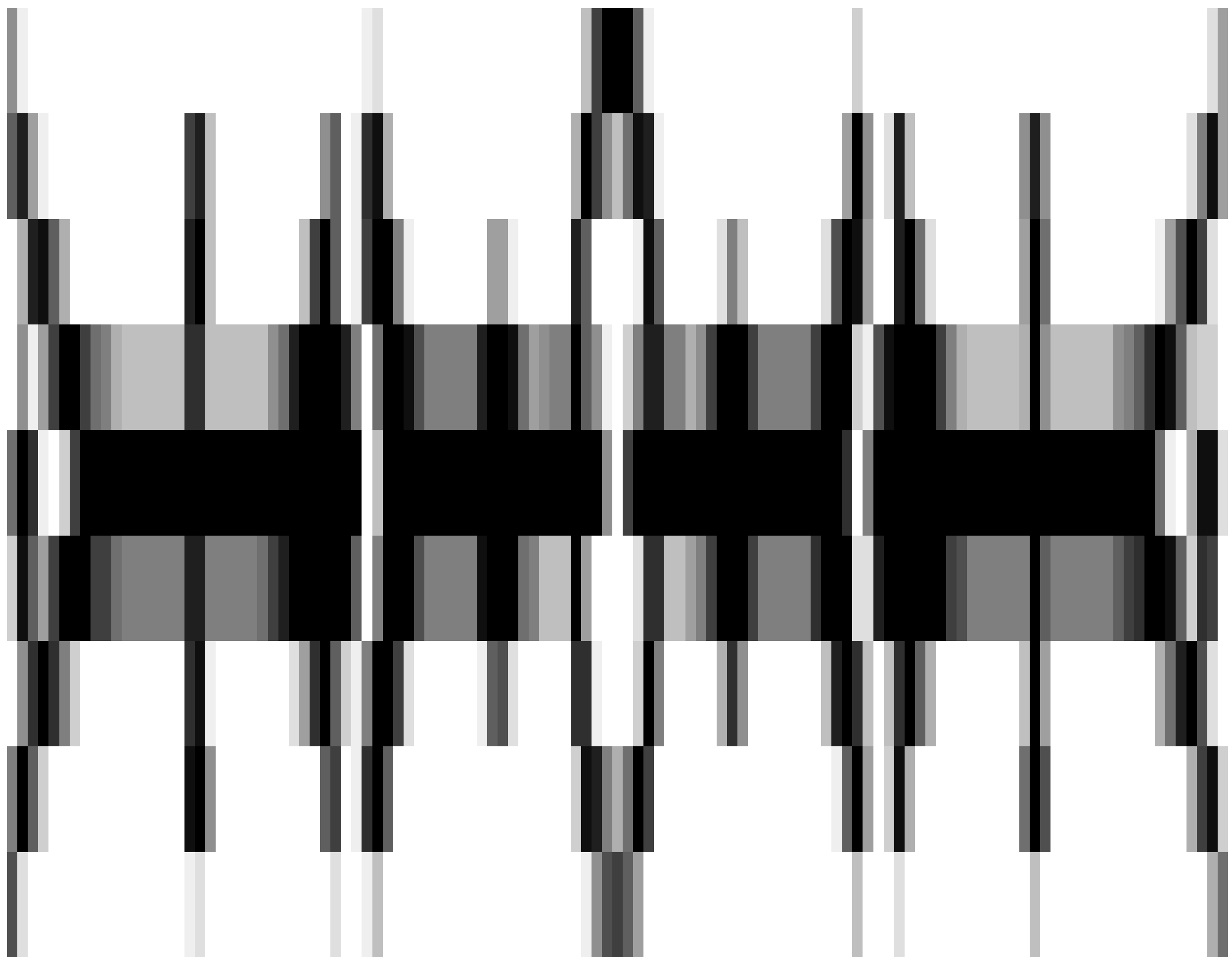
Vechi, tare vechi era, și aprig

Aprig ca o lamă

Subțire ca o lamă, însetat

Însetat de sânge

De sânge de băut.

– CEI TINERI SE AGITĂ, I SE ADRESĂ THURSTON LUI SUSAN, IGNORÂNDU-L pe Merlin. Dar n-ai de ce să te îngrijorezi acum; vom da de urma tatălui tău în timp util. Așa că pe-aici ți-e drumul... Se opri brusc și deveni rigid, ca un câine care prinde un miros, înclinându-și capul masiv într-o parte, de parc-ar fi ascultat ceva sau pe cineva pe care nimeni dintre cei prezenți nu-l putea auzi.

Susan îl privi pe Merlin, care ridică ușor mâna, făcându-i semn să aștepte.

După vreo zece secunde, Thurston oftă, ridică privirea și vorbi iar:

– Se pare că trebuie să-i faceți cunoștință lui Susan cu Bunica.

– Ce? întrebă Merlin. Cu Bunica? Acum?

– Da, acum, spuse el. S-ar putea ca ea să recunoască familia lui Susan.

– Vrem s-o implicăm pe Bunica? întrebă Merrihew. Pare o chestiune de rutină.

– Așa crede ea, spuse Thurston. Te opui?

Merrihew oftă.

– Care e?

– Nu știu. Dar a vorbit.

Merrihew se strâmbă.

– Dac-a vorbit, a vorbit.

– Cum ar putea bunica ta să-mi recunoască familia? întrebă Susan, dar nu-i răspunse nimeni. Urmă o pauză lungă înainte să vorbească Vivien, care li se adresă stră-unchiului și stră-mătușii ei.

– Ce face Bunica?

– Cum o știi, răspunse Thurston. Presupun.

Vivien o privi pe Merrihew.

– Nu știu, se rățoi ea. N-am vizitat-o de secole. Las-o să se odihnească, părerea mea.

– A văzut-o cineva recent? întrebă Merlin.

– Am trecut pe la ea acum câțiva ani, spuse Thurston. Să tot fie vreo cinci, șase. N-a fost cazul până acum s-o implicăm. Se ridică de pe scaun și luă hainele de pe Vârsta bronzului, întinzându-i capa lui Merrihew și îmbrăcându-se cu trenciul.

– Va fi în regulă, spuse el. Haideți!

– Ce... ce este cu bunica... începu Susan.

– Îți explic, o întrerupse Merlin. Vino! O s-o vedem pe Bunica, apoi Vivien ne va duce la prânz într-un loc frumos.

– Ba deloc, spuse Vivien, supărată. Mai întâi, din cauză că voi încerca să aflu cine este tatăl lui Susan, și apoi, pentru că sunt lefteră. Complet sărăcită, lipită pământului. Nu doar fiindcă îmi datorezi 50 de lire, Merlin. Îți amintești?

Merlin se uită în altă parte.

– Atunci, sendvișuri în sala de luat masa, aici, spuse el. După ce-o vedem pe Bunica.

– Bine. Mergeți, spuse Thurston.

O surprinse pe Susan când deschise o trapă din abdomenul musculos al tânărului de bronz al lui Rodin și scoase un telefon. Firul lui atârna obscen în fața vintrelor statuii.

– Aici Thurston. Plecăm acum. Mă întorc curând; ar fi bine să nu înceapă să despacheteze fără mine. Să aducă Neil un taxi pentru Merrihew. Ea se duce la... Se uită la Merrihew. Avea un ceas de plastic impermeabil prins de vesta ei pescărească. Îl întoarse să vadă cât arăta.

– Mă duc direct la Paddington, spuse ea. S-ar putea să ajung la timp să prind trenul de 12:47 care oprește în Ledbury.

– Nu din 1965 încoace, spuse Thurston. Ai uitat că s-au făcut lucrări? Cel mai devreme l-ai putea prinde pe cel de 14:26 către Hereford.

Merrihew ridică din umeri, supărată.

– Pot oricum să merg acum la Paddington.

– Merrihew se duce la Paddington, spuse Thurston la telefon. Puse receptorul în furcă, închise trapa și zâmbi larg spre Susan. Abia aștept să le lămurim curând lucrurile, domniță Arkshaw. La revedere.

Susan făcu un semn din cap, repetând acțiunea când Merrihew își luă rămas-bun și îl urmă pe Thurston spre scări. Acolo, verișoara Sam se oprise din scris ghicitori și deja își luase geanta cu muniție, își prinsese sabia la centură și ținea AK-47, cu mâna stângă înmănușată și strălucirea de argint ascunsă. Le-o luă înaintea celor doi Mai-Mari, pe scări în jos. Bățul de porumbar rămase în urmă, sprijinit de perete.

– Vrei un biscuit Jaffa? mormăi Merlin, cu gura plină.

– Nu, mersi, spuse Susan. Se aplecă în față, cu capul între mâini. Cât va dura povestea asta?

– La ce te referi, mai precis? întrebă Merlin.

– La mine, să fiu păzită de tine și atacată de infractori și goblini, răspunse Susan.

– Păi, goblinii de la Târgul de Mai nu vor face nimic, zise Merlin. Și-au epuizat deja energia. Mă îndoiesc că vor reuși un alt Dans de Mai, chiar și pe timp de noapte, în următorii ani.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, se rățoi Susan.

– Nu e ușor de răspuns, zise Vivien. Există câteva posibilități. Una ar fi că vom descoperi foarte repede cine este, sau era, tatăl tău, ceea ce ne va duce la descoperirea acelui ceva sau cineva care e interesat de tine. Atunci, putem să ieșim din această situație. Presupunând că se poate ieși din ea satisfăcător, nu vei fi în pericol mai mult decât orice alt muritor care a avut din întâmplare contact cu Lumea Veche.

– Și bănuiesc că alte posibilități sunt mult mai neplăcute pentru mine, spuse Susan, cu amărăciune. Îl privi pe Merlin. Mi-aș dori să nu te fi întâlnit!

– Dacă nu m-ai fi întâlnit, ai fi moartă, cred. Sau măcar prizonieră, spuse el. Tu ai vrut să-l cauți pe Frank Thringley.

– Tocmai voiam să plec când ai apărut tu, spuse Susan.

– Nu cred, spuse Merlin. Singura cale de intrare în casa aceea și de ieșire era pe fereastra de la etaj. M-am întrebat de ce ușile fuseseră atât de atent încuiate și protejate. Mi-am dat seama că voia să te țină înăuntru, cel puțin până când Thringley te dădea pe mâna celui în fața căruia răspundea.

– Serios?

– Spune adevărul, confirmă Vivien. Ne dăm seama, aproape întotdeauna. E o chestie de dreptaci. Verum ponderet dextrum. Mâna dreaptă cântărește adevărul.

– Așa cum ți-am zis, mi-ai salvat viața, mai târziu, spuse Merlin. Cu siguranță suntem meniți să fim împreună.

Vivien pufni.

– Nu te îndrăgosti de fratele meu, orice-ar fi, spuse ea. Stângacii nu sunt de încredere în chestiunile inimii.

– Haide, Vivien! Ai fost stângace până anul trecut...

– Dar acum nu mai sunt, nu? Care-i faza cu voi și cu biscuiții Jaffa? Dac-ai terminat cu îndopatul, ar trebui s-o ducem pe Susan la Bunica. De preferat, cât e soarele pe cer.

– Acolo jos nu e.

– Soarele influențează lucrurile, chiar dacă nu-l poți vedea, așa cum bine știi, spuse Vivien. La fel și Luna. Haide!

Susan se înfipse mai ferm în scaun, cu degetele încleștate pe brațele lui.

– Nu plec nicăieri până nu-mi spuneți unde mergem și de ce sunteți amândoi atât de agitați, ținând cont că e vorba despre bunica voastră.

– Locul e simplu să ți-l spunem, răspunse Merlin. Jos. Cred că s-ar putea numi sub-subsol. Sub adăpostul antiaerian din război. Există un templu roman, un mitraeum... Bunica... mă gândesc cum să-ți explic...

– Nu este doar bunica noastră. Este, ăăă, toate bunicile noastre. Sunt vestigii spirituale care locuiesc acolo, îl întrerupse Vivien. Sunt foarte bătrâne, și nu-ți dai seama niciodată care anume... peste care bunică dai. Se schimbă.

– Deci sunt fantome?

– Noi nu folosim acest cuvânt. Le numim „Umbre", relicve mitice ale entităților cu puteri magice care au trăit cândva...

– Fantome, repetă Susan, ferm. Sunt periculoase?

– Da, spuse Merlin, chiar când Vivien spunea „nu". Și nu, continuă el. Depinde.

– Bunica este periculoasă doar dacă uită că suntem rude, sau dacă unul dintre câini decide că nu-i place mirosul nostru.

– Câini! Ce câini?

– A existat mereu o tradiție printre femeile mai în vârstă ale clanului St. Jacques să țină câini, așa că acolo sunt și Umbrele câinilor, nu doar Umbrele lor.

– Ce se întâmplă dacă uită că sunteți rude, sau dacă nu le place câinilor cum mirosiți?

– Fugim, evident. Trucul este să stai aproape de poartă. Și purtăm încălțări potrivite. În privința asta, ești OK.

– Dar eu nu sunt rudă cu voi, oricum, spuse Susan.

– Da, însă vei fi cu mine, spuse Merlin. Te voi ține de mână. Ca la târg.

– Sper că nu, spuse Susan. Încă mă doare umărul de la cât m-ai târât peste tot.

– De fapt, știți ce? O putem înveseli imediat pe Bunica, indiferent care dintre ele o fi.

– Cum? întrebă Merlin. Sunt vreodată vesele? Am întâlnit-o o singură dată, și era într-o dispoziție oribilă, ca de obicei. În plus, cum poți să știi?

– Am coborât acolo de trei ori și, spre deosebire de tine, eu studiez. Ea... toate încarnările ei... adoră cadourile. Dacă-i dai trandafirul tău de sticlă, Susan, lucrătură de goblini de la Târgul de Mai, te va iubi, spuse Vivien.

– Voiam să-l păstrez.

– Nu va dura după apus, oricum. Este lucrătura goblinilor. Făcută sub soare, dispare la lăsarea serii.

– Ah! spuse Susan. Se ridică în picioare, dând din umeri. Bine. Nu mi-am dat seama. Tipic. Să-l primească bunica voastră – sau bunicile voastre.

– Dacă am avea și un os făcut de goblini, mormăi Merlin. Pentru câine. Sper să nu fie ogarul acela oribil, Nebrophonus. Sau toți sunt așa?

– Taci, Merlin, spuse Vivien. Îi zâmbi lui Susan. Va fi bine. Haide.

Susan se mai uită o dată în jur, înainte să înceapă să coboare. Încă nu-și dădea seama cum de se aflau la o înălțime mult mai mare decât toate celelalte clădiri, dar, în afară de asta, totul arăta perfect normal. Traficul de pe Park Lane, oamenii care se plimbau prin Hyde Park, dârele lăsate de avioanele care se îndreptau spre Heathrow, pe cer.

Pe scara îngustă, Merlin cobora în față, și Vivien, în urma ei.

– Așa e mereu viața voastră? întrebă Susan, în timp ce Merlin deschidea ușa. Adică, probleme constante cu Sorbitori, și Shuck, și goblini, și tot tacâmul?

– Ah, nu! râse Vivien. Doamne, ar fi insuportabil! Nu, Lumea Veche este în mare parte adormită în prezent. Am avut o perioadă foarte calmă de la începutul anilor ’60. Când și când, se mai întâmplă ceva care agită spiritele, toată lumea se bulucește să facă una sau alta, apoi se lasă din

nou liniștea și putem continua munca obișnuită. Este foarte liniște. Așa cum sper să fie și restul zilei.

– Deci, ce faci când nu ești... ăăă, implicată în ciudățenii, cum le numește inspectoarea Greene?

– Eu? Muncesc la Librăria Veche trei zile pe săptămână, răspunse Vivien, în timp ce se înșirau ca să coboare scara principală împreună. Și am ajuns la jumătate de drum cu studiul, la Facultatea de Business din Londra.

– Ești la business? întrebă Susan, uimită.

– Da, fac ceva nou. Un masterat în Administrarea Afacerilor, cu frecvență redusă.

– Plutocrată, spuse Merlin, pe jumătate afectuos.

– Și tu? îl întrebă Susan. Tu pari să te „bulucești“ mai mult.

– Da, am o personalitate dinamică, răspunse el. Stângacii fac mai mult din munca noastră vizibilă, de fapt, pentru că noi suntem agenții operativi. Mai avem și pregătire. Dar, spre deosebire de Viv, cel puțin jumătate din timp lucrez în librării. De obicei, doar mut lucrurile. Nimeni nu pare pregătit să mă lase să mă ocup de clienți, în ciuda faptului că, probabil, aș dubla încasările.

– Ai încercat, spuse Vivien. Ai dublat timpul petrecut vorbind cu clientele atrăgătoare, fără să vinzi nimic.

– Am vândut exemplarul din Cartea nodurilor pe care nu l-a putut vinde nimeni, protestă Merlin. Cu copertă groasă. 50 de parai!

– Să vinzi o singură carte de 50 de lire în două săptămâni este mult mai puțin folositor decât să vinzi două sau trei sute de cărți de două-trei lire, în același interval, zise Vivien. Am auzit că n-ai reușit să vinzi nimic când au încercat să te pună aici, și, ținând cont de ce bibliofili frecventează locul, aș spune că este o nereușită totală.

– Toți clienții erau bătrâni, comentă Merlin. Și Eric sau Alison îi luau mereu pe cei buni.

– Acuzarea nu mai are alte întrebări, spuse Vivien.

– Poate c-aș putea lucra la comenzile speciale, spuse Merlin. Ar fi mai bine decât în depozit.

– Te-ai enerva verificând Cărțile în curs de tipărire și ai distruge cititorul de microfilme, spuse Vivien. Cred că de aceea e treabă pentru dreptaci.

– Tot personalul este format din librari cu mâini speciale? întrebă Susan.

Ajunseseră din nou la parter, dar continuară să meargă. Scara se tot întuneca, pentru că nu existau lumini, ci doar ce mai ajungea la ei de la etajele superioare.

– Nu toți, dar cei mai mulți, spuse Vivien. O secundă.

Se opriră la două niveluri sub pământ, deși scara continua. Vivien își trecu mâna de-a lungul peretelui, găsi un întrerupător de mărime industrială și îl roti în poziția „pornit". O lumină slabă se aprinse deasupra lor, atât cât să se vadă literele șterse, vopsite cu un alb izbitor pe o ușă de oțel ruginită: „Adăpost antiaerian, cap. 39 persoane".

Mai lumină și o ladă de lemn pentru fructe, de pe podea. Vivien îngenunche și scotoci în ea, scoțând trei cioturi de lumânare topite, în farfuriuțe de porțelan ciobite. Le dădu câte una lui Merlin și lui Susan.

– Ține-o, îi spuse lui Susan, și suflă în ea, cu un fluierat ușor.

O scânteie îi părăsi gura, și lumânarea se aprinse și aproape că se stinse iar, când Susan o scăpă și o prinse, dintr-o singură mișcare. O ținu bine, și flacăra deveni mai puternică.

– Scuze, spuse ea. Nu știam că poți face asta.

– Aici este ușor, spuse Vivien. Își aprinse propria lumânare cu altă expirație prin buzele țuguiate, apoi pe a lui Merlin. Aici există multă putere mitică, tot mai multă, pe măsură ce ne apropiem de vechiul templu. Și mai e și Bunica.

– Și altele, completă Merlin.

– Care altele? vru să știe Susan. Se trezi vorbind în șoaptă, deși nu știa de ce.

– Ah, nu-ți face griji, răspunse el. Bunica le ține la respect. Nu mai avem mult.

Pe măsură ce coborau, se făcea tot mai frig, și pereții nu mai erau de rigips sau din piatră tencuită, ci dintr-o rocă de un cenușiu palid, cu râulețe de apă care-și săpau drum în jos și picături care cădeau din tavan. După un drum care i se păru lui Susan mult mai lung decât ar fi trebuit să fie dacă erau doar două etaje de coborât, ajunseră într-o peșteră mare, în mare parte imposibil de pătruns cu privirea doar la lumina lumânărilor, exceptând poarta masivă de marmură de pe cealaltă parte, pietrele palide în întuneric și intrarea chiar mai întunecată decât marginile peșterii. În marmură erau sculptate scene de luptă, cel puțin așa crezu Susan, însă era greu de spus.

– Nu trebuie să facem mai mult de trei pași înăuntru, șopti Vivien. Se apropie de Susan, din dreapta, iar Merlin, din stânga. Stai în rând și nu fă niciun pas în față.

Intrară împreună pe poartă, cu lumânările licărind, și se opriră. Susan nu știa în ce intraseră. Nu vedea nimic dincolo de fâșia îngustă de lumină din jurul lor, iar pașii le răsunaseră pe piatra imperfect netezită, de parcă s-ar fi aflat într-o peșteră mult mai mare. Frigul se întețise iar, și din gură îi ieșeau aburi, făcând-o să observe că respira prea repede. Își impuse să-și rețină respirația și expiră foarte lent, numărând până la șase. Nu voia ca Merlin sau Vivien să creadă că-i e teamă, chiar dacă-i era.

– Oh, zei! murmură Merlin. Este Nebrophonus.

Un ogar imens, slab, alb ca zăpada apăru încetișor în fața lor, din întuneric, cu picioarele țepene, mârâind.

– Nu te mișca, șopti Vivien. Se apropie de Susan, iar umerii li se atinseră. Merlin își strecură mâna dreaptă în jurul cotului ei.

Ogarul se apropie, ridicându-și capul imens și adulmecând. Buza i se ridicase și dezvelea dinți masivi. Nu arăta a stafie, nici a vestigiu spiritual, sau ce spusese Vivien. Arăta cât se poate de real. Susan nu mințise când spusese că se pricepea la câini. O ascultau aproape întotdeauna. Dar o parte din priceperea la câini însemna și să știe când să-i lase în pace pe aceia cu adevărat primejdioși.

– Am adus o prietenă, Bunico, strigă Vivien. O prietenă care are un dar pentru tine. Suntem noi, Vivien și fratele ei, Merlin.

– Suntem copiii Antigonei, adăugă Merlin. Fiica celui de-al patrulea Henry, iar el, fiul Theresei, cea poreclită Mintie, fiica Serenei.

– Serena, fiica lui Claude, al doilea cu acest nume, iar el, fiul Sophiei, și ea, fiica celei de-a cincea Guinevere, prima care a folosit numele St. Jacques, din linia adevărată, de la bun început, adăugă Vivien.

În beznă se auzi un fluierat. Nebrophonus întoarse capul și, foarte încet, ca un vas de croazieră, se întoarse în fața lor și se retrase în întunericul din care se desprinsese.

O clipă mai târziu, înaintea trioului apăru o femeie. Era scundă, pusă pe treabă, îmbrăcată într-o rochie cu talie înaltă, cenușie, fără ornamente, cu un guler fichu, alb ca zăpada, prins în jurul gâtului, o bonetă albastră, decolorată, peste părul sur, și o mănușă albă pe mâna dreaptă. Avea ochi întunecați, adânci, tulburători. Lui Susan i se păru că semăna foarte mult cu bătrânul bine-cunoscut din Bath, ușor nebun, care umbla pe străzi îmbrăcat ca Jane Austen de câte ori reușea să scape de familie.

Vivien și Merlin făcură o plecăciune, trăgând-o pe Susan în jos, după ei.

– Vivien și Merlin, așadar, spuse femeia. Nu era o întrebare. Vocea ei era moale, dar aspră, și ciudat de amenințătoare. Ați venit în vizită la

bunicuța. Dar vreți ceva. Ca întotdeauna.

Vivien nu răspunse. Se dădu înapoi cu jumătate de pas și vorbi veselă:

– Ea este prietena noastră, Susan Arkshaw, Bunico. Are un cadou pentru tine.

Merlin o îmbrânci ușor pe Susan și îi dădu drumul cotului.

Susan făcu un pas chiar mai mic decât al lui Vivien și întinse trandafirul, plecând din instinct capul și îndoind un genunchi.

Bunica îl luă, iar floarea redeveni reală, deși încă transparentă. Tulpina i se îndoi. Petalele tremurară când bătrâna îl ridică la nas și inhală adânc.

– Ah! spuse ea, visătoare. A trecut prea multă vreme de când n-am mai simțit parfum de trandafiri. Fii binevenită, Susan Arkshaw!

Susan mai mult simți decât auzi oftatul ușurat al lui Vivien, care fu întrerupt când Bunica lăsă trandafirul jos și privi pe deasupra florii, cu ochii scânteind de viclenie.

– Dar n-are culoare. Ar trebui să fie roșu, dragilor. Roșu este culoarea trandafirilor. Trandafiri și sânge. Stângaciule Merlin! Ai un cuțit sau două asupra ta, dragule. Folosește-le.

Susan îl privi pe Merlin și observă că se uita într-o parte, la Nebrophonus, care reapăruse și se uita la el, cu fălcile la înălțimea vintrelor și la nici jumătate de metru distanță.

– Susan are dreptul de musafir al familiei St. Jacques, spuse Vivien. Vorbea cu încredere, dar mâna ei dreaptă tremura în mănușă. Apă și pâine... adică, mă rog, ceai și biscuiți, de bunăvoie.

Bunica râse, de parcă se îneca. Susan se opuse dorinței de a fugi. Ogarul ar fi sărit într-o clipă în spatele ei, iar Merlin și Vivien încă nu spuseseră nimic care să-i dea de înțeles să fugă.

– Ah, copii prostuți! zise Bunica. Doar câteva picături. Vreți să știți cine sunt cei din neamul lui Susan, nu? O picătură de culoare pentru trandafir, o picătură ca să văd ce se petrece, o picătură pentru Nebrophonus, ca tratație. Atât.

– Trei picături din sângele meu, repetă Susan, și-mi puteți spune cine e tata?

– Cine ți-e neam, spuse Bunica. Nu pot rosti un nume.

– E vreun clenci? întrebă Susan, direct.

Bunica râse iar.

– Uneori, e mai bine să nu știi, spuse ea. Atât.

– Vivien?

– Ar trebui să fie în regulă, șopti ea, cu capul lângă al lui Susan. Uneori, îi dăm chiar noi sânge... o face pe Bunica să se conecteze mai bine la Lumea Nouă, să vorbească. Mai ales pe cele mai în vârstă.

– Cele cu adevărat bătrâne sunt de neînțeles altfel, șopti Merlin, aplecându-se spre cealaltă ureche a lui Susan. Dialecte ciudate ale latinei, știi tu. Cele mai nasoale rude.

– Te-am auzit, spuse Bunica. N-o să tolerez lipsa de respect, Merlin.

– Îmi cer scuze, doamnă, spuse repede Merlin, și chiar părea serios.

– N-am toată ziua la dispoziție, spuse Bunica. Sau, mai degrabă, trandafirul ăsta n-are decât ziua asta, și aș vrea să mă bucur de el. Ce alegeți?

– Puteți primi cele trei picături, doamnă, spuse Susan. O precauție inerentă și amintirea basmelor o făcu să adauge: Dar nu mai mult, iar în schimb îmi veți spune din ce neam mă trag. Și cu asta ne-am încheiat socotelile. Ridică mâna cu palma în sus și întinse degetul arătător. O lamă subțire, foarte ascuțită, apăru parcă de nicăieri în mâna stângă a

lui Merlin. El ținu încheietura lui Susan cu dreapta și o înțepă brusc în deget. O picătură de sânge se adună și rămase acolo.

– Mai întâi lui Nebrophonus, spuse Bunica. Făcu un semn, iar ogarul se apropie și, cu limba lui mare și aspră, atinse degetul lui Susan, lingând picătura de sânge. Când se întoarse, dădea mulțumit din coadă.

Sângele ieși din nou la suprafață. Bunica întinse trandafirul, atingând o petală de următoarea picătură care tremura. Sângele pătrunse în floare, răspândindu-se prin petale, care înfloriră într-un roșu glorios, dar chiar și tulpina prinse culoare, într-o nuanță de verde spre negru.

Bunica duse floarea la nas și o mirosi iar, cu ochii ei pătrunzători închiși pentru o clipă. Un zâmbet îi despică fața cu oase subțiri, ca un zbor scurt de pasăre mică și colorată care țâșnește printre copaci întunecați și posomorâți.

– Și una pentru mine, să-ți ghicesc neamul, spuse Bunica.

Susan tresări când bătrâna îi luă mâna, fiindcă nu era o fantomă fără substanță. Avea carnea solidă și mai rece chiar decât încăperea.

Bunica ridică mâna lui Susan la gură și, cu nonșalanță, de parcă gusta o lingură de supă, linse sângele. Își șterse buzele cu dosul palmei și se încruntă.

– Ah, zise ea, este prea vechi... prea vechi pentru mine. Se răsuci pe loc și dintr-odată fu o altă femeie, mai înaltă, maiestuoasă, într-o rochie de culoarea vinului purtată peste un cămeșoi, ambele tipice secolului al XV-lea. Părul îi era prins sub un văl bifurcat, care-i cădea pe umeri, la stânga și la dreapta. Purta o mănușă din piele de căprioară pe mâna dreaptă, cu un inel cu smarald masiv pe degetul mijlociu.

Nebrophonus dispăruse, înlocuit de un câine mult mai mic, ca un terrier scoțian, care ședea pe o pernuță. Privi musafirii dezinteresat și căscă copios.

– Nu, este mai vechi decât mine, spuse ea cu blândețe, și se întoarse, parcă într-un dans de la curte, cu o mână ridicată spre un partener

invizibil.

Femeia care-i luă locul era cu adevărat străveche, aplecată peste un baston de porumbar, purtând o rochie simplă, țesută în casă, cu panglici colorate la guler și manșete, și o mănușă de piele pe mâna stângă. Câinele ei se afla alături, de o rasă dispărută sau absorbită, gălbui la culoare, cu urechi late și clăpăuge și blană creață, animat de o expresie mulțumită de sine.

Bunica aceasta vorbi în latină, înclină capul și se întoarse și ea.

Susan o privi pe Vivien, întrebătoare, întorcându-se iute când o văzu că se uită lung la următoarea Bunică.

Fața acesteia era ascunsă sub gluga unei robe albe, care amintea vag de o togă romană, și ambele mâini îi erau înmănușate. Mănușile de culoarea dudei erau încrustate cu fragmente de prismă, așa că scânteiau în lumina lumânărilor. Ședea pe un ciot de stejar, care nu se aflase până atunci acolo, iar câinele de la picioarele ei era tot un ogar, asemănător cu Nebrophonus, dar castaniu, nu alb.

Spuse câteva cuvinte în latină, se opri și își dădu jos gluga. Nu era atât de bătrână precum celelalte, ci poate la vreo 50 de ani. Avea părul deschis la culoare nu de vârstă, ci de la natură; era blondă. Zâmbi, părând mai prietenoasă decât celelalte bunici, și continuă într-un dialect straniu, cu accentul căzând neașteptat pe anumite cuvinte din fiecare propoziție.

– Așa va fi mai ușor pentru tine, nu?

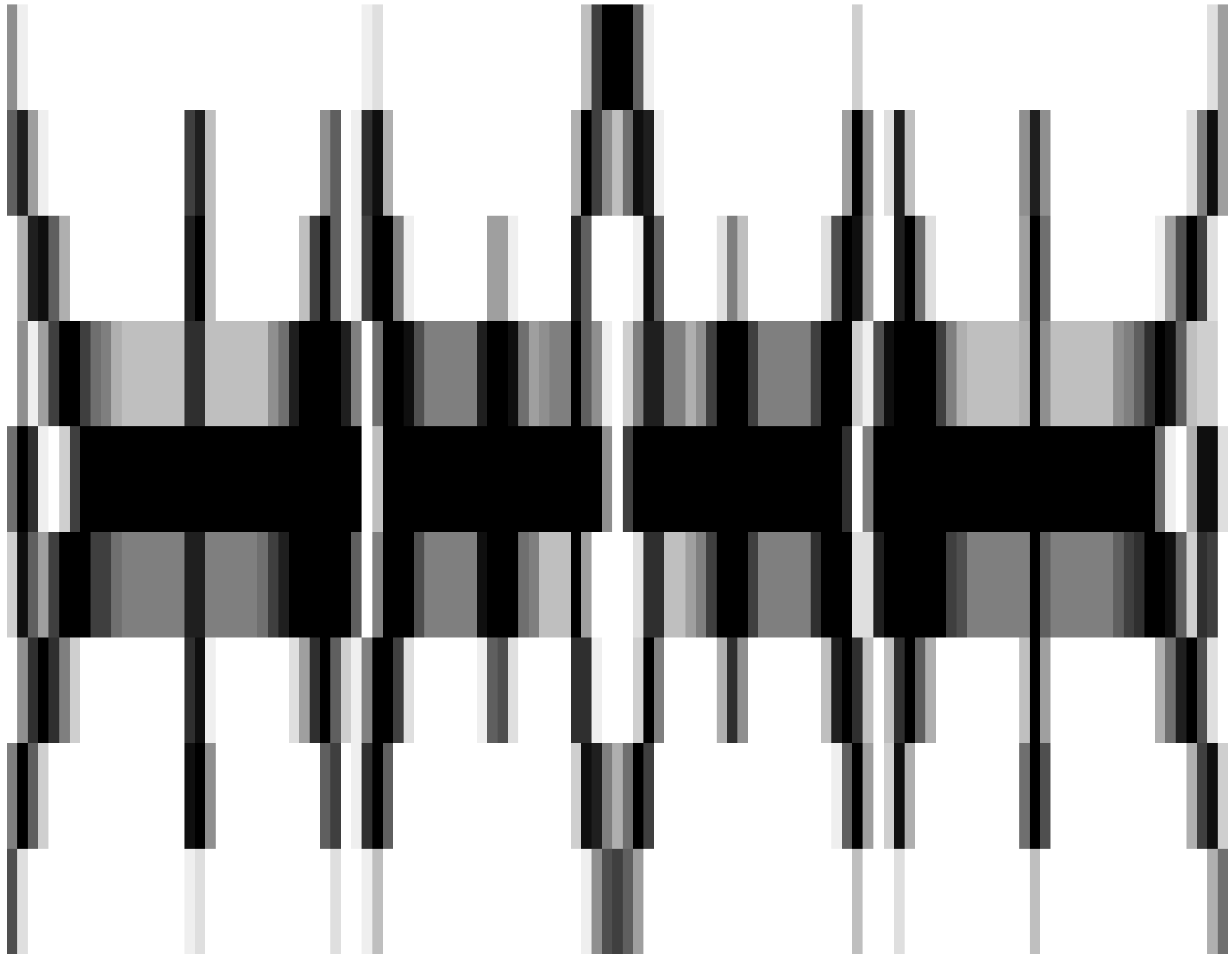
– Da, mulțumesc, spuse Susan.

Bunica își linse buzele.

– Vechi, într-adevăr. Nici mai mult, nici mai puțin decât sângele Celor Vechi, Suveranilor Antici, Celor în fața cărora se jura, Stăpânilor de Vasali, linia Marilor Regi și Marilor Regine. Diluat cu esență muritoare. Dar foarte, foarte puternic. Atenție, copiii mei, pentru că dacă aceasta ajunge la puterea celui care a creat-o, v-ar putea lega chiar și pe voi, cu

sare, și fier, și destul sânge. Spunând acestea, Bunica, câinele și ciotul dispărură deodată, iar toate cele trei lumânări se stinseră într-o pală de vânt, lăsându-i pe cei trei în beznă.

CAPITOLUL NOUĂ

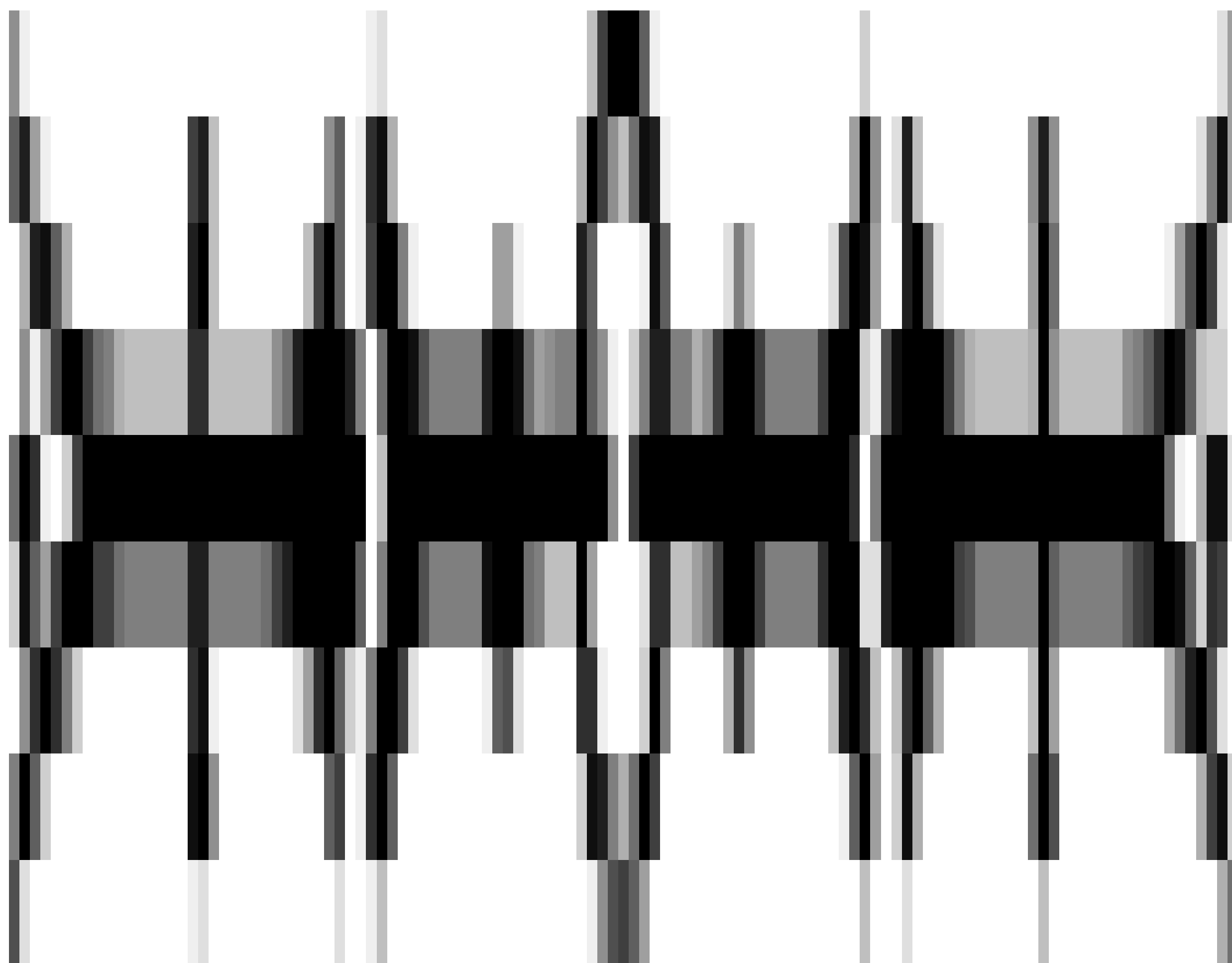

Fost-am tânăr cândva, cum m-ai văzut

Foc lucitor, și nu scânteie-n van

Glorios ca soarele, dar s-a petrecut

În zori, așa cum cântă ciocârlia-n lan.

– DECI, CE-A FOST ASTA? ÎNTREBĂ SUSAN, ÎN TIMP CE ERA VÂRÂTĂ ÎN TAXIUL lui Audrey, cu Vivien și Merlin alăturându-i-se în spate. Remarcă nuiaua de porumbar, din nou în aceeași poziție, deasupra apărătoarei de soare, iar Audrey îi făcu cu ochiul. Credeam c-o să luăm prânzul în camera personalului.

– Mergem noi să mâncăm ceva pe undeva, spuse Vivien, grăbindu-i să iasă din zonele subterane și din librărie și împingând-o pe Susan pe lângă Eric și încă o femeie, care încercaseră amândoi să facă o conversație. Au sendvișuri oribile. Cu pastă de anșoa, de exemplu.

– Groaznic! spuse Merlin. Uite ce-i, trebuie să mă schimb. Să ne oprim la mine și să ni se trimite sus ceva. Cred c-aș putea suporta, de data asta.

– Să ni se trimită sus ceva?

– Merlin locuiește la hotel, spuse Vivien. Este al nostru, însă oferă numai cazare, mesele trebuie plătite. Northumberland House, lângă Librăria Veche, și foarte necesar pentru stângacii tineri, care, aproape fără excepție, sunt inutili în gospodărie...

– Alo! exclamă Audrey.

– Am zis „aproape fără excepție“, iar tu ești o excepție, spuse Vivien. În plus, n-ai locuit niciodată acolo.

– Și nici prea tânără nu e, îi șopti Merlin lui Susan.

– Am locuit mereu cu mama, pe Grove Road, și așa cred că va fi mereu, spuse Audrey, ignorând ironia. Exceptând Wooten, firește, și perioada din Durham.

– Universitatea? Și ce este Wootton – e din povestea lui Tolkien „Fierarul din Wootton Major”? întrebă Susan. Credeam că sunteți cu toții o mare familie și că trăiți într-un conac bântuit. Dar aveți accente diferite...

– Haide, Viv, explică, tu ești dreptacea, spuse Audrey, accelerând nebunește pentru a profita de ocazia ivită, ca să intre cu taxiul în artera de trafic continuu ce pulsa de-a lungul Park Lane. Da, am studiat istoria doi ani, la Durham. Am renunțat apoi, ca să cânt într-o trupă. Cânt la tobe. Northumberland House să fie? Sper că nu-s probleme cu leii din Trafalgar Square.

– Ce?! exclamă Susan, sărind în față și aproape vârând capul prin trapă, lucru care o făcu pe Audrey să frâneze, astfel încât taxiul din spate îi ocoli claxonând, ratând la mustață bara din spate. Leii? Statuile?

– E o glumă, spuse Audrey, și acceleră din nou, să intre în flux. Cu goblinii ăia care v-au copt-o. Leii nu merg la lumina zilei, și niciodată în mai.

– Dar merg uneori? întrebă Susan, așezându-se la loc când Audrey scoase taxiul de pe Park Lane și intră pe o străduță de lângă Hiltonul

londonez din anii ’60, cam urâțel, ca să ajungă pe Piccadilly și să evite traficul care se oprea la intrarea în sensul giratoriu de la Hyde Park Corner. Doar că mama mea ne aducea mereu în Trafalgar Square, unde se sprijinea de lei și îmi spunea povești despre care credeam că sunt inventate, amuzante pentru o fetiță, cu leii care prindeau viață.

– Statuile nu se mișcă, spuse Merlin. Ce numim „lei“ s-au aflat acolo cu mult înainte de statui, sau de piață, sau de oraș. Nu arată ca niște lei. Dar sunt înspăimântători, vânează în grup și răcnesc. Și le place carnea crudă. Deloc amuzant. Dar dorm adânc, și nici nu se trezesc din proprie voință.

– Cred că mama știa ceva despre Lumea Veche...

– Ca să-ți răspund la întrebarea despre familia extinsă, o întrerupse repede Vivien. Suntem mai degrabă un clan dispersat. Cu toții avem un părinte care nu este librar. E ca atunci când ești catolic habotnic, pentru că, intrând în familie, trebuie să fii de acord să-ți crești copiii într-un anume fel. Asta înseamnă să meargă la școală la Wooten Hall – scris cu un singur t și cu e, nu ca în povestea lui Tolkien, dar îmi dau seama c-o fi prins el ideea de undeva. Scriitorii de fantasy sunt blestemul vieții noastre! Wooten Hall se află în Gloucestershire. De la vârsta de șapte ani, locuim acolo, la internat. De aceea avem accente diferite: când ai șapte ani, s-au cam lipit, și firește că atunci când mergem acasă în vacanță, le redobândim. Deși unii oameni, și nu dau nume, hmmm... Audrey... preferă să-l exagereze pe cel natural.

– Nițel cockney nu strică dacă vrei bacșiș gras de la americani, zise Audrey. Nu ți-ar veni să crezi cât de ușor se despart de bani... Se opri, chicoti, și mașina se umplu de un icnet unanim.

– Nu știu cum de-ți faci timp să iei și pasageri obișnuiți, zise Vivien. Sau cum de ai tupeul. Ce faci dacă află Merrihew?

– Împart câștigurile, spuse prompt Audrey. Merrihew are suflet de pirat. Câtă vreme n-o dau în bară cu vreo operațiune, firește. Și n-o dau în bară.

Susan digera informația privind părinții librarilor, dar și ce spusese Bunica. Remarcase că Vivien nu voia să discute despre asta, sau despre mama ei, adică despre părinții lui Susan, una peste alta. Cel puțin nu în Librăria Veche și nu în taxi. Asta sugera că nu voia să afle Audrey sau ceilalți librari.

– Deci, fiindcă veni vorba despre tați... începu ea.

Așa cum se așteptase, Vivien o întrerupse imediat.

– Hai să nu luăm prânzul la Northumberland, spuse ea. Mâncarea e destul de proastă. Știu eu o cârciumă liniștită în apropiere.

– Credeam că ești falită, comentă Merlin.

– Da, sunt, spuse ea, indignată. Poți plăti tu.

– Putem lua niște burgeri în camera mea, spuse Merlin. N-ar trebui să plătesc decât la sfârșitul lunii.

– Plătesc eu, dacă nu întrece nimeni măsura, zise Susan. Am primit ieri salariul.

– Vai, ce bine! spuse Merlin, chiar în timp ce Vivien zicea:

– Nu plătești tu! Merlin are bani, dar nu vrea să-i cheltuie!

– În fine, eu voiam să vă întreb despre tatăl vostru, spuse Susan, cât mormăia Merlin ceva despre surori, fără să nege, însă, că avea bani. Cine este?

– E arheolog. A întâlnit-o pe mama pe un șantier, unde... lucrurile au luat-o razna. Ea i-a salvat viața, s-au îndrăgostit, însă este greu să fii căsătorit cu unul sau cu una dintre noi. S-au cam distanțat, și firește că, după ce noi am plecat la școală...

– Îl vedem uneori, spuse Merlin, fără urmă de devotament filial în voce. Se numește Richard Upbright și este un arheolog renumit. Profesor de preistorie europeană la Cambridge.

– Merlin Upbright, încercă Susan.

Merlin se cutremură.

– Nu, te rog.

– Dar nu e mai rău decât Arkshaw, zise Susan. E chiar mai bine. Mă întreb care este numele tatălui meu.

– Vom afla, o întrerupse Merlin.

– Ce-a vrut să zică bunica...

– Hei, uite! O căruță de berărie! Ador caii ăia!

O căruță enormă, care se mișca foarte lent, purtând blazonul berăriei Greene King, ocupa o bandă și jumătate, oprind tot traficul din spatele ei. Atelajul de patru cai Clydesdale cu ochelari care trăgeau căruța erau complet indiferenți la ocupanții frustrați ai mașinilor blocate în urmă. La fel și căruțașii, care purtau tunici.

– Eu nu, spuse Audrey. Vehiculele trase de cai n-ar trebui să circule în oraș. Nu e normal. Deja se circulă foarte încet, iar astea chiar nu livrează bere. Caii n-ar trebui...

Cât își continuă Audrey diatriba privind problemele traficului londonez, Susan se apropie de Vivien și îi șopti la ureche:

– De ce nu vrei să vorbești despre ce mi-a zis bunica voastră de față cu alți librari?

– Dar ce cai superbi – nu mă supără că ne târâm în spatele lor! exclamă tare Vivien, și apoi, foarte repede, privind spre umărul lui Susan, ca gura să nu-i fie vizibilă în oglinda retrovizoare, sâsâi pe un ton vehement: Mai târziu, da?

– Să schimbi garda e una, când circuli pe Mall te aștepți la asta, dar sunt aspecte regulate, programate, nu cai care apar te miri când și de unde...

Susan încuviință și se rezemă de spătar. Audrey continuă să vorbească despre intruziunea cailor și altor specii de animale domestice și/sau sălbatice pe străzile londoneze, trecu la pietoni zăpăciți și ajunse, cumva, la un monolog despre una dintre cărțile ei preferate, Misterul unei birje de Fergus Hume. Era, se pare, din secolul al XIX-lea, și, surprinzător, despre un birjar din Melbourne, Australia, așa că Susan nu era sigură dacă Audrey o vedea ca pe un soi de mit fondator al taximetriștilor, pentru cei care conduceau în Londra. În orice caz, dizertația lui Audrey despre ea, ocazional întreruptă de reacții la mediul actual de condus, ținu loc de conversație până ce trecură de partea sudică a Trafalgar Square, țâșniră spre Northumberland Street și opriră lângă un hotel din epoca victoriană, imens, dar cam dărăpănat.

În timp ce ieșeau din mașină, o familie hărțuită de doi părinți și trei copii între trei și șase ani, cu numeroase bagaje unele peste altele pe trotuar, dădu să intre, cu mama declamând tare, cu un puternic accent american din zona Midwest:

– Trebuie să ajungem foarte repede la Heathrow, șofer!

– Nicio problemă, domniță! Dăm bice în câteva clipite, strigă Audrey, ieșind iute să ajute cu bagajele și dându-și o buclă imaginară de pe frunte.

– Urcați cât mă schimb, spuse Merlin.

– Trebuie să „îi dai bice“, spuse Vivien. Mor de foame.

Susan îl urmă pe Merlin în hotel, care era foarte aglomerat. Foaierul, la fel ca exteriorul, era magnific, dar decrepit, și plin de oameni care se înregistrau pentru vreo conferință. Cam 70% bărbați – pentru că alte națiuni încă rămăseseră în urmă cu reformele egalitariste de după război, de care se bucurase Marea Britanie, și se cunoșteau între ei, se pare, în ciuda varietății de accente și aspecte din toată lumea.

– Dentiști, zise Merlin, posomorât. Cinci sute, cred. Barul va fi insuportabil de plin diseară.

Susan remarcă doi adolescenți care stăteau lângă una dintre coloanele masive din piatră falsă care separau foaierul. Erau îmbrăcați în stil New Romantic, într-o combinație Boy George/Adam Ant, cu dantelă, jabouri și ochi machiați, dar purtau și mănuși albe pe mâinile stângi.

– Sunt de-ai voștri? îl întrebă ea pe Merlin, în timp ce-și croiau drum prin mulțimea dentiștilor, care păreau mult mai puțin serioși decât ar fi fost cazul să fie când participau la un eveniment profesional important. Mulți purtau cămăși colorate țipător, de exemplu.

– Nu, răspunse Merlin. Aș spune că sunt derutați cu privire la idolii muzicali, și nu pot decide dac-ar trebui să fie Michael Jackson sau cineva din Duran Duran. Ai noștri lucrează aici. Vezi hamalul acela? Este verișoara Heather.

– Dar are mănuși pe ambele mâini.

– Este hamal! Trebuie să-ți protejezi mâinile. Este foarte dificil să cari bagaje.

– „Billie Jean“ ne-a fost de folos pentru deghizare, spuse Vivien, revenind la adolescenții adepți ai stilului confuz. Toată lumea crede că suntem fani Michael Jackson. Nu mă mai întreabă nimeni de ce port o singură mănușă, de când a apărut melodia.

– De ce nu le purtați pe ambele mâini, ca să evitați întrebările?

– Atunci m-ar întreba mereu de ce port mănuși, spuse Vivien.

– Haideți pe scări! spuse Merlin.

Coada pentru cele două lifturi ciudat de subdimensionate era imensă, și din cauza dentiștilor care veneau și plecau, sau se opreau să se salute între ei, cu multe strângeri de mână și îmbrățișări, în timp ce ușile lifturilor încercau fără folos să se închidă în jurul lor.

– La ce etaj stai? întrebă Susan, care era deja obosită să tot urce și coboare scări, deși măcar în hotel bănuia că acestea nu aveau să ducă spre spații la fel de ciudate precum cele din Librăria Nouă. De fapt, era

obosită în general. Nu dormise de la apariția Kexei, și apoi se întâmplaseră...

– La șase, răspunse Merlin. Hai să ne întrecem. Prinse viteză și alergă în sus pe scara monumentală, semănând cu Diana, zeița vânătorii, și făcând multe capete, de bărbați și de femei deopotrivă, să se întoarcă. Nici Susan, nici Vivien nu alergară după el, ci își continuară ascensiunea în același ritm. Sau chiar mai încet.

– Mereu e așa? întrebă Susan.

– Are doar două moduri de funcționare: pornit sau oprit, răspunse Vivien. Dar cu cât ajunge mai repede, cu atât mai puțin va trebui să așteptăm până ce se schimbă.

Ceva din felul în care vorbise o făcu pe Susan să ridice o sprânceană.

– O să vezi, spuse Vivien. Merlin și hainele...

Vivien avea dreptate. Când împinseră ușa camerei 617, prima impresie a lui Susan fu că era o garderobă vastă, până când văzu patul ascuns printre șirurile de rastele pentru haine. Erau rastele pe roți, în mod clar șterpelite din diverse magazine sau depozite de haine. Pe ele atârnau ținute pentru bărbați și pentru femei de toate tipurile, de la numeroase modele de rochii de vară până la un întreg rastel doar pentru denim, în toate variațiunile posibile de pantaloni și geci, începând cu Levi’s standard până la unicate cu petice, găuri și aplicații multiple, care fuseseră cândva purtați la defilări de modă.

Ca să facă spațiul să pară și mai înghesuit, sub rastele zăceau grămezi de cărți. Aproape toate erau de la editura Penguin, dintre cele cu cotor portocaliu, aranjate alfabetic după autor, în teancuri de șase-șapte. Păreau noi, însă evident citite, unele cu semne de carte ieșind în afară, și una – Războiul regelui 1641–1647 de C.V. Wedgwood – se afla pe pat, unde era ținută deschisă cu ajutorul unui cârlig de rufe amplasat aproape de jumătate.

Merlin nu se vedea nicăieri, cel puțin până când o ușă, mai devreme ascunsă, se deschise, dând la o parte un rastel și scoțând la iveală o baie foarte mică, în care se afla o cabină de duș la două treimi din dimensiunea necesară pentru ca un adult să stea în picioare în ea. Nu avea cadă. Merlin se afla în prag, purtând pantaloni de piele neagră, o cămașă albă, cu jabou, și o vestă de piele în nuanța vinului roșu de Burgundia. Dobândise și o mustață mare, pleoștită, care arăta ca un melc păros, blond, vârât sub nas.

– Sunt gata! declară el. Susan, te rog să te servești dacă vrei să te schimbi.

– Îmi place costumul, spuse Susan.

Vivien se strâmbă.

– Merlin, mustața... chiar e necesară?

Merlin își mângâie noul accesoriu.

– E bună, așa-i? Mi-a dat-o cineva de la D'Oyly Carte, împreună cu o groază de alte lucruri, când au închis, anul trecut. A aparținut generalului-maior din Pirații din Penzance.

Susan încuviință, ușurată că nu-i crescuse mustața în câteva minute. Pomenise că și-ar fi putut schimba forma, cumva, și se gândise că, poate, avea în față un exemplu.

Merlin își drese glasul și începu să cânte, cu voce baritonală puternică:

Sunt un general-maior model,

Am informații vegetale, animale, minerale...

Vivien sări pe el și îl strânse de gât. Cei doi frați se clătinară de colo-colo, făcând rastelele să se zgâlțâie în suporturi, până ce Merlin reuși să scoată un „Ajunge! Nu mai cânt!“ chinuit.

– Bun, răspunse Vivien. Să mergem la masă. Mor de foame.

Dar Susan nu se clinti. Închise ușa și se sprijini de ea.

– De ce trebuie să fac asta? Eu nu merg nicăieri, și, mai ales, nu fac cinste nimănui cu prânzul dacă nu-mi spuneți de ce nu vreți ca alți librari să afle ce-a zis bunica voastră despre strămoșii mei, spuse ea, ferm. Mi-e clar că sunt băgată până-n gât într-o mare absolută de rahat și vreau să știu în ce direcție să înot, ca să mă salvez.

– Cred că adjectivul ar trebui să determine cuvântul „rahat“, nu cuvântul „mare“. Ar trebui să fie o mare de rahat absolut... începu Vivien.

– Răspunde la întrebare!

Merlin clipi și ridică din sprâncene. Vivien se încruntă.

– Trebuie să știe, îi spuse el surorii sale.

– Da, știu. Susan, potrivit Bunicii, nu ești o muritoare de rând.

– Continuă.

– Cred că Merlin ți-a explicat că peisajul legendar este stratificat și, de obicei, local. Entitățile și mediile sunt, în general, limitate de o zonă geografică și, adesea, de anumite perioade din zi sau din noapte, faze ale lunii, chestii de genul. Chiar și de vreme – sunt lucruri care ies după ploaie, sau numai când ninge. Și sunt legate de obiceiuri și de datini, așadar, se poartă într-un fel, fac anumite lucruri, și firește că, în zilele noastre, sunt mai mult adormite. Dar, dincolo de aceste entități locale, care ajung la zeci de mii, există în jur de nouă sute de ființe superioare, care pot porunci celor inferioare, controlând zone mult mai extinse, fie că sunt geografice, temporale, că țin de anotimpuri sau că sunt definite altfel. Din nou, și acestea sunt, în general, adormite, însă potențialul

există. Poate cel mai important, dacă sunt aproape treze, e faptul că au puterea de-a aduce noi vasali în serviciul lor, asigurându-se de loialitatea lor aproape absolută pe căi magice. Îi numim Cei Vechi, sau Străvechii Suverani, și, uneori, Mari Regi și Mari Regine ale Regatului Zânelor.

– Precum Oberon și Titania? sugeră Susan.

– Shakespeare știa prea multe, comentă Merlin.

– Într-un fel. Există doi Străvechi Suverani care au fost numiți așa, deși nu sunt precum cei înfățișați în Visul unei nopți de vară. Puterea lor este imensă, se întinde peste mare parte din ce numim astăzi Anglia, dar numai în limitele unei zile: solstițiul de vară. Cei doi nu s-au mai trezit în lumea prezentă de cel puțin șase sau șapte sute de ani.

– Dar ce treabă au ei cu mine?

– Probabil că tatăl tău e unul dintre ei, răspunse Vivien, direct.

Susan căscă gura și n-o mai închise.

– Multe entități legendare pot lua forma muritorilor și pot rătăci prin lume, deși, de obicei, în chip mai redus și mai vulnerabil, spuse repede Merlin, remarcând că Susan era incapabilă să vorbească, momentan. Când sunt în formă umană, pot avea copii cu muritorii obișnuiți. Potrivit Bunicii, și ea se înșală rareori, tu ai fi unul dintre acești copii.

Susan expiră ușor, dintr-odată conștientă că își ținuse respirația, și închise ochii și gura, în timp ce număra până la trei. Apoi continuă:

– Și este o problemă pentru că...

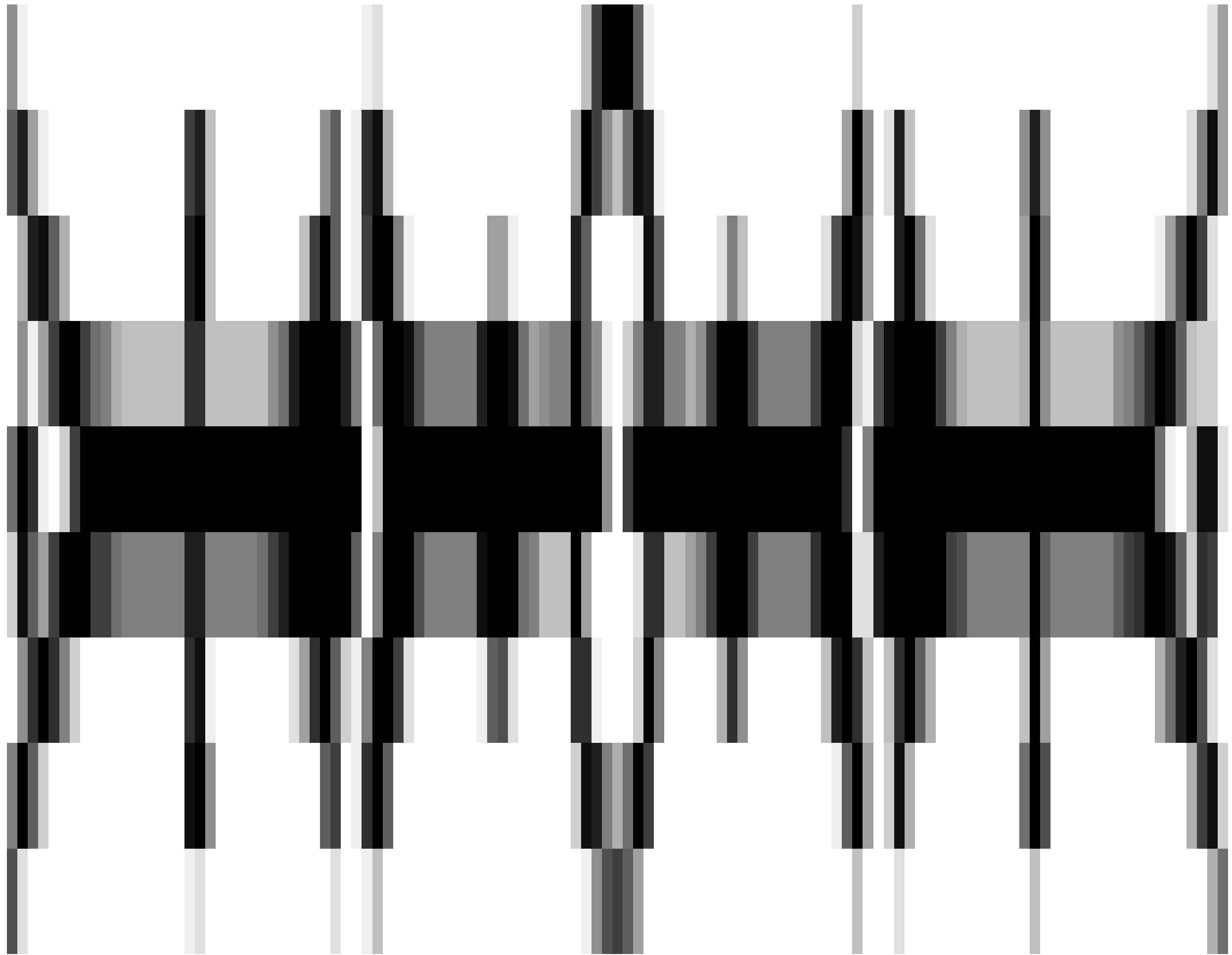
– Nu se întâmplă frecvent, și, de obicei, părintele nu este o entitate importantă, așa că nu ne facem griji, spuse Vivien. Dar, dacă este important... Vezi tu, cei mai puternici dintre Cei Vechi pot lega pe oricine sau orice, fie din Lumea Veche, fie din Lumea Nouă. Inclusiv pe noi, clanul St. Jacques, librarii stângaci și dreptaci.

– Așa că un copil al unui „Străvechi Suveran“ înseamnă vești foarte proaste, spuse Merlin.

– În trecut, politicile noastre privind un asemenea copil, dacă-l descopeream, era să... hm, să-l executăm, spuse Vivien.

Merlin se aplecă și își luă geanta din păr de iac. Mâna lui stângă rămase deasupra, iar Susan conștientiză profund faptul că înăuntru se afla un revolver, și faptul că mai avea și alte arme.

CAPITOLUL ZECE

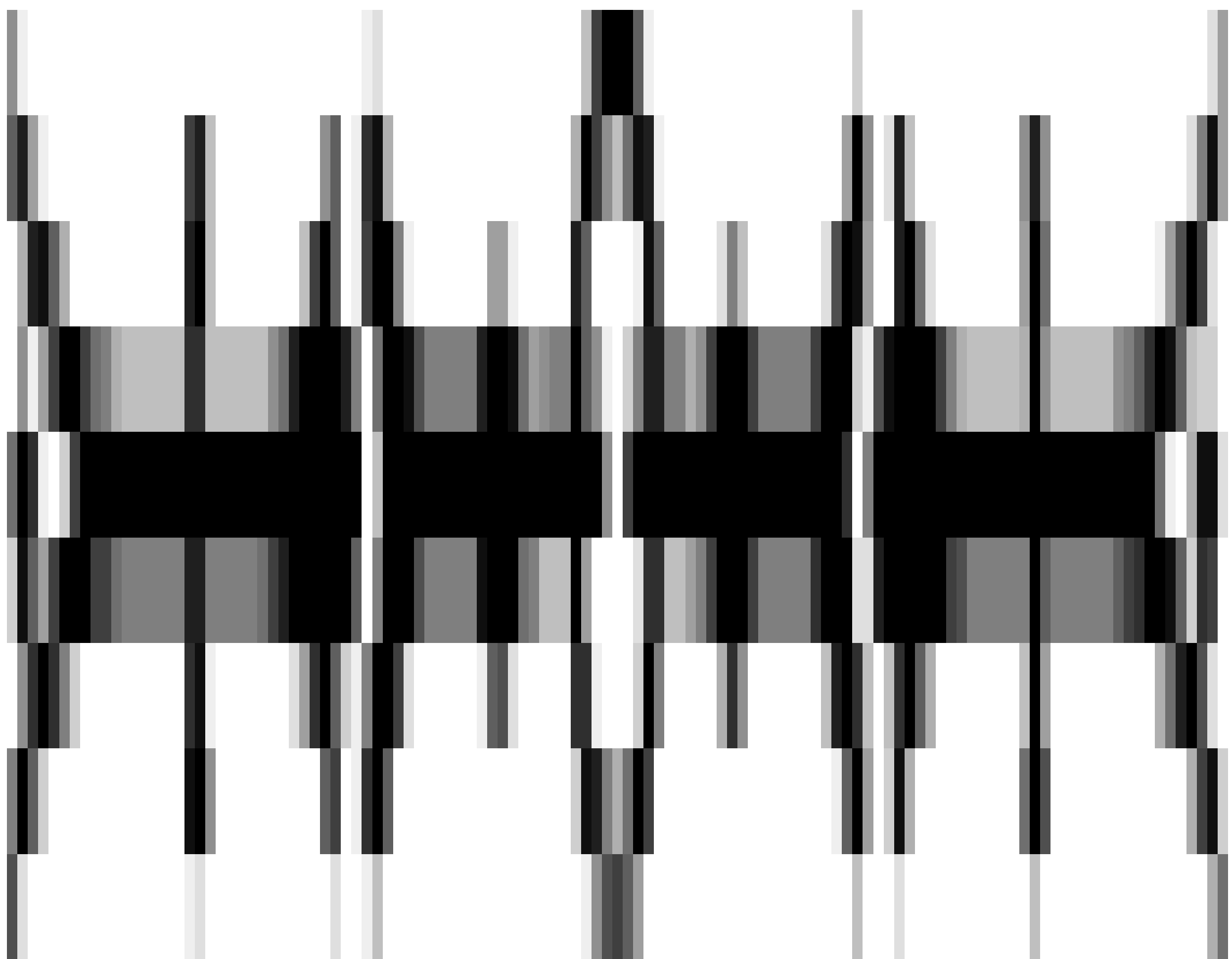
Un cărturar din vremuri vechi

Respecta autorii până peste urechi

Dar era doar o mascaradă

Lumea știa că-i de fațadă

Și că nu înghițea orice scriitor vedea.

– Cel puțin, așa am învățat la școală, continuă Merlin. Scotoci în geanta din păr de iac, găsi un pieptene de baga și începu să-și perie cu atenție mustața supradimensionată.

– N-au mai existat copii ai cuplurilor legendari-muritori de multă vreme, spuse Vivien. Cel puțin, n-am știut noi despre ei. Ultimul a fost în 1818, dacă-mi amintesc bine. Ar trebui să mă interesez.

– Deci, spuse Susan, o să mă ucideți?

– Cerule, nu! spuse Vivien. Erau vremuri mai simple, cu mai puțin tam-tam. Imaginează-ți cum ar fi acum. În plus, dacă ai avea puterea Celor Vechi, aș simți-o. Și n-o ai.

– Eu nu-mi ucid prietenii, spuse și Merlin. Nu dinadins.

– Dar Thurston și Merrihew nu sunt doar foarte bătrâni, ci și foarte demodați, și poate, chiar mai important, fantastic de leneși. Te-ar dori scoasă din peisaj cel puțin fiindcă ar fi cea mai ușoară cale, și s-ar putea chiar să adopte soluția tradițională a problemei, spuse Vivien. Așa că este mai bine să nu știe nimic, cât mai mult posibil. Adică, vreo două zile, fiindcă Merrihew s-a întors la Wooten, chipurile să se ocupe de școală, dar, de fapt, să pescuiască, iar Librăria Nouă a cumpărat biblioteca lui Sir Anthony Blunt, așa că Thurston va fi prins cu catalogarea și cu laudele de sine în tot acest timp, dacă nu și mai mult. Amândoi sunt mult mai interesați de preocupările lor obișnuite decât de responsabilitățile noastre ezoterice.

– De aceea ar trebui să se pensioneze și să lase persoane mai competente în locul lor, spuse Merlin. Dar asta e altă poveste. În orice caz, avem în jur de 48 de ore să aflăm cine este tatăl tău.

– Cum o să ne ajute? întrebă Susan. Se simțea foarte detașată, de parcă nu s-ar fi aflat chiar ea în acea situație. Se întâmplaseră prea multe, prea repede, și acum era amenințată cu potențiala execuție de oameni despre care crezuse că ar reprezenta binele. Parcă ar fi anunțat-o inspectoarea Greene că polițiștii primiseră ordin s-o împuște fără să-i pună întrebări.

Și mai erau și veștile despre tatăl ei.

„O ființă mitică. Nici măcar nu era om..."

– Unii dintre Străvechii Suverani sunt mai răi ca alții, răspunse Vivien. Mulți sunt pasivi, și există chiar și câțiva benigni. De exemplu, Făcătorii-de-Jurăminte, numiți așa deoarece confirmă jurămintele făcute de alții, și nu înrobesc entități mai puțin importante sau oameni.

– Făcătorii-de-Jurăminte locuiesc adesea în pietre sau locuri similare, explică Merlin. Se confundă cu singura lor proprietate, așa că, să juri pe Piatra lui Fingael, de exemplu, ar însemna să faci un jurământ de

neîncălcat, pentru că Fingael... ăăă... locuiește, cred că așa ar fi în regulă să mă exprim, în piatra cu pricina.

– Adică, tata ar putea fi o piatră?

– Entitățile legendare au, de obicei, o localizare fizică primară: o piatră, un deal, un copac străvechi, o porțiune de râu, un pârâu, o fântână... chestii de genul ăsta. Firește că tatăl tău n-ar fi doar o piatră, sau un iaz, sau ce știu eu ce, pentru c-ar fi trebuit să ia formă de muritor pentru a... Vocea lui Merlin se stinse sub privirea scârbită a lui Vivien.

– Nu sunt sigură că pricep cum ne-ar putea ajuta să aflăm identitatea tatei, spuse Susan. Dacă-i unul dintre cei rău, n-ar face decât să înrăutățească situația, nu?

– Nu neapărat, răspunse Vivien. Cunoștințele înseamnă putere, așa se spune. Și preferăm să cădem la înțelegere cu entitățile mitice, în loc să acționăm mai dur.

– În plus, adăugă Merlin, nu este vorba doar despre tatăl tău. Sunt convins că el... și tu... aveți legătură cu cei care ne-au ucis mama.

– Merlin... începu Vivien, dar Susan o întrerupse:

– Cred că ai dreptate. M-am gândit la excursiile noastre la Londra. De exemplu, cea din 1977, de când aveam 12 ani, a fost diferită. Mama era bucuroasă fiindcă urma să se vadă cu cineva, și sunt convinsă că nu era bărbat, căci s-ar fi purtat altfel. Apoi, când n-a reușit, s-a întristat. Și să știi că uitasem, până ce-ai pomenit tu de florărie, dar am primit un buchet de flori fantastic la hotel, în după-amiaza aceea, și recepționerul a fost impresionat, fiindcă fusese trimis de la o florărie faimoasă din Kensington, care era la modă pe atunci. N-am aflat cine le-a trimis, dar poate că erau... de la mama voastră.

– Ce?! exclamă Merlin. Dar în raportul poliției nu zicea nimic de...

– Ieșea din florărie, spuse Vivien, cu ochii pe un perete, evitând privirea lui Susan, dar nu avea flori. Probabil comandase să fie livrate în altă parte.

– Ce incompetenți cu platfus! se stropși Merlin. N-au anchetat cazul ca pe o crimă, de la bun început.

– Au trecut șase ani, spuse Vivien. Mă îndoiesc că florarul a mai păstrat registrele. Dar voi verifica. Nu cred că mama ta și-ar aminti, nu?

– Probabil că nu, spuse Susan. Dar nu se poate ști. O sun în seara asta sau mâine și o întreb.

– Întrebarea este de ce să se fi întâlnit mama cu mama ta?

– Era stângace sau dreptace? întrebă Susan.

– Ambele, răspunse Vivien. Da, este posibil. Neobișnuit. Mama a fost unul dintre librarii ambidextri, dar pe atunci lucra preponderent cu dreptacii, nu pe teren.

– Știi la ce lucra sau de ce se preocupa?

– Noi eram la școală, răspunse Vivien. Deci nu.

– Când am început să fac cercetări, anul trecut, am pus întrebări, zise Merlin. Dar n-a vrut nimeni să vorbească despre asta. Mai-Marii au considerat că e o pierdere de vreme, și toată lumea s-a luat după ei. Dar verișoara Onyeka a zis că mamei îi plăcea să lucreze singură. Îi plăcea să „îmboldească misterele să iasă la iveală“.

– Tuturor ne place asta, pufni Vivien. Practic, este definiția dreptacilor.

– Nu singuri, însă, se împotrivi Merlin. Adică, voi vă adorați superioritatea intelectuală, distrugându-vă reciproc teoriile. Să nu mai zic de colaborări. Există vreun dreptaci în orice librărie sau avanpost, care să facă lucruri despre care să nu știe altcineva, în care să nu fie altcineva implicat sau să vrea să intervină?

– Da, ai dreptate, zise Vivien. Nimeni nu lucrează singur. Nu m-am gândit la asta. Mama nu vorbea prea mult, însă. Era o persoană foarte rezervată.

– Să zicem că găsise dovezi c-ar exista un copil al unui Străvechi Suveran, născut în zorii zilei de 1 mai, în apropiere de Glastonbury, spuse Susan. Poate-a vrut să cerceteze, nu?

– Absolut. Dar ce fel de dovezi? întrebă Vivien. Ce-ar fi putut-o face să afle despre existența ta, Susan, și despre cine era mama ta?

Susan nu putu răspunde.

– Dac-am afla precis cine este tatăl lui Susan, s-ar putea să avem răspunsul, zise Merlin. Și atunci e posibil să ne dăm seama cine din lumea infractorilor, sau din Lumea Veche, dar care lucrează cu infractori, vrea ca Susan să iasă din schemă.

– Din schemă?! repetă Susan.

– N-am vrut să zic „să moară“, răspunse Merlin, cu un zâmbet larg. În plus, nu cred că respectivul îți dorește moartea, sau că te-ar fi împușcat de la distanță, sau așa ceva. Cei doi trepăduși, dubița fac parte dintr-o încercare de răpire. Goblinii... poate c-au fost folosiți ca să te sperie, sau să te rețină temporar, înainte să te dea pe mâna cuiva.

– Și-acel Raud Alfar, despre care spui c-a tras spre mine? Voia să mă ucidă.

– Este altceva, dar are sens. Paznicii Raud Alfar sunt extrem de independenți. S-ar teme de copilul unui Străvechi Suveran. Tu le-ai putea cere să-ți jure credință și să te slujească. Așa că șansa de a te ucide înainte de a-ți căpăta puterile – și asta e altă întrebare interesantă, despre natura și importanța puterilor tale potențiale – ar fi bine-venite.

– Deci paznicii Raud Alfar din pădurea Highgate știu cine ești și, prin urmare, cine este tatăl tău, spuse Vivien, gânditoare. Mă întreb cum așa?

– Ai putea să mergi să-i întrebi, sugeră Merlin.

– Cred că țin prea mult la viața mea, frate, spuse Vivien. Știi că ajunul solstițiului este singura zi în care săgețile nu ne nimeresc, și până atunci

este prea târziu.

– Așadar, ne-am întors de unde am plecat, zise Susan. Trebuie să aflăm cine este tata. Tot ce s-a schimbat e că s-ar putea să fie necesar să mă ucideți, după aceea. În timp ce vorbea, avu o revelație. Trebuia nu doar să afle cine era tatăl ei, ci și să-l găsească. Fie că librarii doreau sau nu.

– Asta e, spuse Merlin, voios. Să mergem să mâncăm și ne vom da seama apoi cum să-ți identificăm tatăl și să nu te ucidem. Ah, și am găsit asta, așa că nu trebuie să plătești. Vârî mâna în buzunarul vestei și scoase din el o bancnotă mototolită de 20 de lire, fluturând-o în fața celor două fete.

– După tine, zise Vivien. Se aplecă și-i șopti lui Susan: Ți-am zis. Are mereu bani ascunși pe undeva. Să nu plătești niciodată pentru el. Se obișnuiește așa.

– Te-am auzit, surioară, spuse Merlin. Deschise ușa și păși pe coridor, dar se retrase imediat înăuntru și o trânti.

– Ce e? întrebă Vivien.

– Nu știu, răspunse Merlin, sec. Avea mâna stângă în geanta din păr de iac. Ceva nu e-n regulă.

Vivien se apropie de ușă și strâmbă din nas. Susan adulmecă și ea aerul. Simțea o urmă slabă de ceva neidentificat.

– Miros de dafin, spuse Vivien pe un ton tăios.

– Poate că-i place cuiva săpunul de Alep, sugeră Merlin, vag.

– Cu o urmă de amarant, adăugă Vivien. Nu vine de la vreunul care se spală cu prea mult săpun. Acoperă un iz slab, dar, categoric, de carne în putrefacție.

– Păi, nu mai există. Nu mai există de peste trei sute de ani! exclamă Merlin. Și dac-ar exista, cum ar putea trece de protecții?

– Nu știu, spuse Vivien. Dar mirosul este ca la carte...

– Ar trebui să mă uit, spuse Merlin, dar nu deschise din nou ușa. Scoase mâna din geantă și se întinse printre două trenciuri Burberry de pe cel mai apropiat rastel de haine, de unde luă o sabie veche, de cavalerie, cu gardă curbată, de bronz aurit, și cu mâner învelit în piele de rechin și capăt în chip de cap de leu.

– Ai face bine să suni jos, Viv.

Vivien încuviință și privi în jur.

– În spatele hainei de ploaie din PVC, indică Merlin.

Vivien mută un rastel și ridică o pelerină roz aprins, descoperind un telefon pe o noptieră la mică distanță de pat. Ridică receptorul și formă 0, iar clic-clic-clic-clic-ul familiar al cadranului care se întorcea în poziția inițială i se păru ciudat și de rău augur lui Susan.

– Ce este? întrebă ea.

Merlin nu mai păruse atât de speriat, nici măcar în ceață, cu Shuck pe urmele lor. Iar Vivien era zguduită.

– După miros, aș spune că-i un Născut-din-Ceaun, spuse Merlin. Miros a flori de înmormântare și a moarte... iar eu am simțit un soi aparte de nepotrivire, cum nu mi s-a mai întâmplat înainte.

– Ce este un Născut-din-Ceaun?

– Cineva care a murit și a fost trezit apoi la viață fiind vârât într-un ceaun magic, spuse Merlin nonșalant, în mod clar stăvilindu-și emoțiile. Asta l-a făcut să fie foarte, dar foarte greu de ucis iar. Trebuie hăcuiți în bucățele, iar bucățelele, arse. Așa că nu prea ne sunt de folos armele. Ah, și sunt complet controlați de persoana care deține ceaunul, devenind ca niște marionete, ca o extensie a Posesorului-de-Ceaun.

– Un ceaun magic?!

– Da, răspunse Merlin. Știi tu, oala aceea mare. Suficient de mare încât să stai în picioare în ea. Ai văzut unul în pictura de pe ușa Librăriei Noi.

– Și pot face ca oamenii morți să învie? Asemenea unor zombi?

– Mult mai răi decât zombi clasici, din ficțiune, spuse Merlin. Așa cum am zis, sunt controlați. Ceea ce-i face să fie deștepți. Dacă leșul e suficient de proaspăt când sunt introduși în ceaun, nici măcar n-arată morți.

Susan se gândi câteva secunde la spusele lui.

– Mai ai o sabie?

În spatele ei, Vivien vorbea alarmată cu cei de la recepție.

– Da, e una sub pat, spuse Merlin. Știi cum s-o folosești?

– Am făcut scrimă patru ani, în gimnaziu, spuse Susan. Spadă și floretă. Așa că măcar pot să parez.

– Bine, zise Merlin. Spadă, zici? Ia-o pe asta, atunci. Îi întinse sabia lui, cu mânerul înainte, și scotoci apoi sub pat, de unde scoase o sabie mult mai veche, cu lama dreaptă. Garda sa ovală, aplatizată, era din bronz solid, iar mânerul era ornamentat cu benzi de fildeș și împodobit cu un smarald în capăt.

– Știe cineva că asta e la tine? întrebă Vivien, punând receptorul jos.

– Am înregistrat-o, spuse Merlin. Avea un ton ușor evaziv, pe care Susan îl remarcă, dar Vivien nu.

– Bine. Nu cred că vărul Armand consideră c-ar exista vreun motiv de îngrijorare numai pe baza mirosului, spuse Vivien. Dar face lucrurile ca la carte. Există doar trei stângaci aici, acum, care vor proteja scara de incendiu, Armand, foaierul, iar echipa de intervenție a plecat deja de la Librăria Veche și e pe drum, în frunte cu... mătușa Una.

Merlin se strâmbă.

– Care-i problema cu mătușa Una? întrebă Susan.

– Neînțelegeri între generații, spuse Vivien. Nu crede că vreun stângaci sub 60 de ani e bun de ceva. Merlin, care e unul dintre cei mai tineri, are parte de porție dublă din atitudinea ei. Cred că și despre Merrihew crede c-ar fi depășită și că e cazul s-o lase pe ea la conducere.

– Mai bine ne uităm pe coridor, spuse Merlin. Vorbea de parcă trebuia să se convingă singur s-o facă.

Susan își reprimă un fior. Dacă Merlin se temea...

– Partea bună, dacă avem de-a face cu un Născut-din-Ceaun, este că trebuie să se afle sub controlul cuiva, altfel n-ar fi ajuns aici, spuse Vivien.

– Adică, poate să iasă de sub control? întrebă Susan.

– Eu știu doar ce-am învățat la școală. N-am citit prea multe despre acest subiect. Dar înțeleg că, de obicei, cu cât controlezi mai mulți Născuți-din-Ceaun, cu atât este mai dificil, pentru că toate simțurile și percepțiile lor te asaltează deodată, la fel ca ale tale. În trecut, așa au putut fi învinși: când un Posesor-de-Ceaun prea ambițios a încercat să poruncească prea multora și a pierdut controlul.

– Atunci ce se întâmplă? întrebă Susan. Încremenesc, sau cad morți din nou, sau ceva de genul ăsta care ne-ar fi de folos acum?

Adoptă poziția potrivită și își flexă genunchii, înainte de a testa greutatea spadei de cavalerie, cu niște gesturi scurte și fluide și o împunsătură cu încetinitorul. Era mult mai grea decât o spadă de scrimă și avea un balans diferit. Pe lamă era scris, cu litere întortocheate, că ar fi fost folosită la Waterloo de un anume Cornet, dintr-un regiment sau altul de husari. Numele erau atât de șterse și scrisul atât de complicat, încât erau indescifrabile.

– Am vrea noi, spuse Vivien. Însă ei doar pierd inteligența celui sau a celei care-i controlează și ghidează, și devin...

– Bestii fără minte, flămânde, spuse Merlin. Care urăsc, urăsc, urăsc pe toată lumea și orice altceva, așa că se întorc împotriva oricui sau a orice se află în proximitate. Inclusiv unul împotriva altuia, ceea ce ne dă un oarecare sentiment de ușurare. Sunteți gata?

Vivien încuviință.

– Nu vrei și tu o sabie? întrebă Susan, gândindu-se că trei săbii ar fi mai bune decât două când era vorba despre monștri nemuritori care trebuiau tăiați în bucățele. Pariez că Merlin mai are o jumătate de duzină ascunse prin preajmă.

– Dreptacii nu luptă cu arme fizice, spuse Vivien. De asta se ocupă stângacii.

– Stai nițel în spatele meu, îi ceru Merlin lui Susan. Dacă e un Născut-din-Ceaun, lovește-l în partea stângă, și eu îl voi lovi în dreapta. Atacă genunchii, doboară-l întâi. Și nu mă lovi pe mine.

– Bine, spuse Susan.

– Viv, tu-i scoți ochii, sau faci ce poți, continuă Merlin.

– Încerc. Depinde cine-i în capul lui.

– Asta mă îngrijorează, spuse Merlin, încet. Ridică vechea sabie în mâna stângă și apăsă clanța cu dreapta, deschizând ușa treptat.

Coridorul hotelului nu arăta diferit față de atunci când urcaseră, emanând o grandoare tristă și veștejită, cu tapetul lipit în multe locuri, având imprimeu de crini albăstrui și coroane rozalii pe fond bej, și cu un covor care fusese cândva albastru regal, decăzut acum la rang de rând, atât de uzat în centru, că se vedea întăritura. Era cufundat într-o atmosferă de înserare perpetuă, trăsătură specifică unor astfel de hoteluri care înlocuiesc doar jumătate dintre becurile din zonele publice.

– Nu mai e, făcu Merlin.

– Unde s-a dus? Într-o cameră? întrebă Vivien. Adulmecă aerul. Mirosul aproape că nu se mai simte.

– Poate că s-a întors la lifturi, spuse Merlin. Dacă ar purta veșminte obișnuite, n-ar ieși deloc în evidență, mai ales pentru oamenii...

La trei camere distanță, se deschise brusc o ușă în spatele lor, făcându-i pe cei trei să se întoarcă, însă nu văzură decât un cuplu în vârstă, punându-și pelerinele și pregătind umbrelele.

Susan își privi sabia din mână și o lipi de corp. Se uită la Merlin, care nu se obosi, ci își puse arma pe umăr, scoțând-o la vedere.

– Dar nu văd săbiile? întrebă Susan, încet.

– Pentru asta e Vivien aici, explică Merlin. Le încețoșează mințile.

– Stați lângă perete și tăceți, le porunci Vivien.

Merlin și Susan ascultară, lipindu-se de perete. Cuplul se apropia, mormăind despre samovarul din camera lor, care nu era suficient de mare cât să umple ceainicul pentru servit. Și-l aduseseră pe al lor, iar ultima dată când trăseseră la hotel, pentru încoronarea reginei, cu 30 de ani în urmă, samovarele fuseseră mai mari, camera, mai curată și mai luminoasă, și condițiile mult mai bune.

– Liniște, șopti Vivien. Inspiră adânc și reținu aerul, cât se apropiau cei doi. Trecură pe lângă ei fără ca măcar să se uite spre Merlin și Susan, sau spre săbiile lor. Ajunseră la lifturi, iar bărbatul apăsă încet butonul de chemare, de trei ori. Niciunul nu privi în urmă, spre coridor.

Vivien dădu drumul aerului din piept și clătină din cap, parcă pentru a și-l limpezi.

– Îl voi suna pe Armand să-l avertizez că Născutul-din-Ceaun s-ar putea să fi coborât cu liftul.

– Am face bine să așteptăm echipa mătușii Una, spuse Merlin, atingându-și buza superioară. Cred că mustața este, poate, nițel cam...

viguroasă. Trebuie să scap de ea.

Se retraseră înapoi în camera lui, unde el se strecură imediat în baie, lăsând însă ușa întredeschisă.

Susan se simțea mai bine cu sabia în mână și nu-i părea rău c-o avea. Vivien ridică receptorul și formă numărul de la recepție.

– Armand? Merlin crede că este în lift acum. Niciun semn? Și protecțiile? Au fost compromise? Vreo ușă laterală, ceva?

Ascultă răspunsul și închise. Merlin ieși din baie, fără mustață.

– Armand n-a văzut nimic, raportă Vivien, încruntată. N-a coborât nimeni scările. Poate că a fost cineva cu un parfum neobișnuit.

– Mă îndoiesc, spuse Merlin. Simt o prezență ciudată totuși.

– Cum a trecut de protecții?

– Născuții-din-Ceaun trebuie invitați în casă, ca vampirii? întrebă Susan.

– Nu există vampiri, spuseră la unison frații.

– Sorbitorii nu se pun, adăugă Merlin.

– Hotelul ăsta și toate clădirile noastre sunt protejate împotriva creaturilor inamice, și aici sunt, cu siguranță, incluși Născuții-din-Ceaun. Limitele sunt trasate, și protecțiile, înnoite de două ori pe an, de 1 mai și în Seara Tuturor Sfinților. Poate să fi aruncat cineva vraja greșită, sau chiar să fi fost ruptă cu sânge proaspăt și mercur, însă ar fi remarcat cineva...

Sună telefonul. Vivien răspunse înainte să apuce să țârâie a doua oară.

– Da. Aici Vivien. Merlin l-a simțit primul, apoi am prins și eu mirosul. Dafin și amarant, mascând putreziciunea. Credem c-a intrat în lift. I-am

zis lui Armand să verifice protecțiile... da, da, cea luată de goblinii de la Târg... da, ea este... nu, vom sta pe poziții.

Vivien puse receptorul în furcă.

– Mătușa Una vrea să rămânem aici. Verifică ei fiecare etaj. L-a anunțat pe Thurston, însă Merrihew e încă în tren.

– Oare Una ne crede? întrebă Merlin.

Vivien se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu. Dar e obsedată să facă lucrurile corect.

Merlin se așeză pe pat, își sprijini sabia de podea, cu vârful, rupând covorul deja destrămat, și își puse mâinile pe mâner și bărbia pe mâini.

– Poate că n-ar trebui să așteptăm, zise el, încet.

– Ce?! întrebă Vivien. Mătușa Una s-a exprimat foarte clar. A fost un ordin direct.

Merlin se încruntă.

– Da, așa e. Dar mă gândesc la Născutul-din-Ceaun. Dacă există, cum a fost creat și de cine?

– Hm, făcu Vivien. Recită din memorie: „Ceaunul de Piatră a fost spart de Corabec din poporul Ishur, și bucățile au fost aruncate în mare, în cele patru colțuri ale Britaniei. Ceaunul de Aramă s-a pierdut, în vremea lui Antoninus Pius, și n-a mai fost văzut. Ceaunul de Bronz a fost topit, din idolatrie, în primul an al Commonwealth-ului lui Cromwell. Ceaunul de Fier ne aparține și se află în mâinile Păzitorului Graalului". Se opri, apoi adăugă: Cel puțin așa spune istoria oficială.

– Ultimul Născut-din-Ceaun a venit din cel de Bronz, în 1643, nu?

– Da, fu de acord Vivien.

– Dar Ceaunul de Bronz a fost topit de Capetele Rotunde. Ceaunul de Piatră nu mai e nici el. N-a văzut nimeni Ceaunul de Aramă de când a construit Hadrian zidul. Ce rămâne?

Vivien clătină din cap.

– Al nostru. Graalul. Dar n-are cum...

– Stați așa! o întrerupse Susan. Voi aveți unul dintre ceaune? Voi, librarii?

– Da, pe cel de Fier, dar noi îl numim „Graal“, spuse Merlin. Sună mai somptuos.

– Și nu băgăm morți în el ca să-i readucem la viață.

– Atunci ce faceți cu el?

Merlin și Vivien se priviră.

– E secret, bineînțeles, spuse Merlin. Dar probabil te-ai prinde.

– Ceaunele nu sunt menite să creeze monștri, spuse Vivien. Nici pe departe. Este o pervertire a scopului lor. Sunt niște relicve mitice cu puteri enorme, care amplifică fantastic toate soiurile de magie și au multe întrebuințări. Fiecare dintre ele are, sau a avut, puteri unice, pe lângă proprietățile obișnuite...

– Spune-i odată, Viv, zise Merlin, iritat.

– Mâinile noastre sunt înmuiate în ceaun când împlinim șapte ani, spuse Vivien. Asta ne face ceea ce suntem, deși nimeni nu poate spune dacă vom fi stângaci sau dreptaci, de la început.

– De ce doar mâinile?

– Pentru că, dacă o persoană vie este vârâtă integral în ceaun, va fi distrusă, și puterea ei va dispărea pe vecie, explică Merlin. Ah, și va muri.

– Așadar, cineva s-ar putea să vă folosească ceaunul, Graalul, sau cum îi ziceți voi, ca să facă Născuți-din-Ceaun?

– Nu, spuse Vivien.

– Nu este imposibil, spuse Merlin.

– Este foarte, foarte greu de făcut, ripostă ferm sora lui. Păzitorul Graalului nu ar... nu... mai degrabă ne-am înșelat și nu-i niciun Născut-din-Ceaun aici. A fost o coincidență de mirosuri. Ai pomenit de săpunul de Alep, care conține ulei de dafin, așa că, poate, și eu mi-am imaginat amarantul, iar cineva pute...

– Eu am simțit cu siguranță o prezență malignă, spuse Merlin. Mi s-a părut că sunt lovit de un vânt înghețat, profund, în interior. A trebuit să fac eforturi să nu tremur.

– Poate ai căpătat doar o răceală.

– Dar dacă este... începu Susan, dar se opri când auzi o bătaie în ușă.

– Cine e? întrebă Merlin.

– Room service. Aduc o nenorocită de sticlă de șampanie, ce crezi?

– Mătușa Una, ziseră la unison Vivien și Merlin.

Merlin deschise ușa.

O motociclistă, îmbrăcată din cap până-n picioare în piele neagră, cu o vestă fluorescentă inscripționată cu „Livrări urgente de cărți“, purtată lejer peste geacă, intră în pas de walkirie răzbunătoare, scuturându-și părul lung și negru, în timp ce ținea la subraț o cască decorată cu un craniu și două oase încrucișate, tot fluorescente. Părea să aibă în jur de 30 de ani, avea tenul măsliniu și era foarte atrăgătoare. Arăta ca un fotomodel din Indiile de Vest, imitând-o pe Suzi Quatro într-o reclamă la Harley-Davidson. Sau la rom foarte scump. Sau la ambele. Doar că nu zâmbea, ci părea foarte supărată.

Purta mănuși de motociclist pe ambele mâini, dar cea de pe dreapta era din piele neagră, simplă, și cea de pe stânga, ranforsată cu benzi din inele interconectate peste monturi, ca niște zale medievale.

– De la tine mă așteptam să-mi irosești timpul, Merlin, zise ea, ignorând-o pe Susan. Dar nu și de la tine, Vivien.

– Nu-ți irosim timpul, mătușă Una, zise Vivien, calmă.

O stație de emisie-recepție de la centura Unei pârâi. O luă și o ținu la distanță de ureche. Cârâi o voce masculină:

– Da. N-am găsit ce mi-ai zis.

– OK, spuse Una. Darren?

Altă voce, mai blândă, răspunse negativ.

– Diarmuid? întrebă Una.

– Nimic ieșit din comun. Mergem pe acoperiș.

– Sabah?

– Nimic.

Una își prinse stația înapoi la centură.

– Sunteți siguri că nu mă faceți să-mi pierd vremea?

– Am simțit miros de dafin și de amarant, combinat cu cel de carne în putrefacție, zise Vivien. Confruntată cu neîncrederea Unei, nu mai părea la fel de încrezătoare. Merlin a simțit o prezență. Cine verifică protecțiile? E treabă de dreptaci.

– Unchiul Jake, răspunse Una. Ce? El era disponibil.

– Nu e specializarea lui, spuse Vivien.

– Dar are o specializare? mormăi Merlin.

– Da, răspunse Vivien. Deține cunoștințe enciclopedice despre romancierii din perioada 1920-1950, în limba engleză și în traducere.

– Am vrut să spun... nu contează, făcu Merlin.

– Unchiul Jake este perfect capabil să estimeze dacă o protecție a fost sau nu compromisă, se răsti Una. Deci tu ai mirosit ceva, Merlin a simțit ceva, și trageți deja concluzia că este un Născut-din-Ceaun, în condițiile în care nu s-a mai văzut unul de trei sute de ani. De ce-ar veni aici? Și cine să-l facă și să-l controleze?

Merlin ridică din umeri. Vivien se încruntă.

– A fost o zi neobișnuită, spuse ea. Goblinii au dansat în jurul lui Merlin și lui Susan și i-au dus în Târgul de Mai legendar. Înainte, doi infractori muritori, cu mințile modificate, au încercat s-o răpească. Așa că, dacă a fost un Născut-din-Ceaun, pentru Susan a venit.

– De ce? întrebă Una. Îi aruncă lui Susan genul de privire bănuitoare pe care un bucătar i-ar putea-o servi unui măcelar când acesta ar încerca să-i vândă iepure în loc de pui.

– Nu știm încă, răspunse Merlin, în grabă. Tatăl lui Susan este o persoană care prezintă interes. Mai-Marii ne-au zis să aflăm cine este.

– Atunci, treceți la treabă, spuse Una. Stația pârâi. O ridică și întrebă: Ce-i?

– N-am găsit nimic. Suntem cu toții înapoi în foaier. Zero la toate etajele. Unchiul Jake spune că totul este satisfăcător, deci înseamnă că ar fi OK.

– Atunci, înapoi la librărie! zise Una. Jake nu merge cu mine. Îl iei tu, Diarmuid.

– De ce?

– C-așa zic eu. Încheiat.

– O să mă uit chiar eu la protecții, zise Vivien. Jake n-a verificat toate intrările. Și bucătăria?

– O idee minunată. Irosești din timpul tău, nu din al meu. Ne vedem mai târziu.

Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă, ca un ciclon care-și schimba direcția după ce trecuse ochiul.

– Deci n-a fost un Născut-din-Ceaun, spuse Vivien. Suntem... agitați.

Merlin nu răspunse. Apoi vorbi lent și cumpănit:

– Nu-mi amintesc precis lecția asta, dar nu zicea acolo ceva despre Posesorii-de-Ceaun, cum c-ar folosi uneori șobolani sau păsări care au murit? Ce se întâmpla cu ei?

– La fel ca în cazul oamenilor, spuse Vivien. S-au folosit păsări, într-adevăr, chiar mai mult decât șobolanii, deși ambele variante erau mai dificil de controlat decât un om. Au simțuri diferite, și mai și zboară.

– Pragurile ușilor și pervazurile ferestrelor din această clădire sunt protejate, spuse Merlin. Dar țevile de scurgere și altele? Șobolanii pot trece prin ele.

– Rețeaua de alimentare cu apă este protejată, și cred că și conductele majore, zise Vivien. Dar e posibil să fi ratat câteva.

– Un șobolan Născut-din-Ceaun ar fi spionul perfect. Trimis, de exemplu, să găsească pe cineva.

– Ajungem înapoi la ideea de cine, de ce și în care ceaun, spuse Vivien. Uite ce-i, eu chiar cred că exagerăm puțin. Hai să luăm prânzul și-apoi mergem la Librăria Veche și le punem pe mătuși să se uite la permisul de bibliotecă al lui Susan. Dacă-l identifică, urmărim pista. Da?

– Bine, spuse Merlin, privind-o pe Susan.

– Putem lua săbiile? întrebă Susan.

– Găsesc o geantă, spuse imediat Merlin, chiar când Vivien voia să se opună, dar se răzgândi.

– Nu pot încețoșa mințile multora în același timp, îi avertiză ea. Așa că nu fluturați țepușele pentru porci dacă nu-i necesar.

Merlin scoase de undeva o geantă de crichet din piele, decorată cu monograma criptică PDBW cu litere aurite, o desfăcu și o deschise, vârând săbiile în ea, după ce le pusese cu grijă în teci. Susan își văzu spada intrând într-o teacă făcută integral din fier, căptușită cu lemn, în timp ce a lui Merlin era din piele veche, dură, înfășurată în benzi de bronz. Părea să fi petrecut o mie de ani într-un sol mlăștinos.

– Dacă nu te deranjează, aș vrea să iei tu asta, spuse el. Cred c-ar fi bine să am mâinile libere.

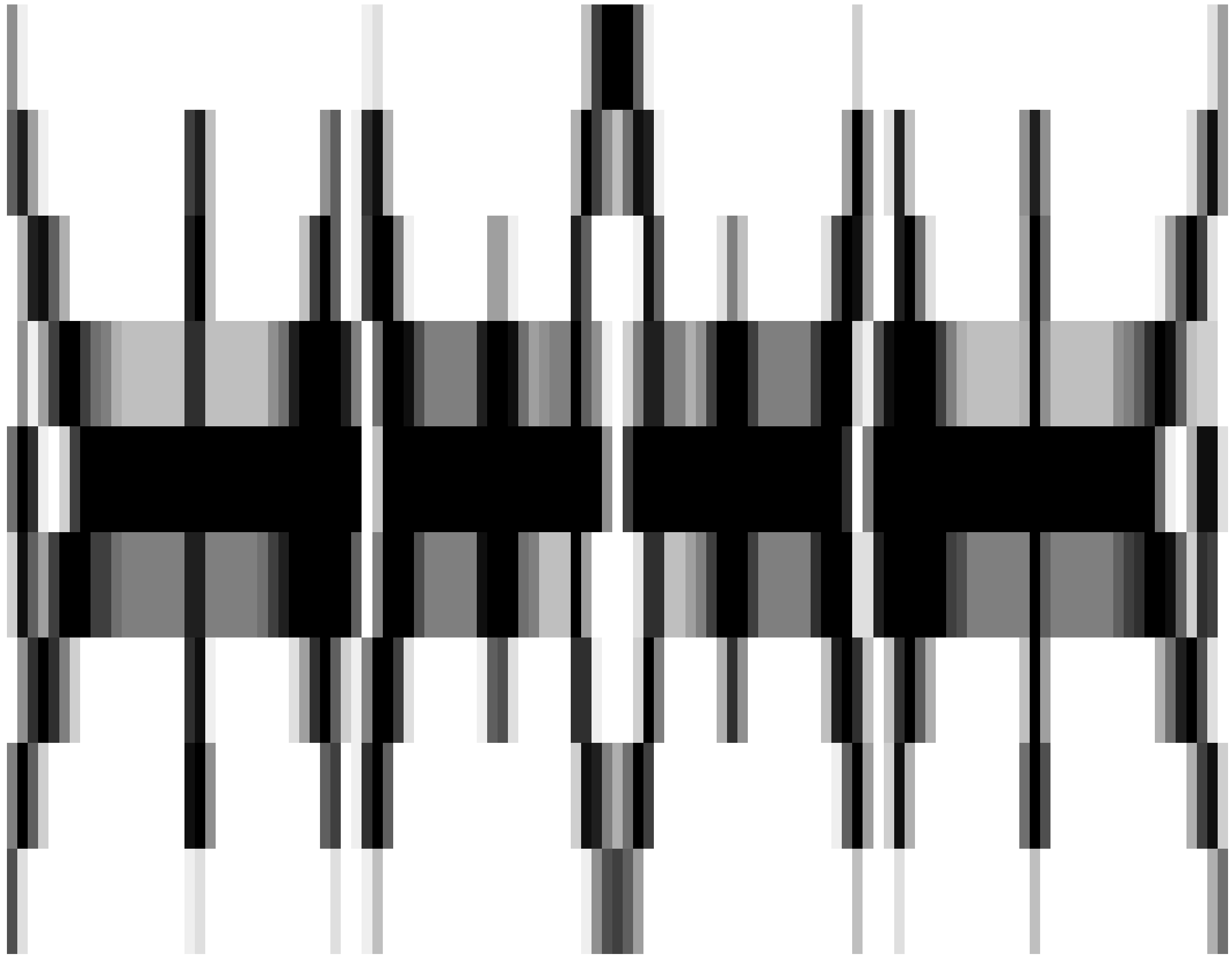
– Desigur, spuse Susan. Își vârî în geantă și grămada de haine, apoi o săltă pe umăr, testându-i greutatea. Geanta ar fi fost o armă rezonabilă în sine, chiar și fără să scoată săbiile din ea. O lovitură violentă ar fi răsturnat pe oricine.

– Cel puțin un șobolan Născut-din-Ceaun ar fi mai ușor de hăcuit, zise Merlin. Deschise ușa și adăugă: Dar ar fi mai greu de văzut. Dacă încercăm un atac prin surprindere... Ezită, apoi spuse: Știți ce? Dacă masa lor de prânz este la fel de oribilă ca la Librăria Nouă, de ce n-am merge direct la Librăria Veche să mâncăm? Sărim peste cârciumă. Dacă ne grăbim, cred c-am putea chiar merge pe motocicletă, cu trupa Unei. E tare distractiv, câtă vreme nu cazi.

– Unde-s mulți puterea crește, încuviință Vivien. Chiar crezi că un soi de Născut-din-Ceaun a fost aici, nu?

Merlin nu răspunse, ci doar se grăbi spre lift. Susan și Vivien nu-i așteptară replica, și toți trei se mișcară iute pe coridor. Când ajunseră la câțiva pași distanță, se grăbiră cu toții să apese butonul de apel, iar arătătorul stâng al lui Merlin le-o luă înainte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

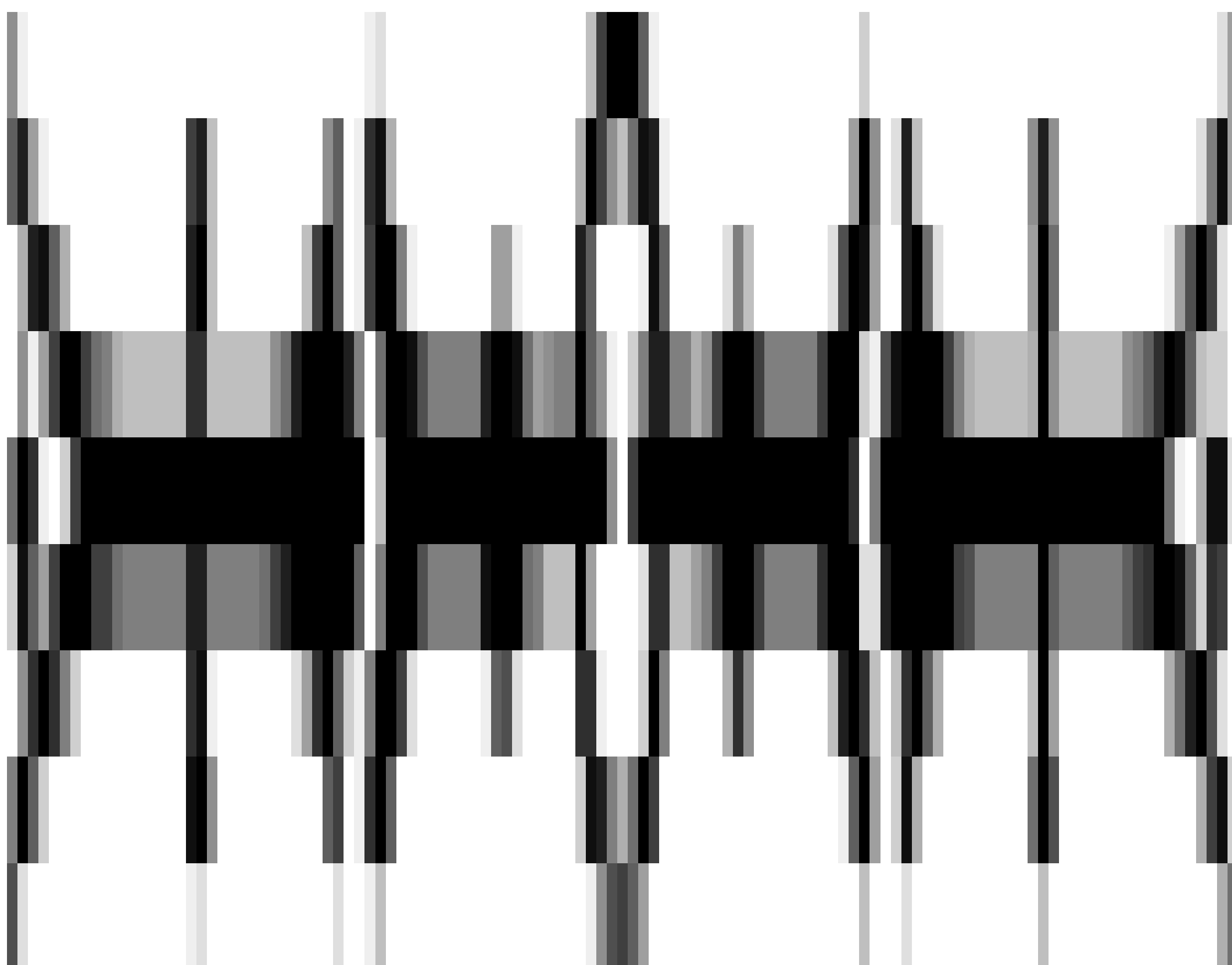
De poftești, fii scriitor

Sau nu fi; oricum nu contează

Rafturile-ți aranjează,

Sau nu. Pe cei dragi ucide-i sau sărută-i,

Câtă vreme scrii.

SĂ MERGI PE O HONDA CB400N SUPERDREAM, ÎN SPATELE unui librar & curier stângaci evident tulburat mintal, a cărui idee de a păcăli traficul consta în broderii făcute în jurul vehiculelor mai lente sau staționate, la viteză maximă, era distractiv, așa cum promisese Merlin. Ceva mai înspăimântător fiindcă bura încă, iar carosabilul era ușor umed. Susan descoperi că șansa de a cădea pe spate era mai mare decât se așteptase, având în vedere că avea geanta de crichet sub brațul stâng și se putea ține doar cu dreapta.

Susan, Merlin și Vivien ajunseră la Librăria Veche într-un sprint de trei minute pe Charing Cross Road. Sabah ciripi „Pân-aici ai plătit“ către Susan, chiar lângă trotuarul din față, lăsându-i cam cinci secunde la dispoziție să se dea jos, înainte de a o lua din nou la sănătoasa, împreună

cu Una și ceilalți, pe o străduță lăturalnică, spre un garaj nevăzut din spatele clădirii.

Librăria Veche era tot un edificiu în stil georgian cu șase etaje, căruia i se adăuga ceva ce părea un turnuleț victorian, în capăt. Era însă complet diferită de Librăria Nouă din Mayfair. Parterul dădea spre stradă și era făcut integral din vitrine de la podea până în tavan, cu un decor minunat al cărții Numele trandafirului de Umberto Eco, alături de un castel din carton în partea stângă a ușii centrale, rotative, și de o selecție de thrillere și romane polițiste recent apărute, construite într-o serie de piramide în vitrina din dreapta, incluzând Micuța toboșăreasă a lui John Le Carré, Primul între egali al lui Jeffrey Archer și Pe aripi de vultur al lui Ken Follett. Aranjamente mai mici, în capătul îndepărtat al fiecărei vitrine, prezentau cărți de non-ficțiune, parcă pentru a echilibra lucrurile inventate dintre ele, incluzând Viața lui John Milton de A.N. Wilson, o biografie a Fridei Kahlo sau Aventuri în lumea ecranului de William Goldman. Ultima îi atrase atenția lui Susan, pentru că, din câte știa, era una dintre puținele persoane care citiseră Mireasa prințului. Nimeni dintre cei cu care discutase vreodată nu auzise măcar despre ea. Mama ei cumpărase cartea pentru că William Goldman scrisese scenariul filmului ei favorit, Butch Cassidy și Sundance Kid.

Spre deosebire de plăcuța discretă, de alamă, a Librăriei Noi, Librăria Veche avea o firmă de neon verde, înaltă de un metru, pe care scria: „Librăria Veche are acum doar cărți noi“, iar sub ea se afla o altă firmă de neon, mai mică, anunțând, într-un portocaliu intens: „Librărie Penguin integrală“.

Contrar pustietății din cealaltă, Librăria Nouă era plină de clienți, și exista o coloană continuă de persoane care intrau și ieșeau pe ușa rotativă și prin ușa mai mică, laterală, ambele supravegheate de două femei micuțe, de vârstă mijlocie, care sigur erau gemene. Acestea verificau cu voioșie genți și îi aruncară o privire dezaprobatoare unui student care purta o haină imensă, acum căptușită de cărți furate, care făcuse greșeala să se creadă la Foyles. El începu de îndată să pună la loc pe raft cărțile, fără un cuvânt, cumva simțind amenințarea inerentă a mâinilor stângi, înmănușate, ale gemenelor, și a bunei lor dispoziții surâzătoare.

Susan, Merlin și Vivien primiră semne din cap și zâmbete de la gemene – mătușile Kristen și Kersten, mormăise Vivien – când ieșiră din ușa rotativă într-un apogeu al librăriilor imens, bine luminat, cu rafturi ordonate și etichetate în toate direcțiile, cu personal politicos, care întreba: „Cu ce vă pot ajuta?“, și cu scaune confortabile, amplasate strategic, ocupate complet de cititori.

– Pe aici, spuse Vivien, îndreptându-se spre casa principală, unde un trio de librari cu mâinile drepte înmănușate în bumbac vindeau cărți unei cozi de clienți cu o răbdare inerent britanică, așezați de-a lungul unui suport cu reviste și ziare actuale. Tocmai erau afișate ziarele de după-amiază, cu titluri similare, care-i atraseră atenția lui Susan.

Sun zicea „Gangsteri puși pe crimă!“, Daily Mirror, „Dâră letală în teritoriul bandelor“, The Times, „Violența crimei organizate la apogeu“, iar Guardian, „Crime din lumea secretă“.

Nu li se adresă nimeni din personal, dar Susan văzu că lui Merlin îi zâmbeau toți, iar către Vivien dădeau din cap cu seriozitate, ceea ce nu puteau fi descris drept o simplă încuviințare. Susan se gândi că se alesese și ea cu suficiente priviri curioase, însă atât. Fiind în compania lui Merlin și Vivien, și, în mod clar, în misiune, după rapiditatea mișcărilor, însemna că nimeni nu-i dădea prea multă atenție.

Vivien coti la stânga în zona rafturilor cu „Ultimele apariții de ficțiune nouă“, apoi de-a lungul celor cu „Ultimele apariții de non-ficțiune”, și continuă să se îndrepte spre partea din spate a parterului, unde o casă a scării din marmură falsă, cu balustrade de bronz, urca și cobora, și un lift vechi, îmbrăcat în lemn, zăngănea alături, lângă un semn pe care scria: „Spre lifturi“.

Deasupra scărilor clipea o firmă luminoasă, cu emblema editurii Penguin și cu o săgeată roșie arătând în jos. Vivien și Merlin o luară în acea direcție, bocănind pe primele trepte, înainte de a se așeza amândoi, parcă firesc, pe balustrada netedă de bronz, alunecând în jos.

Susan se oprise să se uite la panoul cu indicații de lângă lift, remarcând că deasupra se mai aflau trei etaje, inclusiv unul dedicat literaturii

pentru copii, apoi Hărți & Atlase și cărți de specialitate. Existau două etaje dedesubt: mai întâi Librăria Integrală Penguin, la subsolul 1, și apoi Chilipiruri, Rămășițe & Discuri, la subsolul 2.

Când Susan ridică privirea, Merlin și Vivien alunecau pe balustradă, mai repede decât ar fi reușit ea dacă ar fi coborât pe scări, așa că-i urmă. Dar trebui să țină geanta de crichet la piept, ceea ce făcu mult mai dificilă păstrarea echilibrului, și aproape căzu de două ori, în timp ce se clătina spre următorul etaj și sărea la capăt, aterizând, cu o ușoară poticneală, într-o cameră mare, foarte portocalie, și evitând la mustață o coliziune cu un pinguin de carton supradimensionat, care ținea un semn ce zicea „Librăria Integrală Penguin are toate cărțile editurii".

Chiar dacă multe cărți ale editurii Penguin aveau acum coperți cu poze, cotoarele lor erau încă în mare parte portocalii, iar cantitatea de cărți de pe rafturi însemna că doar puține erau prezentate frontal, ceea ce explica nuanța dominantă, deși existau și câteva secțiuni cu cărți polițiste cu cotoare verzi, non-ficțiune cu cotoare albastre, și tot așa.

Și această parte a librăriei era aglomerată, cu toate că numărul cumpărătorilor activi era mai mic decât cel al persoanelor care doar răsfoiau și al celor câțiva cititori dedicați, care veniseră cu intenția evidentă de a citi cărți întregi în librărie. Librarul dreptaci de aici ridică din sprâncene și mimă spre Vivien ceva ce lui Susan îi scăpă, când trecură pe lângă el, către o ușă din partea din spate a librăriei, pe care scria: „Accesul permis doar personalului".

– Este partea mea preferată din librărie, zise Vivien, mulțumită. Foarte avansată. În fiecare seară sunăm la depozitul Penguin din Harmondsworth, cu o listă de ISBN-uri ale cărților vândute în acea zi, și primim stocul înlocuitor în două sau trei zile, în loc să folosim formularele de comandă și să dureze câteva săptămâni, ca în cazul celorlalte edituri. E foarte eficient.

– Despachetarea titlurilor noi mi se pare cel mai frumos moment, spuse Merlin. Mai ales când nu știi ce s-a comandat, și conținutul cutiei te ia prin surprindere.

– Da, are un efect terapeutic, fu de acord Vivien.

Merlin o privi pe Susan.

– Iată unul dintre celelalte motive pentru care clanul St. Jacques este format din librari. Sau, în mare parte. Cărțile ne ajută să ne ancorăm sufletele. Sau să le re-ancorăm. Mai ales noi, cei stângaci, ținând cont de ce avem de făcut.

– Și scrisul ajută, completă Vivien. Mai ales poezia. Suntem cu toții poeți, în felul nostru.

Bătu la ușa din spate cu mâna dreaptă, și aceasta se deschise, aparent fără vreo intervenție omenească, dând la iveală un coridor lung și slab luminat, pe jumătate blocat de mormane de cutii de carton pline cu cărți, purtând emblemele și numele diverselor edituri: Penguin, William Collins, Hodder & Stoughton, Pan Macmillan, Oxford University Press, Victor Gollancz Ltd, și altele.

Vivien îi conduse pe coridor spre o ușă de oțel cu un semn care avertiza, încă o dată, „Accesul permis doar personalului! “. Bătu din nou. O ferestruică alunecă, dezvăluind o fantă, prin care persoana aflată de cealaltă parte a ușii putea să vadă cine era, urmată, o clipă mai târziu, de zgomotul unui zăvor greu, tras, se pare, de Darren, unul dintre motocicliștii stângaci care făcuseră parte din echipa de intervenție a Unei, și care apăru în prag.

Ușa de oțel ducea spre un depozit imens, deschis, dominat de rafturi înalte, metalice, pline cu rafturi de cărți, având în mijloc un birou de sortare plin, de asemenea, de cărți, iar dincolo de el se vedea o platformă de recepționare marfă și o rampă, lângă care era aliniate o jumătate de duzină de motociclete și un Jensen Interceptor albastru, ducând spre o ușă tip rulou de dimensiuni potrivite pentru un camion, acum închisă. O poartă de metal mai mică era deschisă lângă ea. Unul dintre motocicliștii Unei se afla acolo, cu o L1A1 SLR pe umăr, genul de pușcă pe care Susan o recunoscu drept cea folosită de UNIT din serialul Doctor Who.

Ceilalți motocicliști din echipa de intervenție lucrau la biroul de sortare, alături de alți patru librari mai tineri, dreptaci și stângaci. Deschideau cutii, verificau stocul, puneau cărțile în coșuri de cumpărături gata să fie duse în zona potrivită a depozitului sau ambalau comenzi ce urmau să fie trimise către clienții care li se adresaseră prin poștă sau prin telefon.

Una ședea, undeva într-o parte, pe un scaun pliant, din aluminiu, citind Arșiță și praf de Ruth Prawer Jhabvala și bând ceai dintr-o cană mare și albastră. Pe podea, lângă ea, se afla o sabie similară cu a lui Merlin, alături de o pușcă cu țeavă dublă, modificată. Ridică privirea din carte, pufni și se întoarse la lectură.

– Nu mi-ai dat seama cât este de mare librăria asta, spuse Susan. Cred că depășește Foyles.

– Și este mult mai bună, preciză Vivien. Suntem cu toții librari profesioniști. Haide.

– Foyles are un farmec imperceptibil pentru Vivien, zise Merlin. Mie îmi plac tot felul de librării, nu doar ale noastre.

Vivien îl privi cu dispreț și se întoarse spre stânga. Traversară depozitul către altă ușă, marcată cu inscripția „Ieșire de incendiu“, și apoi urcară cinci rânduri de scări până unde credea Susan, deja ostenită, că s-ar afla partea superioară a clădirii, deși, dacă semăna cu Librăria Nouă, probabil că se înșela. Ușa de incendiu de aici se deschidea spre un atelier fermecător, aflat sub un acoperiș victorian din fier și sticlă. Încă ploua, iar picăturile plescăiau pe acoperiș și alunecau la vale, în râulețe lente. Într-o zi însorită, ar fi fost luminat superb, însă astăzi lipsa luminii naturale era suplinită de un șir de becuri art deco foarte mari, de forme neobișnuite, amplasate sub vârful tavanului.

Podeaua era din scânduri de stejar vechi, în nuanțe calde, și multe dintre ele erau extraordinar de lungi, parcă tăiate din catargul unui vapor. În mijlocul camerei existau două mese de lucru, și în jurul lor, lângă pereți, se vedeau o presă de legătorie, un monopied, o mașină de cusut industrială, o mașină de lipit, cu evacuare, o masă cu ghilotină și

planșă pentru tăiere, un computer TRS-80 și o imprimantă matricială, pe un birou îngust, de mahon, care părea făcut dintr-o barcă, o masă dublă, cu tăblia îmbrăcată în piele verde și margini aurite, pe care se aflau nu mai puțin de șase mașini de scris, de la o Underwood din anii '20 până la o Brother foarte recentă, făcută exclusiv din plastic, un dulăpior pentru hărți de la mijlocul secolului al XVIII-lea, din mahon bine lustruit, cu 12 sertare, și o pendulă franceză, în stil al doilea imperiu, cu un capăt decorat cu sculpturi complicate. Mai erau câteva măsuțe cu scopuri mai puțin evidente, alături de panoplii cu unelte și rafturi cu papirus, velum, hârtie și carton, dar și materiale de scris.

La cea mai apropiată masă, o femeie la vreo 50 de ani, cu păr negru și creț înspicat cu argintiu, examina o pagină dintr-o Biblie medievală gigantică, legată în piele și fier, cu tot cu lanț. Nu purta mănuși, și ambele mâini îi luceau în nuanța argintie pe care o remarcase Susan în Librăria Nouă, la verișoara Sam.

Femeia de la masa alăturată avea, poate, cam cu zece ani mai mult decât prima. Ședea într-un scaun cu rotile ușor, cu margini cromate. Avea părul complet alb și moale, și era prinsă în operațiunea de a separa delicat foile lipite laolaltă ale unei hârtii imposibil de subțiri, folosind ceva ce semăna cu o spatulă mică, din fildeș sau os, și o pensetă lungă. La fel ca toate celelalte femei, era îmbrăcată un costum cu pantaloni, bine croit, care aducea a uniformă navală de la tropice. Nu purta mănuși, iar mâinile îi erau argintii și frumoase.

– Da, șopti Vivien, amândouă sunt ambidextre.

Ceva din felul în care rostise cuvintele o făcu pe Susan să creadă că Vivien s-ar bucura să fie și ea așa.

– Mătușă Zoë, mătușă Helen! strigă Merlin.

Ambele femei își mai văzură câteva secunde de treburi, apoi, în același timp, se îndepărtară și își întoarseră capetele spre musafiri.

– Bună, dragilor, spuse cea din apropiere. Am primit un mesaj de la Thurston, care ne-a spus că veți veni cu o ghicitoare. Dar acum suntem

ocupate. Ați putea...

– Nu, mă tem că n-am putea, spuse Vivien. Îmi pare rău, dar cred că este mai urgent decât își dă seama stră-unchiul Thurston. Ea este Susan Arkshaw, apropo. Susan, ți-o prezint pe mătușa noastră, Helen, și în spatele ei, pe mătușa Zoë.

Mătușa Helen clipi și își împinse lupa pe frunte, ca un cavaler care-și ridică viziera. Mătușa Zoë își țuguie buzele și se apleacă spre ei, cu sprâncenele ridicate, parcă așteptând ceva interesant.

– Credem că poate avea legătură cu ce i s-a întâmplat mamei, spuse încet Merlin.

– Săraca Antigona, spuse Helen. În spatele ei, Zoë încuviință. Deci, la ce vreți să ne uităm?

– La un permis de bibliotecă, spuse Vivien, împingând-o pe Susan în fața ei. Nu știu de la ce bibliotecă este, iar numele persoanei pentru care a fost emis nu se mai vede. Mai avem și o tabacheră din 1964, marca Harshton și Hoole. Știu că este de argint, nu de hârtie, dar ceva la designul de pe partea din față... mă face să vă cer părerea. Îmi amintește de ceva.

– Să vedem! propuse Helen, apropiindu-se în scaunul cu rotile și întinzând mâna dreaptă, sclipitoare. Zoë se ridică și se postă în spatele verișoarei sale.

Susan scoase tabachera din buzunarul costumului, o deschise și le-o întinse. Helen luă permisul de bibliotecă și îl ridică în lumină, întorcându-l de câteva ori. Zoë privea cu atenție. Apoi, luă și ea permisul, pe care Helen i-l trecu peste umăr fără o privire.

Examină și tabachera, și zâmbi imediat.

– Ah, ce artiști isteți au la Harshton și Hoole! zise ea. Aproape că-mi vine să-i iert pentru c-au renunțat la cărți, în marea schismă din 1553.

– Știți ce este? întrebă Susan.

– Voi ști curând, răspunse Helen și își împinse scaunul cu rotile spre una dintre măsuțe, căutând în cutiile de pe ea. Am nevoie de amestecul de ceară și funingine... aha, iată-l aici!

– Ah, exclamă Susan. Ar fi trebuit să mă gândesc la un mulaj!

Helen scoase o minge de material negru precum cerneala și o duse, alături de tabacheră, înapoi la masă. Punând tabachera pe un tocător greu, de lemn, cu marca Fortnum & Mason gravată termic într-un colț, puse deasupra ei o bucată de hârtie și trecu mingea de ceară și funingine peste ea. Pe măsură ce freca, pe hârtie se forma o imagine neagră. La început, părea alcătuită doar din câteva linii subțiri, dar în câteva secunde, liniile căpătară brusc sens, deși erau încă abstracte, cumva.

– Este un munte, spuse Merlin. Sau un deal. Cu nori.

– Da, zise Helen, gânditoare. Linii foarte simple. Cele mai subțiri sunt aproape invizibile pe argint, și de aici nevoia unui mulaj, ca să se vadă bine. Îmi amintește de ceva, ca o parte dintr-un peisaj mai mare, dintr-un tablou sau dintr-un desen. Cred că-mi voi da seama despre ce e vorba.

– Mulțumesc frumos, spuse Susan. Deja mi-ați spus lucrurile incredibil de utile. Dacă ne putem da seama despre ce munte este vorba...

– Nu e un munte bine definit, mormăi Merlin.

– Și permisul? întrebă Vivien.

– Locul e simplu, răspunse Zoë, și o surprinse pe Susan cu accentul ei american, care indica originea ei vestică. Provine de la biblioteca Robert Southey, una dintre cele private, mai mici, care, din păcate, n-a rezistat. S-a închis în 1967, iar colecția a fost vândută către Biblioteca Londoneză, care a absorbit și membrii.

– Și numele? întrebă Susan. Mă gândeam că pare să înceapă cu O.

– Mai degrabă cu C, spuse Zoë. De obicei, numele de familie se scria primul. Cred că se vede încă urma virgulei care separa cele două nume.

Vestea bună este că, deși cerneala s-a șters aproape complet, probabil vom putea revela numele cu o tehnică fotografică, folosind lumina ultravioletă.

– Mulțumesc, spuse Susan. Vă sunt foarte recunoscătoare.

– Dar aici nu avem lămpi cu UV. O prietenă de la muzeu se ocupă de asta pentru noi, când își poate face timp.

– Cred că este urgent, o presă Vivien.

– O sun pe Jocelyn să văd dacă poate mâine-dimineață, spuse Zoë. Am solicitat să ni se aprobe finanțarea pentru lumină fluorescentă cu UV pentru camera obscură de aici, dar n-a fost aprobată. Cred că Thurston nu vrea, pentru că becurile vin mai nou din America. Producătorul local s-a retras din afaceri acum câțiva ani.

– Fabricat în Marea Britanie, mormăi Merlin.

– Haide, dragă, zise Helen. În fond, și tu ai fost fabricat în Marea Britanie. Încă mai facem lucruri noi și bune, și cine în afară de noi să cunoască atât de bine valoarea celor vechi?

– Da, știu, oftă Merlin, zâmbindu-i atât de fermecător mătușii sale, încât Susan simți că trebuie să întoarcă privirea ca să nu-i cedeze genunchii. Cred că sunt... nu știu... agitat.

– Și flămând, continuă Vivien. Se uită la pendulă. E trecut de patru, și noi n-am luat prânzul.

– Au plăcintă Stargazy[9] la cantină astăzi, spuse Helen, voioasă.

Ceilalți se cutremurară.

– Și carne de vită sărată, și sendvișuri cu murături Branston.

Susan se înveseli auzind despre celelalte feluri, și își impuse să nu se lingă pe buze. Merlin nu părea încântat.

– Sunt convinsă că Jocelyn, de la muzeu, ne va ajuta imediat ce va putea, spuse Helen. Despre ce este vorba?

Susan se uită la Merlin, care se uită la Vivien.

– Tabachera și permisul au aparținut, probabil, tatălui meu, spuse Susan. Încercăm să aflăm cine este, fiindcă... un paznic Raud Alfar a tras spre mine, și niște infractori și goblini de la Târgul din Mai au încercat să mă răpească. Toate astea par să aibă legătură cu tata.

– Ce-a zis Bunica? întrebă Zoë. Thurston a spus că v-ați văzut cu ea de dimineață. Care era?

– În cele din urmă, cea mai în vârstă, răspunse Vivien. Ăăă...

– Nu le zicem lui Thurston sau lui Merrihew, spuse Helen, uitându-se la Susan. Da, pot să citesc nițel gândurile, și-mi dau seama că bunicuța noastră v-a zis ceva ce pe tine te sperie.

– Da, așa a fost, confirmă Susan încet. Se pare că tata este de sânge străvechi, unul dintre Suverani.

– Înțeleg, zise Helen. Se apropie de Susan și ridică mâinile luminoase. Pot să-ți ating chipul, copilă? Nu-ți fac niciun rău.

– Hm, cred că da, spuse Susan. Nu se simțea deloc în largul ei. Se aplecă. Femeia mai în vârstă își puse cu blândețe mâinile pe obrajii lui Susan, ținând-o ca pe o nepoată. Își ținu respirația un minut, în tăcerea din cameră. Susan abia îndrăznea să respire. Apoi, expiră, se trase înapoi și își puse mâinile luminoase în poală.

– Există o scânteie a unei puteri mărețe și străvechi înăuntrul tău, confirmă ea. Doar o scânteie... dar scânteile se pot transforma în focuri. Ți-ai sărbătorit de curând o aniversare importantă?

– Pe 1 mai, zise Susan. Am împlinit 18 ani.

– Nu știu ce este puterea, sau de unde vine, spuse Helen. Sau dacă va spori. Dar mi se pare o promisiune pentru ce va urma... Ezită o clipă,

apoi continuă încet: N-aș vrea să-ți dau vești proaste, însă bănuiesc... atenție, doar bănuiesc, nu știu sigur... că n-ai avea această scânteie în tine dacă tatăl tău ar fi încă prezent, fie în Lumea Veche, fie în Lumea Nouă. Miroase a ceva moștenit, a porție mititică dintr-o magie mult mai puternică, dar care nu mai există.

– Adică tata e mort?

– Cei Vechi nu mor, spuse Helen. Cei mai mulți dorm, și poate că nu se vor trezi nicicând, dar sunt aici. Unii s-au șters până ce-au devenit imperceptibili. Dar unii au fost... îndepărtați, cred c-am putea spune. Complet distruși. Dacă este și cazul tatălui tău, îmi pare rău.

– E-n regulă, răspunse Susan, sec. Mereu m-am gândit c-o fi murit deja. Altfel, știți, m-ar fi... nici nu știu... poate măcar mi-ar fi scris. O am pe mama. Am un cămin. Sunt norocoasă.

– Și pariez că ți-e și super foame, spuse Vivien. Putem lăsa permisul de bibliotecă aici, la mătuși? Hai să mâncăm și să te conducem acasă.

– Da, spuse Susan, mi-e foame. Sunt obosită. Am uitat c-am stat jumătate de noapte trează, după ce-am văzut o Kexa urmărindu-mă de pe acoperișul magaziei.

– Și o Kexa? întrebă Zoë, încruntându-se. Mesajul lui Thurston nu pomenea nici pe jumătate de lucrurile astea. Doar de goblini.

– În Northumberland House a fost un Născut-din-Ceaun, zise Merlin, brusc.

– Poftim? exclamară ambele mătuși, la unison.

– Nu știm sigur. Eu l-am simțit, iar Viv a adulmecat miros de dafin, și amarant, și putrefacție, zise Merlin. Dar Una și echipa ei n-au găsit nimic, iar unchiul Jake a verificat protecțiile, care, pare-se, erau intacte.

– Au fost informați Thurston și Merrihew?

– Una a zis că l-a sunat pe Thurston și că Merrihew e încă în drum spre Wooten, probabil.

Helen și Zoë se priviră, gest pe care ceilalți îl interpretară în mod corect drept o lipsă de încredere în conducerea actuală a librarilor.

– Ne vom asigura că-i dăm de urmă, zise Helen.

– Mă întreb dacă l-au anunțat pe Păstrătorul Graalului, se gândi cu voce tare Zoë. Cred c-ar trebui, ținând cont de circumstanțe.

– Mă îndoiesc, spuse Merlin cu amărăciune. Stră-unchiul Thurston este complet absorbit de achiziționarea unei biblioteci, iar Merrihew vânează crapul acela gigantic din iazul de la vechea carieră de argilă. Din nou.

– Hm, făcu Helen.

– În plus, continuă Merlin, dacă a existat un Născut-din-Ceaun, cine l-a făcut? Cine mai are un ceaun, în afară de noi?

Mătușile clătinară din cap.

– Nu, Merlin, spuseră ele, la unison. Păstrătorul Graalului n-ar permite așa ceva.

– Dar...

– Nu, repetară cele două femei deodată, foarte ferm.

– Îl vom informa pe Păstrător, chiar dacă Mai-Marii n-au făcut-o, zise mătușa Zoë. Pot eu să mă strecor în Serpentină mâine.

Susan o privi cu fața lipsită de orice expresie, dar nu avu șansa de a întreba ce mai era și aceea, pentru că Helen îi puse o întrebare:

– Locuiești cu Merlin la Northumberland, Susan?

– Nu, răspunse Susan, simțind că roșește.

– Stă la doamna London. Știți voi, locul pe care-l ține pentru noi Divizia Specială, ca să-i cazăm pe cei dubioși, spuse Merlin. Deși au fost obraznici și au acceptat aici și câțiva dezertori sovietici, și cred că și un fel de om infiltrat dintr-un fost corp de menținere a păcii, care a fost, de asemenea, descoperit.

– Asta sunt? întrebă Susan, care era în ceață în ceea ce-i privește pe colocatarii ei.

Dorința lor de a nu discuta cine erau sau de ce se aflau acolo era chiar mai puternică decât a ei.

– Este oare suficient de sigură? întrebă Zoë. Ați pomenit de o Kexa?

– Are protecțiile obișnuite, spuse Vivien. Este pe teren neutru. Cât de sigură poate fi în Londra, în orice caz. Nicio entitate cunoscută din Lumea Veche nu trăiește acolo, și nici nu emite pretenții asupra locului. Nu se află sub suzeranitatea niciunui Străvechi Suveran.

– Iar eu voi fi acolo, cu Susan, spuse Merlin.

– În casă, în general, adăugă Susan. Nu în camera mea, sau așa ceva.

Merlin încuviință, de parcă nu se discutase despre altceva. Poate că nici nu era cazul, se gândi Susan. Nu știa ce putea fi mai rău. Merlin nu era atât de obsedat de sine și de vanitos cum crezuse ea, dar nici mai puțin atractiv...

– Așa cum nu este ieșit din comun pentru unele entități mărunte și persoane care afectează oamenii doar relativ să fie infractori de drept comun, spuse Helen, activitatea aceasta a goblinilor – care, cu siguranță, n-ar răspunde comenzilor unui simplu muritor –, în combinație cu a gangsterilor, este cu totul neobișnuită. Nu poate fi o coincidență. Și tu crezi că are legătură cu ce i s-a întâmplat mamei voastre?

– Nu știu, dar cred că merită să aflăm, spuse Merlin.

– Cu siguranță merită, confirmă Zoë. Dacă Jocelyn nu se poate ocupa mâine de fotografii, la Muzeu, găsesc eu pe cineva care să poată. În orice

caz, până la amiază rezolv. Sunați-mă.

– Trec eu pe aici, spuse Vivien. Oricum trebuie să fiu prin zonă. Sunt de serviciu mâine, chiar în față.

– Ah! exclamă Susan. Și eu muncesc mâine. Uitasem, cu toate ce le am pe cap... dar cred că voi fi în siguranță la cârciumă.

– Voi fi alături de tine, spuse Merlin, voios. Ca o remora lipită de-o balenă... nu, ceva mai drăguț... ca o căpșună în șampanie...

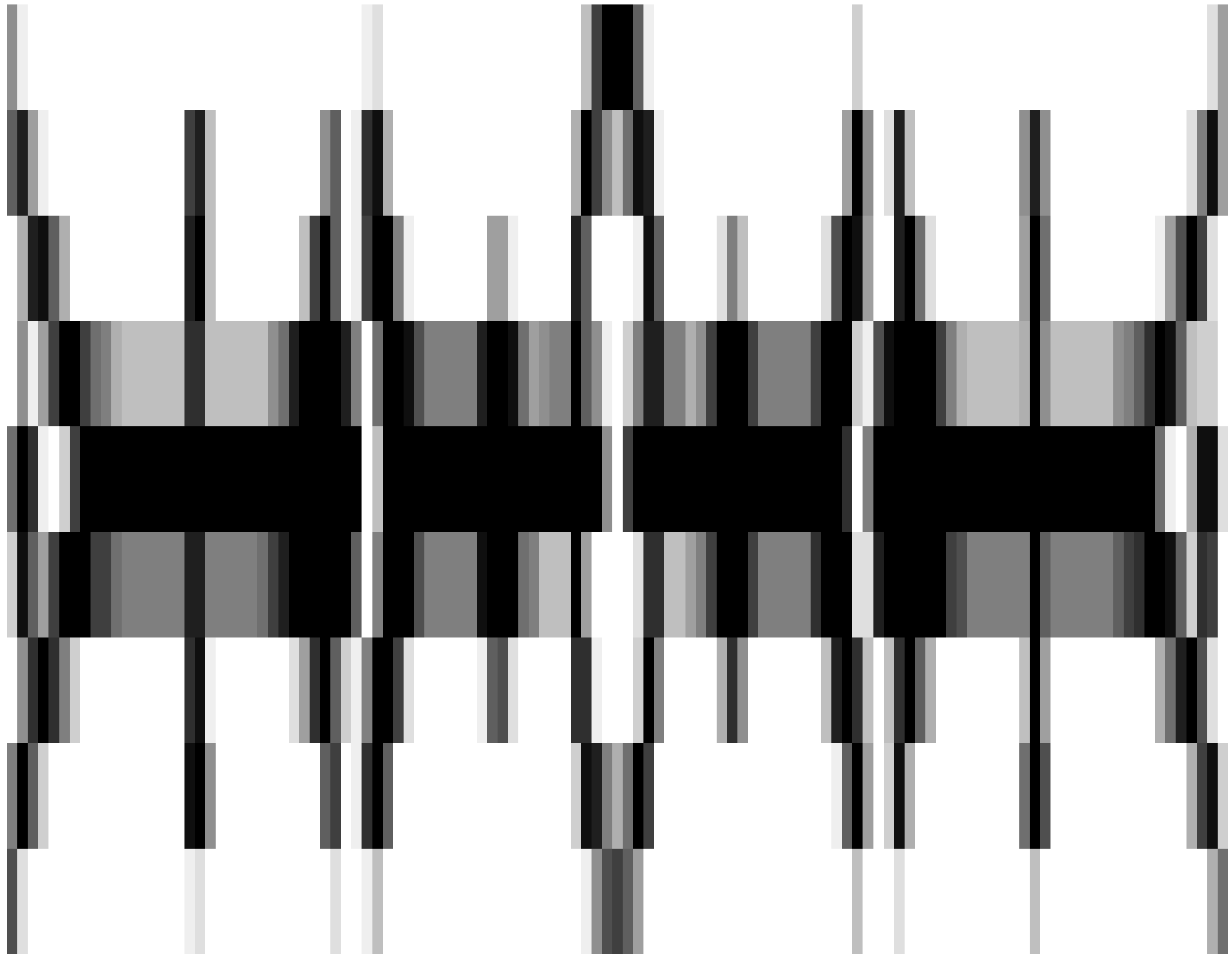
Icni când Vivien îl lovi brusc în stomac, și tăcu.

– Aveți grijă, copii, spuse Helen. Își răsuci scaunul cu rotile și se înapoie la birou.

– Da, aveți mare grijă, spuse și Zoë. Și nu mâncați nenorocita de plăcintă de jos!

Fel de mâncare specific din Cornwall, cu un amestec de sardine și condimente, copt în aluat sfărâmicios.

CAPITOLUL DOISPREZECE

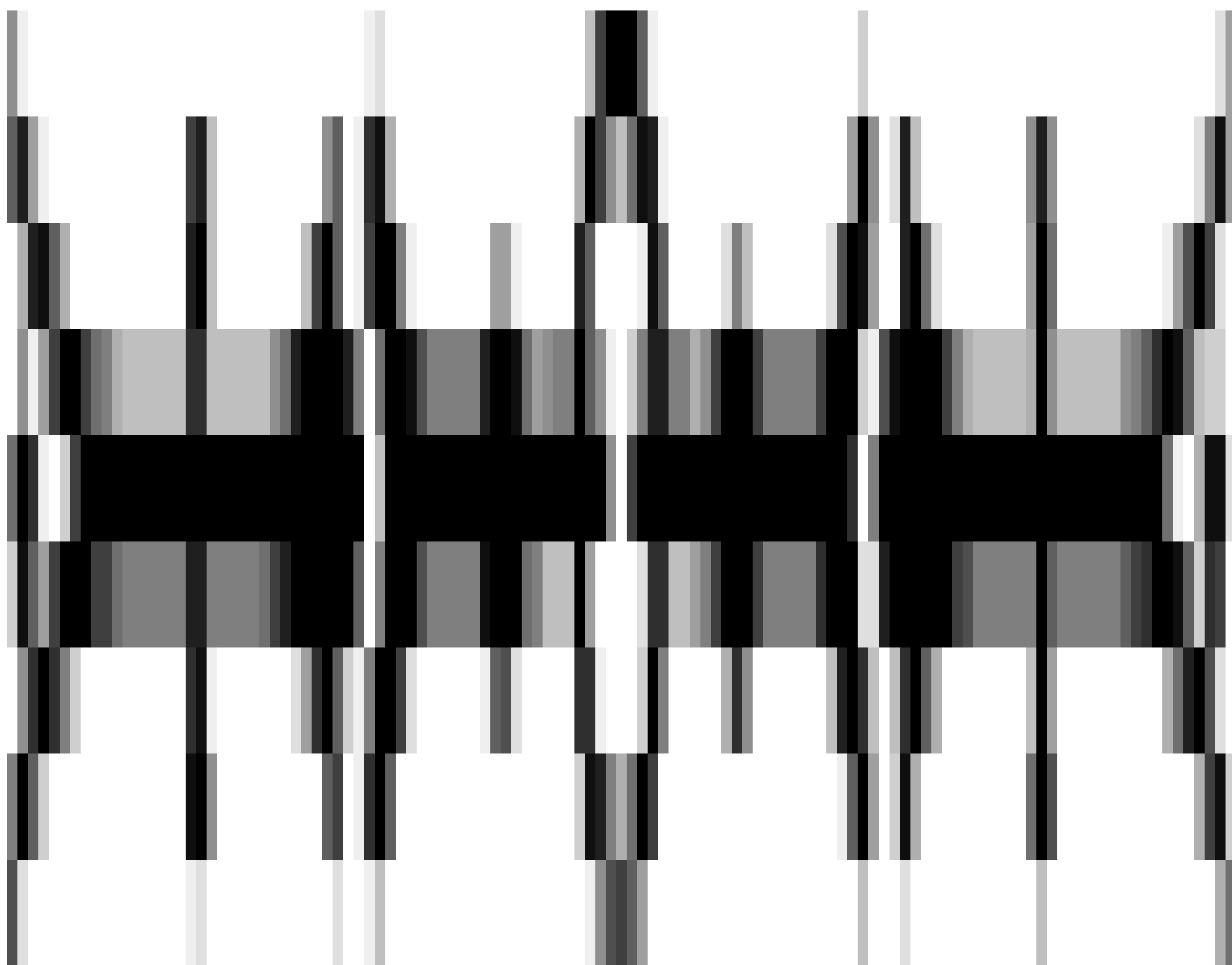

Povestirile sunt fâșnețe

Romanele nu-s flecuștețe

O piesă de teatru marchează,

Dar poemele vibrează.

SUSAN ȘI MERLIN REVENIRĂ, ÎN SFÂRȘIT, LA DOAMNA LONDON, ÎNAINTE de ora șapte, pentru că, după prânzul lor foarte târziu, la care refuzaseră vehement plăcinta din Cornwall, trebuiseră să ajungă întâi la Northumberland House, s-o lase pe Vivien, care voia să arunce o privire la protecțiile de acolo, și să-l aștepte pe Merlin să-și facă bagajul și să închidă un geamantan ridicol de mare, din piele, cu numeroase curelușe. La insistențele lui Merlin, ajutat de tactul lui Vivien, folosiseră unul dintre taxiurile librarilor, de data aceasta condus de vărul Wendover, foarte tăcut și concentrat, și nu de Audrey.

Susan era extenuată și nu-și dorea decât să facă o baie și să se trântească în pat, însă nu-i fu dat. Când intrară în hol, ușa spre ceea ce doamna London numea „camera comună“ se deschise și în prag își făcu apariția inspectoarea Greene, purtând aceleași haine ca acum o săptămână, când

o adusese pe Susan de la secția de poliție Highgate acolo. O ținută asumată.

– Era și timpul să ajungeți, mârâi ea, făcându-le semn să se apropie. Haideți, haideți. Să vedem ce aveți.

– N-am putea să vorbim mâine? întrebă Susan. Sunt atât de obosită!

– Nu, fiindcă trebuie să știu ce naiba se întâmplă, răspunse Greene, îndepărtându-se ca să-i lase să intre în cameră. La fel și colegul meu de la crimă organizată, care ne onorează cu prezența. Susan Arkshaw, Merlin St. Jacques, permiteți-mi să vi-l prezint pe inspectorul-șef Holly.

– Reg Holly! strigă tipul mai în vârstă, cu o constituție atletică, genul boxer, cândva chipeș, îmbrăcat cu un costum din trei piese, antracit, cu rever, o cămașă albă, sclipitoare, o cravată și un ceas de mână cu brățară de argint, solid, care i se vedea de sub mâneca model francez, încheiată cu butoni aurii care-l făceau să arate mai degrabă a bancher decât a polițist. Îmi puteți spune „Reg".

Merlin se uită când la Holly, când la Greene.

– E treabă de bibliotecari, zise el. Nimeni în afara unității tale n-are voie să se amestece, Greene. Nimeni din poliția obișnuită. Știi foarte bine.

– Nu te agita, băiețică, spuse Reg. Cândva, am fost în treaba lu' Greene, înainte să, ăăă, avansez, vreau să zic în carieră, ceva ce i-am sugerat să facă și tinerei Mira, aici de față, pentru că o colaborare cu voi, bibliotecarii, nu duce nicăieri. Uitați-vă la mine acum, sunt inspector-șef și mă ocup de ceea ce-mi place să numesc „crimă incompetent organizată".

– Accesul inspectorul-șef n-a fost revocat, spuse Greene, calmă.

– Iar eu am sunat-o pe Merrihew, să mă asigur că e cușer să mă amestec, zise Reg. Bine, mi-a zis. Așa că iată-mă-s.

Susan se trânti pe un fotoliu. Merlin rămase în picioare, privindu-l bănuitor pe Holly.

– Deci tu ești Susan... Arkshaw, spuse Holly, privind-o intens. Avea ochi mici și cruzi, se gândi ea, mutându-și privirea. O nou-venită în lumea lucrurilor complicate în care se vâră librarii.

– Domnișoara Arkshaw n-are nicio legătură cu domeniul de care răspunzi dumneata... domnule, zise Greene.

– Ce aș vrea să știu, continuă el, ignorând-o pe Greene, este ce-are a face sosirea ta și... hm, plecarea dragului și deloc jelitului nostru prieten Frank Thringley, cu niște coate-goale care au încercat să te smulgă chiar din ușa casei.

– Domnule, voi înștiința comisarul-adjunct... începu Greene, dar Holly insistă:

– Mafia din Birmingham, crimă organizată, asta-i ograda mea, spuse el, aproape mârâind la Greene, deși, când o privi iar pe Susan, avea chipul placid. Așa că trebuie să întreb ce legătură are sosirea lui Susan Arkshaw cu decesul lui Frank Thringley, mafiot din nordul Londrei și Sorbitor, și apoi cu ticăloșii ăia care-au venit să te salte tocmai pe tine, și cu izbucnirea bruscă de violență dintre câteva bande londoneze, de obicei bine-crescute, dar și din Birmingham, Liverpool, Manchester, Leeds și Newcastle. Cu alte cuvinte, din toată nenorocita de Mare Britanie care contează, pentru că scoțienii și galezii – sau 99% dintre ei – sunt complet pe lângă.

– Ce?! întrebă Susan. N-are nicio legătură cu mine.

– Acum, fiindcă nu e nimic scris, nu există declarații, așa cum se obișnuiește cu cei de teapa voastră, am aflat doar azi-dimineață, din surse neoficiale, că exiști, și c-ai fost prezentă când Frank Thringley a fost terminat de domnul Merlin St. Jacques, aici de față...

– N-aveți dreptul la nicio implicare operațională în povestea asta și n-ar fi trebuit să fiți informat de...

– Ține-ți gura, Greene! Ți-am zis doar c-am vorbit cu Merrihew, iar ea a zis că pot să discut cu cine vreau.

Din nou, câinele agresiv dispăru când el se întoarse spre Susan. Ea se încruntă, întrebându-se de ce se mai obosea, de parcă ea n-ar fi remarcat cât de nepoliticos se purta acesta cu Greene. Putea fi dulce ca mierea cu ea, și tot și-ar fi dat seama ce ticălos cu patalama era.

– Asta s-a întâmplat cu o săptămână în urmă, așa că s-ar putea să trag concluzia că poveștile n-au legătură între ele. Dar, azi-dimineață, doi din banda Sticlei de Lapte au apărut aici, au încercat o ambuscadă și au fost trimiși la plimbare, și ce să mai zic de domnul Merlin al tău, care-i aștepta la ușă cu un tun în brațe. De ce erau aici și care-i șpilul?

– De ce nu-i întrebi pe ei, Reg? sugeră Merlin, deși cunoștea deja răspunsul.

– I-am întrebat, după ce gașca lui Greene a terminat cu ei, dar mințile lor erau ca pasta de mazăre. Nu știau unde se află, ce fac sau pentru cine lucrează. Cineva se jucase cu ei, bag de seamă, cineva de care voi, librarii, ar trebui să aveți grijă să nu facă așa ceva, sau poate a fost chiar unul dintre voi. Cine-și bate joc de materia cenușie a mafioților mei obișnuiți, asta vreau eu să știu?

– Și noi am vrea, spuse Susan. Mai ales eu, pentru că n-am chef de alte tentative de răpire.

– Și nu știi să-mi spui nimic? continuă Reg. Adoptă o expresie pe care, în mod evident, o considera amabilă și rugătoare, dar urechile lui de conopidă și nasul spart îl făceau să arate ca un mops ușor dement.

– Nu știu nimic despre bandele din Londra sau din altă parte, răspunse Susan, întorcând capul ca să nu-i întâlnească privirea lui Holly. Prinsese în ea ceva ca o scânteie de moment. Pentru o clipă, se uitase la ea așa cum se uită o pisică malefică la o pasăre rănită.

– Dar tu și ai tăi? îl întrebă Reg pe Merlin, cu o expresie tipică de polițist, seacă și impersonală. Îmi poți spune ceva?

– Nu, răspunse Merlin, scurt.

– Trebuie să știi ceva! protestă Holly. Uite ce-i, sunt în zonă de optsprezece ani, și întotdeauna a fost liniște și pace. Da, avem infracțiuni, bandele fac ce fac, dar într-o oarecare ordine și doar între ele, sau, dacă nu, împotriva altor lichele. Nu prea sunt crime și nici măcar vreo bătaie care să implice publicul onest. Nimic care să ajungă în ziare sau la TV. Mă pensionez peste șase luni. Aveam un dosar fără pată, și acum iată că totul se duce pe apa Sâmbetei. Trebuie să știi ceva. Domnișoară Arkshaw, ești fiica adoptivă a lui Thringley, sau așa ceva, nu? Haide, am nevoie de ajutor.

– Nu sunt fiica lui Frank Thringley, nici adoptivă, nici altminteri! spuse Susan. A fost prieten cu mama.

– Ah, am înțeles greșit, zise Holly. Atunci, cine-i taică-tău? Am doar numele mamei tale. Locuiește lângă Bath, așa-i? Orășel simpatic, peisaj rural superb.

Susan se întrebă dacă era o amenințare. Nimic din tonul vocii lui n-o sugera, și cuvintele erau destul de nevinovate. Dar simți că într-acolo bătea. În orice caz, se săturase de inspectorul-șef Holly.

– Nu vă pot ajuta, spuse ea, cu fermitate. Sunt foarte obosită și vreau să fac baie și să mă culc.

– Bine, bine, spuse Reg și ridică brațele. Dar dacă-ți faci griji în privința altor tentative de răpire, ai face bine să mă ajuți. Eu te pot ajuta pe tine. De fapt, ce-ai zice dacă i-aș împrumuta Mirei Greene câțiva polițiști care să supravegheze locul? Nu zic nimic rău de Unitatea M, dar dacă o grămadă de infractori londonezi adevărați se adună și atacă... nu cred că ai șanse.

– Ne descurcăm. Mulțumesc, domnule, spuse Greene. Și ar fi împotriva ordinelor directe de la comisar dacă vreun polițist fără grad ar afla despre librari și despre Lumea Veche.

– Eu cred c-ar trebui să te preocupe infractorii de pe lumea asta, domnișoară Arkshaw, spuse Reg către Susan, ignorând-o pe Greene.

Dar îți sapi singură groapa. Dacă te răzgândești, aici este cartea mea de vizită.

Nici Susan și nici Merlin nu întinseră mâna s-o ia, așa că o lăsă pe măsuța de cafea și ieși. Greene se răsuci pe călcâie și-l urmă, și îi auziră pe cei doi vorbind, în drumul lor spre ușa din față.

– Nu știam că vă pensionați, domnule. Costa del Sol?

– Șterge-o, Greene! Du-te și râzi cât vrei. Știi că aș rămâne dacă aș putea. Mă obligă să plec. Și va fi Costa del Cumbria, probabil, dacă ținem cont de pensia mea. Nu consider nicidecum cele spuse de tine ca o sugestie c-aș fi corupt. Costa del Sol, ce să zic!

– Succes, domnule.

Ușa trântită acoperi mare parte din înjurătura lui Holly.

Greene se întoarse în cameră, câteva secunde mai târziu.

– Îmi cer scuze. Holly este un zombi și abia se mișcă. Motivul pentru care bandele tac de atâta vreme este fiindcă le permite să scape prea des! E un puturos, mereu plecat la cursuri sau în concediu de boală, sau alte cele. Și cred că este corupt. Nimeni nu poate fi atât de ineficient doar accidental. Singura surpriză este că a durat atât până ce i s-a făcut vânt. Acum, spuneți-mi ce se petrece.

– Treburi de librari, zise Merlin.

– Dacă se suprapun cu treburile poliției, mă privește și pe mine. Aș vrea să pot vorbi cu altcineva de la voi, nu doar cu Thurston. Sau cu Merrihew, care nu e la nicio librărie, și, când o sun la țară, durează o jumătate de oră să vină la telefon și mă costă o avere. A trebuit să-l sun pe Thurston de trei ori azi, și mi s-a tot zis că e prea ocupat să-mi răspundă.

– Este foarte ocupat, spuse Merlin. Despachetează biblioteca personală a lui Sir Antony Blunt. Fost sir, cred, pentru că i-au luat titlul de cavaler.

– Trădătorul? Sunt implicați sovieticii...

– Nu, evident că nu, se răsti Merlin. Scuze. Thurston... mă irită și pe mine. Nu există nicio legătură. Blunt avea o bibliotecă minunată, plină de ediții princeps și de cărți de colecție. Toți sunt înnebuniți după ea, la Librăria Nouă, iar Thurston nu-și poate irosi niciun neuron pe altceva. Mi-aș dori să iasă la pensie.

– Se va întâmpla vreodată? întrebă Greene. Am acces limitat la dosare și am mai aflat una, alta și eu, dar Thurston și Merrihew par să conducă operațiunile clanului din 1887.

Susan tresări.

– Din o mie opt sute optzeci și șapte?!

– Da, exact, spuse Merlin, precaut. În cazul lui Thurston. Merrihew conduce stângacii de mai multă vreme. Din 1815, la câteva luni după Waterloo. Unii dintre noi trăiesc mult. Dacă nu suntem uciși. Uite ce-i, chiar cred c-ar fi mai bine să nu știi ce se petrece. Adică, în ciuda slujbei, ești muritoare, și de obicei cu cât știi mai multe, cu atât riscul e mai mare.

– Riscurile meseriei, zise Greene. Domnișoara Arkshaw este în pericol?

Merlin ezită, apoi spuse:

– Așa cred. Deși Mai-Marii nu sunt de acord. Eu voi fi garda ei de corp o vreme. O să stau aici la noapte. Taxiurile vor trece pe lângă casă la intervale regulate.

– Doamna London mi-a zis că un lucru a forțat protecțiile ieri-noapte, spuse Greene. Se pare că l-ai numit „Kexa“. Deloc surprinzător, predecesorul meu n-a pomenit niciodată despre așa ceva, în ceea ce numesc, derizoriu, perioada mea de pregătire, și nici altă referință n-am găsit. Ce este Kexa?

– Doamna L. are un auz fantastic, se plânse Merlin. Kexa este o pisică de cucută. Și ai putea-o căuta în Creanga de aur... ah, nu, stai... ai

dreptate, nu-i în versiunea tipărită. În orice caz, Kexa este un slujitor chemat din urna funerară sacră a unei pisici faraonice. Câteva au fost aduse aici din Egipt, de romani, dar noi le-am strâns aproape pe toate, de-a lungul timpului. Mi-e clar că nu pe toate. Este o creatură foarte periculoasă, dar n-a putut intra, și nu vânează decât noaptea, când este senin, și luna nu e nici nouă, nici plină.

– Cum ar fi la noapte, spuse Greene. Poate fi împușcată? Gloanțele o ucid?

– Teoretic, da, spuse Merlin. Dar sunt greu de nimerit, pentru că se mișcă între lumea aceasta și alta, care nu este... aici. Deși cred c-ar fi mai ușor decât să te lupți cu Derbedeii.

– De ce? întrebă Susan.

– Ca să lovești goblinii, ai nevoie de ceva vechi. De fier rece, de oțel – și încă de oțel pre-industrial – adică vechi de peste trei sute de ani. Sau de piatră ori lemn străvechi. Așa, ca nuiaua lui Audrey.

– Oamenii obișnuiți ar putea fi într-o situație de risc din cauza a orice sau oricine o urmărește pe Susan? Că veni vorba despre goblini, înțeleg că s-a întâmplat ceva neobișnuit în Mayfair, azi-dimineață?

– N-a fost nimeni în pericol, spuse Merlin. Derbedeii ne voiau pe noi. Ne-au scos în afara timpului și au încețoșat mințile celor din apropiere pentru câteva secunde, atât cât au avut nevoie.

– Exceptând cazul turistei americane, spuse Susan, căscând. Care probabil a crezut că e un fel de iluzie din cauza diferenței de fus orar.

– Situația domnișoarei Arkshaw...

– Spune-mi „Susan“. Așa cum obișnuiai înainte.

– Situația cu Susan, oricare ar fi ea, se va rezolva curând? Foarte curând?

– Nu știu, zise Merlin. Dar, așa cum ziceți voi, ancheta este în desfășurare.

– Poate că situația se va calma, zise Susan, plină de speranță. Iar eu îl pot căuta pe tata... În fine, trebuie să urc. Nu mai pot să stau trează.

– Bine. Vin să văd ce faci, mai târziu, spuse Merlin. Nu-ți uita geanta de crichet.

– Așa e, spuse Susan. Ridică geanta de crichet cu săbiile și hainele ei, ignorând privirea întrebătoare și cumva uimită a lui Greene, și plecă. O rată la mustață pe doamna London, care mânuia un pămătuf de praf din pene roz, pretinzând că face curat pe hol. Mister Nimbus era pe scări, un motan negru, distins, cu șosețele albe. O privi pe Susan cu ochii mijiți. Nu era tocmai bănuitor, ci precaut, de parcă se gândea că e cazul s-o supravegheze cu ambii ochi, nu doar cu unul.

– Noapte bună, doamnă London! spuse Susan. Mă culc devreme.

– O decizie înțeleaptă. Dorești o ceașcă de ceai?

– Nu, mulțumesc. Fac repede o baie și mă culc. Cred că voi adormi înainte să pun capul jos.

– „O, somn, tu somn, tu nod solid de pace“, recită doamna London din Philip Sidney, surprinzând-o pe Susan.

Era în pat când bătu Merlin la ușă.

– Susan? Pot să intru? Sunt eu, Merlin.

– Da, zise Susan, cam stânjenită, și supărată fiindcă se simțea așa. Sunt în pat.

Merlin deschise ușa și își trecu mâna peste marginea ei, găsi ivărul și îl mișcă înăuntru și înapoi de câteva ori. Deloc sugestiv.

– Să nu încui ușa decât dacă-ți zic eu, spuse el. Ține haine și încălțări la îndemână, în caz că trebuie să plecăm pe nepusă masă.

Susan, care se simțea relaxată după baie și perfect în siguranță în pat, se strădui să se ridice în capul oaselor. Simți o împunsătură la gândul că, astfel, dezvăluia că nu dormea într-un tricou cu trupe la modă, ci într-unul supradimensionat, cu o fotografie cu Wombles[10], cu costume blănoase cu tot, dar își spuse că oricum voia să-l descurajeze pe Merlin. Sau nu voia? O voce mică, interioară, îi zise să-și asume riscul. Ce se putea întâmpla? Experiențele mamei sale cu bărbați foarte chipeși nu trebuiau să devină o normă.

– Stai așa... Crezi că se vor mai întâmpla lucruri aici?

– Nu. Vreau să fiu pregătit, răspunse Merlin. Știi tu, Baden-Powell�[11], tot tacâmul. Și... ăăă... a sunat Vivien. Una dintre protecțiile de la Northumberland House chiar a fost compromisă. Nu era o țeavă. Era o protecție menită să oprească răufăcătorii să intre printr-o ușă de serviciu în camera aparatelor de aer condiționat. Cineva a turnat sânge proaspăt amestecat cu argint-viu – adică mercur – sub ușă, care slăbește o protecție mai...

– Sânge proaspăt!

– Da. Cineva trebuie să fi fost ucis cu câteva minute înainte, undeva în apropiere, deși nu s-a găsit încă un cadavru. În orice caz, protecția a fost spartă, așa că oricine avea intenții malefice putea intra. La început, nu mi s-a părut o problemă, pentru că planurile nu arătau nicio conexiune de la camera aparatelor la hotelul propriu-zis, dar Viv a găsit un spațiu care permite accesul la spălătorie, deci...

– Ar fi putut să fie un Născut-din-Ceaun.

Susan sări din pat într-o clipită, deschizând geanta de crichet ca să scoată sabia pe care deja o considera a ei.

– Da. Cred că e o idee bună, spuse Merlin, scoțând și el sabia.

Susan sprijini spada de pat, cu mânerul aproape de mâna ei, și se vârî înapoi sub plapumă. Bocancii și costumul, dar și jenanta lenjerie de peste zi se aflau deja într-o grămadă dezordonată la capătul patului, suficient de ușor de îmbrăcat în grabă, dacă o cereau circumstanțele.

– Perimetrul casei ăsteia are protecții superioare și alarme împotriva intrușilor obișnuiți, spuse Merlin. Vivien vine să inspecteze protecțiile. Inspectoarea Greene a decis să rămână și ea, și vor fi alocate patrule de poliție suplimentare în piață. Aș prefera să nu rămână, dacă va fi vorba despre ceva cu care trebuie să mă confrunt eu, dar, dacă are loc un atac al gangsterilor, ne poate fi de folos. Eu sunt în camera de alături, apropo, iar Mira va fi vizavi...

– Deci acum e Mira? întrebă Susan.

Cu siguranță, inspectoarea era prea în vârstă să cadă pradă farmecelor lui Merlin, nu? Trebuie să fie avut 30 de ani, sau poate mai mult.

– Da, ne folosim ocazional prenumele, spuse Merlin, cu seriozitate. Dar este o relație profesională. Cred că înțelegi. Dar asta-i treaba în casă, cu excepția doamnei L. Rușii și trădătorul au fost mutați, deocamdată.

– Ce, e prea riscant pentru ei?

– Da, răspunse Merlin. Și nici n-ar fi trebuit să se afle aici, potrivit acordului nostru cu poliția. Divizia Specială a încercat să mai reducă din buget, pe spatele nostru. Va fi bine. Dormi. La ce oră începi munca și... unde, mai exact?

– La 11, răspunse Susan. La „Lebăda Dublu Încoronată“. Pe strada Cloudesley.

– Atunci, ne vedem la micul dejun, să zicem la 8:30, răspunse Merlin. Vrei să te sărut de noapte bună?

– Nu prea cred, răspunse Susan, după o clipă de ezitare. Era încă precaută, deși o costa multă voință și rațiune. Am senzația că săruturile tale de noapte bună ar putea pricinui insomnii.

– Altă dată, poate, spuse Merlin. Zâmbi și ieși.

Mai târziu se auzi o nouă bătaie în ușă. Susan se trezi, tresărind, în camera întunecată și doar parțial luminată dinspre piață. Era înconjurată de umbre amenințătoare.

– Susan? Sunt Vivien. Putem vorbi?

Adormită, Susan se ridică în capul oaselor și își șterse colțurile ochilor. Fără să se gândească de ce, mâna îi alunecă spre mânerul sabiei de lângă pat.

– Intră.

Ușa se deschise. Vivien era în prag, luminată din spate de pe coridor. Se schimbase din costum în blugi închiși la culoare, o cămașă kaki și o geacă de aviator maro-închis, vintage, cu tiv din blană de oaie. Pentru o clipă, Susan se gândi că era Merlin, deghizat în sora lui.

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse Vivien. Ești bine?

– Da, răspunse Susan, frecându-se iar la ochi și trezindu-se mai bine. Tu?

Vivien nu răspunse direct și nici nu se mișcă din prag.

– Am verificat protecțiile din jurul casei și sunt toate în regulă. Dar...

– Ce? întrebă Susan. Era iritată fiindcă fusese trezită.

– Noi... dreptacii... avem adesea premoniții, iar unii, chiar viziuni, spuse ea. Despre viitorul posibil și despre trecut. Ca vărul Norman, despre care cred că ți-a făcut Merlin o descriere idioată, în care ți-a zis c-ar fi un oracol invers.

– Și?

– Am avut una. N-a fost tocmai o premoniție, ci o senzație c-ar trebui să-ți dau ceva, însă nu sunt convinsă c-aș proceda corect.

– Ce anume?

Vivien se încruntă. Susan n-o mai văzuse șovăind în felul ăsta. La fel ca Merlin, părea mereu omni-competentă. Acum stătea într-un picior, în prag, așteptând.

– Haide. Acum m-ai trezit. Ce este?

Vivien se strâmbă, parcă într-un clenci scurt de agonie, apoi se apropie de ea și îi întinse trei pungulițe de hârtie cu sare de la Wimpy și un cuțit de unt cu mâner de os vechi.

– Ia astea, spuse ea. Cuțitul este din oțel de Sheffield și a fost nițel ascuțit, deci poți face să curgă sânge cu el.

– De ce-aș vrea să...? întrebă Susan, fără să ia lucrurile. Ah, e vorba despre ce-a zis bunica ta... sare, și oțel, și sânge... dar ce înseamnă?

– Este una din metodele prin care Străvechii Suverani și alții leagă oamenii... și lucrurile... în slujba lor, spuse Vivien. Una dintre cele mai sigure și mai simple căi pentru tine, dacă ajungi să ai puterea. Amesteci nițel din sângele tău cu sarea, pe latul cuțitului. Le ceri să le ingereze, dacă vor. Sau le întinzi pe o rană deschisă, sau îi înjunghii, dacă nu vor. Sângele tău, cu sarea și oțelul, vor lega pe oricine sau orice vrei, cu mici excepții. Ar trebui să le dai și o poruncă, simultan. Ceva de genul „Mă vei sluji“, sau „Sunt stăpâna ta“, știi tu, chestii din astea.

– Sunt stăpâna ta?! Nu vreau să leg pe nimeni! exclamă Susan, scârbită. Ce se va întâmpla atunci? Mă vor urmări mereu, vrând să ajute și trăgându-se de șuviță... de echivalentele unei șuvițe?

– Nu, spuse Vivien. Poți să-i eliberezi iar. E simplu. Îți pui mâna pe capul lor, sau pe ce seamănă cu un cap, și zici ceva de genul „Prin sângele mele, prin oțel și sare, te eliberez“. Sau le poți porunci să meargă să-și trăiască viața până ce-i chemi, sau să doarmă până vei avea nevoie de ei, sau ce vrei tu. Și legătura va slăbi în timp, dacă nu este înnoită sau nu se folosește o metodă de întărire.

– Pot face asta oricui? Treaba aceea cu mânjitul pe o rană... aș putea zgâria pe cineva în somn și să aplic amestecul pe zgârietură?

– Da. Dacă moștenești puterea creatorului tău, spuse Vivien. S-ar putea să n-o moștenești.

– Ar fi groaznic! exclamă Susan. Nu vreau să pot lega oameni, sau entități, sau pe oricine!

– Se poate să fie pur teoretic. Și chiar dacă primești puterea, nu trebuie s-o și folosești, zise Vivien. Dar cred că trebuie să știi că există posibilitatea...

– Dar nu vreau, se răsti Susan. Își trase plapuma peste cap. Nu vreau cuțitul și nici nenorocita de sare. Pleacă și lasă-mă să dorm!

– Bine, spuse Vivien. Îmi pare rău. Se întoarse să plece și dădu peste costumul de la capătul patului. Ezită o clipă, apoi se aplecă și puse pachețelele de sare într-un buzunar lateral, și strecură cuțitul în buzunarul lung și îngust făcut pentru a ține o riglă. Gura lui Susan se strâmbă puțin când se gândi că și Susan ar putea deveni la fel de puternică precum o riglă metalică, și că ar putea ajunge să conducă.

Vivien ieși, închizând încetișor ușa în urma ei.

Merlin era pe hol. Se schimbase în pantaloni închiși la culoare, teniși negri și un pulover pe gât, tot negru, sub o vestă antiglonț pe care scria „Poliție“, pe față și pe spate. Avea sabia cea veche prinsă la centură, în dreapta, și Smythonul într-un toc, în stânga, cu patul în față, ca un pistolar de modă veche. Se aștepta la necazuri, indiferent ce credeau ceilalți.

– Cum a primit vestea?

– N-a primit-o, spuse Vivien. Dar i-am pus cuțitul și sarea într-un buzunar al costumului.

– Tot nu știu cum a găsit un costum care să-i vină, spuse Merlin.

– Sper că n-am făcut o mare greșeală, zise Vivien.

– Premonițiile tale se adeveresc cam 80%, spuse Merlin. Îți amintești când tata aproape că ne-a prins, acum trei ani, venind acasă pe nepusă masă, în timp ce noi furam din pivniță sticla aia specială de șampanie? Dacă n-ai fi simțit că vine, ar fi fost nasol.

– Ah, Dom Pérignon din 1959, oftă Vivien. N-am știut noi s-o apreciem!

– Vorbește în numele tău, spuse Merlin. Dar, revenind: ai o senzație anume despre motivul pentru care Susan va avea nevoie de sare și de oțel? Ceva clar?

– Nu, zise Vivien. Se cutremură. Dar am un presentiment de pericol.

– Bine. Dar când și unde?

– Nu știu. Poate c-ar trebui să rămân și eu, spuse Vivien. Voiam să merg la Librăria Nouă, să mă uit prin catastifele de la Harsthon și Hoole, să văd dacă pomenesc de tabacheră. Un model cu un munte și un dar care a pecetluit un tratat sau un târg. Nu poate fi ceva comun. Trebuie să existe o corespondență pe tema asta. Adică, o microfișă, pentru că tot ce s-a întâmplat înainte de 1979 s-a dus pe apa Sâmbetei.

– Mai degrabă tu decât eu, spuse Merlin.

Vivien ridică mâna dreaptă.

– Evident. Deci rămân sau plec?

– Pleacă. Protecțiile sunt bune. Barlow e aici, doamna L. e aici, și avem alarme. Toate trei taxiurile patrulează, și ni s-a pus la dispoziție o echipă suplimentară de la D11 – două mașini – care lucrează pe Tolpuddle. Dacă e cazul să ne îngrijorăm din cauza gangsterilor, așa cum consideră inspectorul-șef Holly.

– Cine?

– Inspectorul-șef Holly. Șef la crimă organizată. Acum mulți ani, făcea treaba pe care o face Greene acum. A venit pe-aici să pună întrebări.

– Neobișnuit, spuse Vivien. Chiar fără precedent.

– Greene spune că e leneș și pe cale să iasă la pensie. Că face totul mecanic. E supărat fiindcă a crescut violența bandelor, și crede că are legătură cu Frank Thringley. Și cu Susan. Pentru că ea era acolo, și pentru că gangsterii din Birmingham au încercat s-o salte.

– Iarăși conexiunea cu bandele, spuse Vivien. Cred că mă uit și peste dosarul lui Holly.

– Reg Holly, zise Merlin. Să fii atentă. Nu-i cere dosarul pe canalele obișnuite. Greene spune că e influent. Și pare să se înțeleagă cu Merrihew.

– Bine. Văd ce pot să scot la iveală, și voi trece pe aici de dimineață, înainte să mă duc la lucru. Ai de gând să dormi?

– Poate că nu, spuse Merlin.

– Ai grijă de tine, frate prostuț, zise Vivien, îndepărtându-se. La capătul scărilor se opri și se uită la el. Și de Susan. Îmi place de ea.

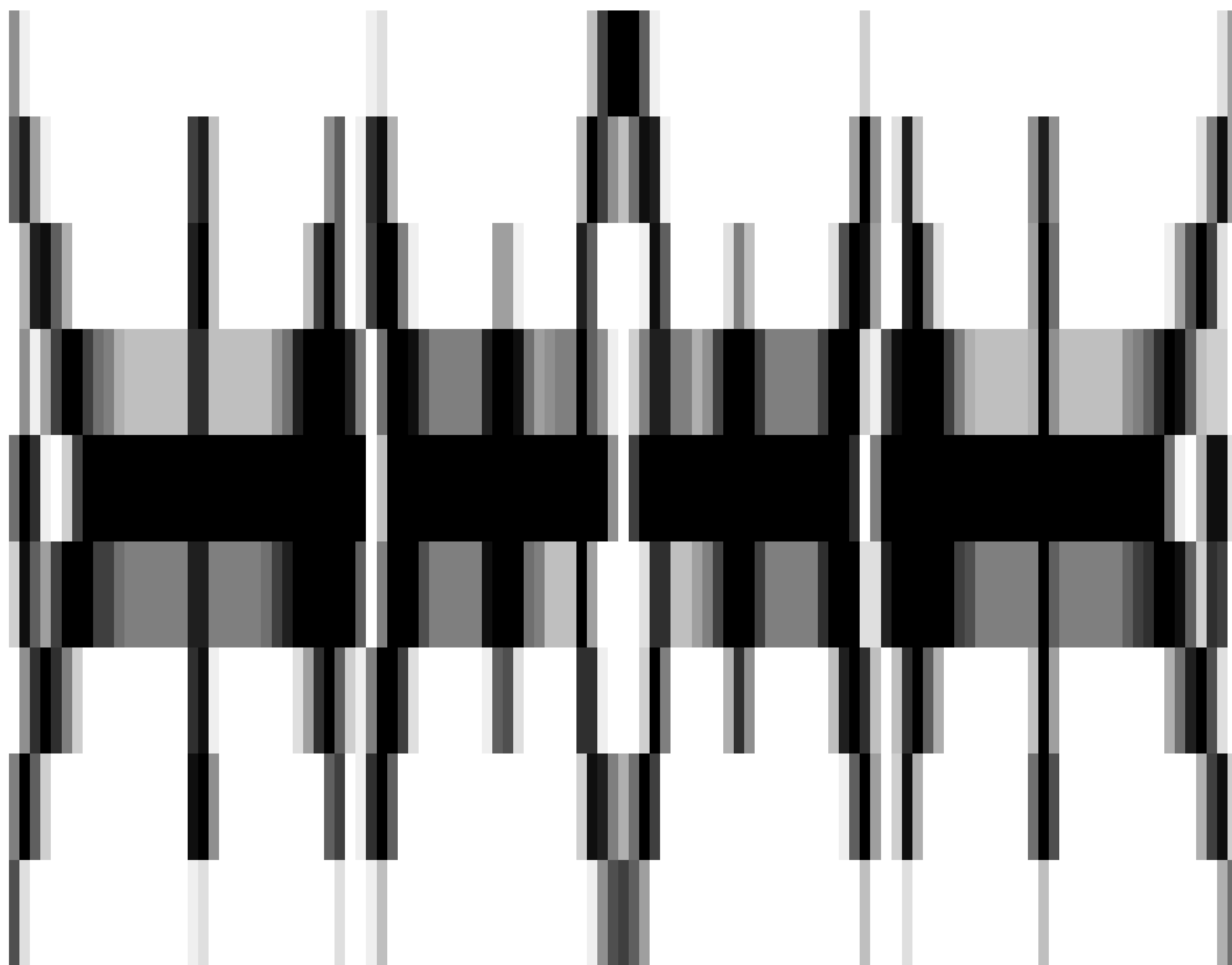
– Și mie, spuse Merlin. Se încruntă și se întrebă de ce. Susan nu semăna deloc cu fetele pe care le cunoscuse înainte, nici ca aspect, nici ca origini, nici ca purtare. Era atrăgătoare, da, însă nu doar atât. Îi plăcea cum se mișca, și cum vorbea, și cum luase de bun tot ce se petrecea, indiferent cât de fantastic trebuia să pară pentru cineva care nu se mai întâlnise cu Lumea Veche.

Orice începea să simtă pentru Susan, își dădu seama Merlin, nu era ceva pasager. Dar așa opera el; altceva nu voia. Sau nu vrusese înainte...

Creaturi cu botul ascuțit, blănoase, create de Elisabeth Beresford, care au apărut prima dată într-o serie de cărți pentru copii, în 1968.

General-locotenent al Armatei Britanice, întemeietor al Mișcării Cercetașilor. Mottoul acestuia este „Mereu pregătit”.

CAPITOLUL TREISPREZECE

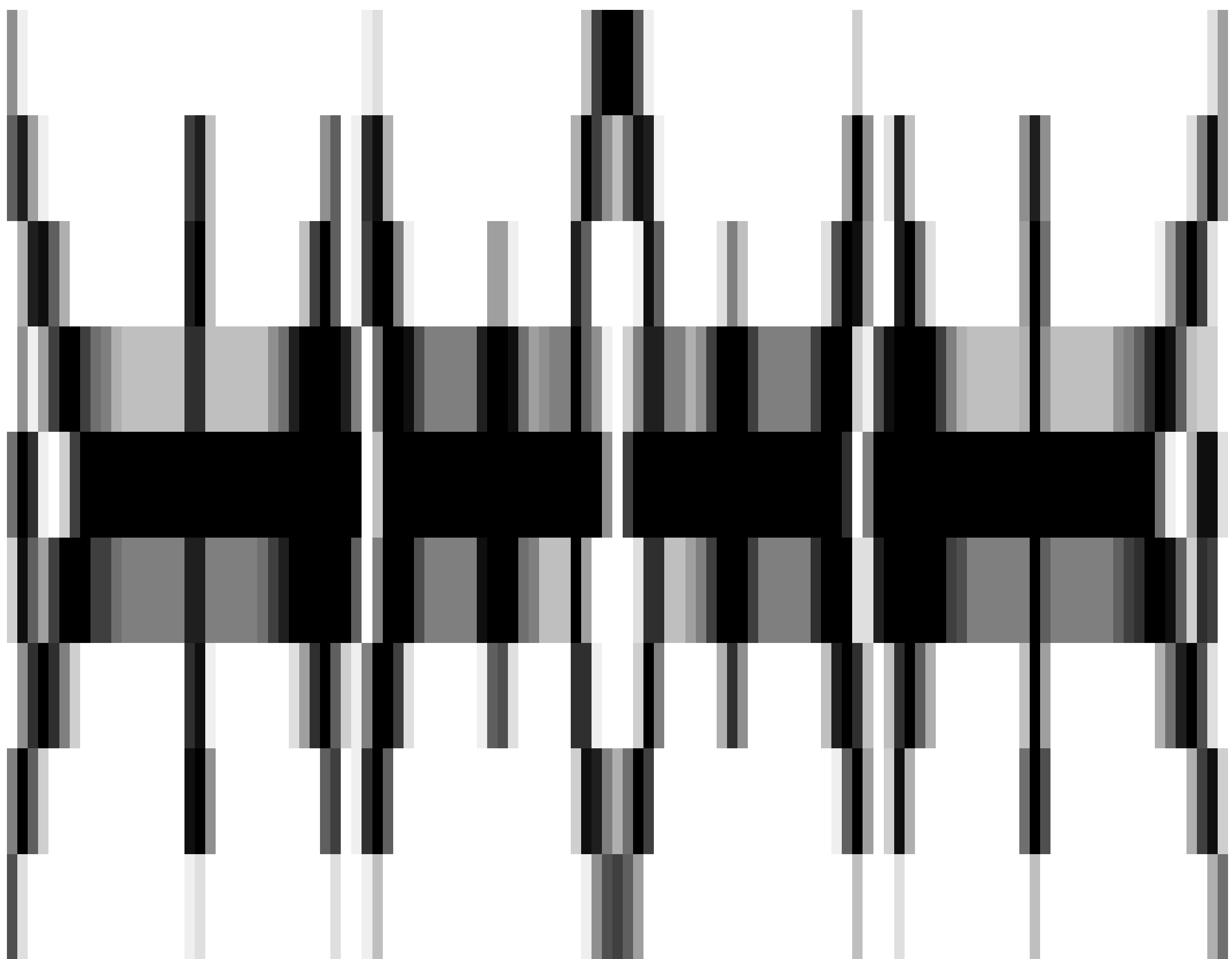
O umbră alunecă pe un perete

Mai multe trec pe hol, secrete

Zeci de umbre cad, dansează, sar,

Dar umbrelor le este necesar

Să aibă și lumină; noaptea-s în zadar.

SUSAN SE TREZI DIN NOU, ÎN CRUCEA NOPȚII. PENTRU O CLIPĂ, NU ȘTIU ce o trezise, până nu se dezmetici suficient, încât să recunoască sunetul unui clopoțel, de fapt al un clopot care bătea tare, ca o alarmă de incendiu, deși parcă mai înfundat. Venea de la nivelul inferior al casei.

Două secunde mai târziu, Merlin bătu la ușă. Hotărât și foarte tare.

– Susan, eu sunt! Îmbracă-te! Intră pe ușă după doar o clipă și se grăbi la fereastra ce dădea în grădina din spate, ridicând mâna să-și ferească privirea de lumină albă, tăioasă, care inundă brusc zona. Clopotul se auzea mai tare, cu ușa deschisă.

Susan sări din pat direct în lenjerie, fără să-și scoată tricoul imens cu Wombles, aproape levitând în sutien și chiloți. Apoi își trase deasupra costumul, vârându-și tricoul în pantaloni.

– Ce se întâmplă?

– Alarmele din perimetru au fost declanșate în spate, ceea ce a pornit luminile din zonă și un clopot din camera doamnei L., explică Merlin, din lateralul ferestrei. Aruncă precaut o privire afară. Capul la cutie și nu te apropia!

Susan se concentra să-și lege bocancii.

– Rahat! strigă Merlin. Alergă de la fereastră înapoi la ușă, și țâșni pe scări în jos. Greene! Nu trage până ce nu intră pe proprietate! Nu...

Pang-pang-pang-pang!, patru împușcături rapide îl întrerupseră. Merlin se întoarse și privi iar pe geam.

– La naiba! Câtă istețime! Susan, ia-ți sabia și încuie ușa.

– Ce se întâmplă?

– O capcană. Doi pistolari afară, cu veste și cu argint viu. Greene le-a vărsat sângele pe hotar. Sângele și mercurul vor nega chiar și acele protecții, pentru scurtă vreme, și... Așa deci! Este un Născut-din-Ceaun! Încuie ușa!

Ieși, scoțându-și mănușa, cu mâna stângă lucind argintie.

Susan apucă sabia, o scoase din teacă și se duse să încuie ușa, înainte să se întoarcă la geam, cu inima bătând mai repede ca niciodată.

Îl imită pe Merlin și se dădu la o parte, aplecându-se cu grijă să vadă ce se întâmplă. Un bărbat cu un halat albastru, de spital, care îi flutura la spate, străbătea încetișor peluza, în lumina reflectoarelor. Păruse un bețiv dezorientat, la început, cineva care se concentra cu greu să meargă drept, până când ea observă unghiul ciudat în care i se înclina capul, și apoi, cu un șoc teribil, că umbra târâtoare din urma lui nu era nici pe

departe umană, ci o masă de fum, cu tentacule care se zvârcoleau și se conectau cu trupul lui doar în zona călcâielor, fără a-i imitau partea superioară a corpului sau mișcările.

Susan icni când se auziră alte împușcături. Cineva – Greene sau doamna London – trăgea de la ușa din spate. Văzu impactul șarjelor, fragmente de carne și os care țâșneau unde loviseră proiectilele, în cap și în piept, dar nu văzu nici urmă de sânge, iar Născutul-din-Ceaun abia dacă se clătină, de parcă l-ar fi atins o pală de vânt și atât.

Apoi apăru Merlin, cu vechea lui sabie. Alergă pe lângă el, incredibil de repede, lovind genunchii Născutului-din-Ceaun. Dar acesta acceleră brusc, sărind peste lama ca o seceră și răsucindu-se, cât pe ce să-l apuce pe Merlin, în timp ce acesta se întorcea. Schimbară niște lovituri rapide de sabie și de mâini încovoiate ca niște gheare. Sabia rupse bucăți din creatură, dar parcă ar fi așchiat un lemn tare, și Susan icni din nou când Născutul-din-Ceaun aproape reuși să apuce brațul lui Merlin. Ea știu din instinct că, odată ce-l prindea, nu avea să-i mai dea drumul.

Merlin se retrase spre magazia din grădină. Încerca să atragă Născutul-din-Ceaun departe de casă, își dădu seama Susan. Dar el era fixat pe misiunea sa. Creatura făcu un pas spre librar, apoi se răsuci brusc și alergă spre ușa din spate, unde dădu peste doamna L., care agita ditamai paloșul, un soi de copie grosolană a unui claymore[12] scoțian. Ea lovi în diagonală, dar nu avea viteza unui librar stângaci. Născutul-din-Ceaun se feri de lovitură și o împinse, aruncând-o în grădina de legume, unde se izbi tare de pământ și nu mai mișcă.

Dar doamna L. reușise să-l încetinească, poate cu prețul propriei vieți. Merlin se apropie din spatele ei, și, pivotând pe loc, lovi cu forță titanică gâtul creaturii, unde capul lui era deja ușor detașat din cauza a ceea ce l-o fi ucis inițial pe om. Lovitura îl decapită, iar capul îi zbură și lovi gardul.

Chiar și așa, corpul fără cap se întoarse și bâjbâi după Merlin. Susan privi uluită cum librarul lovi iar și iar brațele și picioarele lui, schimbându-și poziția și dându-se înapoi, ca să nu-l apuce. Lângă gard,

capul scoase limba și mișcă din maxilar, încercând inutil să se răsucească și să vadă. Dar avea ochii pe jumătate îngropați în pământ.

Un zgomot din cameră o făcu pe Susan să se întoarcă brusc. Un toc-toc! scurt, ca o bătaie de tobă înfundată. Nu vedea nimic, în penumbră, însă auzi alt toc-tc! foarte aproape.

Ceva îi căzu pe față. Mâna ei zbură spre locul cu pricina. Simți lichid și ridică privirea, căutând în minte soluții. Nu plouase atât de mult, acoperișul nu mai cursese înainte...

O secțiune mare, circulară, din tencuiala tavanului se prăbuși dintr-odată lângă ușă, iar praful de var se ridică într-un nor. Sângele, își dădu seama Susan, țâșni de unde fusese stropit pentru a rupe protecțiile de pe acoperiş. Fu urmat, la câteva secunde, de trupul unui om mort sau muribund. În ciuda luminii slabe, Susan văzu că omului îi fusese tăiat gâtul de la o ureche la cealaltă. Mercurul îi picura lent dintr-un fel de vestă de salvare pe care o purta, tăiată și ea. Dâre lucioase, argintii, curgeau tumultuos prin sângele care se răspândea foarte repede.

Susan ridică sabia și se pregăti, strigând din toți rărunchii:

– Merliiiiin! Merliiiiiiin!

Prin spărtură căzură goblini cu zecile, câte doi-trei deodată, un torent de goblini care aterizară unii peste ceilalți, rostogolindu-se, săltând și chicotind – dar cu un chicot straniu, îndepărtat, parcă sufocat de perne. Semănau cu Derbedeii din Mayfair, copii cu fețe ascuțite și obraji roșii, dar purtau numai șorțuri de piele, care fluturau când cădeau și se rostogoleau pe podea, arătându-și picioarele ca niște bețe, care li se uneau direct cu trunchiul, fără posterior. Nici organe genitale nu aveau. Arătau ca niște Barbie sau Action Jackson scurtați, vestejiți, în carne și oase.

Susan dădu în primul, pregătindu-se de impact, de sânge, de groază. Dar lama trecu prin goblin, cu șorț din piele cu tot, parcă despicând fumul. Întâmpinând atât de puțină rezistență, Susan se dezechilibră și aproape că pivotă.

Într-o secundă, goblinii o cotropiră, și mâinile lor lacome îi atinseră corpul. Susan scăpă sabia de metal insuficient de vechi încât să-i atingă pe invadatorii de pe alt tărâm, și lovi cu pumnii și cu bocancii.

– Ajutor! Ajutor! Goblini!

Goblinii se agățară de membrele lui Susan, și imediat ce atinse podeaua, îi transformară fața de pernă în căluș și îi legară gleznele și încheieturile cu niște corzi de piele, imobilizând-o, apoi o ridicară imediat deasupra capetelor, într-o parodie stranie a momentului în care cântăreții rock erau purtați de mulțime pe sus, la concerte. Și mai mulți goblini săriră prin gaură și formară o piramidă înaltă. Susan fu transferată la ei și ridicată tot mai sus, prin spărtura din acoperiș. Era deschisă spre cer, cu țiglele date la o parte și câteva bârne sparte. Mai era un tip mort în apropiere, tânăr, cu țeasta rasă, cu gâtul tăiat și cu sângele folosit pentru a destrăma protecțiile. O sticlă goală de mercur se afla lângă el, cu tigva și oasele încrucișate pe eticheta de avertizare.

Goblinii o ridicară pe Susan pe acoperiș. Ea încercă să-și arcuiască spatele, ca să se elibereze și să forțeze o cădere în spațiul de sub ea, dar cel puțin o duzină de goblini o țineau – câte șase de fiecare parte. Se deplasau cu ușurință, în ciuda acoperișului înclinat, ducând-o spre următoarea casă din șir. Sârma tăiată, care barase drumul înainte, se încolăcea acum ca o armonică, în lateral.

Susan se zbătu în continuare și reuși să-și scoată călușul din gură, fiindcă fusese legat în mare grabă. Dar avea gura uscată și nu putea respira. Goblinii se grăbiră mai departe, rapizi, cu mișcări dibace, străbătând acoperișul vecin și apoi următorul, și următorul, până la cel al casei de la capătul șirului. Acolo se afla o scară de frânghie, iar ei coborâră în grădină. Susan închise ochii cât fu purtată mai departe, gândindu-se că sigur o vor scăpa. Dar goblinii erau enorm de puternici pentru mărimea lor, și foarte agili. Apucară fușteii cu fălcile cu patru dinți și cu câte o mână, în timp ce o țineau pe Susan strâns cu cealaltă, câte patru aliniați.

O lăsară jos în mijlocul grădinii și se dădură înapoi, apoi o luară brusc la goană, în toate direcțiile, ca niște gândaci speriați de lumină.

Pentru o clipă, Susan crezu că Merlin venise să o salveze, înainte să reușească să se dea de-a dura și să ridice privirea. Văzu conturul unui lup masiv. Era cât o dubiță, ocupând mai tot spațiul din spate al grădinii. Ochii lui, mai mari decât felinarele de pe stradă, erau de un roșu mocnit, precum tăciunii încinși dintr-un șemineu. Avea gura deschisă, cavernoasă, cu dinții lungi cât niște antebrațe de fildeș gălbui și cu întuneric care se zvârcolea în chip de limbă.

– Merlin! strigă Susan, reușind să respire din nou. Se îndepărtă de lup, ca un vierme, dar el puse o labă imensă pe ea și o ținu pe loc, aplecându-și capul, cu fălcile imense deschizându-se. Susan își ridică picioarele legate laolaltă și-l lovi în maxilar. Dar atacul nu lovi blană și carne, ci fu ca un salt în apă rece, de la înălțime, ca o eliberare și totuși ca un șoc, și urmă o explozie scurtă de fiori de amorțeală prin picioarele ei, până la pulpe.

Lupul își coborî capul mai mult, iar fălcile i se închiseră în jurul mijlocului lui Susan, dar apăsară fără să se închidă, cu botul înfipt în peluză, căutând unghiul potrivit pentru a o apuca, astfel încât să-și folosească cea mai puțin periculoasă parte. Susan nu se mai zbătu când văzu ce făcea, iar lupul își mișcă încet botul ca să o apuce în siguranță. Dacă urma să o mănânce, se gândi ea, ar fi înghițit-o direct, fără să-i pese de daune.

Susan avea dreptate. Lupul își vârî maxilarul sub ea și o ridică încetișor, cu capul și picioarele atârnate de o parte și de alta a gurii lui. Din nou, nu se simți ca în botul unei creaturi vii. Era în siguranță, dar se simțea foarte ciudat, de parcă dinții creaturii n-ar fi fost întru totul acolo sau complet prezenți în lumea reală. Susan avu senzația neplăcută de plutire pe ceva precum uleiul, mult mai flotabil ca apa, cu suficientă presiune asupra ei cât să nu se elibereze.

Rămase nemișcată, în timp ce lupul întorcea lent capul, făcând-o să alunece nițel mai în spate, pentru a se poziționa în spatele caninilor lui imenși.

– Susan!

Era vocea lui Merlin. Părea să fie pe acoperiș. Ea întoarse capul și strigă, dar lupul se deplasa deja. Se încordă să sară, se auzi un soi de bufnet cărnos, lupul icni, cutremurându-se, iar Susan îi simți reacția mai mult decât o auzi, apoi lupul sări și fu rândul lui Susan să strige, când aterizarea o zgudui, în ciuda efectului ciudat de atenuare al fălcilor de pe altă lume ale lupului.

Saltul îi duse pe Waterloo Terrace, la circa douăzeci de metri distanță. Lupul acceleră imediat, dar își ținu capul cât mai nemișcat, ca Susan să nu fie rănită. Văzu luminile străzii trecând pe lângă ea rapid și nu reuși să-și dea seama cât de iute se mișcau, dar i se părea că foarte iute. Depășiră o mașină, apoi alta, iar lupul o luă spre nord, pe Upper Street.

Acolo se afla un șir lung de mașini și de camioane, dar lupul ignoră traficul și ocoli toate vehiculele mai lente, folosind ambele părți ale drumului și chiar sărind peste mașini când era necesar. Șoferii nu îl vedeau, sau nu reacționau la prezența lui. Niciunul nu coti brusc și nu frână de urgență. Susan închise ochii, în timpul procedurilor de depășire, când lupul aproape calculă greșit viteza unui vehicul care se apropia. Chiar dacă oamenii nu puteau vedea monstrul, acesta evita coliziunile posibile, ceea ce era o ușurare pentru Susan. Poate că lupul ar fi supraviețuit, dar ea sigur nu.

Lupul nu se opri la culoarea roșie. Alerga atât de repede, iar unghiul în care o ținea era atât de derutant, cu clădirile și luminile în succesiune rapidă, că Susan nu reușea să-și dea seama încotro mergeau. Asta până când nu luară o curbă scurtă la Highbury Corner, și atunci înțelese.

Lupul o lua pe A1, spre Holloway Road, înapoi către Highgate și conacul lui Frank Thringley, se gândi Susan. Înapoi spre locul unde începuse totul.

Susan își mișcă lent încheieturile, ca să încerce să găsească un colț ascuțit de dinte care să reteze legătura, dar nici urmă. Vedea foarte limpede dinții gigantici, știa că era ținută între ei, dar, când își mișcă mâinile legate pe suprafața dintelui de sub ea, simți doar acea rezistență moale, ciudată. Mâinile ei se afundară puțin, apoi se ridicară iar, și fu răsplătită doar cu senzația de amorțeală.

Susan se opri și încercă să se uite încotro se îndreptau. La început, văzu doar străzi și trafic londonez încețoșat, dar apoi identifică viaductul mare și arcuit al Archway Road, care-i confirma bănuiala privind destinația, doar pentru a fi derutată, o clipă mai târziu, când lupul nu o luă spre Muswell Hill Road, ci continuă pe A1.

Și tot mai departe, către M1.

Spre nord, mereu spre nord.

Merlin înjură când acel Fenris făcu un salt sub privirea lui, cu Susan între fălcile imense. Avea sabia adânc înfiptă în șoldul stâng al lupului, dar țintise ceafa. Rana urma să-l încetinească, însă nu vedea niciun semn că s-ar fi întâmplat prea curând, iar arma se înfipsese atât de adânc, încât sigilase rana, așa că nu existau urme de sânge după care să se ia.

Spera să fie însă evident pentru un dreptaci, pentru că el nu știa cum să urmărească sângele mitic vărsat de o creatură care ba sălășluia, ba nu în lumea contemporană.

Străbătu acoperișurile în goană, făcând cale întoarsă, și căzu prin gaura celui din pensiune. Bărbatul mort acolo era ras în cap, cu ace de siguranță în urechi, cu lanț la pantaloni. Probabil un localnic care nu avusese idee că urma să fie sacrificat pentru ca goblinii să poată trece de protecții. Cei care muriseră în spatele grădinii, împușcați de inspectoarea Greene, fuseseră la fel de inconștienți. Deși probabil se întrebaseră de ce trebuiau să poarte vestele ciudate, pline cu mercur. Merlin se întrebă dacă Greene chiar nu știuse că nu trebuia să verse sânge pe protecții, sau dacă făcea parte și ea dintr-o conspirație despre care era sigur că se pusese la cale. Deși poate că, indiferent cine o fi plănuit totul, fusese gata să-i împuște de la spate, ca să verse argint viu și sânge deodată, iar Greene doar i-o luase înainte.

Coborî în camera lui Susan, unde observă că mortul purta și el vestă cu mercur, că era de vârstă mijlocie și că avea asupra lui un toc pentru un

cleşte greu de sârmă, la curea. Avea inele tatuate în jurul degetelor, lucru ce arăta că jurase credință unei entități malefice. Era unul dintre aceia cunoscuți clanului St. Jacques drept adepți ai Cultului Morții. Se știa la ce folosea vesta și că respectivul se oferise voluntar pentru a fi sacrificat. Probabil că-l ucisese pe chelul de pe acoperiș, înainte să-și îmbrățișeze propria moarte.

Clopotele de alarmă se auzeau încă tare pe coridor, iar Merlin își dădu seama că se apropiau și sirene.

Alergă pe scări în jos și o găsi pe Greene la telefon și la stație în același timp, lătrând ordine alternativ într-unul și ascultând la cealaltă. Îl privi pe Merlin.

– Au fost anunțate librăriile? întrebă Merlin.

– Da, se răsti Greene. A fost primul lucru. Echipele voastre de intervenție sunt pe drum.

– Mă duc să înhaț Născutul-din-Ceaun, făcu Merlin.

– Ce...

Merlin plecase deja. Librarul intră în bucătărie și deschise ușile de la bufet până ce găsi oalele și tigăile. Scoase o oală imensă de supă, cu capac cu tot, și ieși în grădină.

Greene o așezase pe doamna London în șezut, cu spatele sprijinit de perete și cu pistolul în poală. Nu avea nicio rană vizibilă, dar îi curgea sânge din colțul gurii și era foarte palidă.

Era conștientă.

– Am coastele praf, înfipte în plămâni... probabil totul e praf pe dinăuntru, icni ea, când o privi Merlin.

– Ambulanța este pe drum, spuse Merlin. Ezită. I-ați povestit lui Greene despre protecții? Despre ce se întâmplă când verși sânge amestecat cu mercur?

– Nu, icni ea. Credeam că știe. Problema... în treaba asta... e că nu știe nimeni ce știe... oricine deja... sau trebuie să știe.

– Da, așa e, spuse Merlin, oftând. Aș putea ajuta...

Nu se putea aplica salivă de Sorbitor pe rănile interne, din păcate. Doar dreptacii aveau puteri tămăduitoare.

Dar el nu era dreptaci.

– „Trecuți de somnul morții, mereu noi vom trăi“[13]... șopti ea și închise ochii.

Merlin o lăsă acolo și străbătu peluza, pe care se zbăteau și se zvârcoleau felurite bucăți din Născutul-din-Ceaun, încercând să ajungă unele la celelalte și să se reunească. Dar Merlin îl ciopârțise în multe bucățele și le călcase apoi în iarba udă, așa că nu reușeau mare lucru.

Lăsase capul intact, fiindcă știa că dreptacii vor dori să discute cu el. Era încă în grădina de legume, dar reușise să străbată o mică distanță, folosindu-se de bărbie. Merlin se aplecă și îl vârî în oală, punând capacul deasupra, în timp ce capul se lovea de marginile de inox, cu limba și cu bărbia. Duse oala înapoi în casă, călcând din nou peste bucățile de pe peluză, ca într-un dans bizar.

Lângă ușă, observă că doamna London nu mai respira și că avea capul căzut într-o parte. Sângele îi curgea din gură, făcând spume.

– „Și nu va mai fi moartea; moarte, curând tu vei muri“[14], șopti el.

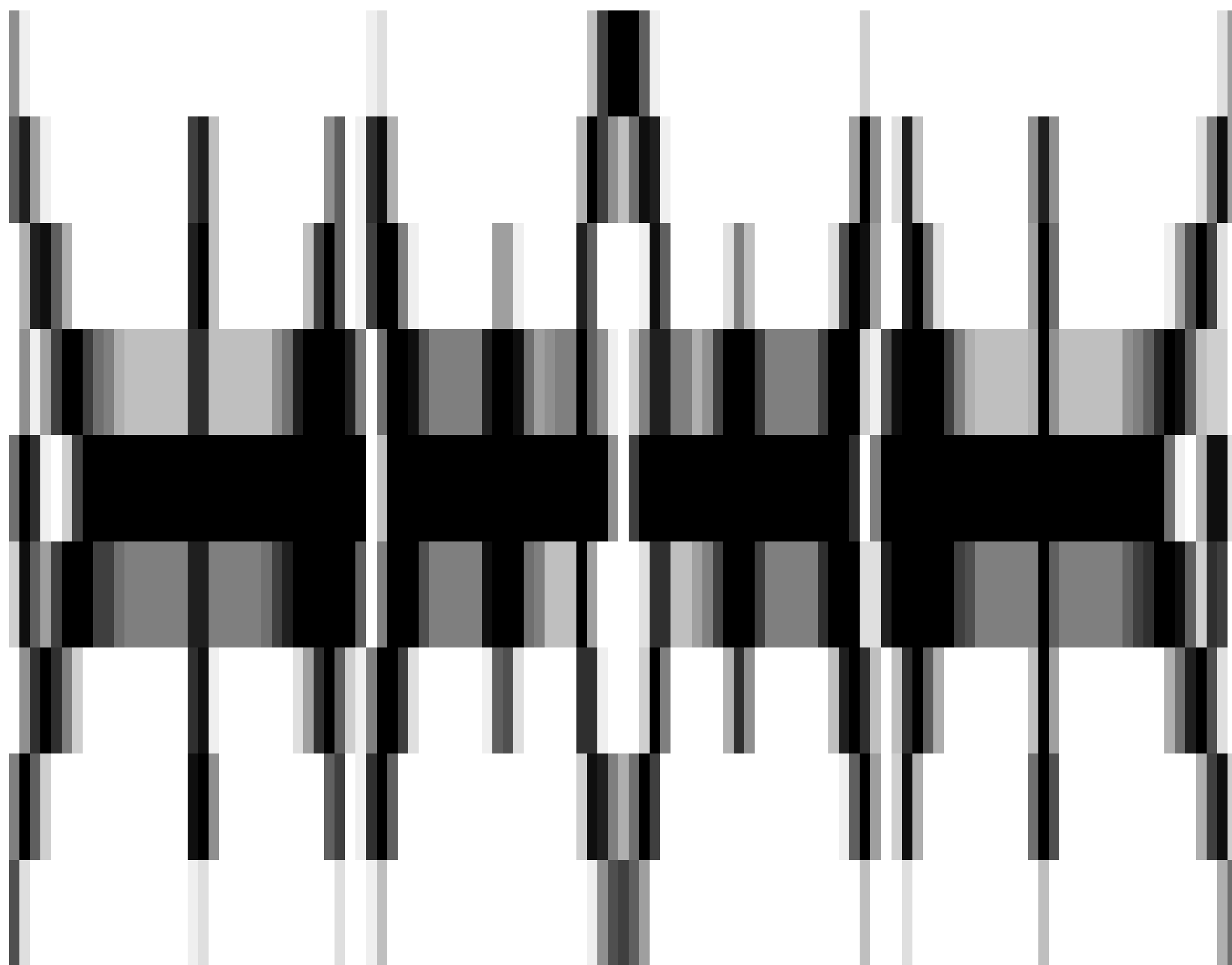
Puse oala jos și se așeză pe ea, aplecându-se să închidă ochii doamnei London, cu mâna lui luminoasă, argintie.

Versiunea scoțiană a sabiei medievale pentru două mâini, de obicei lungă de peste doi metri.

Citat din Sonete sfinte de John Donne, poet britanic (1572–1631). (n.red.)

Idem. (n.red.)

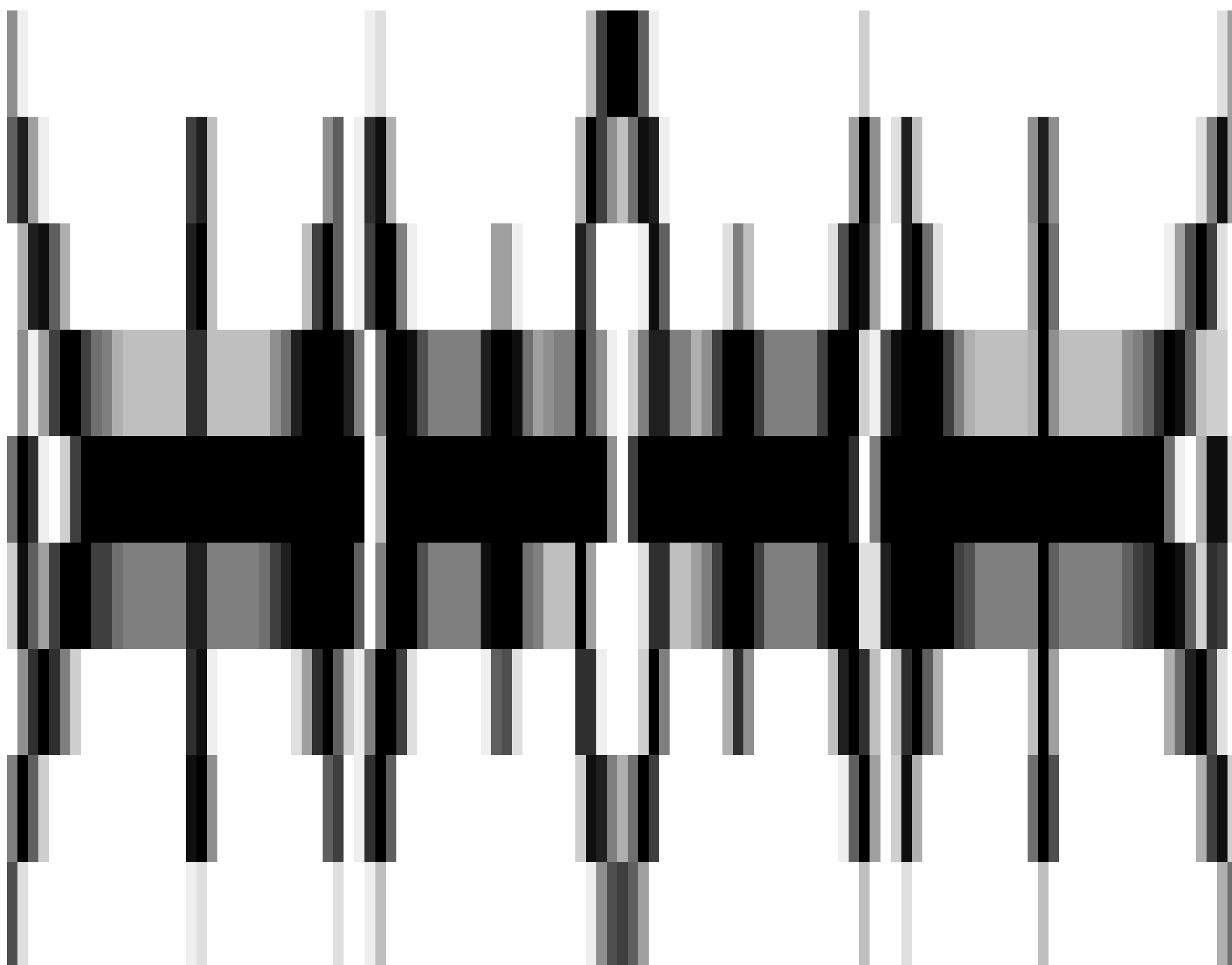
CAPITOLUL PAISPREZECE

Verdele țâșnește primăvara,

Semne mărunte de triumf

Sfarmă încleștarea morții

VIVIEN AJUNSE LA CASA DIN MILNER SQUARE LA CINCI MINUTE DUPĂ echipele de intervenție ale ambelor librării, și, pare-se, după toate celelalte vehicule trimise în caz de urgență. Toată lungimea pieței din fața casei securizate era blocată de două Rovere, de un Land Rover blindat, de o dubiță, de două motociclete – toate ale Poliției, de două ambulanțe, de o motocicletă a paramedicilor și de două mașini de pompieri, una fiind prevăzută cu scară, care fusese întinsă spre acoperișul celei de-a treia case din șir, de la casa doamnei London. Ofițeri de poliție în uniformă mișunau în jurul clădirilor din zonă, trimițând oamenii înapoi în casă, pentru că aceștia ieșeau mereu, să vadă ce se petrece. Porțiunea scurtă de stradă perpendiculară de la capătul de nord al grădinii din piață era blocată de două dintre taxiurile librăriilor și de o duzină de motociclete ale echipei de intervenție a Librăriei Vechi.

Vivien se afla în al treilea taxi, condus de Audrey, care scoase o exclamație de uimire și parcă lângă trotuar, în colțul de sud al grădinii. Vivien ieși din taxi înainte ca Audrey să oprească motorul.

Doi polițiști înarmați și agitați de pe stradă, din fața casei securizate, își ridicară H & K MP5-urile, dar le lăsară iar jos când Vivien le arătă permisul, lăsând-o să-și continue drumul spre ofițerul neînarmat de la ușa din față, care nota numele membrilor personalului. Se uită câteva secunde la permisul ei, se strâmbă și îi făcu semn să intre, fără să noteze nimic.

Când urca treptele de la intrare, un grup de paramedici ieși cu un trup pe o targă, și ea se dădu la o parte. O pătură verde era trasă peste fața lui, sau a ei, dar Vivien remarcă încălțămintea și se opri, șocată.

Erau pantofii doamnei London, foarte practici, cu vârf pătrățos, de la un furnizor pentru asistente care supraviețuise, cumva, în secolul XX. Erau pantofi de Florence Nightingale.

– La revedere, doamnă L., șopti Vivien, și intră.

Greene era la telefonul de pe coridor, aproape în poziție de drepți, ascultând pe cineva căruia îi plăcea să se audă vorbind. Vivien, care, la fel ca toți dreptacii, avea un auz foarte fin, prinse aproape totul, mai ales că se repeta vehement cuvântul „dezmințire". Inspectoarea acoperi receptorul cu mâna și spuse:

– Merlin este în spate.

Vivien se grăbi pe lângă ea. Merlin, cu mâna stângă acoperită de o mănușă de bucătărie pepit, stătea în picioare, pe peluza din spate, inundată de lumina reflectoarelor, și vorbea cu Una, care, pentru prima dată, îl asculta cu mare atenție. Tânărul librar își sprijinea piciorul pe capacul unei oale, care se zgâlțâia. Ceilalți membri stângaci ai echipei de intervenție ridicau... niște bucăți de carne colcăitoare... din iarbă și din grădină, folosind furculițe și clești pentru grătar, apoi le dădeau drumul în niște cratițe, sortându-le cumva, pentru că nu alegeau cea mai apropiată cratiță. Trei dintre librarii dreptaci de la Librăria Nouă, din

echipa de intervenție, luau notițe și făceau schițe ale bucăților, în timp ce alți doi erau în genunchi și analizau protecțiile din spatele grădinii.

Lângă ei se aflau două trupuri, chiar la hotar, bărbați cu salopete de muncitori și măști de plastic cu fețe de porc, zăcând în bălți de sânge care se închega și de mercur în mișcare. Unul încă ținea în mână o pușcă tăiată, iar celălalt era întins lângă o armă semiautomată Sterling. Trei OALF – Ofițeri Anchetatori de la Locul Faptei – în costume de nailon albastru și cu botoși se aflau laolaltă, în colțul îndepărtat, așteptându-și rândul și refuzând să se uite la ce făceau diverșii librari. Își puseseră cu toții mănuși lungi până la coate și își pipăiau agitați măștile de gaze.

Vivien îi auzea pe OALF șușotind ceva despre MI5, despre arme biologice și chimice, despre Porton Down și faptul că nu credeau că erau în siguranță, dar nu le dădu atenție.

– Născut-din-Ceaun, zise ea încet, din spatele lui Merlin, dându-și seama despre ce era vorba. Cratițe diferite pentru bucăți diferite, ca să nu se poată reface, nu? Și bănuiesc că în oala aceea e capul.

Merlin se întoarse. Arăta cumplit.

– Vivien! Au luat-o pe Susan.

– Poftim?! Cine?

– Toate astea au fost doar ca s-o răpească. Bărbații uciși aici și pe acoperiș, sângele proaspăt și mercurul pentru a destrăma protecțiile. Apoi, au intrat prin tavanul camerei lui Susan. Erau goblini din Islington, știi tu, trupa cu șorțuri de piele. Au dus-o într-o grădină, la câteva case mai jos, de unde a luat-o un Fenris. Mi-am aruncat sabia după el și l-am lovit, dar, după cum a continuat să sară, nu cred că l-am rănit prea tare.

– Un Fenris? Care?

– Nu știu!

– Sunt doar șapte în Anglia, spuse Vivien. Ai văzut vreun semn distinctiv? Fire de păr argintiu în jurul botului? Degete în plus? Coadă mai lată?

– Nu. Era întuneric și era un nenorocit de lup imens, așa că n-am avut timp să-i verific identitatea! spuse Merlin. Mă aflam pe acoperiș și mă pregăteam să sar. Am azvârlit sabia ca pe o suliță, și știi cât de greu e. I-am ratat capul, dar l-am nimerit în șold. Am crezut că poate-l voi încetini, fiindcă s-a înfipt adânc, dar sabia a rămas în rană și el a luat-o la picior.

– Sabia?! Sabia aceea! Ai pierdut-o?

– N-am pierdut-o. E înfiptă într-un Fenris care se îndreaptă spre nord, protestă Merlin. Și de îndată ce termin aici, o să găsesc lupul, pe Susan și sabia.

– Ai terminat aici, spuse Una. Dar nu poți s-o iei spre nord. Mai-Marii vor dori să te vadă, cât de repede. Merrihew a prins un elicopter din Hereford pe timp de noapte, și știi că nu suportă.

– Mai-Marii pot să aștepte, zise Merlin. Dau telefon de pe drum.

– Cum ai de gând să afli unde a dus-o Fenrisul pe Susan? întrebă Vivien. Și dacă sabia cade pe drum?

– Nu-mi fac griji pentru sabie, zise el, încordat. Își va regăsi drumul spre Păstrătorul Graalului, dacă va fi necesar. Mereu se întâmplă așa. Sunt îngrijorat pentru Susan. Cine ar vrea sau ar putea să treacă prin atâtea doar ca s-o răpească? Patru... cinci muritori morți, goblinii din Islington suficient de speriați încât s-o ia pe Susan, chiar dacă știu că vor fi pe lista noastră de rahat ani de zile, unul dintre cei șapte lupi sacri ai Angliei obligat să devină răpitor...

– Da, spuse Vivien, ezitând. S-ar putea să fie tatăl ei, firește.

– Ce?! făcu Una.

– Tu ar trebui să știi, spuse repede Merlin, uitându-se la Vivien.

– Da, cred c-ar trebui, zise Una pe un ton primejdios. Arătă spre oala de sub piciorul lui Merlin, care se agita. Un Născut-din-Ceaun atacând o casă securizată pe care o avem împreună cu Poliția Metropolitană? Eu, șefa stângacilor, aici de față. Spune tot.

– Pentru c-a fost un Născut-din-Ceaun, vreau să țin informațiile pentru mine, răspunse Merlin.

– Ce?!

Merlin inspiră adânc.

– Cine are un ceaun? întrebă el, atât de încet, încât Una trebui să se apropie. Și cine se duce mai des la Silvermere?

– Mai-Marii... începu Una, apoi se opri. Doar nu crezi că...

– Nu știu, spuse Merlin, stânjenit. Dar scopul meu acum e s-o recuperez pe Susan, fără să știe prea mulți ce fac, bine?

Una tăcu vreo trei secunde.

– Le-am zis mătușilor Helen și Zoë, spuse Vivien. Nu cred că bănuielile lui Merlin sunt întemeiate, dar îl vor consulta pe Păstrătorul Graalului, fie că Thurston și Merrihew sunt sau nu pe fir.

Una încuviință lent. Se uită cu mare atenție la Merlin.

– Vivien merge cu tine?

– Sigur că da, răspunse ea, repede.

– Sunați de pe drum, cel puțin la fiecare două ore, zise Una.

Nu era o întrebare.

– Da, spuse Merlin.

Una ridică mâna și flutură din degete.

– Porniți, atunci. Fiți deștepți.

Merlin luă piciorul de pe capacul oalei și se îndepărtă. Oala se zgâlțâi viguros. Una puse piciorul pe ea, și, când ridică privirea, frații intraseră deja în casă.

Librăreasa mai în vârstă inspiră adânc și își privi unul dintre colegi.

– Darren, cureaua.

– Pentru?

– Vreau s-o leg în jurul oalei ăsteia.

– Dar o să-mi cadă pantalonii. Ai și tu curea.

– Da, însă nu vreau să-mi cadă mie pantalonii. Nu fă mutra aia. Du-te să vezi dacă poți face rost de sfoară. Sau poate de bandă de avertizare. Curcanii trebuie să aibă. Fă rost.

Merlin și Vivien se grăbiră să urce la etaj. Merlin își luă mănușa și o puse în locul celei de bucătărie, băgă la loc în geanta din păr de iac Smythonul și celelalte lucruri, și își luă valiza, timp în care Vivien cerceta gaura din tavan. Cei doi OALF, un bărbat și o femeie, care studiau cadavrul căzut prin ea, se întoarseră cu spatele și șușotiră între ei. Unul credea că Vivien e frumușică și nici măcar nu ascultă când femeia îl avertiză, descriind-o pe librăreasa dreptace drept „una dintre detectivele acelea foarte ciudate“.

Când ieșiră, îl ocoliră pe Mister Nimbus, care se ghemuise pe hol, cu blana înfoiată. Se uita la ușa pe care fusese dus afară corpul doamnei London, suspicios, și pe care încerca acum să intre inspectorul-șef Holly, în timp ce inspectoarea Greene voia să-l țină afară.

Deși era improbabil să fi ieșit la alergat la trei dimineața, inspectorul-șef purta încălțăminte sport și un trening bleumarin, cu o caricatură a lui Bruce Lee în partea stângă a pieptului, deasupra inscripției „Păzea, curcanii!“. Avea un prosop negru în jurul gâtului. Părea mai tânăr, mai

subțire și mai eficient decât lăsase impresia când purta costumul din trei piese.

– N-ar trebui să fiți aici, domnule, spuse Greene, ferm. Cunoașteți procedura. Niciun ofițer superior nu trebuie să fie identificabil la locul unui incident LIBER MERCATOR SPECIAL. Avem un cordon în jurul pieței, dar e posibil ca o persoană cu teleobiectiv să facă o fotografie, sau unul dintre proprietarii caselor să încerce un instantaneu, pe care să-l vândă ziarelor. Sunteți cunoscut. Trebuie să plecați imediat.

– Plec de îndată ce adulmec locul, spuse Holly. Aveți cadavre, nu? Sunt localnici? Cred că-i pot identifica imediat și vă pot scuti de efort.

– Nu, domnule, răspunse Greene. Am discutat cu comisarul adjunct acum câteva minute. Ea a spus că am control operațional. Trebuie să plecați imediat, sau vă voi scoate eu afară. Greene se uită dincolo de Holly, la cei doi polițiști postați în fața ușii, ale căror expresii oțelite se ofiliră ușor la ideea de a trebui să dea afară un superior. Trebuie să plecați, domnule, repetă Greene.

Holly chicoti și ridică mâinile. Treningul îi alunecă suficient cât să dea la iveală brățara de ceas babană pe care o remarcase Merlin înainte, cel puțin subconștient.

– Bine, bine, așa este. Dar, de îndată ce știi cine sunt intrușii morți, vreau să aflu. Trebuie să cunosc cauza agitației bandelor, și cu cât mai repede... Îi văzu pe Merlin și pe Vivien, lăsă repede brațele pe lângă corp și năvăli pe ușă, mormăind: ... Cu atât mai bine.

Greene îl privi plecând.

– Pune ceva la cale, le spuse foarte încet fraților, cu vocea dificil de perceput, la ce zgomot se auzea în fundal, cu oameni vorbind, stații pârâind, motoare ale vehiculelor huruind pe stradă – la care se adăugase chiar și un elicopter, cu elicea învârtindu-se lent deasupra lor. Nu știu ce.

– Cu siguranță este mai implicat în ce facem decât mă așteptam, spuse Vivien, la fel de încet. Se uită la Merlin. I-ai văzut ceasul? E un soi de

farmec. Nu știu pentru ce. Nici de unde e.

– Am văzut ceasul, răspunse Merlin. Nu mi-am dat seama ce era. Dar mi-a atras atenția.

– Poate că l-a primit de la noi, când făcea ce faci tu acum, îi zise Vivien lui Greene. Cred că e un fel de farmec de apărare. N-a fost aici multă vreme. 1959–1964, și apoi s-a dus la CID pentru un an, ca detectiv, după care a ajuns să se ocupe de bande, ca inspector, în 1965. A fost promovat în 1979.

– Ai căutat informații despre el, constată Greene. Mai trebuie să știu și altceva? Adică, pe lângă tot ce nu știu?

– Lui Merlin i s-a părut suspect, spuse Vivien. Atât. Și este neobișnuit pentru cineva inactiv în zona noastră să poarte un farmec. De ce e atât de curios acum?

– Nu știu, mormăi Greene. N-a mai intervenit până acum. Așa cum am zis, este cunoscut drept cel mai leneș inspector-șef din poliție. Numai de el nu aveam nevoie. Are rang înalt și conexiuni bune. Măcar iese curând la pensie.

– A zis că are permisiunea lui Merrihew să-și vâre nasul, spuse Merlin. Cred că e adevărat. E prea ușor de verificat. Dar de ce și-ar fi dat Merrihew acordul?

Nu-i răspunse nimeni, dar Vivien îi aruncă o privire lungă.

– Da, cred că nu s-a obosit să refuze, constată Merlin. Te duci la pescuit, crapul se ridică la suprafață...

– Cum ai zis că se cheamă monstrul pe care l-ai tăiat bucățele? întrebă Greene.

– N-am zis, răspunse el. Este un Născut-din-Ceaun.

– Mai sunt... mulți ca el?

– Sper sincer că nu. Dar acum este foarte posibil.

– Cred c-am putea lua o groază de macete dintr-un depozit al armatei...

– Mai bine ați împrumuta săbii și halebarde din Armurăriile Regale. Au multe în Turn, spuse Vivien. Cel mai bun e oțelul vechi.

Greene o privi.

– Nu glumești.

– Nu, iar dac-aș fi în locul tău m-aș pune pe treabă.

Greene mârâi și se strâmbă.

– Și tot ziceți că nu știți ce se petrece?

– Chiar nu știm, răspunse Vivien.

– Dar totul pare să atârne de Susan, spuse Merlin.

– Care a fost mâncată de un lup uriaș, completă Greene. Da, m-am dus după tine, Merlin, doar că mai încet, fiindcă nu-s pe jumătate elf, sau ce sunteți voi. Am văzut totul de la geamul camerei ei. Ar fi trebuit să insist să se ducă acasă imediat după ce-am luat-o...

– N-a fost mâncată, o întrerupse Merlin. Acel Fenris a dus-o undeva, și s-a străduit nevoie mare să nu-i facă rău, așa încât presupun că, oricine e interesat de ea, o vrea vie și nevătămată. Vom afla unde este și o vom salva. Și... jumătate elfi?! Nu credeam că citești Tolkien. Sau că citești, ca să fiu sincer. Acționezi, nu reflectezi. Fără supărare.

– Trebuie să vă vizitez librăriile mai des, spuse Greene. Da, citesc. Și știi că „fără supărare“ înseamnă „voi fi sau tocmai am fost supărător“.

– Da. Scuze.

– Cred că-mi place C.S. Lewis ceva mai mult decât Tolkien, zise Greene. Vrăjitoarea Albă îmi amintește de unii din poliție. Noroc cu Susan!

Când îmi puteți spune ceva... nu ezitați. Bine? Se întoarse la telefon, unde o voce superioară diferită de cea de dinainte începuse să măcăne, întrebând-o ce se petrece și dacă era plauzibil să pună totul în cârca IRA.

Merlin și Vivien se strecurară afară, trecură de polițistul care lua notițe și de cei înarmați. Nici urmă de inspectorul-șef Holly, deși farurile din spate ale unui Jaguar seria III XJ probabil îi marcau plecarea la capătul nordic al pieței, pentru că fu lăsat să treacă. Era încă foarte mult zgomot de vehicule care staționau, elice de elicopter deasupra capetelor, vecini cărora li se spunea permanent să intre în case și alți gură-cască încercând să intre în piață și fiind deturnați din punctele baricadate de la intrările din sud și din nord, și de peste Pasajul Almeida, aleea pietonală aproape ascunsă în colț.

Audrey aștepta lângă taxiul ei, privind cerul și fumând. Își scutură cu o expresie sumbră țigara când se apropiară ei. Își dădu seama, după fețele lor, că orice s-ar fi întâmplat nu era deloc bine.

– Avem nevoie de taxiul tău, Audrey, spuse Merlin.

– Sigur. Ne întoarcem la Librăria Nouă? întrebă Audrey.

– Nu. Trebuie să ieșim din oraș, explică el. Deși ne poți duce tu, dacă vrei.

– Stai așa! zise Audrey. Ce se petrece?

– Am fost atacați de un Născut-din-Ceaun, de goblini din Islington... și un Fenris a luat-o pe Susan, spuse Vivien. Trebuie să-l urmărim, spre nord.

– Ce?! exclamă Audrey, scuipându-și țigara. L-ați sunat pe Thurston? Una ce-a zis?

– Nu l-am sunat. Una a zis să mergem, răspunse Merlin. Uite ce-i, e ceva putred în Danemarca. Nu știm cine e implicat. Dar trebuie s-o salvăm pe Susan, și asta înseamnă să mergem după lup fără să știe altcineva unde suntem.

– Ceva putred... doar nu vrei să zici...

– Poate că nu e putred, ci doar toropit, dacă înțelegi ce vrem să spunem, o liniști Vivien. Vrem să o recuperăm pe Susan și să ne regrupăm. Dar nu vrem să le zicem lui Thurston sau altor librari, pentru că, undeva, avem o scurgere de informații, fie că este sau nu intenționată.

– De ce-mi spuneți mie?

– Pentru că avem încredere în tine. Acum putem să-ți folosim taxiul?

– Una a zis că da? Și mergeți amândoi?

Vivien încuviință. Merlin se strâmbă.

– Ce înseamnă asta? N-are nimeni încredere în mine dacă sunt singur?

– Nu tocmai, spuse Audrey. La naiba, Merrihew mă va ucide... Ezită câteva secunde, apoi înjură încetișor. Haideți. Cheile sunt în contact. Știți cum să folosiți stația?

– Da, răspunse Merlin, în timp ce Vivien zicea „nu“.

– Centrul de control nu va putea recepționa vreun semnal după ce treceți de M25, spuse Audrey. Dacă mergeți incognito, ar fi mai bine să-i anunț acum? Să-i spun unchiului Desmond că voi fi cu voi o vreme?

– Bună idee! zise Merlin. Pocni ușor din degetele mâinii drepte, iar Vivien știu că era un semn de nerăbdare și neliniște.

Audrey deschise portiera și își vârî capul în mașină. Auziră stația făcând clic și zumzăind, pe Audrey spunând: „Recepție, centrul de control?“ și un „Da, ce-i?“ din partea unchiului Desmond, apoi pe Audrey, cu un „Aici trei, Des, stau o vreme aici, cre' că. O voi încuia pe Nelly și mă duc să-mi iau o ceașcă de undeva“.

Audrey se ridică iar, când vocea lui Desmond cârâi o confirmare dezinteresată.

– Cre’ c-aș putea să fac fix ce-am zis, le spuse ea. Aveți grijă.

Merlin și Vivien încuviințară. Merlin își puse valiza în spate, își aruncă vesta antiglonț și teaca de sabie goală deasupra ei, și urcă la volan, punându-și geanta din păr de iac lângă el, ca să poată ajunge ușor la revolver. Vivien urcă pe bancheta din spate, așezându-se la mijloc, ca să le fie mai comod să vorbească prin orificiul din separator.

Audrey păru că tresare când Merlin preluă volanul, dar nu luă o notă prea bună la impresia artistică. Se îndreptă, în schimb, spre Pasajul Almeida, aprinzându-și o altă țigară.

– Ai vreun plan? îl întrebă Vivien pe Merlin, aplecându-se în față să vorbească prin separator. Legat de cum o găsim pe Susan?

– Nu. Doar mi-am imaginat că ai tu unul, răspunse Merlin. Ai, nu-i așa? Am citit asta pe fața ta, cât vorbeam cu Una. Profită de capacitatea incredibilă de întoarcere a taxiului ca să ia o curbă de-a curmezișul intrării în piață, ratând la mustață un alt Rover 3500 al poliției, care accelera pe ultimii cinci-șase metri ai baricadei, de parcă ar fi ajuns primul la locul faptei și fiecare secundă conta. Cred că ăsta e planul meu, dacă mă gândesc bine. Că ai tu un plan. Așa că zi!

– Sabia a fost bine înfiptă în Fenrisul rănit?

– Da.

– Așadar, indiferent unde ar fi sabia, Fenrisul va fi acolo și el, și, cel puțin până o livrează sau este preluată, și Susan odată cu el.

– Da.

– Așadar, dacă găsim sabia, găsim lupul, o găsim pe Susan. Iar fierul rece, și îndeosebi sabia aceea, va încetini lupul, așa că vom avea o șansă mai mare de a-l prinde din urmă.

– Da. Însă... cum găsim sabia?

Vivien ridică teaca. Merlin o putea vedea în oglindă. Porni și făcu un slalom ușor, alarmând polițiștii de la baricadă, care o mișcară mult mai repede din drum. Merlin le făcu din mână, vinovat.

– Firește. Am uitat. Cum funcționează?

– Ai știut vreodată?

– Nu tocmai, răspunse Merlin, întorcând taxiul pe Theberton Street.

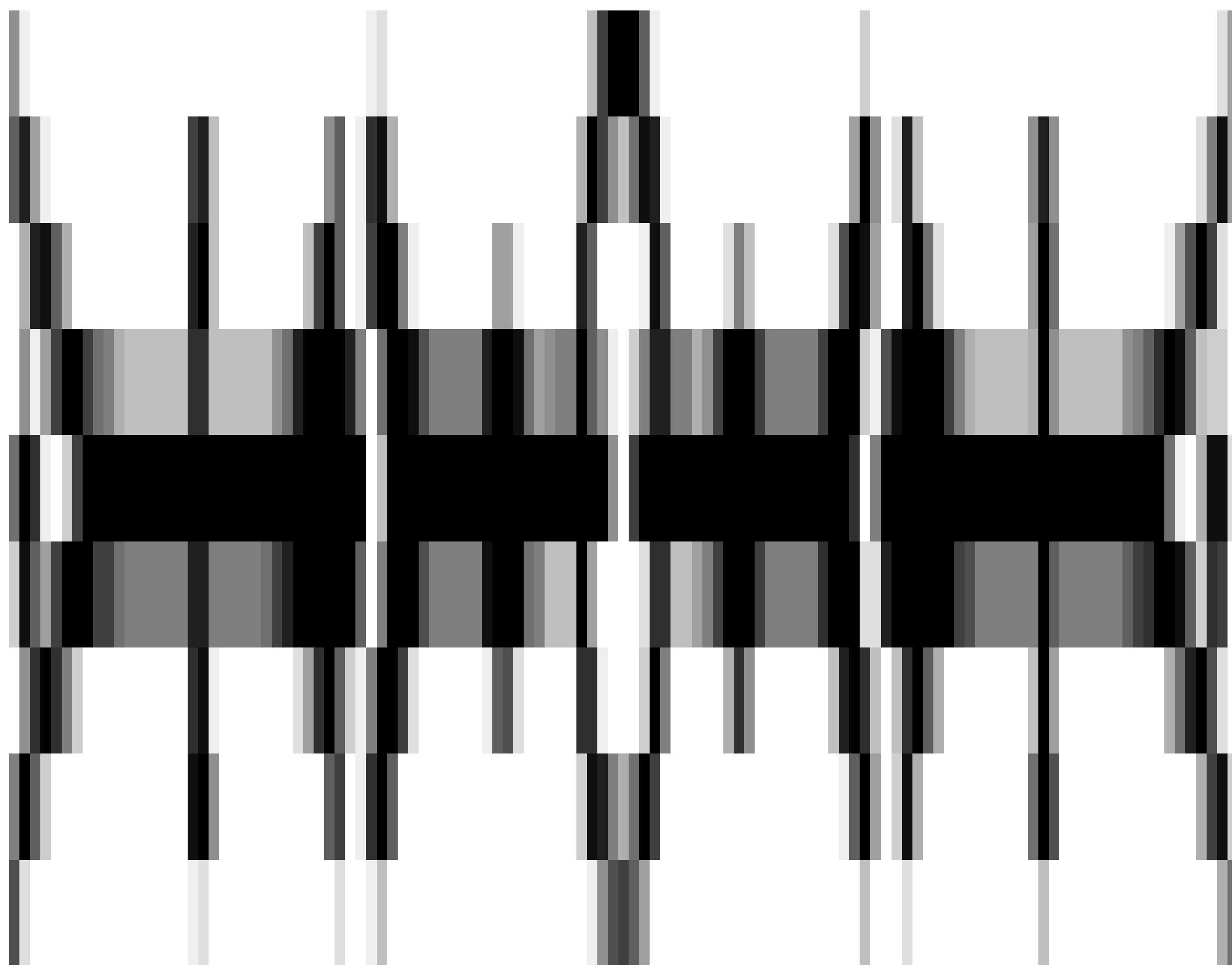
Vivien își așeză teaca pe genunchi și își scoase mănușa. Mâna ei dreaptă străluci în spațiul întunecos, dar și-o acoperi cu mâna stângă și le puse pe ambele pe teacă. Foarte lent, inspiră undeva în jur de douăzeci de secunde, își ținu respirația cel puțin un minut, apoi expiră la fel de lent.

– Sabia se mișcă repede. Cred că este încă înfiptă în lup, spuse ea. Se gândi o clipă. Dar nu atât de repede pe cât ar putea – cred că fierul îl încetinește deja pe Fenris. Se află la vreo cincisprezece kilometri nord, nord-vest acum. Ia-o pe A1 și dă-mi ghidul rutier al lui Audrey, de acolo. Nu Ghidul A-Z. Am văzut unul pentru Anglia... da, acela.

– După ce-o recuperăm pe Susan, ce se întâmplă? Dacă reușim? întrebă Merlin.

– Nu știu, răspunse Vivien. Nu știu...

CAPITOLUL CINCISPREZECE

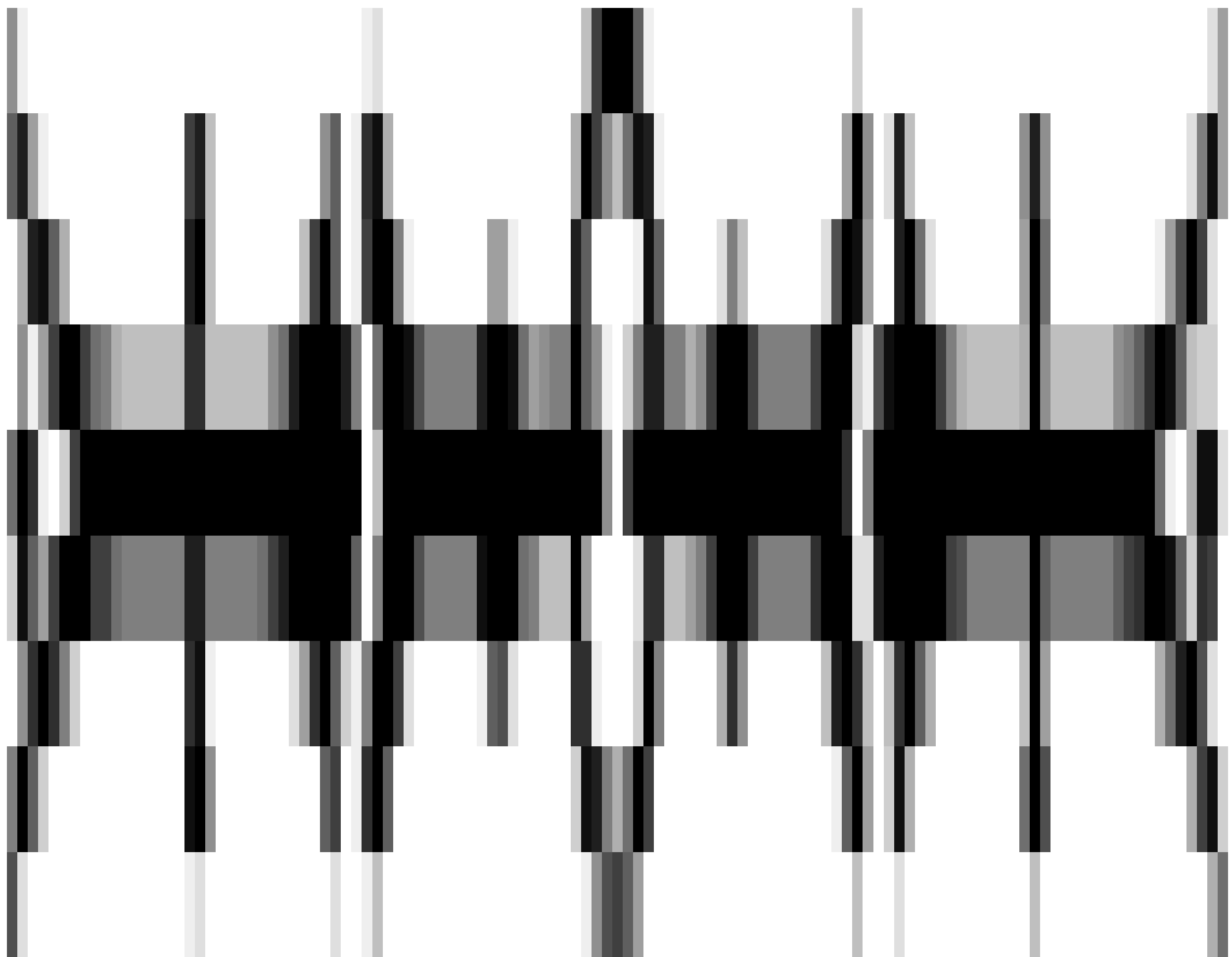
O, lup cu fălci flămânde și ochi ficși,

Oprește-ți pornirea spre măcel

Eu nu ți-am vrut răul,

Nici n-am crezut că vei pieri!

Bunule Canis, te invit la focul meu.

LUPUL ÎNCETINI CÂND AJUNSERĂ PE M1 ȘI FOLOSI banda de avarie, depășind traficul spre interior, alergând cu o viteză de cel puțin patruzeci de kilometri la oră. Susan își mișcă încetișor încheieturile și picioarele, în față și în spate, sperând că va slăbi legăturile, pentru că nu avea de ce să frece sforile. Lupul nu păru să remarce, însă, din câte-și dădea ea seama, mișcarea nu avu deloc efect asupra legăturilor.

Se simțea ciudat de calmă, în condițiile în care era ținută în botul unui lup imens, fiind purtată în viteză spre o destinație necunoscută. Probabil din cauza șocului, se gândi, deși nu credea că fusese rănită grav când o prinsese lupul în gură. O dureau spatele și umerii, iar gâtul, brațele și picioarele îi amorțiseră, dar nu era insuportabil. Se îngrijora că sângele nu-i circula așa cum trebuie, deși nu era legată atât de strâns cum crezuse inițial.

N-avea idee cât timp trecuse de când o luase lupul. Totul se petrecuse atât de repede, la început, și acum i se părea atât de ciudat. Presupunea că peste o oră, dar poate că era mai mult.

– Anticipează, șopti ea pentru sine.

Asistase la cel puțin o predică despre străini primejdioși, la școală, dar accentul se pusese pe strigăte și fugă, dacă încerca să te vâre cineva cu forța într-o mașină, așa că n-o ajuta prea mult. Nu își amintea să fi primit sfaturi despre ce să facă dacă erai răpit. Să-ți păstrezi calmul, poate? Acela fusese sfatul general pentru orice situație, la școală. Păstrarea calmului.

Era calmă. Prea calmă. Se putea gândi doar să continue să-și desfacă legăturile, probabil rozându-și mai degrabă pielea. Dar, dacă le slăbea cât să se poată elibera, ar fi putut reacționa când... dacă... lupul o scuipa afară sau îi dădea drumul. Trebuia să fie rapidă, pentru că sigur o aștepta cineva la destinație.

Lupul fusese trimise de cineva, la fel ca goblinii, și ca bărbații uciși ca să poată fi încălcate hotarele. Cineva din Lumea Veche, care avea și putere asupra interlopilor din cea Nouă.

Susan se gândi. Protecțiile care puteau fi rupte prin vărsarea sângelui omenesc pe ele nu păreau foarte utile. Dar, din ce spuseseră Merlin și Vivien, Lumea Veche și cea Nouă nu prea se intersectau, de regulă, așa că să ucizi muritori ca să rupi protecții era un eveniment neobișnuit, probabil.

– Doamne! exclamă, ridicând capul din reflex și încordându-se, cât să-l facă pe lup să își încleșteze fălcile. Trebuie să fi fost cineva sau ceva acolo, care i-a ucis pe oamenii aceia! Merlin a spus că goblinii nu ucid.

Lupul mârâi, parcă răspunzându-i, sau pentru a-i cere să tacă. Susan ascultă și încercă să-și dea seama unde se aflau. Orbită de luminile de pe autostradă și de aerul care-i vâjâia în față, îi venea greu să distingă semnele de circulație, dar, din când în când, mai prindea câte o imagine. Erau încă pe M1 și alergau în continuare spre nord.

După o vreme, Susan închise ochii, pentru că vuietul vântului o făcea să lăcrimeze, iar luminile de deasupra deveniseră prea strălucitoare și prea iritante. Curând, căzu într-un fel de ațipeală, un fel de uluire, care era, probabil, tot efectul șocului.

Susan își reveni complet când lupul se împiedică și aproape căzu, iar gura lui se strânse în jurul ei, încât îi simți dinții încleștându-se. Strigă și se zbătu o clipă, înainte ca fălcile lupului să se deschidă și strânsoarea să slăbească, permițându-i să respire.

Încă era noapte, dar se apropiau zorile. Traficul se aglomera, însă mai ales pe sensul opus. Lupul trecea pe lângă puținele mașini de pe partea lor, urcând o colină lungă. Susan văzu un semn rutier, dar tot ce scria era „Joncțiune în 11 km“, iar informația nu o ajuta, pentru că nu fusese niciodată pe M1 și nu avea idee unde se aflau joncțiunile principale.

Dar îi fusese mai ușor decât înainte să citească semnul, pentru că lupul încetinise, din cauza pantei. Curând, Susan pricepu că avea probleme. Pentru prima dată, își dădu seama că, de fapt, nu respira. Ar fi trebuit să circule aer deasupra ei; orice lup și orice câine ar fi gâfâit, din cauza oboselii. Dar nu sesiza nicio mișcare a aerului.

Nici salivă nu se scurgea, se gândi Susan, o clipă mai târziu, cu ușurare. Dar o și tulbura asta. Răpitorul ei avea forma unui lup uriaș, dar ce era, de fapt?

Creatura încetini mai mult și mârâi, de data asta de exasperare. Întoarse capul dintr-o parte în alta, privind în urmă, la propriul trup. Susan încercă să ridice privirea, să vadă la ce se uita el, și, când lupul se întoarse iar, văzu ce-l supăra.

Sabia veche a lui Merlin ieșea din șoldul stâng al fiarei, și pe piciorul ei curgea un sânge gros, auriu, lent și vâscos precum mierea.

Aceasta era cauza sunetului cărnos pe care-l auzise, și a icnetului lupului, se gândi Susan. Deși nu avusese niciun efect, la început, acum îi făcea rău, evident, și îl încetinea. Lucrurile i se părură, dintr-odată, mult mai puțin disperate, deși Susan știa că totul depindea de

sincronizare. Trebuia să fie salvată înainte ca lupul să ajungă la destinație, oricare era ea, și să o livreze oricui poruncise răpirea.

Asta dacă lupul ajungea la destinație.

Porni iar, dar șchiopăta rău, târându-și piciorul stâng din spate. Nu continuă să urce dealul pe banda de avarie a autostrăzii, ci o părăsi, trecând peste un gărduleț și străbătând un câmp de trifoi recoltat devreme, punctat de baloți de paie. De pe câmp, o apucă pe un drumeag, mișcându-se încetișor, cu precauție, încă preocupat de o eventuală ciocnire. La un moment dat, trebui să sară într-o parte ca să evite un Land Rover, și după aceea, în timp ce urma încă drumul spre vest, încercă să se deplaseze pe câmpurile de pe oricare dintre părți.

Susan nu mai văzu alte semne rutiere mari, și era încă prea întuneric să citească vechile borne albe, cu numele drumurilor locale, chiar și în ritm mai puțin alert. În plus, se îndoia că ar fi însemnat ceva pentru ea. Era derutată de brusca schimbare de direcție a lupului, pentru că acesta fusese atât de fixat să se îndrepte spre nord. Plecarea de pe M1 părea bruscă și neplanificată.

De fapt, lupul se dovedea a fi la fel de pierdut ca Susan, sau, cel puțin, își căuta încă drumul. Se oprea la fiecare răspântie și adulmeca aerul, apoi pământul, un proces incomod pentru Susan, care era zgâlțâită de fiecare dată.

După o vreme, își dădu seama că se lumina cerul. Apărea soarele. Lumina nu o prea liniști. O durea tot corpul, și, în ciuda eforturilor, nu reușise să-și slăbească legăturile.

Lupul părăsi din nou drumul, de data aceasta apucând-o pe o cărare care ducea într-o pădure, un codru străvechi, dar Susan nu deslușise denumirea sa pe semnul de la începutul cărării. Deși lupul era atât de mare, că trebuia să se strecoare printre copaci, îndoind crengile și scuturând frunzele, niciuna nu se rupse și nicio frunză nu căzu, așa că nu prea lăsă urme ale trecerii sale.

Șchiopăta încă, dar se mișca sigur, de parcă ar fi găsit ce căuta.

Cărarea părăsi liziera pădurii și urcă pe creasta unei coline golașe, însă lupul o abandonă și coborî mai adânc în codru. Copacii se îndesiră și deveniră atât de apropiați, încât Susan ar fi putut jura că lupul nu va avea loc să treacă, însă el reuși, strecurându-se printre stejari, mesteceni și plopi. Avea grijă să nu o lovească pe Susan de trunchiuri, deși de el însuși nu părea să se preocupe.

În cele din urmă, pădurea se rări din nou, iar panta deveni tot mai puțin abruptă, până ce ajunseră la o zonă plată, iar lupul ieși într-o poieniță din inima codrului. În mijlocul ei se afla un mic iaz, cam de vreo șase-șapte metri diametru, înconjurat complet de pietre joase, acoperite cu mușchi. Era ca un fel de fântână. În jurul lui creșteau clopoței, și, în orice altă împrejurare, Susan l-ar fi considerat un peisaj liniștitor și superb.

Lupul lăsă capul jos și o coborî încet pe Susan lângă iaz, deși ea simți impactul. Apoi, bău scurt, se dădu câțiva pași în spate și se întinse, întorcând capul să-și lingă zona din jurul sabiei, cu grijă să nu o atingă.

Susan se zvârcoli și se rostogoli nițel mai departe, spre un petic moale de pământ, și testă șnurul din jurul încheieturilor. Simți că o parte ceda, poate suficient cât să-și poată strecura afară o mână, dar lupul se opri din oblojit rana și o privi. Susan rămase pe loc și așteptă ca el să își vadă iar de treabă, înainte să încerce din nou, mai pe furiș.

Un mierloi începu un tril plin de speranță într-un copac, dar zgomote omenești nu se auzeau. Pădurea străveche era netulburată de secole, fără țipenie de om. Cei care înconjuraseră iazul natural cu pietre dispăruseră de mult, și calea încoace fusese uitată – mai puțin de creaturile Lumii Vechi. La un kilometru distanță trăiau oameni, dar nicio cărare nu ducea spre poiană, și chiar și cei care se plimbaseră toată viața prin pădure ar fi fost uluiți să afle că exista acolo un iaz.

Susan încerca să-și scoată mâna stângă din șnurul care o ținea legată, când apele începură să facă spume și bulbuci. Mai întâi auzi, și trebui să se rostogolească pe o parte ca să vadă ce se petrece.

Apele se revărsau peste pietrele care-i înconjurau marginea, iar suprafața era plină de spumă, de parcă ar fi bătut un vânt teribil. Dar nu era nici fir de vânt, poienița era complet apatică, iar în copacii din jur nicio frunză nu tremura. Soarele se strecura printre crengi, înălțându-se, și alunga umbrele. Păreau zorii unei zile superbe, cel puțin din punct de vedere al vremii.

O mână din apă transparentă, în vârtej, se întinse din iaz afară și apucă o piatră. Degetele înguste se îndoiră. Unghiile lungi, de spumă, se înfipseră adânc. Fu urmată de o altă mână. Se strădui să apuce, apoi o femeie făcută din apă ieși la marginea iazului și rămase în picioare. Era aproape transparentă, iar apa limpede se umfla și se mișca dinspre picioare către capul ei. Dar avea ochi negri și ruginii, precum petele de pe păstrăvii bruni, iar gura ei era schițată din două dungi de mătasea-broaștei, și părul îi arăta ca o perucă, o masă de încolăceli verzi-albăstrui care se ridicau instabile deasupra apei.

Susan rămase liniștită și privi de la femeie la lup. El scheună rugător și își plecă fruntea, supus.

– Ce-l aduce pe Fenrisul din Onundar Myrr la fântâna mea, cu o asemenea povară ciudată? întrebă femeia, cu ochii la Susan. Vocea ei era fără vârstă, moale și lichidă, dar cumva distantă, de parcă ar fi venit din jur, de peste tot, și nu de pe buzele ei din mătasea-broaștei, care abia se mișcau. Din gură îi alunecă o plevușcă, în timp ce vorbea. O prinse în palmă, iar peștele se zvârcoli și înotă înăuntrul brațului ei, făcându-se nevăzut.

Lupul scheună iar.

Femeia făcută din apă părăsi iazul și traversă malul, lăsând în urmă un fel de brazde noroioase. Merse pe lângă lup, care stătea întins, cu botul în jos, nefericit, și își trecu mâna apoasă prin blana lui. Ajunse în locul din care-i ieșea sabia, dintr-o crustă de sânge închegat, și se opri.

– Sa! Sa! Acesta e fier din stele și nu trebuie atins de cei ca mine sau ca tine, Fenris. Sabia trebuie scoasă... dar eu nu pot. Femeia din apă o privi pe Susan, și continuă să vorbească. Deși avea fața lichidă, transparentă,

și numai ochii și buzele îi erau colorate, Susan se gândi că percepe o expresie, o urmă de sprânceană ridicată, deși femeia nu avea sprâncene.

– O scot eu, se oferi Susan. Dacă mă eliberezi.

Lupul mârâi, dar se supuse, când femeia îi atinse botul enorm cu un deget apos.

– Fenrisul va dori să te ia din nou, o avertiză femeia.

– Dar voi avea sabia, spuse Susan, deși, în sinea ei, se gândea că n-ar conta prea mult, împotriva unui monstru care probabil cântărea douăzeci de tone. Și el este rănit și slăbit.

Lupul mârâi iar, arătându-și colții.

– Ea, o corectă femeia. Această Fenris este o lupoaică. Dacă sabia rămâne în rană, în cuvintele tale... va muri.

– Am zis c-o scot. Dacă mă dezlegi.

– Pentru o muritoare, ești neobișnuit de liniștită în prezența mea, spuse femeia. Sau a Fenrisului. Majoritatea celor pe care i-am întâlnit se sperie și o iau la goană, urlând, sau se prăbușesc și bâiguie.

– Eu sunt doar... pe jumătate muritoare, spuse Susan. I se părea foarte ciudat s-o spună, dar simțea, din instinct, că nu trebuia să dovedească slăbiciune. Își aminti brusc să adauge: În plus, am întâlnit mai demult pe cineva ca tine. Din pârâul de acasă. Ciudat e că uit mereu, apoi îmi amintesc iar și cred c-a fost un vis.

– Pe jumătate muritoare? întrebă femeia. Mie mi se pare că ești foarte muritoare. Se apropie, unduindu-se, și îngenunche lângă Susan. Întinzând un deget, cu grijă, atinse fruntea lui Susan și îi lăsă un petic umed pe piele.

– Ah! Nițică magie proprie, asupra animalelor și altora asemenea. Dar și promisiunea a mai mult, poate, de la mărețul tău tată. Dar nu încă, Susan, nu încă.

– Îmi știi numele! Și tata? Cine este?

– O ființă mai veche și mult mai puternică decât mine, spuse femeia, fără să-i răspundă. Se uită iar la Fenris. Îți cunosc numele, așa cum știu toate numele lucrurilor vii din fântâna mea. Haide, căci lupoaica știe că eu trebuie să-i ajut pe toți cei care mi-o cer, aici, și tu ai mijloacele să-mi împlinesc fapta. Se apleacă iar, și Susan strigă când un țipar ieși brusc din mâna femeii, cu dinții ascuțiți scânteind în clipa în care mușcă șnurul din jurul încheieturilor și apoi al gleznelor sale, înainte să se răsucească și să intre înapoi în corpul femeii, unde dispăru în apele de cristal, aparent nelocuite.

– Câh, făcu Susan, cutremurându-se. Încercă să se ridice, însă avea picioarele amorțite și atât de țepene, că trebui să se ghemuiască, în patru labe, icnind de durere.

Femeia se apropie iar, și Susan tresări. Dar nu mai ieși niciun țipar din mâinile ei, pe care și le trecu ușurel peste Susan, abia atingând-o. O ceață subțire îi căzu dintre degetele și acoperi costumul și pielea fetei. Odată cu ea, Susan simți o atingere rece, nu ca gheața, ci mai degrabă ca mâna unei mame pe o frunte febrilă. Cu picioarele din nou relaxate, își putea mișca spatele și mâinile fără durere.

Susan se ridică și făcu o plecăciune, din instinct.

– Mulțumesc, ăăă, ce... cum... cum să-ți zic?

– Cu multă vreme în urmă, muritorii îmi numeau apele Fântâna Morcennei, spuse femeia, plecându-se la rândul ei. Morcenna este un nume la fel de bun ca oricare altul. Acum scoți sabia? Fierul din stea este în sângele lupoaicei. Cu fiece moment care trece, otrava se răspândește.

– Da, spuse Susan. Se postă în fața lupoaicei, icnind în sinea ei când văzu cât era de mare – în special fălcile și colții. Nu o văzuse foarte bine înainte, în grădina cufundată în beznă din spatele Milner Square. I se adresă direct, tare și răspicat: Dacă scot sabia, mă lași în pace?

Lupoaica clătină încetișor din cap. Ochii îi deveneau opaci, iar gingiile i se îngălbeneau. Avea spumă pe limbă.

– Trebuie să-l asculte pe cel care a legat-o prin puterea lui, îi explică Morcenna. Scoți sau nu sabia?

Susan încuviință. Nu avea încredere în vocea ei. Înghiți în sec și încercă să se gândească, în timp ce parcurgea distanța până la sabie. Era înfiptă adânc. Avea să fie greu de scos. Dar dacă alerga imediat spre liziera pădurii... Privi spre cea mai deasă zonă, unde stejarii se adunau laolaltă. Dacă reușea să pătrundă înăuntru, lupoaicei i s-ar fi putut părea dificil să o scoată afară, și ar fi riscat să-și zgârie botul... Deși nu păruse să aibă dificultăți în a trece prin hățișurile dese...

– În fiecare clipă, sabia o otrăvește, spuse Morcenna.

Susan inspiră adânc, apucă sabia cu ambele mâini și trase cât de tare putu. Dar nu întâmpină nicio rezistență, iar lama ieși ca dintr-o teacă bine unsă. Susan se dădu în spate, se împiedică de una dintre pietrele din jurul iazului, scăpă sabia și căzu în apă, plonjând cu totul, înainte ca bătăile ei panicate din brațe să o readucă la suprafață.

– La naiba! exclamă Vivien. Lupul a părăsit autostrada. Stai!

Merlin trase taxiul pe banda de avarie, lângă un câmp cu otavă. Soarele răsărea și traficul se aglomera, deși, în mare parte, se îndrepta spre sud, nu spre nord, deci în celălalt sens.

– Sunt la vest de aici și se află aproape, spuse Vivien. Fenrisul e mult mai lent acum. Cred că sabia își face efectul. O să mă uit unde a pătruns pe câmp. Cred că e doar la vreo douăzeci de metri mai încolo.

– Repejor, spuse Merlin. N-ar trebui să ne oprim aici. Nu vreau să atrag atenția nimănui. Se dădu jos din mașină și deschise capota, ca să facă să pară că se stricase ceva, în ideea de a oferi oamenilor un motiv evident, ca ei să nu vâneze alte detalii. Vivien urcă pe gard și ieși pe câmp. Deși fusese cosit recent și firele erau foarte scurte, printre baloții de fân era

vizibil încotro o luase lupul. Prin natura lui, nu lăsa urme uriașe de labe, ci unele foarte derutante pentru o persoană obișnuită. Dacă s-ar fi întins o vreme, iar trifoiul ar fi fost înalt, ar fi lăsat în urmă unul dintre acele cercuri misterioase.

Vivien urmări dârele pe câmp vreo treizeci de metri, calculând distanța dintre ele. Erau și pete de sânge, deși invizibile pentru ochii muritorilor, și nu atât de frecvente sau de mari precum spera.

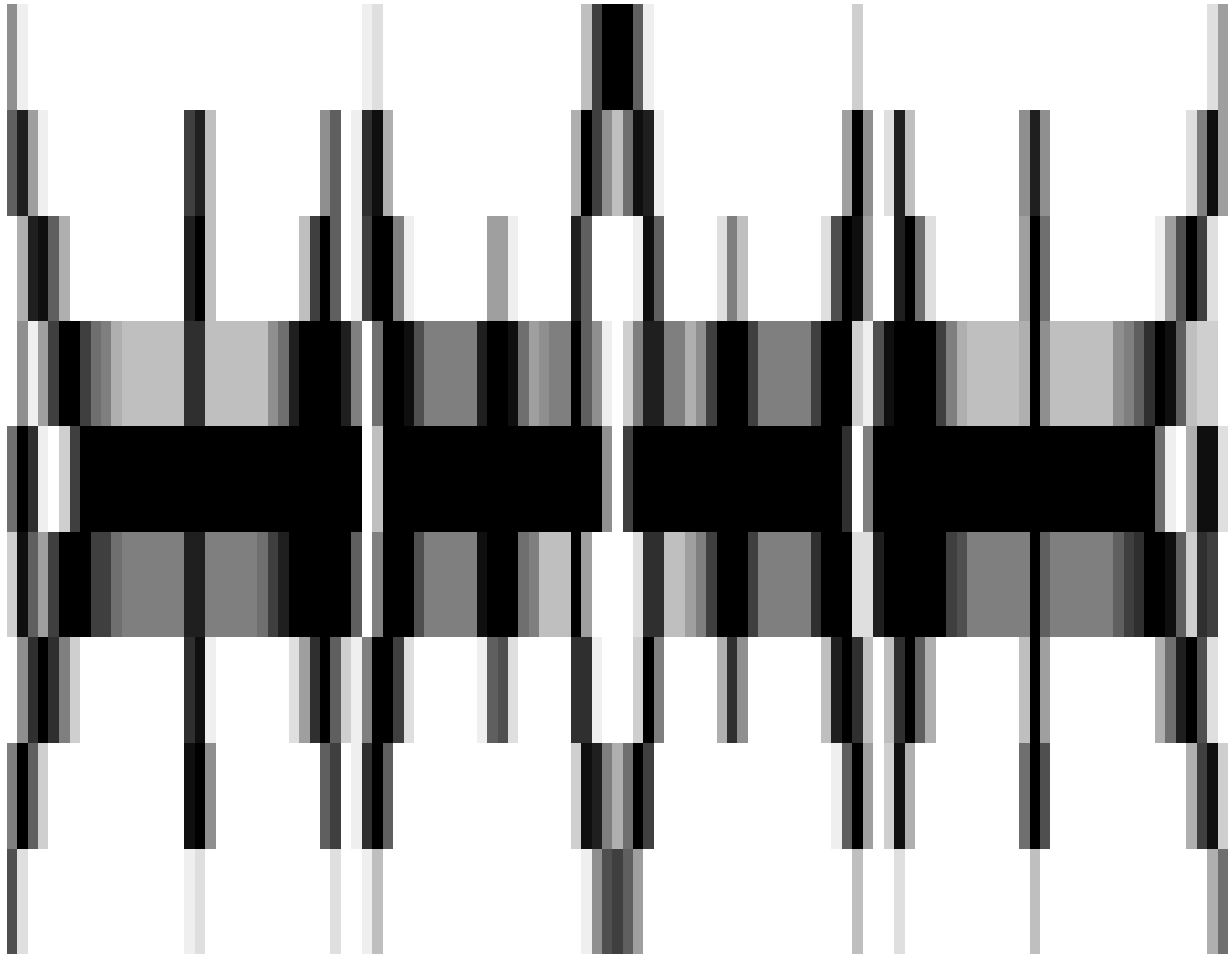
Se întoarse la taxi, când un Rover 3500 al poliției trase pe banda de avarie, la vreo șase-șapte metri în spate, cu girofarul aprins, dar fără sirene. Se deschiseră portierele de ambele părți și poliția ieși, dar nu se mișcă dincolo de portiere.

Merlin era în fața taxiului, aplecat peste motor. Nu ieși să-i salute pe polițiști, ci îngenunche, iar Vivien îl văzu scoțând micul Beretta din tocul de la gleznă.

Vivien privi spre polițiști, care scoseseră revolvere și ținteau peste portierele lor deschise. Începu să alerge, inspirând adânc.

Pocnetul mai ușor al Berettei de calibrul.25 se auzi la o fracțiune de secundă după cel al revolverelor Smith & Wesson.38 ale polițiștilor.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Lumina lunii se revarsă peste ape

în liniștea nopții,

și totuși, de asculți

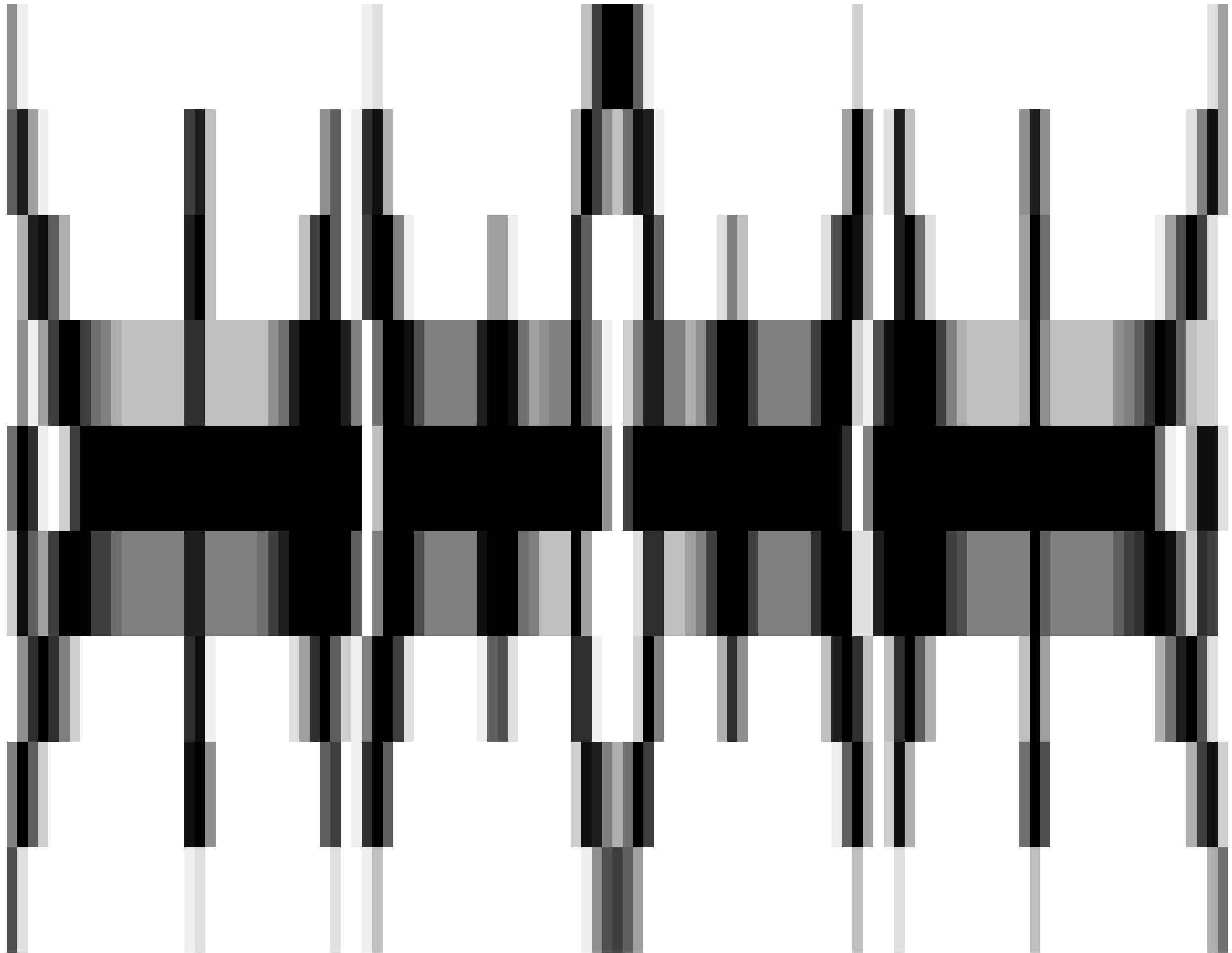
cu multă atenție,

s-ar putea s-o auzi

târându-se mai aproape,

mai aproape,

mai...

MERLIN TRASE DE DOUĂ ORI DIN STÂNGA, SE LĂSĂ ÎN JOS, spre dreapta, şi mai trase de două ori. Sticla se sparse când gloanțele polițiștilor nimeriră geamul din spate al taxiului și parbrizul, dar nici măcar nu se apropiară de Merlin.

După aceste împușcături, nu urmară altele.

Merlin se târî de-a lungul taxiului, să se uite mai bine. Văzu un polițist la pământ și continuă să înainteze, gata să tragă dacă era necesar. Dar și celălalt era căzut. Merlin se ridică și o luă la goană. Ajunse în același timp cu Vivien pe partea cealaltă, iar ea trase un șut unui revolver sub mașină, apoi se aplecă să-i acorde unui polițist primul ajutor.

Merlin se uită la cel din apropierea lui, care, de fapt, era o polițistă. Zăcea pe spate, cu mâinile înfipte în partea dreaptă a gâtului. Sângele i se scurgea printre degete. Ridică privirea spre Merlin, cu o expresie uluită. Nu de durere.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. De ce naiba suntem pe M1?

– O să fie bine, o liniști Merlin.

Fusese nimerită în umărul drept, nu în gât. Îi dădu mâinile la o parte, îi descheie jacheta, și încercă să nu pară agitat. Polițista nu arăta deloc bine.

Scoase o sticluță cu salivă de Sorbitor din buzunărașul îngust aflat în mânecă, îi trase capacul, luă o gură pe care-o plimbă pe limbă și o scuipă apoi pe rană. Lichidul sclipi când căzu, și se răspândi prin sângele întunecat.

Vivien apăru cu trusa de prim ajutor din portbagajul mașinii de poliție. O deschise, scoase un bandaj și îl apăsă cu putere pe gâtul femeii.

– Bandaj! zise ea.

– De ce este cerul atât de albastru? întrebă femeia. Atât de albastru.

– Celălalt? întrebă Merlin. Ridică puțin capul femeii, ca să-i poată înconjura gâtul cu bandajul.

– Mort, răspunse Vivien. Își suflecă nițel marginea mănușii, dezvelind doi centimetri de piele din podul palmei, și o lipi de rană, inspirând. O ținu câteva secunde apăsată, apoi expiră.

– Absolut mort? întrebă Merlin, încet.

– Glonțul i-a ricoșat din cadrul portierei în ochi, și de acolo, în creier. Deces instantaneu.

– Rahat! spuse Merlin. Rahat, rahat!

– Asta va trăi, după părerea mea, spuse Vivien. Își retrase mâna și își ridică la loc mănușa. Dar cineva i-a afectat mintea și nu știu cine sau cât va dura.

Mașinile încetineau, iar oamenii dinăuntru căscau gura. Merlin ridică privirea când auzi una oprindu-se în spatele celei de poliție. Își luă imediat pistolul. Mașina care se oprise era un Vauxhall Estate cu aspect nou, dar stropit de noroi. O femeie cu cizme de cauciuc și ceva ce arăta a combinezon de spital verde sări de pe scaunul pasagerului, cu mâinile sus. Bărbatul care conducea era lăsat cât de în jos posibil, dar ca să poată vedea totuși prin parbriz.

– Sunt veterinar! strigă femeia, emoționată. Pot să ajut, vă rog?

– Da! răspunse Merlin. Spuneți-i prietenului să conducă până la cel mai apropiat telefon de urgență, de unde să cheme o ambulanță și poliția! Aici, puteți prelua.

Vauxhallul porni. Traficul se aglomerase și mașinile se deplasau constant, dar acum toate încetiniră pentru ca ocupanții lor să arunce o privire, ceea ce avea să ducă la formarea unei cozi kilometrice și să atragă atenția, mai devreme sau mai târziu. Era posibil ca unul dintre cei care trecuseră deja să se fi oprit la un telefon de urgență și să fi sunat după ajutor.

Veterinara se apropie cu brațele în aer. Merlin luă pistolul.38 al polițistului, pentru a îndepărta orice tentativă de intervenție eroică, și înconjură mașina, aplecându-se să verifice stația. Păși peste ofițerul ucis.

– Celălalt a murit, îi spuse Vivien veterinarei. Aici te rog să apeși. Cred că va supraviețui.

Așa cum se așteptase Merlin, stația era încă pe frecvența generală a Londrei, așadar inutilă în Leicestershire. Dacă ar fi fost o deplasare autorizată, ar fi sunat deja la poliția locală și ar fi pregătit o frecvență, sau cel puțin ar fi intrat pe canalul general pentru regiune. Ieșind, gesticulă spre Vivien. Veterinara apăsa cu palmele bandajul, peste rana prin împușcare, concentrată asupra pacientei, fără să se uite la ei doi.

Librarii se apropiară în grabă de taxi.

– Cum ai știut? întrebă Vivien.

– Este o mașină de la Divizia Metropolitană, nu din Leicestershire, spuse Merlin. Asta mi-a trezit suspiciuni. Apoi, când să iasă, s-au mișcat ciudat. Polițista nu întreba de ce se află pe autostradă din cauza șocului, ci pentru că nu știa cum a ajuns aici. Cineva i-a alterat mintea!

– Da, știu, spuse Vivien cu blândețe. Ți-am zis.

– N-am tras decât după ce au tras ei, și, la naiba, trăgeam ca să rănesc doar!

– Da, știu, repetă Vivien. Haide. Trebuie să plecăm.

Merlin trânti capota și sări în spatele volanului. Trebui să aștepte o clipă, să prindă un spațiu liber în trafic, și se întrebă dacă avea să încerce să-i oprească cineva, lovind mașina sau făcând ceva la fel de prostesc. Dar oamenii care văzuseră ce se întâmplase fuseseră duși deja departe de valul neîncetat de vehicule. Tot ce vedeau cei care treceau acum era un taxi negru, londonez, ușor neobișnuit – care se vedea relativ rar, dar în niciun caz niciodată, pe autostradă –, care părăsea un soi de accident în care fusese implicată o mașină de poliție.

– Ar fi mai bine să renunțăm la taxi. Poliția din Leicestershire va ajunge aici curând. A fost ucis un polițist, din câte știu ei. Va dura zile întregi să lămurească situația cu Londra, spuse Merlin, în timp ce accelerau. Mi-aș dori să nu fi fost nevoit să trag. Tăcu o clipă, înainte să inspire și să continue: Va trebui să furăm o altă mașină. Și să-l sunăm pe Thurston.

– Merrihew o fi ajuns și ea la Librăria Nouă, spuse Vivien, deloc mulțumită. Avea din nou teaca în poală. Or fi activat centrul de operațiuni. Prima dată de la începutul anilor ’60 încoace, din câte știu.

– Unde e sabia? Și sper că și lupul, și Susan?

Vivien se concentră, ținându-și din nou respirația. Fața nu i se înroși, dar mâna ei de argint deveni suficient de lucioasă încât o dungă subțire de lumină să-i scape de sub mănușă.

– Spre vest, cam la doi kilometri. Și cred... că s-au oprit.

– Vom ieși la următoarea, spuse Merlin. Orice mașină neocupată vedem, o luăm.

Amândoi erau hoți de mașini experți. Știau să scurtcircuiteze o mașină ca să pornească, să intre prin efracție, să spargă încuietori. Făcea parte din programa școlară de la Wooten. Stângacii erau însărcinați în general cu lucrurile acelea, dar din moment ce să-ți schimbi mâna se întâmpla frecvent în adolescență, până pe la 25 de ani, școala îi pregătea pe toți ca agenți de teren, cel puțin până când se decideau dacă doreau să devină dreptaci și își pierdeau interesul.

Merlin o privi pe Vivien în oglinda retrovizoare. Părea tulburată.

– Polițiștii, spuse ea, aveau o mașină cu plăcuța de înmatriculare A163SUY. Era în piață, lângă casa securizată.

Merlin își scormoni memoria.

– Da, spuse el. Era parcată în capătul de nord. Cu polițiștii aceia înăuntru.

– Probabil au fost trimiși după noi aproape imediat, spuse ea. Ne-ar fi putut ajunge cu multă vreme în urmă, ca să ne oprească.

– Dar n-au făcut decât să ne urmărească, spuse Merlin, până ce ne-am oprit.

– Deci oricine le-ar fi dat instrucțiuni s-a exprimat simplu, zise Vivien. Să ne urmărească până ce ne oprеam și apoi să ne împuște.

– Cine sau ce ar fi plantat așa un concept în minți muritoare? întrebă Merlin, cu voce tare.

– Un Străvechi Suveran, în fieful său, spuse Vivien. Ezită, apoi adăugă: Un Născut-din-Ceaun, aproape oriunde, pentru că ei nu au limite geografice și cu toții exercită puteri asupra minții muritorilor, printre puterile lor mai speciale. Și unul dintre noi putea fi. Un librar dreptaci puternic.

– Am fi simțit prezența unuia dintre Cei Vechi, zise Merlin. Toată lumea ar fi simțit-o. Una și ceilalți din echipele de intervenție.

Timp de un kilometru se lăsă tăcerea. Amândoi se gândeau.

– Ieșire, anunță Merlin, cotind la stânga. Mergem spre vest, da?

– Spre nord-vest, spuse Vivien. Se uită într-un Atlas rutier Bartholomew al Marii Britanii, care se afla lângă ea pe banchetă. Pe A50.

– Bine, zise Merlin. Cine era cu echipa de la Librăria Nouă? I-am văzut pe Silas și pe Rory...

– Unchiul Silas, mătușa Esther, verișorii Rory, Stewart și Darius, spuse Vivien.

– Vreunul dintre ei ar putea să...

– Nu cred, îl întrerupse Vivien. Sunt competenți cu toții, spre deosebire de vărul Jake. Dar o compulsie de a ucide, menținută ore în șir... Thurston ar fi în stare, firește... Stră-unchiul Feroze și stră-mătușa Evangeline, de la Wooten, stră-mătușa Sheena...

– Cine e stră-mătușa Sheena? întrebă Merlin, încruntându-se. Erau pe M1 și intrau într-un sens giratoriu mare. Ieși spre A50, deja căutând din priviri mașini de furat. Mai aveau doar câteva minute la dispoziție, se

gândea, înainte ca fiecare vehicul și ofițer de poliție din Leicestershire să vâneze un taxi londonez.

– Conduce Harshton & Hoole, în Birmingham, răspunse Vivien. N-o cunoști?

– N-am avut de-a face cu argintarii. Și ambidextrii? Ar putea?

– Ar putea oricare dintre ei, spuse Vivien. Dar nu cred c-ar vrea.

Merlin încetini când văzu un popas Forte Travelodge cu o parcare mare, și se îndreptă spre un loc în care mașina ar fi fost ferită vederii dinspre hotel și drum, datorită unui petic singuratic de copaci lăsați în mijlocul întinderii de asfalt, din motive misterioase de salvare a copacilor.

– Și inspectorul-șef? A fost acolo. Este suspect.

– Dar n-ar putea să o facă. Niciun adept muritor n-ar putea obliga pe cineva să ucidă. Adică, poate pe moment, însă nu ore în șir.

– Dar merită să verificăm, spuse Merlin. Ai spus că s-a mutat de la Unitatea M la CID înainte să treacă la bande. Numele lui nu era în dosar, dar mă întreb dacă a fost implicat în anchetarea morții mamei.

– Aș vrea să fim la Librăria Veche, ca să mă pot uita, spuse Vivien, agitată. N-ar trebui să mai fac muncă de teren.

– N-a trecut atâta vreme de când ai fost stângace.

– A trecut destulă. Ce zici de Austin 1300 de colo? întrebă ea.

– Nu, spuse Merlin. S-ar putea să fie nevoie să conduc repede. În plus, arată de parcă i-ar cădea roțile.

Vivien se îndreptă și arătă cu degetul.

– Acel Ford Capri!

– Vrei să fii Bodie din Profesioniștii[15]�?

– Îmi place de ea, spuse Vivien. Și ce? Și ție-ți place de Raelene Doyle.

– Doyle este mai drăguță, spuse Merlin. Opri taxiul și ieșiră, mișcându-se rapid, însă nu în grabă. Merlin își luă geanta din păr de iac și valiza, iar Vivien luă cureaua, teaca și atlasul rutier.

Pâlcul de copaci îi ferea din toate părțile, cu excepția ultimului rând de mașini din parcare, dar acolo nu era nimeni. Depășiră trei mașini, Merlin puse jos valiza, scoase ceva ce semăna cu o ruletă metalică scurtă din cizmă, o strecură lângă geam și deschise în trei secunde portiera Capriului. Sări înăuntru și deblocă și celelalte portiere, înainte să se apuce de scurtcircuitat motorul. Vivien își aruncă lucrurile pe bancheta din spate, apoi valiza lui Merlin, și urcă în față, pe locul pasagerului, chiar când motorul se trezi la viață.

În patruzeci de secunde, erau înapoi pe A50, acum într-un Ford Capri argintiu 3.0 Mk11, cu acoperiș de vinil negru, exact ca modelul din serialul Profesioniștii.

– Sabia e încă acolo? întrebă Merlin.

– Verific, spuse Vivien, întinzându-se în spate după atlas și teacă. Continuă să mergi spre vest.

Susan ieși din apă, gâfâind și stropind, se ghemui pe ghizdul de piatră al fântânii și căută disperată o armă. Dar se întorsese complet în apă și înotase în direcția opusă. Sabia era departe, iar Fenrisul se ridicase și deja părea să se simtă mai bine. Ochii îi sticleau din nou, iar spuma îi dispăruse de pe gingii.

Lupoaica imensă porni fără să șchiopăteze spre Susan și deschise fălcile.

– Nu, zise Morcenna, punându-se în calea ei. Părea foarte mică, apoasă, lipsită de substanță.

Fenrisul mârâi, dar cu jumătate de glas – aproape ca un scheunat.

– Nu voi permite ca aceia care se află lângă fântâna mea să pățească ceva. Știi asta. Ai fost vindecată. Trebuie să pleci.

Lupoaica își plecă ochii și sări, devenind un stol de corbi relativ imateriali, cu formă vagă de lup, care zburară la unison pe cerul deja luminat de noua zi. Corbii dădeau târcoale deasupra lor și se întoarseră, devenind chiar mai lipsiți de substanță, parcă risipindu-se pe aripi de vânt nevăzut, care-i purta spre nord.

– Ce... cum...

– A fost în lumea aceasta doar cât să te ducă pe tine, spuse Morcenna. Lupii sacri au multe forme și consistențe. S-a înălțat în aer ca să ducă mai repede vestea eșecului său către cine o fi ținând-o în sclavie.

– Și cine este? întrebă Susan.

– O mare putere, spuse Morcenna, ridicând din umeri. Și tu te-ai vindecat de micile răni pe care le-ai suferit, așa că te voi ruga să părăsești fântâna. Ia și sabia, căci nu-i vreau otrava aproape.

– Bine, zise Susan. Se ridică, pleoscăind, și înconjură marginea iazului, să ia sabia. Poți să-mi spui cât timp am la dispoziție până ce ajunge Fenrisul oriunde s-o duce?

– Călătorește în bătaia vântului, prin văzduh, spuse Morcenna. S-ar putea afla oriunde între hotarele Britaniei, într-o oră, două sau trei.

– Așa, spuse Susan. Mersi. De ce nu mi-ai zis că Fenrisul era obligat să mă lase în pace? Înainte să fiu de acord să scot sabia.

– Voiam să văd ce vei face, spuse Morcenna. Buzele ei subțiri, de mătasea-broaștei, se despărțiră și dezveliră rânduri-rânduri de dințișori ca de pește. Este adevărat că trebuie să ofer vindecare tuturor celor care vin la fântâna mea, și altora nu le permit să le facă rău musafirilor mei, la fel cum tot eu decid ce fac cu ei după vindecare.

– Ah, înțeleg, spuse Susan. Mulțumesc. Ezită, apoi își plecă din nou capul. Morcenna o imită. Eu plec, spuse Susan. Se uită în jur. Poiana era înconjurată de pădure deasă, pe toate părțile, și nu vedea nici urmă de cărare. Arătă încotro credea că era estul, în direcția din care venise. Pe unde ies de aici?

– Pe oriunde, răspunse Morcenna, și se aruncă în iaz, devenind un șuvoi de apă limpede și pură.

Căzu stropind, de parcă ar fi turnat-o cineva dintr-un pahar imens, invizibil.

– Așa, mormăi Susan. Se uită la sabia din mâna ei. Deși era străveche, muchia sclipea de o ascuțime vizibilă, ceea ce-i alungă ideea de a o vârî în cracul pantalonului, ca să nu sperie oamenii peste care dădea. Gândul de a o ține la spate păli, la rândul lui. Ar fi fost și mai de speriat.

– Poate că nu-i va păsa nimănui, își spuse. Tânără nebună, cu freză punk, în costum la dungă, iese dintr-un codru cu o sabie. Este excentric, nu înspăimântător. Fără mișcări bruște. Cer să folosesc un telefon. Va fi bine.

Îndreptându-se spre ce i se părea a fi un spațiu în desiș, și către ce considera că ar fi estul, Susan se îndepărtă de Fântâna Morcennei, prin pădure.

– Uite un telefon, spuse Vivien, arătând spre ghereta roșie, familiară, aflată vizavi de o cafenea de pe marginea drumului. Ar fi mai bine să sunăm. Au trecut peste două ore.

– După ce-o găsim pe Susan, spuse Merlin. Dacă se mișcă iar? Sau i-a căzut sabia? Nu putem pierde vremea.

– Mai-Marii vor fi furioși, zise Vivien. Mai ales că...

– Da, știu, știu! se răsti Merlin. N-am vrut să-l împușc pe bietul om! Unde întorc?

– Următoarea la dreapta, spuse Vivien. Este o pădure străveche, și cred că Fenrisul s-a oprit acolo.

– Poate că acolo locuiește, spuse Merlin.

– Ai uitat tot ce-am învățat la școală, așa-i? spuse Vivien. Nu există niciun bârlog de Fenris în apropiere. Trebuie să fi venit din nord, deși există mai multe posibilități.

– De ce s-a oprit?

– Nu știu, răspunse Vivien.

Niciunul nu voia să spună că sabia ar fi putut cădea, iar Susan și lupul ar fi putut fi în cu totul altă parte, de mult.

– Poliție în spate, spuse Merlin încet. La două mașini. Locală.

Vivien nu se uită, dar se apropie de Merlin ca să poată privi în oglindă.

– Dacă ne urmăresc când întoarcem, cred că există șanse ca mașina să fi fost deja declarată furată, și s-o fi conectat cu taxiul, spuse Merlin. Nu vreau să mai împușc alți nevinovați.

– Ne-ar fi oprit sau ar fi încercat, remarcă Vivien. Și n-or să fie înarmați și nici nevoiți să ne ucidă. Cred că-i pot adormi, dacă trebuie. Aici e. Spendborough Road. Poți să întorci.

Merlin încetini și semnaliză cât se poate de legal, apoi coti pe drumul mai îngust. Cele două vehicule din spate continuară pe A50, la fel și poliția.

– Deschide radioul, spuse Merlin. Vezi dacă... vezi dacă incidentul de pe autostradă a ajuns la știri sau dacă au trimis un avertisment, o solicitare de martori.

Vivien porni radioul. Mașina se umplu imediat cu „Moonlight Shadow“, cântat de Mike Oldfield. Ea dădu mai încet și atinse unul dintre cele cinci butoane presetate pentru alt post, care ajunsese și el la jumătatea aceleiași melodii. Atinse alt buton și auzi o voce seacă, vorbind despre obiceiurile lupilor-de-mare. Al patrulea buton generă „Recondita Armonia“ din Tosca lui Puccini, iar ultimul, un interviu derutant cu un vicar din Somerset, despre alegerile generale care urmau, și despre inundații, care, măcar în mintea lui, păreau să aibă legătură.

– Înapoi la „Moonlight Shadow“, spuse Merlin.

Vivien apăsă butonul și muzica umplu din nou mașina.

– Mi-e foame, zise Merlin, un minut mai târziu. Ai ceva de mâncare?

– Nu. Vivien se uită în torpedo, sperând să găsească niște ciocolată sau poate chipsuri, dar descoperi doar un pachet pe jumătate gol de țigări John Player Special, o cutie de chibrituri și o lanternă fără baterie.

– Ar trebui să furăm altă mașină, după ce-o găsim pe Susan, spuse Merlin.

– Din câte-mi dau seama, sabia este... sunt... în mijlocul pădurii. Va trebui să intrăm.

– Din fericire pentru mine, am veșminte potrivite pentru exterior, spuse Merlin. Și pentru tine, dacă dorești. O fustă fermecătoare, model scoțian, și o beretă asortată.

Vivien se strâmbă.

– Sau poți alege altceva, spuse Merlin. Trebuie să ne schimbăm înfățișarea. Vrei mustața D'Oyly Carte? Am adus-o. Și o perucă.

– Nu, mersi, zise Vivien. Dar o beretă mi se pare în regulă. Îți dai seama că va trebui să renunțăm la valiză, nu?

– Din nefericire, da, spuse Merlin. Cred că poliția va avea o surpriză când o va găsi.

– Din cauza a ce conține?

– Poate. Dar valiza în sine este specială. I-a aparținut lui Noël Coward.

– Sigur că da, spuse Vivien, sceptică.

– Inițialele sale sunt chiar sub mâner, iar la interior se află monograma lui, insistă Merlin. Am plătit 20 de lire pentru ea în piața Portobello.

– 20?! Ar fi trebuit să vorbești cu Paddington, să se ocupe el. Nu c-ar fi acceptat. Sunt cam tristă când mă gândesc că un urs fictiv e mai isteț decât fratele meu.

Merlin nu răspunse. După un minut sau două, Vivien spuse, împăciuitoare:

– O să-ți iei valiza înapoi, cândva. După aceea.

– Hmmm, răspunse Merlin. Optimismul tău este binevenit. Continuăm? La nord-vest este un drum.

Drumul ducea la periferia unui orășel fără personalitate, tipic zonei Midlands, numai cărămidă roșie și beton din anii ’60, cu mâncare la pachet și prăvălioare presărate printre case sau de o parte și de alta a drumului.

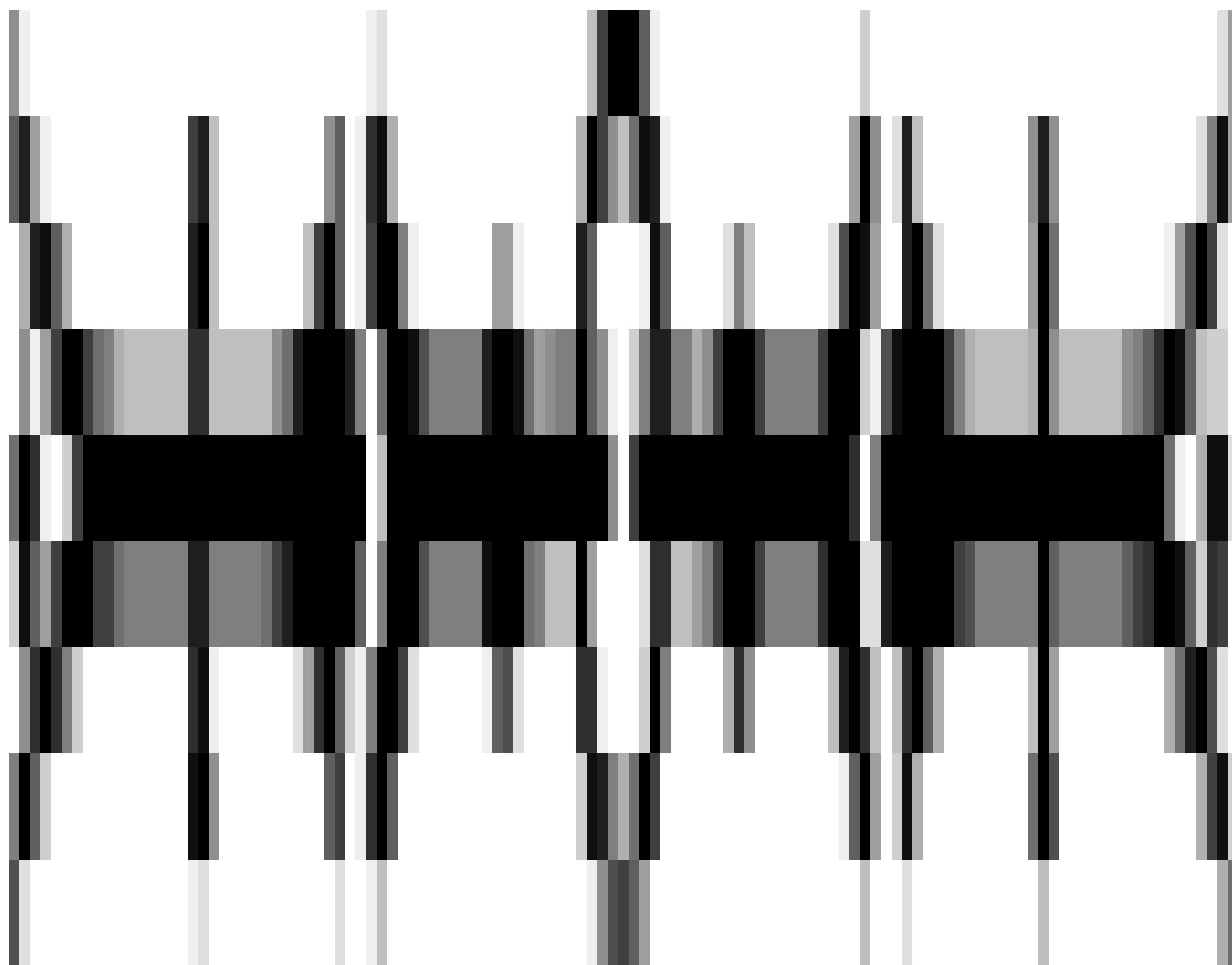
– Mergi drept, spuse Vivien. Nu intrăm în oraș, ci vom trece de bucata asta imediat, după câteva giratorii. Apoi, o apucăm pe un drum din stânga, care se numește Old Forest Way[16].

Merseră mai departe, acompaniați de „Moonlight Shadow“ și apoi de „Sweet Dreams (Are Made of This)“ de la Eurythmics, întorcând pe drumul îngust și cumva afundat, în timp ce DJ-ul le spunea ce ascultaseră și îi anunța că melodia următoare era „A Winter’s Tale“ de la David Essex, moment în care ambii frați se întinseră să închidă radioul, iar mâna lui stângă se ciocni de dreapta ei.

The Professionals, serial britanic cu detectivi, difuzat de ITV Network între 1977 și 1983.

Drumul Vechii Păduri.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Un copac e puternic,

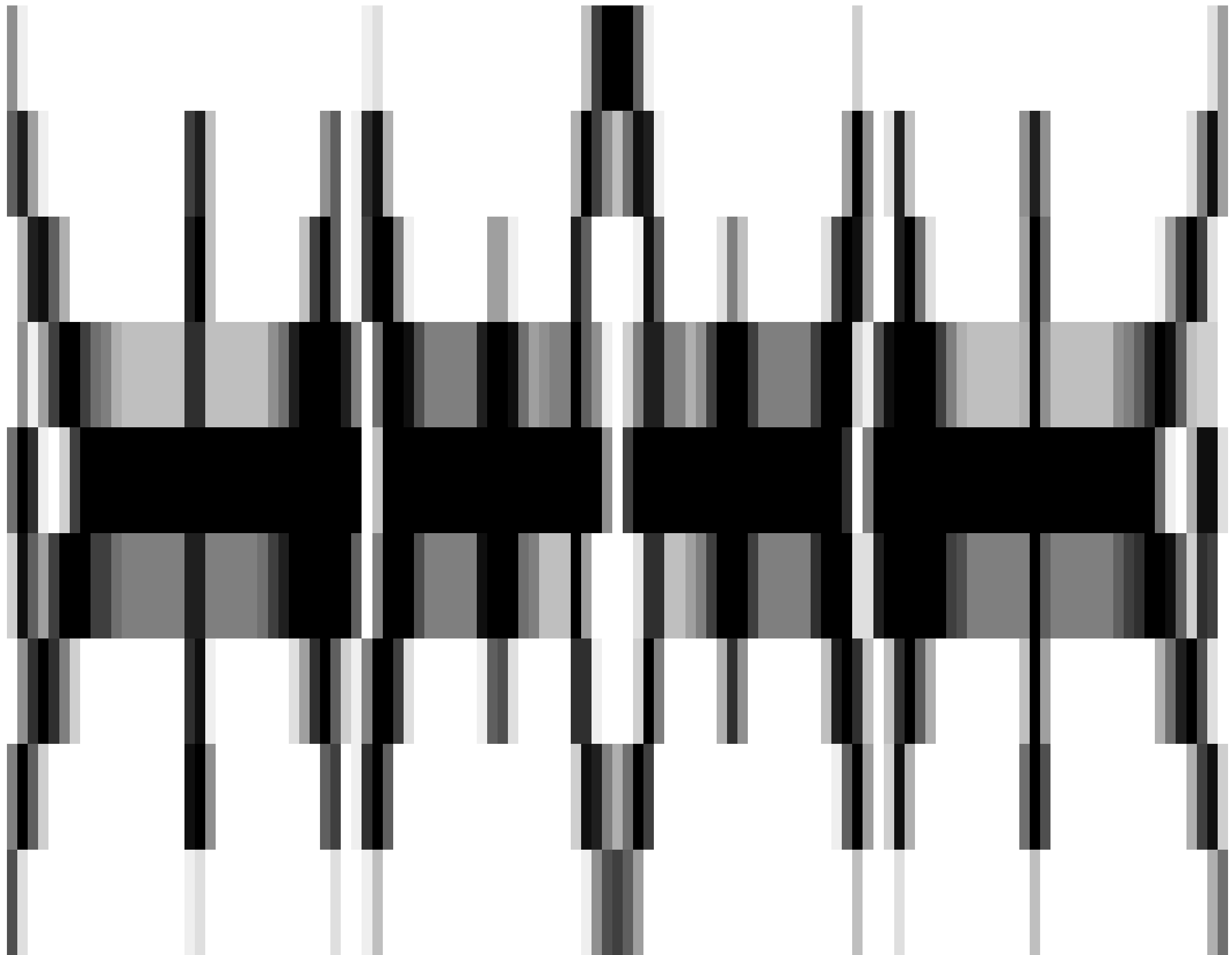
Dar vântul e și mai și.

O stâncă e puternică,

Dar marea e și mai și.

Soarele e puternic,

Dar durerea e și mai și.

SUSAN MERSE VREO DOUĂ ORE, DUPĂ ESTIMĂRILE EI, deși n-ar fi putut spune sigur, pentru că Swatch-ul ei se oprise la 2:16, în jurul orei la care o înșfăcaseră goblinii. Știa că, tot încercând să iasă din pădure, mersese deja mult, mult mai departe decât distanța parcursă cu Fenrisul, dar era sigură că nu se rătăcise. Era o pădure atât de deasă, încât era imposibil să vezi bine soarele, dar, când și când, coroanele copacilor ofereau un spațiu prin care puteai vedea și-ți puteai face o idee privind direcția în care se afla estul.

Nu își amintea nici să fi fost panta atât de lungă. Nu era foarte abruptă, dar, combinată cu faptul că trebuia să-și croiască drum printre

trunchiurile grele de stejari și pe sub crengile de mesteceni care se întindeau și zgâriau, și prin desișuri de păducel și ilice, era deja extenuată, iar pădurea părea să continue la nesfârșit.

Nu vedea nici urmă de cărare, dar Susan își amintea că urcase pe coamă, în punctul în care lupul coborâse în valea aceea împădurită, ascunsă. Așa că, dacă ar fi continuat să meargă, tot mai sus, avea să ajungă în cele din urmă acolo, și de acolo pe drum, și apoi la un telefon de la care să poată suna.

Pe cine să sune, însă, i se părea derutant. Putea să formeze 999, și ar fi fost cel mai ușor. Poliția i-ar fi informat pe librari. Dar avea o îndoială care o tot rodea, din cauza bănuielilor lui Merlin cum că unul dintre ei ar fi putut să fie implicat activ în povestea celui sau celei care încerca să o răpească. Poate era mai bine să țină capul la cutie.

Susan se gândi la asta și se opri să-și tragă răsuflarea și să-și verifice buzunarele. Tabachera tatălui ei era în buzunarul din stânga, de la piept, închis cu nasture. Avea cam 15 lire și o batistă în buzunarul de mai jos, și... simțind ceva în buzunarul lung, scoase de acolo cuțitul pentru unt. Verificând buzunarul din dreapta, găsi niște pachețele umede, umflate, dar nu rupte, de sare.

Când atinse oțelul și sarea, simți un junghi ciudat în trup. O senzație bruscă de entuziasm și tensiune o cuprinse, din cap până în picioare, pe măsură ce puterea latentă dinăuntrul ei se trezi la viață. Din instinct, foarte iute, Susan vârî cuțitul și sarea înapoi în buzunar și ridică mâinile, de parcă, ținându-le departe, ar fi putut evita ce se întâmplă.

Sentimentul de trezire și de nerăbdare începu să se stingă, dar fără să dispară complet. Rămase un fior, ideea că urma să se petreacă ceva cu adevărat important.

– Nu, șopti Susan pentru sine. Nu vreau. Păstrează-ți puterile.

Senzația se îndepărtă tot mai mult, ca un copilaș care adoarme, dar gata să se trezească și să înceapă să urle la cea mai mică provocare – pe care Susan era hotărâtă să nu i-o prilejuiască.

Se desprinse de stejarul de care se sprijinise și începu iar să meargă, cu mintea fixată la următorul impas, și nu la ce se petrecea înăuntrul ei. Cu doar 15 lire, să se ascundă nu părea posibil. Încercă să se gândească la cum să îi contacteze pe Merlin și pe Vivien fără să afle ceilalți librari. Ar fi putut suna la Librăria Veche, pretinzând că e o prietenă, cu un alt nume... dar probabil că ei nu erau oricum acolo.

Spera că o căutau, poate pe căi magice. Dar la fel făcea și oricui îi dădea Fenrisul raportul, și lupoaica știa precis unde se aflase Susan, așa că avea un avantaj. Așadar, să plece era prima prioritate. Își putea face griji pentru restul după ce lua o distanță considerabilă de fântână și de pădure.

Cel puțin atingerea vindecătoare a Morcennei îi rezolvase durerile și junghiurile. În ciuda faptului că era încă udă, Susan se simțea surprinzător de bine. Trăia și era liberă. Era frumos printre copaci, la aer curat, cu zgomotul constant al Londrei amuțit și înlocuit de sunetele blânde ale ciripitului și cu foșnetele animalelor mici, din tufișuri, poate arici sau iepuri...

Susan se opri să se gândească. Auzea numai zgomote din natură. Niciun avion pe cer, niciun zgomot îndepărtat din traficul autostrăzii sau de pe un drum apropiat. Nimic. Dar Fenrisul se îndepărtase la aproape un kilometru de la drum, în timp ce parcursese deja câțiva.

– Normal! mormăi ea. Este o lume mitică. Mult mai mare decât ar trebui, după ce intri. Dar cum ies?

Se gândi o vreme. În pădure nu era aceeași atmosferă ca la Târgul de Mai. Nu existau culori suprasaturate și nici senzația aceea diferită. Nu văzuse nimic ciudat, și instinctul îi spunea că nu așa ar fi putut ieși din pădure.

În schimb, inspiră adânc și vorbi tare copacilor din jur, însă fără să țipe, folosind un ton cât de politicos cu putință:

– M-ați putea lăsa să ies? Îmi place pădurea asta, dar trebuie să plec!

Când vorbi, toate zgomotele încetară. Foșnetul se opri, briza nu se mai jucă printre crengile de sus. Totul tăcu și se liniști. Dar Susan simți o schimbare: ceva licări, pentru o clipă, în colțul ochiului ei stâng. Se întoarse lent, gata să ridice sabia.

Când reveni la poziția inițială, zgomotele se făcură iar auzite. Briza trecu printre crengi, ridicându-le și foșnind frunzele. Ceva mic și blănos țâșni prin desiș. O mierlă strigă iar – poate era același mierloi plin de speranță din poiană, ținându-i de urât.

Doi mesteceni impunători, vârstați cu verde, se aplecaseră unul spre altul ca să formeze o poartă, iar dincolo de ea se vedea o cărare nebătătorită. Nici mestecenii, nici cărarea nu se aflaseră acolo cu o clipă înainte.

Susan făcu o plecăciune și spuse „Mulțumesc", apoi porni pe cărare. Pădurea se deschise aproape imediat. Nu mai vedea nici desiș, nici mărăciniș, stejarii se distanțau, mestecenii dintre ei erau tot mai scunzi. Vedea chiar și cerul și soarele. Părea să fie mult mai sus decât ultima dată.

La doar câteva minute, auzi și alte zgomote. Trosnetul unei rămurele călcate, foșnetul crengilor date la o parte, târșâit de pași... spre ea veneau oameni.

Adusă de spate, Susan părăsi cărarea, ezitând, de teamă să nu dispară, și se strecură în spatele unui stejar mare, ca să se poată uita de după el și totuși să rămână ascunsă, deși pădurea era atât de deasă, că putea la rândul ei să fie văzută, fără ca ea să vadă prea departe.

Erau cel puțin doi. Poate mai mulți, se gândi ea. Îi auzi apropiindu-se, apoi se opriră și ei, și prinse niște șușoteli. Își ținu respirația, ca să poată auzi mai bine. Se mișcau iar, spre ea, mai gălăgioși, cu picioarele tropăind, și...

– Susan!

Se răsuci, ridicând instinctiv sabia. Merlin se strecurase în tăcere în spatele ei, cu un pumnal în mâna stângă. Ea nu lăsă sabia jos, însă el

făcea deja pumnalul să dispară. Literalmente. Ea nu observase unde îl pusese, căci într-o clipă nu mai era. Poate în mâneca jachetei reiate, pe care era limpede că o considerase potrivită pentru o ținută rurală, alături de o bluză crem și o fustă cu model scoțian, ciorapi verzi și cizme de cauciuc Hunter, cu catarame laterale, și ceea ce, la prima vedere, părea o beretă verde, cu moț. Geanta lui din păr de iac încă-i atârna pe umăr.

– Ce ai pe cap? întrebă Susan.

Privirea ușurată de pe chipul ei arăta clar faptul că vorbele îi manifestau bucuria revederii.

– O bonetă scoțiană, evident, spuse Merlin, de parcă se aștepta ca ea să știe asta. Deschise brațele și zâmbi. Susan se lăsă îmbrățișată și îl îmbrățișă la rândul ei, apoi se dădură iute înapoi, parcă amintindu-și de întâlniri urgente.

– Mi-am făcut griji, spuse Merlin.

– Și eu. Cine tropăie prin jur?

Merlin se uită dincolo de ea și strigă:

– Vivien! Este Susan!

Vivien se apropie din față, fără să se obosească să mai tropăie „ca să distragă atenția“. Purta blugi, o cămașă în carouri, o pălărie de paie cu boruri largi și pantofi sport. O geantă de vinil cu emblema companiei aeriene British Caledonian îi atârna pe umăr, și ducea în mână teaca sabiei vechi.

– Slavă Cerului! spuse ea. Unde-i Fenrisul?

– A plecat. Susan expiră și lăsă sabia jos. Inima începea să i se liniștească. Sabia lui Merlin l-a rănit rău, dar a durat până și-a făcut efectul. Așa că ea... era o lupoaică... s-a abătut din drum ca să fie vindecată la Fântâna Morcennei. Morcenna a vindecat-o, dar n-a lăsat-o

să mă ia. Așa că s-a prefăcut într-un stol de corbi, zburând către cel sau cea care îi e stăpân.

– Morcenna? întrebă Merlin.

– Cred că este o zână a apei cu acel nume, spuse Vivien. Se încruntă. Ce bine că nu-i era foame!

– Ce?! făcu Susan.

– Zânele apelor sunt destul de schimbătoare, spuse Vivien. Au o dispoziție 50/50 față de muritorii care le întâlnesc. Ori te ajută, ori te mănâncă. Nu c-ar avea nevoie. Dar le place, uneori.

– I-am văzut dinții, spuse Susan, înfiorându-se.

Vivien îi întinse teaca, iar Susan vârî bucuroasă sabia în ea. Era mereu conștientă de prezența și de ascuțimea tăișului gol – de parcă voia să taie pe cineva.

– Îți amintești detalii despre Fenris? întrebă Vivien. S-ar putea s-o pot identifica. Avea fire de păr argintii pe bot, sau...

– Morcenna a întâmpinat Fenrisul ca și când ar fi venit dintr-un loc gen „One-under-Mere“.

Merlin ridică din sprânceană și o privi pe sora lui.

– Onundar Myrr, spuse Vivien. Lacul Windermere.

– Ajută?

– Cred că da, răspunse Vivien, încruntându-se. Dar va trebui să verific referințele. Nu-mi amintesc dacă Fenrisul lacului Windermere era asociat cu vreunul dintre Cei Vechi... dar va trebui să raportăm, Merlin. Să întrebăm de Thurston și de echipa de la Librăria Nouă...

– Nu sunt sigur că e o idee bună, spuse Merlin, întrerupând-o. Dar trebuie s-o ștergem de aici, asta e clar. Arătă spre un punct îndepărtat

de pe cer, sau cel puțin așa i se păru lui Susan. Îi luă câteva secunde să-și dea seama că era un elicopter.

– Elicopter de poliție, spuse Merlin. Urmează A50. Sper că nu caută încă noua mașină.

– Cât e ceasul? întrebă Susan, ridicând încheietura să și-l potrivească. Funcționa din nou, dar nu corect. Mi-am pierdut orientarea în pădure, iar soarele pare mult mai sus decât...

– 12 fără zece, spuse Vivien, fără să consulte niciun dispozitiv. Susan o acceptă ca pe o nouă abilitate dreptace și își potrivi ceasul. Mă bucur că ți-ai dat seama cum să ieși. Noi mișunăm în jurul lizierei de vreo două ore, încercând să intrăm. N-avem cu noi referințele potrivite, care să ne spună cum să placăm sau să presăm entitatea cu pricina.

– Am cerut pădurii să mă lase să ies. Ignoră schimbul rapid de priviri dintre frați. De ce trebuie să plecăm, dacă e un elicopter al poliției?

– Merlin a trebuit să împuște un polițist, explică Vivien. De fapt, doi. Unul a murit.

– Ce?!

– N-am vrut, spuse Merlin, distrus. Dar când tragi... în fine, ei au tras primii. Erau sub un fel de compulsie, la fel ca aceia care veniseră să te răpească, și cei care au ucis-o pe mama. Cineva sau ceva s-a jucat cu mințile lor.

– Ne va lua o vreme să ne dăm seama ce și cum, și n-am putut să-i sunăm pe Mai-Mari ca să rezolvăm cu ei, spuse Vivien. Între timp, Poliția din Leicestershire și probabil toate celelalte secții din țară vor căuta cei doi oameni care au ucis un polițai pe M1.

– Ah, spuse Susan, și adăugă: Dacă e într-adevăr 12 fără zece, Morcenna a zis că Fenrisul va ajunge oriunde în câteva ore. Lupul trebuie să fi spus deja oricui mă aștepta unde mă aflu.

– Deci, încă un motiv să ne mișcăm, spuse Merlin, adunându-se cu firea. Ai vreo carte la tine, Susan?

– Nu.

– Păcat.

– Nu avem timp pentru lectură, Merlin, spuse Vivien cu blândețe.

– Da, știu. Mă gândeam la câteva pagini, în mers. Mai târziu, atunci. Ar fi trebuit să pun câteva cărți odată cu hainele. Nu m-am gândit. Hai să mergem.

– Unde mergem? întrebă Susan, în timp ce Merlin o lua înainte, după obicei. Și de ce vrea o carte?

– A ucis pe cineva, răspunse Vivien. Și este foarte afectat, firește. Stângacii au o capacitate imensă de violență, și trebuie s-o... echilibreze, cred. Cu lectură, în tăcere. Cu poeme. Va fi bine.

– Unde mergem? repetă Susan.

– Este o întrebare bună, spuse Vivien. În orice caz, departe de aici.

– Da, haideți să ne îndepărtăm, confirmă Merlin. Găsise cărarea și se oprise, lăsându-se ajuns din urmă, și acum privea cerul. Dacă putem. La naiba!

Elicopterul zbura înapoi de-a lungul A50, de la vest la est, îndepărtându-se. Dar, la câțiva kilometri spre nord, se vedea un stol de grauri, ridicându-se de pe un ogor, mii de păsărele care se mișcau laolaltă, formând un nor negru, neobișnuit de similar unei mâini imense, cu degetele pipăind pământul. Păsările se mișcau spre centrul pădurii, într-o serie de întoarceri și plutiri în sus și în jos.

– Este ceva firesc? întrebă Susan.

– Ar putea, răspunse Merlin. Dar pariez că nu e.

– Cu siguranță e lucrătura unui Vechi, spuse Vivien. Și este Născut-din-Ceaun, clar. Trece peste prea multe hotare legendare, ca să fie altceva. Privi fascinată norul mișcător de păsări.

– N-am mai văzut niciodată un stol în plină mișcare, fie naturală, fie nu. Este de-a dreptul superb. Sau ar fi, dacă nu ne-ar căuta pe noi.

– Ajung deasupra noastră în mai puțin de zece minute, spuse Merlin. Să mergem!

Lăsaseră Fordul Capri lângă Old Forest Way, unde începea cărarea, dar, când se apropiau, Merlin se opri și ridică mâna. Vivien și Susan se apropiară și se lăsară în jos. Erau încă la liziera pădurii, dar Susan surprinse o sclipire de mașină argintie printre copaci.

– Ce este? șopti Vivien.

– Elicopterul se întoarce spre noi, răspunse Merlin. Să așteptăm să treacă.

Susan auzea zgomotele elicei, dar nu-și dădu seama că se apropia până ce, dintr-odată, deveniră tot mai intense, și, câteva secunde mai târziu, acesta zbură pe deasupra lor, foarte jos.

– Dacă merge mai departe, suntem bine, spuse Merlin încet, către Susan. Dacă nu, mașina pe care am furat-o a fost deja raportată și au făcut legătura cu taxiul.

– Taxiul?

– Am împrumutat taxiul lui Audrey ca să venim după tine, explică Vivien.

Elicopterul se îndepărta. Merlin iți capul, supraveghind cât putea din cerul profilat printre copaci.

– S-a întors iar spre vest. Haideți. Porni din nou, iute. Susan și Vivien se străduiră să țină pasul cu el. Merlin descuie mașina și o porni, când

Vivien deschise portiera din stânga și împinse scaunul, ca Susan să se poată strecura pe bancheta din spate.

– Nu e prea mult spațiu aici, comentă ea, punând teaca sabiei pe podea, după ce remarcase șocată prezența valizei.

– Am avut o selecție limitată de vehicule dintre care să alegem, răspunse Merlin.

– Pe baza precondiției de a ne face să ne simțim ca în Profesioniștii, adăugă Vivien. Eu sunt Bodie și el e Doyle.

– Deci eu trebuie să fiu Georgina Cowley? întrebă Susan. Mersi.

– Ea e șefa, în fond.

– Da, și are cu 30 de ani în plus.

– Dar e o dură, răspunse Merlin. Intră în viteză și ieși pe drum, privind prin parbriz. Vezi elicopterul sau păsările, Vivien?

– Elicopterul nu, răspunse Vivien, care coborâse geamul ca să vadă mai bine. Stolul se îndreaptă spre centrul pădurii.

– Bun, mormăi Merlin. Călcă accelerația și mașina mârâi, pornind în viteză.

– Ușurel, zise Vivien. Nu vrem să atragem atenția.

Merlin încetini la 15 la oră, încuviințând.

– Unde mergem? întrebă Susan.

– Mai întâi, trebuie să găsim un telefon ca să anunțăm, continuă Vivien. Am rugat-o pe verișoara Linda să urmărească dosarele argintarilor, iar mătușa Zoë trebuie să fi făcut rost de fotografiile cu UV ale permisului de bibliotecă. Trebuie să aflăm ce și cum, înainte de orice altceva.

– Da, spuse Susan. Senzația aceea ciudată, de teamă și totuși de așteptare, se activă când vorbi. Parcă puterea care creștea înăuntrul ei dorea și ea să știe – trebuia să știe – cine era tatăl ei. O enigmă rezolvată ar fi făcut-o să se simtă... împlinită.

– Thurston și Merrihew vor interveni, dacă sunăm, avertiză Merlin.

– Da, știu, spuse Vivien, calmă. Trebuie să riscăm.

– Să riscăm? întrebă Susan. Cu siguranță știu deja despre mine, nu?

– Cred c-au știut de la început, zise Merlin, cu voce apăsătoare.

– Cum adică?

– Merlin crede că Thurston sau Merrihew s-ar putea afla în spatele tentativelor de răpire, explică Vivien, calmă. Și de aici și polițiștii care au fost obligați să tragă în noi.

– Ce?!

– Dar trebuie să spun că ultimul eveniment mă face să cred că nu sunt implicați – cel puțin nu direct.

– Nu știu... începu Merlin, dar sora lui nu-l lăsă să termine.

– Sunt amândoi leneși și nu se mai preocupă de responsabilitățile lor, continuă Vivien. Sunt de acord că ar trebui să se pensioneze. Cred că știu mai multe despre tatăl lui Susan și despre cine dorește să pună laba pe ea decât ne spun. Dar este o greșeală prin omisiune. Nu pot să cred că unul dintre ei ar obliga polițiști să ne ucidă. Sau că ar fi aranjat ca mama să fie asasinată.

Merlin tăcea, privind drumul.

– Nu știu. Cred... simt... o bănuială. Dar nu știu. Mă enervează că nu fac ce trebuie. Cred că lenea sau neatenția sunt principalele motive...

– Și Născutul-din-Ceaun? întrebă Susan. Avea o amintire vie a bărbatului ciudat, cu gâtul țeapăn, care traversa peluza, cu umbra oribilă târându-se după el. Știu că Helen și Zoë au spus că n-ar fi putut ieși din Graalul vostru, dar acceptați asta?

– Mătușile știu mai multe despre Graalul nostru și despre Păstrătorul lui decât știu eu, spuse Merlin. Deși cred că mi-ar plăcea să aud direct de la sursă.

– Mai-Marii ne vor pune bețe în roate, spuse Vivien. Că sunt sau nu implicați, vor vrea să mușamalizeze totul, sau chiar să aplice vechea soluție la problema reprezentată de Susan. Trebuie să ne dăm seama ce...

– Trebuie să ajung la tata, zise Susan brusc. Părea surprinsă, de parcă avusese o revelație. Se încruntă și repetă: Trebuie să ajung la tata.

– Păi, mătușa Helen crede că s-a... dus, spuse Vivien.

– Iar eu sunt sigură că nu, spuse Susan. Mi-e imposibil să explic și mi-aș dori să nu fie așa, dar indiferent ce putere mi-a dat tata... se trezește. Și am această senzație copleșitoare că trebuie să-l găsesc, oricine și oriunde ar fi.

– Ai vreo idee? întrebă Merlin. Legată de loc? Ne apropiem de o răspântie. Mă îndepărtez de păsări, dar dacă-mi dai o direcție specifică...

– Spre nord, zise Susan. Ridică mâna și arătă. Spre nord. Atâta știu.

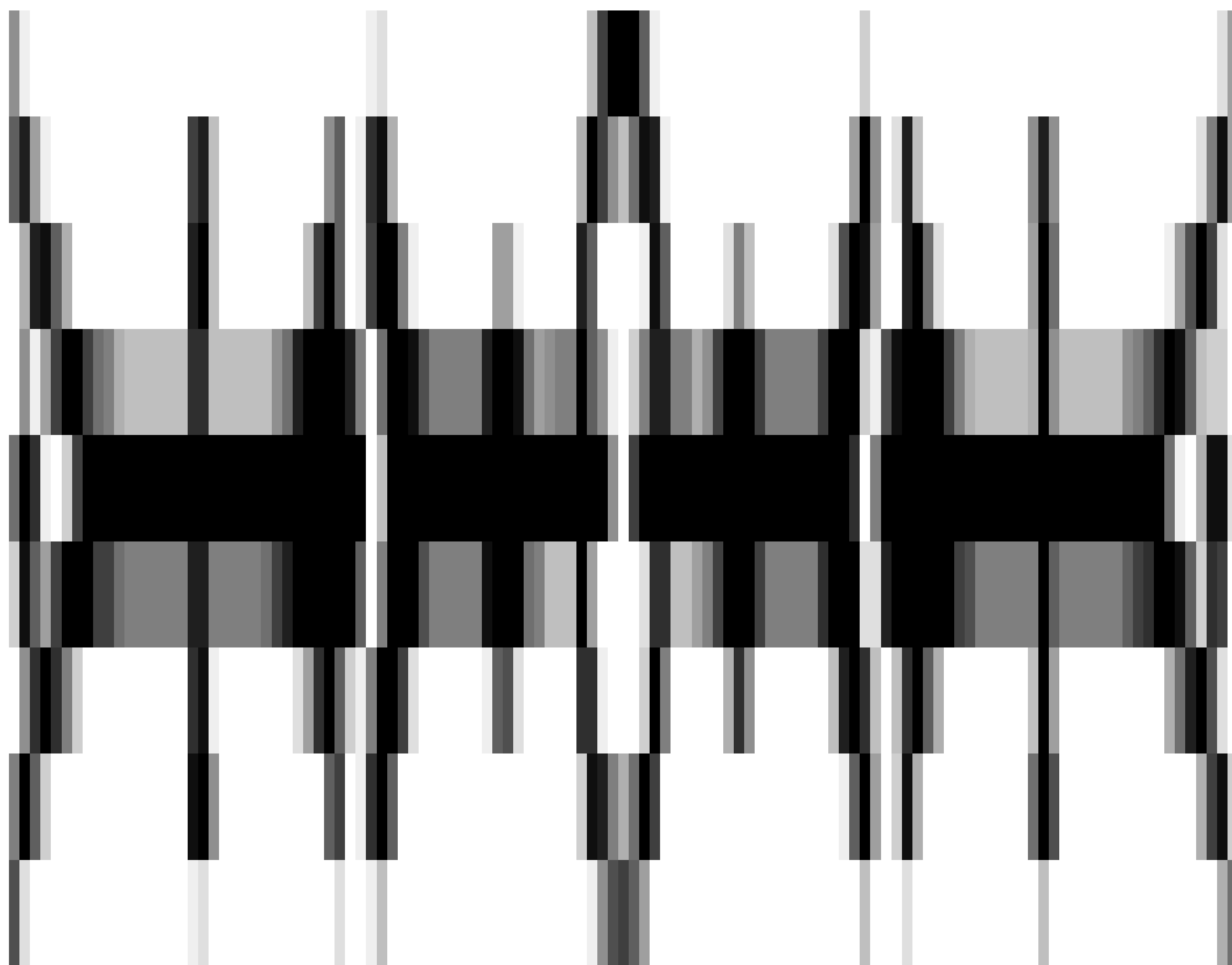
– Dacă tatăl tău există încă, e posibil să fi trimis el Fenrisul, spuse Merlin, atent. Ar avea sens. Un Străvechi Suveran care dorește să-și protejeze copila.

– De ce nu mi-ar spune? întrebă Susan. Ar fi putut suna! Sau să vină s-o vadă pe mama. Cred că oricine vrea să mă răpească este un dușman al tatei, și deci al meu.

– Trebuie să găsim un telefon, spuse Vivien, clătinând din cap. Avem nevoie de informații. Este obiectivul nostru principal.

– Continuă să urmărești stolul, spuse Merlin. Și elicopterul. Trebuie să schimbăm mașina.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

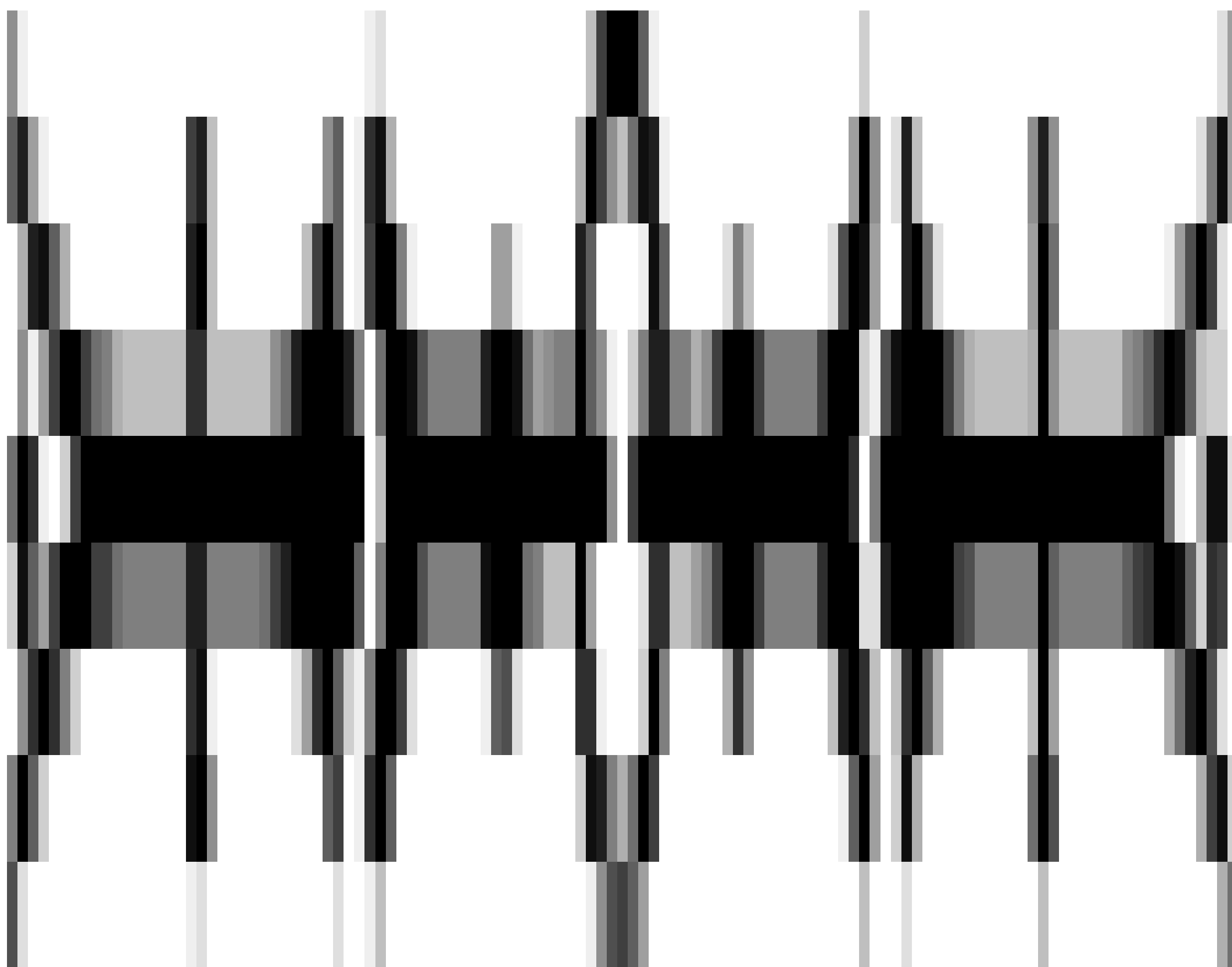

Noaptea mă învăluie în beznă,

Norii neagă stelele și luna,

Nu văd nimic, n-au nimic,

Nici măcar nu cred că exist.

MERSERĂ SPRE NORD-VEST, DE-A LUNGUL UNUI DRUMEAG DE ȚARĂ, O FÂȘIE ÎNGUSTĂ de asfalt ceva mai lată decât mașina, mărginită de câmpuri plate de trifoi și fâneață, înconjurate de garduri de sârmă, o priveliște rurală de o monotonie extremă – cu siguranță departe de Anglia pitorească, verde și veselă, pentru turiști.

Susan se uită la stolul de grauri, prin geamul din spate. Norul vast de păsări, care se mișca în permanență, se afla deasupra pădurii, ca niște degete apucătoare, întunecate, cu margini neclare, ce se afundau printre copaci și se ridicau iar, alăturându-se stolului uriaș.

– Cred că și-au dat seama că nu mai sunt în pădure, spuse ea.

Cât vorbea, stolul se despărți în patru versiuni mai mici, fiecare un nor care pulsa și se întindea spre nord, spre sud, spre est și spre vest.

Tentacule mai mici de păsări se întindeau dinspre fiecare grup, măturând drumurile și câmpurile și răspândind căutarea în toate direcțiile.

– Ornitologii vor face în pantaloni, spuse Vivien. Vezi elicopterul? Eu nu.

Susan scană cât putu din cer, prin geamul din spate.

– Nu.

– Uite o cabină telefonică, spuse Vivien.

Merlin clătină din cap și trecu pe lângă ea, o cabină mândră, singură, la intersecția a două drumuri de țară. Era una dintre cele noi, din oțel și sticlă, și părea să fi aterizat din spațiu.

– Suntem prea aproape de stol. Este prea izolată și am putea fi văzuți prea ușor, explică el. Să mergem în următorul sat cât de cât mai mare și să sunăm de lângă o crâșmă.

– Să știți că sunt moartă de foame, spuse Susan. Am putea mânca?

– Imposibil să rămânem prea mult, trebuie să ne îndepărtăm, spuse Merlin. Dar mi-e foame și mie... Cred c-ai putea lua niște sendvișuri sau ceva gata preparat. Vivien și cu mine ar trebui să rămânem ascunși, deși poliția va căuta un bărbat și o femeie, nu două femei. Sau trei.

– Eu îmi fac griji pentru stol, comentă Vivien.

– Dar păsările sunt mult în urmă, spuse Susan, privind în spate. Ce ne pot face?

– Ne pot ucide sau împietri, cred. Cum ar fi să fii lovită de o mie de grauri deodată, la viteză maximă? În plus, orice entitate care poate ridica un stol și îl poate trimite să caute prin pădurea legendară a altuia poate face și altele, spuse Vivien. Chiar trebuie să vorbesc cu un librar dreptaci superior.

– Oricine o fi, trebuie să aibă un ceaun, spuse Merlin. Să ridice un stol de grauri poate fi cel mai mărunt dintre lucrurile care-i stau în puteri. Oricine o fi, s-ar putea să aibă Născuți-din-Ceaun în zonă. Aș vrea să fi știut care dintre ei este.

– Presupunând că nu al nostru, trebuie să fie cei de Bronz sau de Aramă, spuse Vivien. Dacă nu există altele, despre care nu s-au obosit să ne spună superiorii. Au existat mereu speculații cum că n-ar fi fost topit cel de Bronz, în ciuda mărturiilor oculare și a raportului maiorului Claypole. Am scris un eseu despre asta, în clasa a cincea. Și, deși Ceaunul de Aramă n-a mai fost văzut din vremea romanilor, se presupune doar că s-a pierdut. Poate că Suveranul care-l are s-a dus la culcare cu el, într-o peșteră adâncă, și s-a trezit acum.

– Dar de ce să-l folosească acum? întrebă Merlin. Și de ce să încerce să o răpească pe Susan? Ar fi putut s-o ia pe sus mult mai ușor de acasă, înainte să aflăm noi de ea. De ce acum?

– Poate că, oricine-o fi, n-a știut despre existența ei, până ce n-a apărut la Frank Thringley.

– Dar Frank mă cunoștea deja, protestă Susan. Trimitea felicitări de Crăciun, an de an, către „Jassmine și Susan“.

– Da, însă ar fi putut păstra tăcerea din motive proprii, spuse Merlin. Un as în mânecă.

– Mai erau și alții acasă la Frank când ai ajuns, nu? întrebă Vivien. Te-ai prezentat drept fiica lui Jassmine, Susan?

Susan se gândi.

– Da. A răspuns un tip la ușă, cel cu pușca tăiată în plasa de cumpărături. Mă întreb dacă... am fost suficient de speriată, chiar și așa. Am zis că sunt Susan Arkshaw. Mai era un tip în cameră, când a vorbit Frank cu mine, cred că o gardă de corp. Am uitat! Frank a întrebat ce face mama, i-a zis pe nume, că ar fi bucuros să mă vadă... și că-i „un moment bun pentru vizite“.

– Frank răspundea unui șef mai important, cu siguranță, la fel și oamenii lui, sau cel puțin după aceea, spuse Merlin. Dacă șeful ăla era cineva din Lumea Veche, sau cineva mai înalt în rang era o entitate mitică?

– Ar fi prima dată când unul dintre Străvechii Suverani s-ar implica în ceva atât de... muritor, spuse Vivien. Sorbitorii și schimbă-formă, pe jumătate miticii de toate soiurile, câteva entități cărora le place să ia chip omenesc, toți se pot amesteca în zona infracțională. Mai sunt și Cultiștii, firește, dar nu i-aș numi infractori, ci mai degrabă teroriști. Și, de obicei, sunt asociați cu entitățile mai mărunte, sau poate medii, cu cele sângeroase, cele care caută sacrificii omenești. Din câte știu, n-a existat niciodată un Străvechi Suveran asociat cu infractori muritori. De ce-ar face-o?

– Avantaje asupra altora, răspunse Merlin. Muritorii nu sunt legați de aceleași limitări precum cei din Lumea Veche. Dacă ai avea atât entități mitice, cât și servitori muritori la dispoziție, te-ar face mai puternic, nu? Când vine vorba de spart protecții, de exemplu.

– Da, spuse Vivien. Doar că este ceva neobișnuit. Sau a fost, până acum. Nu părea convinsă, dar, în același timp, nici nu putea renunța la idee.

– Asta nu ne schimbă scopul, spuse Merlin. Adică, să plecăm naibii de aici, și să-l identificăm pe tatăl lui Susan...

– Și să mă duceți la el, interveni ea.

– Mai vedem, spuse Merlin.

– Avem nevoie de mai multe informații, spuse Vivien, privind-o pe Susan cu un zâmbet și îndulcind comentariul fratelui ei.

Susan voia să spună că trebuiau să o ducă la el, atât de puternic era imboldul. Dar își ținu gura și se gândi. Poate că era constrânsă. Poate că și mintea ei fusese alterată, la fel ca a infractorilor din Birmingham sau a polițiștilor care încercaseră să-l împuște pe Merlin.

Nu era sigură însă, pentru că, în rest, se simțea perfect în regulă, în deplinătatea facultăților mintale. Dar își făcea griji.

Drumul pe care mergeau nu era deloc umblat, dar în față îi aștepta o intersecție cu un drum mai important. Se vedeau vehicule trecând în goana mare.

Vivien consultă atlasul rutier când Merlin încetini la un stop. Susan privi un alt câmp fără personalitate, o întindere proaspăt cosită, cu baloți de fân. Fu surprinsă să vadă o sperietoare postată pe o cruce, în mijlocul câmpului, pentru că n-avea ce recolte să apere. Nu mai văzuse o sperietoare ca la carte de când era mică, și chiar și atunci fusese făcută de un fermier de prin partea locului ca să-și amuze copiii, nu în vreun scop practic. Era clasică, stil Worzel Gummidge[17], cu paie îndesate în haine vechi și un dovleac pe jumătate putred în chip de cap. Avea niște pahare de hârtie de un roz ciudat, în chip de ochi – genul elegant, folosit pentru brioșe.

Sperietoarea întoarse capul. Susan îi simți privirea, iar ochii rozalii îi întâlniră pe ai ei.

– Sperietoarea!

Vivien și Merlin priviră într-acolo. Sperietoarea ridică un piciorong, scoțându-l din pământ, și apoi pe celălalt, făcând un pas în față. Se aplecă și își folosi și brațele lungi, drepte ca niște bețe, pentru a se deplasa în față, ca o insectă oribilă.

– Draci! făcu Vivien, iar Merlin făcu mașina să țâșnească, cotind cu scrâșnet de cauciucuri și alegându-se cu un claxon din partea mașinii de pe drumul principal, care trebuise să încetinească pentru a-i lăsa să treacă.

Sperietoarea schimbă direcția și sări în față, însă Merlin depăși un Fiesta lent și acceleră iar, astfel că ea își dădu seama că nu putea ține pasul. Atunci, se ridică, își dădu pe spate capul oribil, în putrefacție, și un scârțâit cumplit răzbătu până la ei, în ciuda huruitului de motor.

Apoi aceasta se frânse, cu bețe, paie și haine vechi rostogolindu-se unele peste altele în direcția în care o apucase inițial, lăsând o dâră de resturi pe câmp.

– Paznic, zise Vivien. De ce te-ai uitat la el, Susan?

– Ce? Eram curioasă!

– Ți-a simțit privirea. Altfel n-ar fi remarcat mașina.

– Ce fac păsările? întrebă Merlin. S-ar putea să fim suficient de departe încât să nu-i fi auzit avertismentul.

– Se împrăștie afară din pădure în toate direcțiile, zise Susan. Nu mi se pare c-ar veni unele încoace.

– Sperietoarea nu va fi fost singurul paznic, spuse Vivien. Dacă mai vezi vreuna, nu te uita la ea. Și nici la sculpturi ciudate, sau ceva similar.

– Cum să nu mă uit? întrebă Susan, supărată. Era obosită, flămândă și încă udă. Se săturase să fie în centrul atenției inamice.

– Poți să te uiți. Dar nu în ochii lor, îi explică Merlin. La naiba! Înjură când un tractor de fermă, care căra o remorcă lungă, încărcată cu fân, intră pe drum cam la șaizeci de metri în fața lor, încetinind pe loc cele trei mașini din fața lui Merlin. Nu mergea cu mai mult de patru kilometri la oră.

– Graurii nu se țin după noi și nu văd elicopterul, spuse Vivien. Suntem bine.

– Probabil, mârâi Merlin, încetinind pentru a se alătura cozii din spatele tractorului.

O secundă mai târziu, un Ford Granada al poliției apăru pe drum, venind spre ei din cealaltă direcție. Trecu încet, iar ei văzură șoferul și pe ofițerul de lângă el. Cercetau din priviri mașinile din spatele tractorului cu remorcă.

– Stai dreaptă, Susan, spuse Merlin. Caută două persoane, nu trei.

Granada se apropie, cu aceeași viteză. Încetini când ajunse paralel cu Capriul. Merlin se uită la ei și zâmbi, se uită și Vivien, și Susan se uită în sus, întrebându-se dacă nu cumva, la fel ca în cazul paznicilor, era mai bine să le evite privirea.

Mașina merse mai departe, iar Merlin, Vivien și Susan oftară la unison. O clipă mai târziu, icniră brusc când Granada opri, în scrâșnet de frâne, făcu o întoarcere rapidă, iar girofarul de deasupra intră în acțiune, în tandem cu sirena.

Merlin călcă pedala, Capriul țâșni pe banda cealaltă și porni pe contrasens, trecând în fața tractorului chiar înainte să evite o coliziune cu un Mini, care viră de pe carosabil pe marginea noroioasă, din păcate, fără să blocheze mașina poliției, acum în urmărire.

Merlin schimbă viteza, iar vitezometrul sări de la 15 la 25 și apoi la 35. Lui Susan i se păru că se deplasa mult, mult mai repede decât o făcuse cu lupul, chiar dacă nu era așa, pentru că drumul de țară foarte prost nu era totuna cu autostrada.

– Urmăresc mașina, spuse Merlin mohorât, trăgând de volan când pierdu tracțiunea roților din spate la cotitură – un viraj blând, care ar fi fost în regulă la 15 kilometri pe oră. Și elicopterul se va întoarce. Puneți-vă centurile.

– N-am aici, în spate, făcu Susan.

– Atunci, ține-te bine! Vivien, îi zăpăcești tu când opresc? Nu mai pot împușca nevinovați!

– Da! spuse Vivien, care-și pusese centura și se ținea de bord cu ambele mâini. I se albiseră monturile mâinii fără mănuși. Să oprești ar fi bine!

– Pregătiți-vă! strigă Merlin.

În față era un sat, cu case care se adunau ciorchine lângă drum, îngustându-l mai mult. Era imposibil de parcurs în viteză. Dar exista un

drum cu poartă la dreapta, care ducea într-un câmp.

– Opresc! strigă Merlin. Frână brusc, schimbă viteza, trase frâna de mână și răsuci de volan. Partea dreaptă a mașinii se ridică de pe drum și, pentru o secundă de suspans, păru să vrea să se dea peste cap, înainte să se izbească iar de pământ. Alunecau în spate cu un scrâșnet teribil de cauciucuri. Granada venea drept spre ei, până ce Merlin acceleră iar și șoferul poliției viră spre stânga și continuă, în timp ce Merlin încetini marșarierul suficient ca, atunci când partea din spate a Capriului lovi poarta către câmp, să nu fie chiar o coliziune, ci să spargă poarta în bucăți și să sfărâme partea din spate a mașinii.

Vivien și Merlin ieșiră în câteva secunde, deschizând portierele, dar lui Susan îi luă mai multă vreme să se elibereze. Recuperă sabia și se ridică la timp să vadă Granada poliției oprindu-se vizavi. Portierele se deschiseră, dar, înainte ca polițiștii să poată face și altceva decât să iasă afară, Vivien era deja în fața mașinii, ridicând brațele și inspirând adânc. Când expiră și coborî brațele, cei doi polițiști căzură pe drum.

De la distanță, părură împușcați cu o armă cu amortizor.

Merlin se aplecă înăuntrul mașinii și înșfăcă geanta British Caledonian a lui Vivien și geanta lui din păr de iac.

– Haide! Mergem!

– Unde? întrebă Susan.

Tractorul și mașinile din spate se opriseră, iar oamenii ieșeau să caște gura – sau poate să încerce să intervină. Fermierul din tractor scotea o bucată metalică de gard din remorcă, intenționând să o folosească drept bâtă.

– Spre păd152uricea aceea, deocamdată, spuse Merlin, arătând spre un pâlc de fagi de cealaltă parte a câmpului. Însă erau doar vreo duzină, înconjurați de câmpuri. Nu ofereau un adăpost serios. Viv, poți să-i derutezi pe cei care se uită, ca s-o tăiem înapoi spre sat după ce ieșim din pădurice?

– O să încerc, spuse ea, dar fără prea multă convingere.

Fermierul avansa pe drum, și alți câțiva îl urmau. Unul avea un cric în mână.

Merlin scoase Smythonul din geantă. Susan își ținu respirația și aproape că strigă la Merlin să nu împuște pe nimeni, dar acesta ținti revolverul într-o parte și trase două șarje în șanț, în fața bunilor cetățeni care se apropiau. Dar dubla bubuitură, pământul care zbură în toate părțile și vederea armei avură efectul dorit. Fermierul și tovarășii săi sprintară înapoi, adăpostindu-se după tractor.

– Fugiți! strigă Merlin.

Alergară spre pădurice, înconjurând un petic adânc de noroi din mijlocul câmpului. Merlin le conduse după copaci, unde dispărură din vedere pentru cei aflați pe drum, însă nu aveau încotro să meargă fără să fie văzuți. Exista doar câmp deschis.

– Ești gata să ne ascunzi? o întrebă el pe Vivien.

– Două minute, maxim, îl avertiză ea. La ce bun?

– Ajunge, spuse Merlin. Arătă spre sat, cam la cincisprezece metri de-a lungul unui drum paralel, unde se îngusta printre case drumul principal. Acolo se afla o crâșmă hidoasă, o clădire din cărămidă din anii ’60, cu un semn mare, alb-negru, pe care scria „Mâncare“, deasupra emblemei hanului, prea îndepărtată pentru ca Susan să o poată descifra. Vedeți crâșma? Într-acolo alergăm. Cred că au telefon, așa că putem suna și obține informațiile despre tatăl lui Susan.

– Dar... dar va fi plin de polițiști curând, spuse Vivien. Poate c-ar trebui să ne predăm.

– Vom avea cam zece minute la dispoziție.

– Și vom fi blocați în crâșmă! Ce pui la cale, un asediu? Nu putem...

– Nu, spuse Merlin. Pe pajiștea satului e un iaz. Vezi? Uită-te prin spațiul dintre crâșmă și casa alăturată.

Vivien privi în depărtare.

– Cu ce ne-ar ajuta? întrebă Susan.

– Un stângaci să deschidă calea, un dreptaci să-și ia valea, rosti Merlin, privind-o pe Vivien. Știu că așa procedează Thurston și Merrihew, de obicei, dar nu e musai doar ei, nu? Putem și noi.

– Și s-o luăm pe Susan?

– Unde? întrebă Susan.

– Ai altă idee? ignoră Merlin întrebarea.

– Cum am zis, să ne predăm poliției.

– Stolul se mișcă, sunt paznici pe câmpuri, oricine o vrea pe Susan n-o să ezite s-o salte dintr-o secție de poliție. Și să ne ucidă, dacă ne opunem.

– Dar este copila unui Străvechi Suveran! Dacă ne înșelăm în privința ei?

– Sunt aici, protestă Susan.

– Îți explicăm mai târziu, se rățoi Vivien.

– Este situația de avarie, spuse Merlin. Haide! Nu putem pierde vremea.

– Of... ezită Vivien, apoi încuviință ferm, dintr-odată, și inspiră extrem de adânc. Fără să expire, ridică brațele, cu palmele spre exterior. Le lăsă încet în jos și le uni. O lumină argintie strălucea de sub mănușă. Ridică mâna dreaptă și i-o puse lui Merlin pe cap. Susan icni când el deveni transparent. Nu complet invizibil – deslușea încă un contur vag, dacă se uita direct la el –, dar aproape. Vivien o atinse apoi pe ea pe cap, cu același rezultat, și se atinse după aceea pe ea însăși. Fără ezitare, alergă spre crâșmă, încă ținându-și respirația.

Susan o urmă, aproape ciocnindu-se de Merlin, care o vedea mai bine, pare-se, căci se feri. Susan se privi în timp ce alerga și aproape se împiedică, într-atât de aiurea i se părea să nu vadă nimic.

Ajunseră la drumul din fața crâșmei – Susan văzu că se numea „La Ambrose" – când Vivien reapăru în fața ei, brusc, se opri și se frânse de mijloc, vomitând. După ce termină, inspiră de câteva ori, întretăiat. Susan îl văzu pe Merlin reapărând și privi în jos, unde picioarele ei redeveneau vizibile.

– Scuze... icni Vivien. N-am putut... mai mult!

– A fost genial, zise Merlin. Trebuie să ne mișcăm mai repede, atât. Vârî mâna în geantă, scoase Smythonul și se grăbi spre ușa crâșmei. Susan îl urmă, cu Vivien în ariergardă.

Înăuntru era un singur mușteriu, un bătrân cu aspect surprins, în haine de lucru mototolite și o bască. Își luase un sendviș cu brânză și murături Branston și tocmai voia să muște din el.

– Afară! porunci Merlin, gesticulând cu revolverul. Lasă sendvișul.

Bărbatul puse jos sendvișul și se grăbi să iasă.

– Ce-i cu toate astea? strigă proprietara cu forme generoase, care apăru din spatele barului, fluturându-și șorțul de parcă Merlin ar fi fost un cocoș rătăcit înăuntru. Pune aia jos și nu fi prost!

– Îmi pare foarte rău, zise Merlin. Își trecu revolverul în dreapta, făcu un pas în față și o apucă pe femeie de umăr cu mâna stângă, înmănușată. Degetele lui găsiră și apăsară nervii potriviți. Ea țipă și căzu, cu genunchii înmuindu-se pe loc. Merlin o propulsă în față, împingând-o pe ușă afară, cât de blând putu. Încuie ușa! se răsti către Susan. Viv, găsește telefonul! Mă asigur eu că nu mai e cineva aici. Se mișcă spre ușa din spatele barului, unde ascultă o clipă, apoi intră.

Vivien scană încăperea, nu văzu niciun telefon, și intră pe ușa batantă într-un salon mai mic. Susan încuie ușa din față și împinse și zăvoarele de sus și de jos.

– Susan! strigă Merlin, de undeva dinăuntru. Uită-te la ceas și spune-mi când au trecut cinci minute. Atât avem.

Susan se uită. Swatch-ul ei se oprise iar. Avea picături de umezeală sub cadran, din fântâna Morcennei.

– A stat! strigă ea.

Niciun răspuns.

Susan ridică din umeri. Se duse înapoi în încăperea principală și acolo văzu un ceas. Tocmai își potrivea iar Swatch-ul, în speranța că se va usca, dar văzu o mișcare prin geam, care-i provocă un junghi de teamă. Alergă să se asigure că geamurile erau toate zăvorâte, și-i văzu pe proprietară și pe clientul care plecase mai devreme. Erau în partea cealaltă a drumului, vorbind cu o femeie cu guler clerical, care-i asculta cu atenție. Apoi plecară repede toți trei.

– Cred că vicarul s-a dus după ajutor! strigă Susan.

– Clasic, răspunse Merlin, apărând în spatele ei. Probabil, cineva a folosit deja stația din Granada. Ar fi trebuit s-o demontez. Nu-ți face griji pentru ceas. S-ar putea să avem mai mult timp. Viv, ai găsit telefonul?

– Da! se auzi din celălalt salon.

– Mai e o ușă în bucătărie, spuse Merlin. Ieșim prin parcare și traversăm pajiștea spre iaz. Dă-mi sabia.

Susan i-o dădu, iar el și-o prinse la brâu.

– De ce mergem la iaz? întrebă ea, încruntându-se.

Merlin nu răspunse. De data asta, pentru că privea pe geam.

Susan privi și ea. Cerul se întuneca deasupra câmpului, la est, și auzi dintr-odată o vibrație joasă, constantă, zumzetul profund a mii de aripi peste mii de aripi.

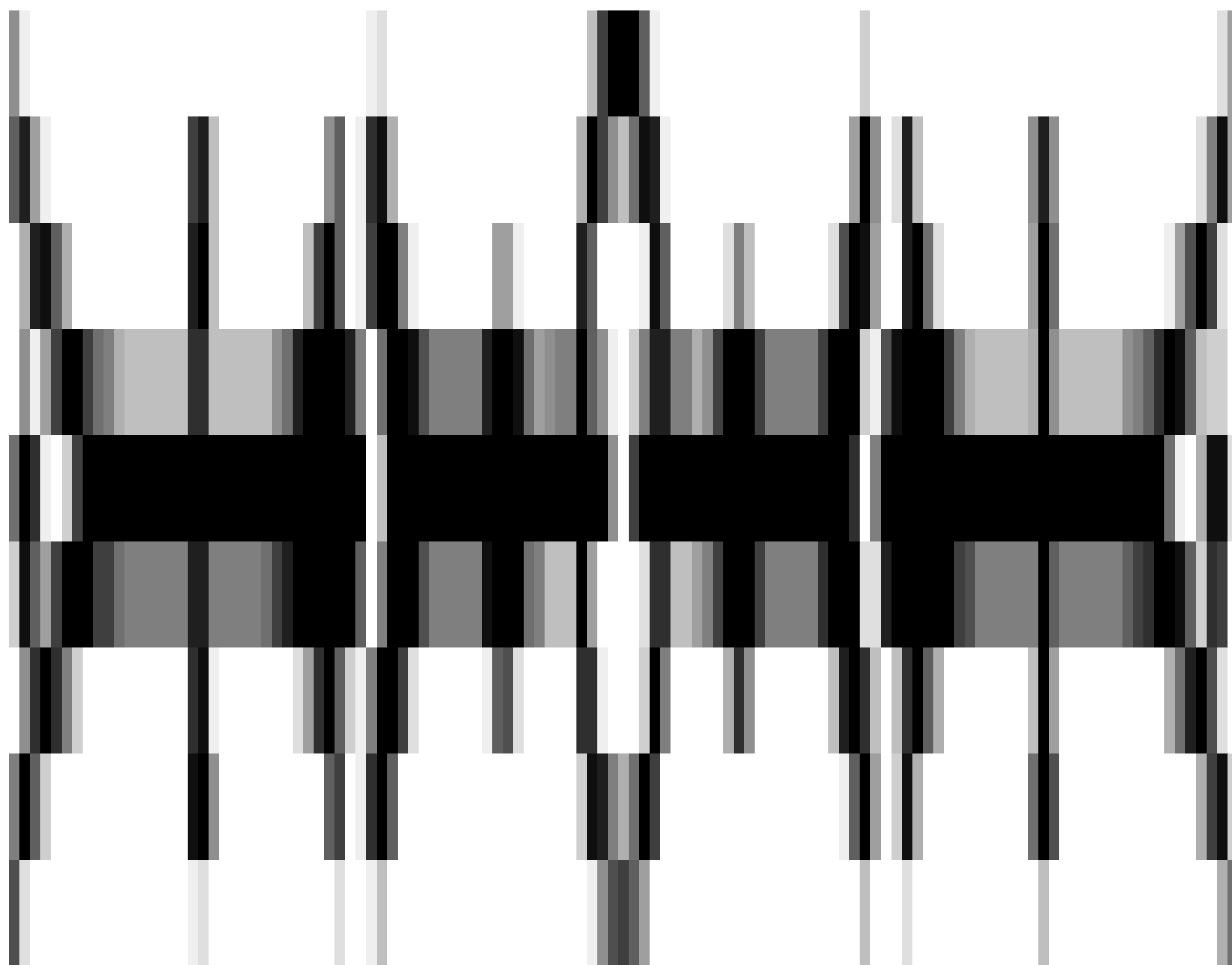
– Păsările, zise ea. Graurii!

Tot stolul se reunise și trecea peste câmpuri, fuioare compuse din sute de păsări care o luau înaintea miilor din corpul principal, aproape atingând pământul înainte să alunece iar în sus, căutând în fiecare adâncitură și în spatele fiecărui copac și fiecărei clădiri.

– Viv! Trebuie să plecăm acum!

Sperietoare care merge și vorbește, inițial dintr-o serie de cărți pentru copii a autoarei britanice Barbara Euphan Todd.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

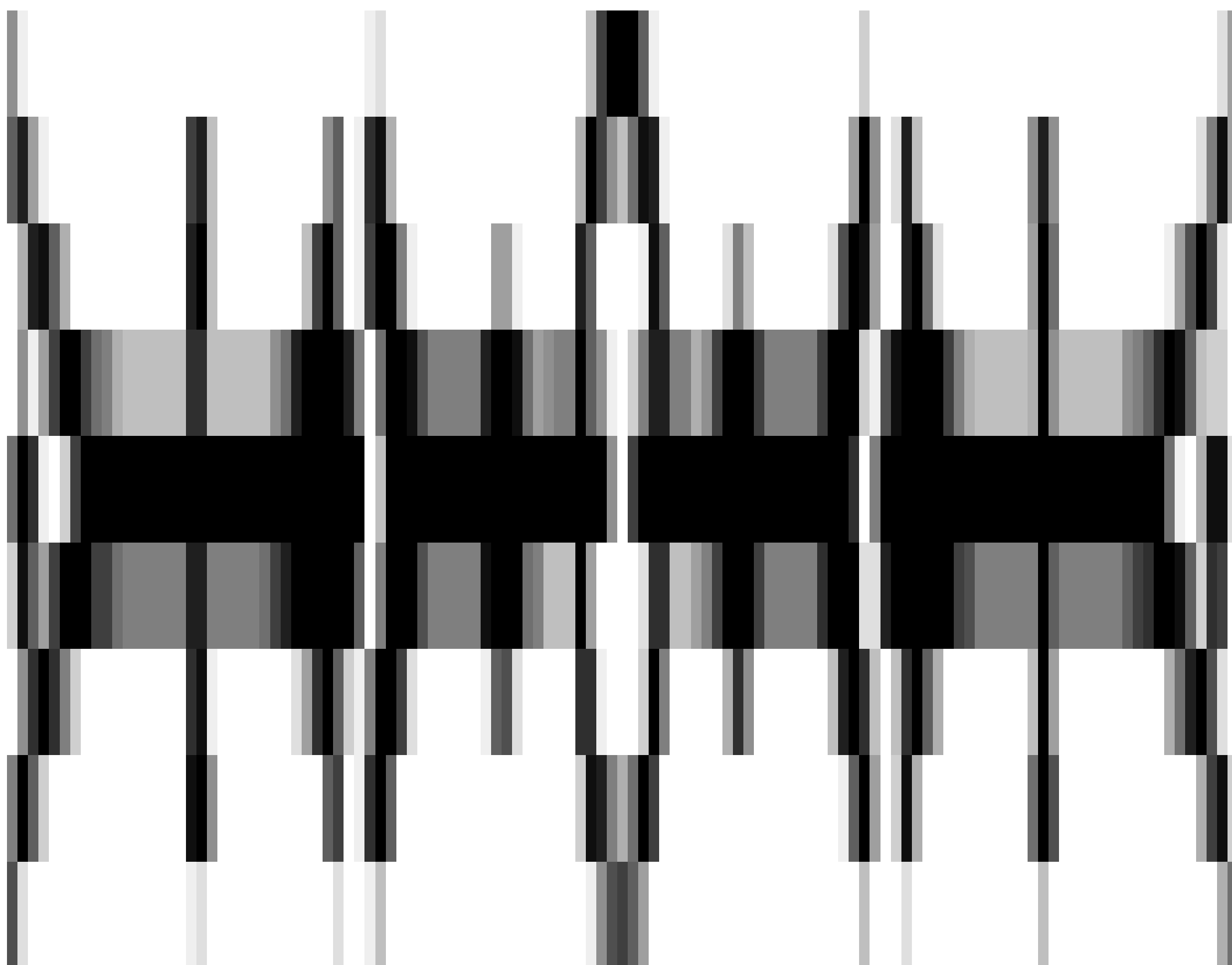

Cât de departe-i Silvermere?

La mii de leghe, și nicăieri.

Unde găsesc eu calea-ascunsă?

Dacă nu știi, nu am ce să mai cer.

STRIGĂTUL LUI MERLIN RĂSUNĂ ÎN CRÂȘMĂ, CÂND O APUCĂ PE SUSAN de cot și o trase de la fereastră, împingând-o apoi pe ușa din spatele barului.

Vivien ieși în goana mare din salonul mai mic, dar Merlin nu o așteptase. El și Susan aproape căzură afară, pe ușa din spate, alergând prin parcarea cu gropi, spre pajiștea satului. Iazul din mijloc era relativ rotund și avea doar vreo douăzeci de metri diametru, iar apa aceea limpede era mărginită de trestii. Susan nu știa de ce alergau spre el, însă o privire rapidă aruncată peste umăr îi confirmă de cine fugeau: tentacule dense și aventuroase, compuse din mii și mii de păsări.

Merlin se opri la marginea iazului și îngenunche. Se uită și el în urmă și văzu degetele căutătoare ale stolului apăsând geamurile crâșmei, împingându-se în jos pe horn, bătând la uși. Păsările își rupeau gâturile,

căzând ca niște firimituri în jurul fiecărui tentacul, dar veneau mereu altele și altele, ca printr-o pâlnie, dinspre masa vastă și pulsândă de deasupra.

Zumzetul devenise răcnet, din ce în ce mai intens.

– Sper să funcționeze, spuse el, scoțându-și mănușa de pe mâna stângă. Aceasta strălucea într-un argintiu palid, în soare, iar el își întinse degetele și le băgă în apă, mormăind ceva în același timp.

În spatele lor, masa de păsări trecu peste acoperișul crâșmei, se scurse în cascadă peste parcare și săltă iar, cu tentaculele grăbindu-se spre cei trei. Sute, dacă nu mii de păsări, păreau hotărâte să se izbească de ei. Multe aveau să moară, trupuri fragile, zdrobite, dar, la viteza aceea, atât de multe alte ciocuri și gheare dure formau un impact zguduitor, ca niște cuie care explodau într-un con letal, dintr-un dispozitiv improvizat.

Apa se despărți sub mâna lui Merlin, la mijloc, iar fundul iazului se afundă, noroiul dispăru și dezvălui trepte tăiate în pământ și o ușă care nu se potrivea deloc în peisaj. Era o ușă de hotel, cu numărul 617 scris cu cifre metalice.

Era camera lui Merlin de la Northumberland.

Merlin alergă pe scări în jos, cu Susan și Vivien în spatele lui. Degetul care conducea stolul ajunse pe pajiște, întunecând soarele, cu zumzetul transformat în răcnet, de parcă o cascadă ar fi năvălit în urma lor.

Merlin deschise ușa și o apucă pe Susan de mâna stângă, trăgând-o după el. Vivien îi urmă, trântind ușa în urma ei, însoțită de un zgomot brusc, ca de mitralieră, când graurii se izbiră în ea, zeci de proiectile mici, cu pene.

Se lăsă tăcerea.

– Unde suntem? întrebă Susan, privind în jur.

Se aflau într-o beznă totală, dar simțea spațiul înconjurător, iar aerul, deși liniștit, avea o urmă din mușcătura gerului. O simțea pe față.

Singura lumină venea de la mâna lui Merlin, argintie, și, o clipă mai târziu, de la mâna lui Vivien, când își scoase și ea mănușa. Dar nu era suficient, încât să lumineze altceva în afară de chipurile lor și de pământul de sub picioare. Care, remarcă Susan, nu era noroi de pe fundul iazului, ci piatră.

– Nicăieri, răspunse Merlin. Undeva. Este un loc intermediar. Vivien?

Era frig, și se făcea tot mai frig pe măsură ce treceau secundele. Susan se înfioră.

– Vivien! repetă Merlin, insistent, scoțând aburi pe gură.

– Suntem pe o colină joasă, primăvara, unde aerul nu este nici cald, nici rece, spuse Vivien, gesticulând, de parcă le prezenta priveliștea. Sub o semilună pe cerul senin, atât de luminat de stele, că ne ajută să vedem pe unde mergem.

Susan clipi. Cerul se luminase de stele și pe el atârna o așchie de lună, iar în lumina bruscă văzu că se aflau, într-adevăr, pe o colină joasă, acoperită de iarbă neagră și pietre căzute. Dar, dincolo de colină și de cer, se vedea numai întuneric intens, o absență totală a luminii și detaliilor.

Senzația intensă de frig tot mai puternic dispăru. Respirația lor deveni invizibilă; nu se mai înălța în fuioare înghețate.

– „Drumul cel vechi urmează legea, drum cel vechi ne arată calea“, recită Vivien, gesticulând iar.

Mâna ei argintie era mai luminoasă, strălucea precum stelele și luna, iar a lui Merlin abia dacă se mai vedea.

În fața lor apăruse un drum, care cobora colina și traversa vidul negru. Era un drum drept, primitor, din pământ bătătorit, fără suficient pietriș și cu multe gropi, cu flori sălbatice crescând pe marginile acoperite cu iarbă. Dar, de ambele părți ale sale, nu se vedea decât beznă.

– Susan, continuă să-l ții pe Merlin de mână și rămâi aproape de mine, spuse Vivien. Păși pe drum și începu să meargă, ținând mâna ridicată, de parcă trebuia să simtă drumul sau ar fi putut întâlni un blocaj nevăzut.

Mâna dreaptă a lui Merlin apucă stânga lui Susan. Atingerea o liniști. Avea pielea caldă, în timp ce a ei era încă înghețată. Dar nu se mișca.

– Unde mergem? întrebă ea, încet. În afară de vocile și de pașii lor, nu auzea niciun zgomot.

– Spre Silvermere, răspunse Merlin, cu glas scăzut. Unde locuiește Păstrătorul Graalului. Se poate ajunge acolo prin orice apă, dar, de obicei, trecem prin lacul din vechea carieră de la Wooten, unde se duce Merrihew să pescuiască străvechiul crap. Mai-Marii deschid drumul și conduc pe oricine merge într-acolo. Viv și cu mine nu l-am mai străbătut niciodată singuri.

– Cât de mult trebuie să mergem prin orice-o fi aici? întrebă Susan, încercând să pară calmă, deși nu era. Spațiul din jurul lor, de dincolo de drum, era straniu și tulburător.

– Depinde, răspunse Merlin.

Susan observă că ochii lui priveau continuu într-o parte și în alta, căutând ceva în nimic, dincolo de drumul îngust.

– Nu va dura mult, spuse Vivien, încrezătoare. Era la doar câțiva pași în față, dar nu se opri și nu întoarse capul. Amintește-ți să mergi pe drum, indiferent ce se întâmplă.

– La fel ca pe calea cea veche din pădurea Highgate, spuse Susan către Merlin. Asta înseamnă că putem da peste un soi de Shuck pe-aici?

– Nu peste un soi de Shuck, răspunse Vivien, ceea ce o liniști pe Susan. Apoi continuă: Dar există entități complet dezrădăcinate din lume, care pot încerca să revină folosindu-se de noi ca purtători, spuse, cu fața la drum. Nu ne pot face rău, dacă mergem pe drum și nu le răspundem.

– Bine, zise Susan. Grăbi un pic pasul, ca să fie mai aproape de Vivien. Întunericul de dincolo de drum i se părea dușmănos acum, când știa că existau lucruri în beznă care-i pot face rău.

– Trebuie să-ți spun multe, continuă Vivien. S-ar putea să nu avem cum să vorbim în Silvermere. Nu sunt sigură ce se va întâmpla acolo. Timpul curge bizar, și mai sunt și alte ciudățenii. Când am mai fost, unii dintre oamenii cu care eram nu păreau să se afle acolo simultan, deși formam un grup. Unii au revenit separat.

– Cum adică? întrebă Susan, agitată. Mintea ei anticipa deja că va fi lăsată în vidul întunecos, de una singură. Cerul era oare luminos și drumul persista și fără Vivien și mâna ei dreaptă?

– Păstrătorul Graalului decide ce se întâmplă în Silvermere, cine vine și pleacă, și în ce condiții, răspunse Vivien. Nu te îngrijora. Vom ajunge acolo, și este mult mai ușor de plecat, căci se ocupă el. Dar este posibil să nu putem vorbi unul cu altul și, când ne întoarcem, s-o facem separat. Așa că trebuie să știi ce-am aflat de la mătușile Helen și Zoë. Avem, în sfârșit, multe informații, și chiar dacă nu știu ce înseamnă încă, măcar...

– Deci ai reușit? o întrerupse Merlin. Thurston și Merrihew n-au interceptat apelul?

– Thurston s-a băgat chiar la final, poruncindu-ne să ne predăm la cea mai apropiată secție de poliție și să așteptăm „sfaturile celor mai în vârstă și mai înțelepți“, spuse Vivien. Era ciudat cum vorbea fără să se întoarcă, se gândi Susan. Vocea ei părea aproape fără corp. Dar am vorbit întâi cu mătușile, iar ele renunțaseră la tot, ca să se ocupe de asta. Susan, permisul de bibliotecă era pe numele „Coniston virgulă Rex“.

– Rex! exclamă Susan. Deci pe tata îl cheamă Rex?

– Nu tocmai, răspunse Vivien. De îndată ce-a văzut asta, Helen și-a amintit unde văzuse desenul de pe tabacheră. Este... privește în jos!

Susan ascultă. Văzu o umbră mare întunecând luna și stelele, și doi ochi strălucitori și fascinanți, violeți, înainte să se concentreze iar la călcâiele

lui Vivien. Umbra se retrase, dar simțea o prezență în apropiere, și o fâșie de lumină violet îi persistă în câmpul vizual.

– Nu te uita și va fi bine, spuse Merlin, din spatele ei. Cuvintele lui erau ușor dezmințite de cât de repede trăsese vechea sabie, pe care o ținea sus, în mâna stângă, cu mâna lui dreaptă strângând-o mai tare pe Susan.

– Ochii în pământ. Așa cum a zis Vivien, nu ne poate atinge pe drum, ci doar amăgi să-l părăsim.

– Ce este? întrebă Susan. Spera că vocea îi suna calm, ca și când ar fi purtat o conversație lejeră. Simțea prezența creaturii, care ținea pasul cu ei, o formă vastă, din umbră, care se apropia pe cât îndrăznea de drum.

– Ceva străvechi și uitat, ceva alungat acum multă vreme, spuse Vivien. Nu-i da atenție. Așa cum spuneam, Helen a recunoscut gravura de pe tabachera ta drept o lucrare stilizată după O priveliște din districtul lacurilor, pictată de J.M.W. Turner.

– Și? întrebă Susan. I se părea dificil să nu privească într-o parte. Avu nevoie de multă voință ca să-și țină privirea lipită de spatele lui Vivien. Ochii aceia violet aveau ceva ce își dorea să revadă.

– Capul jos! se răsti Merlin.

Susan aproape că-și trosni gâtul, privind iar în pământ. Nici nu își dăduse seama că începea să ridice privirea, ceea ce o supăra teribil.

– Deci o pictură de Turner, spuse ea, vorbind mai tare, ca să-și distragă atenția de la creatura amăgitoare care îi înconjura.

– Se crede c-ar fi o redare a Bătrânului din Coniston, spuse Vivien.

– Care-i un munte, remarcă Susan.

– Așa este, spuse Vivien. Dar Bătrânul din Coniston este și unul dintre Străvechii Suverani. Iar „Rex“ înseamnă „rege“ în latină.

– Tatăl meu este Bătrânul din Coniston? bâigui Susan. E aproape la fel de rău cu a fi o piatră! Dar, cu toate că spusese asta, formularea „Bătrânul din Coniston“ o făcu să vibreze. Avu senzația aceea de entuziasm, de nerăbdare, de parcă ar fi recunoscut că vremea ei se apropia tot mai mult.

– Nu este chiar muntele, explică Merlin. Adică... locuiește în el, metafizic vorbind. Acolo e localizată puterea lui. Mătușile au mai zis ceva?

– Da, răspunse Vivien. Nu ajunsesem prea departe cu microfișele catastifelor păstrate de Harshton și Hoole, când am auzit despre incursiunea la... la casa securizată. Dar am rugat-o pe verișoara Linda să continue, și să-i spună lui Helen ce află. Adică, aproape nimic, ceea ce-i foarte suspect în sine. A fost un incendiu foarte selectiv...

– Și ce-a aflat? întrebă Susan, agitată. Îi era dificil să se concentreze la picioarele lui Vivien, și acum i se părea că aude o muzică venind din întuneric, o muzică peltică, blândă, care o făcea să vrea să se întoarcă, să audă mai bine, să își ancoreze melodia în minte.

– A găsit o copie la indigo după un inventar de la atelierul principal din Birmingham, care includea două tabachere argintate, „în scop de reconciliere“, marcate ca fiind livrate.

– Ce înseamnă asta? întrebă Susan, tare. Clătină din cap ca să încerce să se detașeze de muzică. I se părea că are un lapsus teribil, devenit și mai iritant fiindcă nu putea să își dea seama ce era, în totalitate. Dorința de a se opri și de a asculta, de a întoarce capul era intensă, ca o mâncărime insuportabilă. Distragerea era singurul lucru care o împiedica să nu urmeze muzica, să nu privească în ochii despre care știa că se aflau la numai câțiva pași, privind-o fix... Și două? De ce două tabachere? întrebă Susan. Două? Două!

În spatele ei, Merlin începu să cânte din nou Gilbert și Sullivan, „A British Tar Is a Soaring Soul”, din H.M.S. Pinafore[18], pe o voce morocănoasă, foarte plată, diferită de baritonul melodios pe care-l adoptase la hotel. Era mai eficient în blocarea cântecului de sirenă al creaturii care îi acompania în umbrele de lângă drum, își dădu seama

Susan. Muzica nepământeană atingea notele corect, însă era respinsă de tonul plat sau strident.

– Aproape orice entitate mitică poate fi convinsă sau distrasă cu daruri. Așa este firea lor, răspunse Vivien. Adoptase un ton plicticos, ca de prelegere, o tactică menită să contracareze cântecul de sirenă. Adoră metalele prețioase și bijuteriile, și armele fine, și tot așa, lucruri pe care le făceau Harshton și Hoole pentru noi, ca să ne ajute când trebuia să încheiem târguri.

– Așadar, librarii încercau să organizeze ceva între tata și... cine? întrebă Susan. Aproape țipa, dar nici Merlin, nici Vivien nu obiectară. Era util pentru a bloca mirajul.

– Nu știu, zise Vivien, foarte frustrată. Dar cineva știe. Unul dintre ai noștri.

– Thurston, probabil, zise Merlin. Inspiră adânc și continuă să cânte: „Și pumnul lui să fie mereu gata să lovească crunt!“.

– Poate, spuse Vivien. E posibil să nu fie unul dintre Mai-Mari.

– Deci tatăl meu este Bătrânul din Coniston, strigă Susan. Bătrânul din Coniston-on-on-on-on!

– Așa se pare, spuse Vivien, cu același ton plicticos. Să mă gândesc la Indexul Străvechilor Suverani și Principate din Anglia. Nu-mi amintesc precis ce scrie despre tatăl tău, pentru că nu este pomenit ca malefic, și intenționat am studiat doar acele entități, dintre care am identificat 619. Asta în 1926, când a fost publicată ultima ediție a Indexului. Se cere neapărat o ediție nouă.

– „Nicicând nu se va pleca unei fețe încruntate!“ urlă Merlin.

– Ce interesant! urlă Susan. Continuă!

Melodia amăgitoare devenea tot mai stridentă, încercând să spargă cacofonia creată de cântecul lui Merlin, predica monotonă a lui Vivien și strigătele lui Susan. Era frumoasă, dar incompletă, și fiecare părticică

din Susan ardea să o audă așa cum trebuie, să cedeze și să asculte cel mai frumos cântec pe care-l auzise vreodată parțial. Dar se împotrivi, la fel cum le rezista și ochilor violeți, deschizând gura și tușind încet, în ritm cu libretul lui Merlin, și coborându-și pleoapele ca să nu vadă decât călcâiele lui Vivien.

– Bătrânul din Coniston cârmuiește la două leghe distanță spre nord și spre vest de muntele eponim, și la două leghe spre sud și spre est de lac.

– Cât înseamnă o leghe?

– Puțin sub opt kilometri, explică Vivien.

– „Nasul să-i gâfâie, buzele să-i mârâie!“, răcni Merlin. „Să-i ardă obrajii, să i se încrețească sprâncenele!“

– Ar include și lacul Windermere?

– Cel puțin malul vestic, după părerea mea, răspunse Vivien foarte sec. Ah... Fenrisul din Onundar Myrr. Lupii Sacrii ai Angliei nu sunt conduși de nimeni, dar pot fi legați pentru o vreme de un Străvechi Suveran suficient de puternic.

– Fenrisul care m-a răpit a fost cu siguranță obligată s-o facă, strigă Susan. Merlin crede că tata a trimis-o, dar eu nu sunt de acord.

– Helen cea ambidextră, extrem de distinsă și foarte cunoscătoare, a considerat că tatăl tău nu mai există, răspunse Vivien, vorbind mai departe pe același ton pedant. Susan trebuie să se străduiască să audă ce spunea, peste urletele lui Merlin și sirena melodioasă. Sau n-ai fi moștenit acea putere care începe să se trezească înăuntrul tău.

– Eu cred că trăiește! strigă Susan. Și nu cred că am vreo putere. Simt că așteaptă ceva în mine, dar nimic mai mult. Doar o compulsie puternică să merg la tata, ceea ce sugerează că încă e viu. Poate că el a trimis Fenrisul după mine...

– „Tatăl tău nu este dușmănos și n-are putere în vechiul Luan-Dun“, cântă Merlin, continuând pe melodia din „A British Tar“, dar

schimbând versurile. „N-ar fi ucis oameni și nici n-ar fi născut monștri dintr-un vechi ceaun.“

– Colegul meu are rime parțiale, însă îi dau dreptate, spuse Vivien. Indiferent dacă Fenrisul a fost trimisă de tatăl tău sau nu, cred că, după ce-l vom consulta pe Păstrătorul Graalului, s-ar putea dovedi util să mergem la Bătrânul din Coniston și să... În mijlocul frazei, Vivien dispăru. O clipă mai târziu, Susan simți că-i fuge pământul de sub picioare. Muzica ademenitoare se opri brusc, iar întunericul și umbra ochilor violeți au fost înlocuite, în același timp, de strălucirea aurie a soarelui, care se reflecta din apele unui lac limpede, însă mărginit de trestii.

Susan se afla chiar la margine, în cinci centimetri de apă limpede precum cristalul, cu nisip și pietricele sub picioare și peștișori argintii care-i dădeau târcoale bocancilor. În fața ei se vedea o fâșie îngustă de plajă, care se ridica într-o insulă împădurită, sau poate o peninsulă, pentru că nu-și dădea seama dacă se unea sau nu cu un continent, de cealaltă parte. Insula avea cel puțin doi kilometri lungime, iar lacul se curba în jurul ei, la celălalt capăt. Dacă era la sud, sau la nord, sau la est, sau la vest de altceva, Susan nu știa, pentru că, în ciuda soarelui plăcut, nu vedea sursa, oriunde se uita.

În spatele ei, lacul se întindea pe o distanță neclară, și orice teren de dincolo de el era invizibil. Cu siguranță nu vedea munți sau dealuri, iar lacul era mult prea lat ca să fie Districtul Lacurilor din Anglia. În plus, știu din instinct că se afla în altă parte.

Văzu un cormoran plonjând și revenind la suprafață cu un pește care se zbătea. Vântul străbătu lacul, dar nu stârni decât unde mărunte și blânde. De fapt, era imposibil să-și imagineze că locul acela ar fi putut avea parte de vreme rea; că lacul ar fi putut deveni periculos, învârtejit de furtuni.

Presupunea că era Silvermere. Ceva din perfecțiunea luminii aurii și din căldura aerului, cu o atingere blândă a răcelii plăcute a brizei, sugera că era un tărâm de legendă. Deborda de pace și de calm, și de o senzație profundă de odihnă. În alte condiții, Susan s-ar fi descălțat bucuroasă și

ar fi lipăit în apa puțin adâncă, s-ar fi răsfățat la soare și ar fi privit natura desfășurându-se.

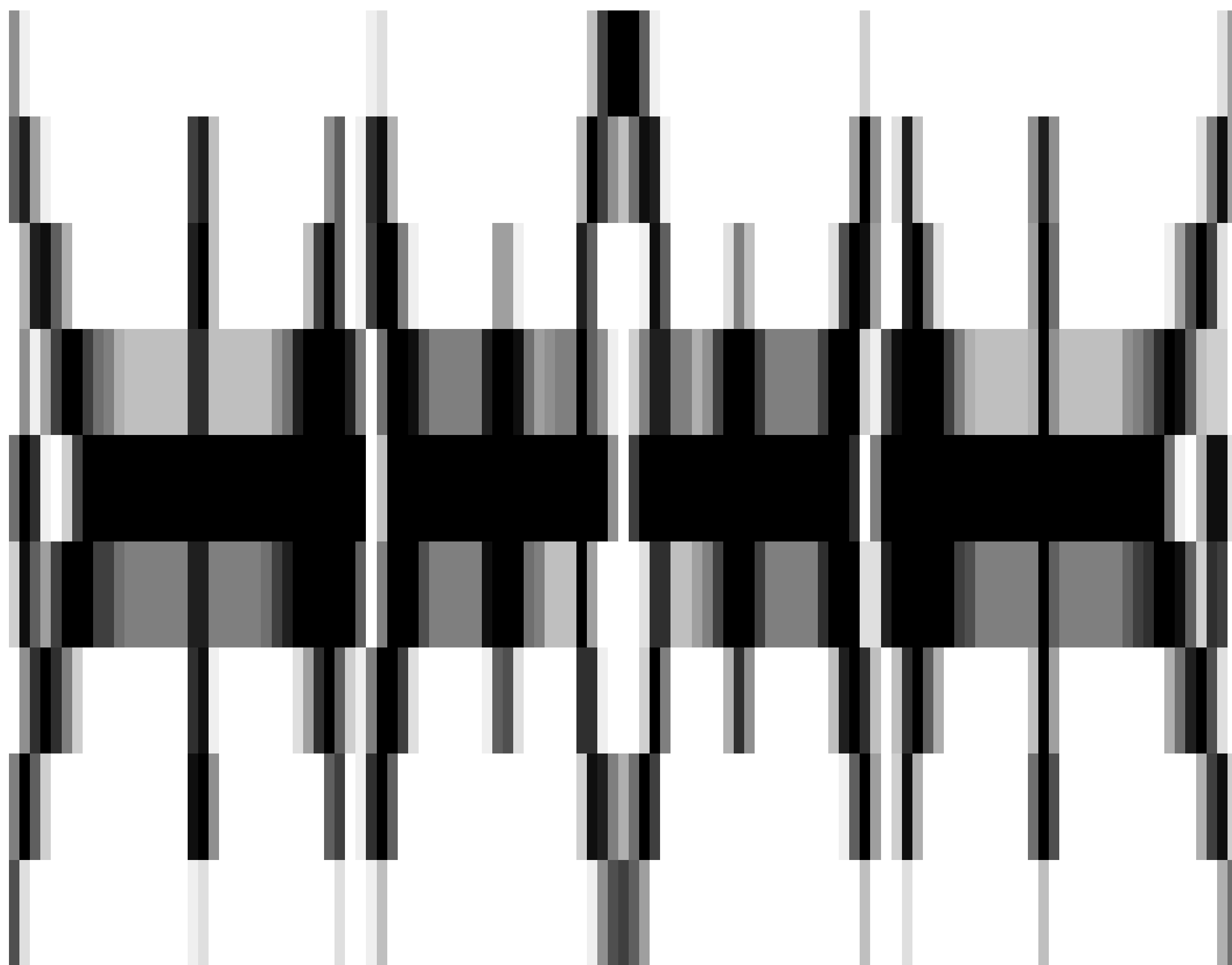
Nici urmă de Vivien sau de Merlin. Sau de altcineva.

Dar în fața ei era o cărare bătătorită, care șerpuia printre arinii ce se aplecau deasupra nisipului și pietricelelor plajei. Cărarea continua printre două stânci cenușii, proeminente, în pădurea de fag și stejar, castan dulce și sorb, iar prin iarba de sub copaci se vedeau capetele clopoțeilor. O pitulice de pădure țâșni pe lângă ea – o licărire trecătoare de alb și verde.

Susan ieși din apă și porni pe cărare.

Operă comică în două acte, pe muzică de Arthur Sullivan și libret de W. S. Gilbert.

CAPITOLUL DOUĂZECI

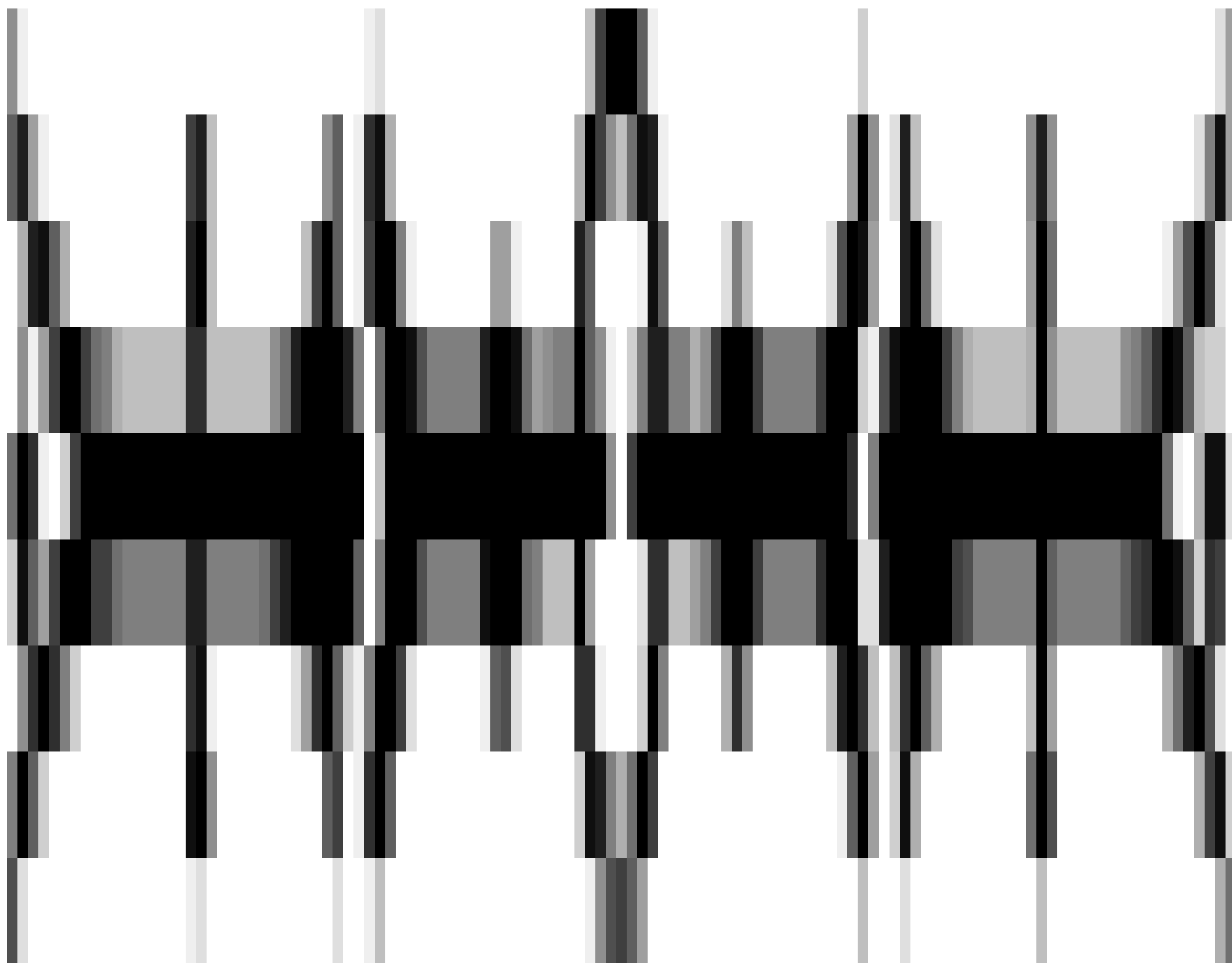

Am o monedă nouă de șase pence,

Pe care am găsit-o într-o cocină,

Iar cu avere-aceasta soarta mi-o voi drege

Și știi prea bine cine e de vină.

CĂRAREA SE RIDICA ABRUPT, VREO ȘASE METRI, UNDE pământul se nivela și pădurea se mai rărea nițel, cu stâncile cenușii încă ițindu-se ici și colo. Ceva mai în față, ieșea în evidență o stâncă mai mare, pe care ședea o tânără. Era o fată cu pielea măslinie, cu păr întunecat și ochi negri, de vreo nouă, poate zece ani, care purta o rochie țesută în casă, din lână naturală, și era desculță. În contrast cu hainele sale simple, purta brățări de aur greu la fiecare încheietură, podoabe lucrate superb, din multe fire de aur răsucite, împletite laolaltă.

Pe umărul ei se afla un șoim mic, gri-argintiu, cu pintenii înfipți în rochie, dar nu și în pielea de sub ea, pentru că nu se vedea nici urmă de sânge. O privi pe Susan cu un ochi feroce, galben, cu pupila neagră, și se lansă în văzduh.

Fata ridică o mână, salutând-o. Susan se opri la o distanță respectabilă și o privi precaută.

– Bună, zise ea. Eu sunt Susan. Cine ești tu?

Fata se ridică în picioare pe stâncă. Avea genunchii jupuiți și picioarele murdare.

– Eu sunt Păstrătorul Graalului, spuse ea, făcând-o pe Susan se tresară, pentru că nu avea glasul unei fete, ci al unui bărbat mult mai în vârstă. Ups! făcu Păstrătorul. Tuși de câteva ori, înainte să continue, pe o voce mai înaltă, mai blândă, de copilă. N-a ieșit bine. M-am gândit că, dacă mă deghizez astfel, va fi mai ușor pentru tine. Dar a trecut o vreme de când am folosit această piele, așa că-mi cer scuze.

– Sigur, zise Susan. O bănuială cumplită îi pătrunse în gând, pe care trebui să și-o alunge repede, cu o întrebare: Șoimul acela... nu era Merlin, așa-i?

– Era un șoim de iarnă[19], într-adevăr, spuse Păstrătorul Graalului. Dar nu Merlin St. Jacques. Nici sora sa, căci văd că ești îngrijorată.

– Unde sunt?

– Sunt aici.

– Aici e Silvermere?

– Da. Lacul, insula, casa. Toate sunt Silvermere. Deși, la fel ca mine, apar sub diverse înfățișări, în funcție de oaspeți. De exemplu, familia St. Jacques are o viziune comună despre ce ar trebui să fie Silvermere, așa că asta este, explică fata, pe un ton de conversație lejeră.

Susan ascultă o explicație de adult venind din partea a ce părea să fie o copilă entuziasmată, dar despre care știa că era, de fapt, un soi de entitate mitică străveche. Poate era chiar ea o Străveche Suverană. Sau poate că Păstrătorul Graalului era un soi de hibrid între muritor și mit, la fel ca librarii? Și, își dădu seama Susan, la fel ca ea.

– Au așteptări comune și în privința Păstrătorului, așa că asta primesc. Hai să ne plimbăm. Sări cu ușurință de pe stâncă și zâmbi – un surâs scurt, șotios. Genul care, dacă ar fi fost fetița care părea a fi, ar fi dus la vreun truc obraznic, dar, ținând cont de cine era de fapt, o făcu pe Susan să se agite. Aici vei fi în siguranță, spuse Păstrătorul Graalului, cu un chip grav. Zâmbetul îi dispăruse.

Susan se întrebă dacă putea citi gândurile, sau, măcar, dacă-i detecta temerile.

– În siguranță față de dușmani. Până pleci, firește.

– De dușmani? întrebă Susan. La plural. Sunt mai mulți?

– Am zis eu asta?

– Da. Știi cine sunt? întrebă Susan.

Fata încuviință.

– Îmi poți spune?

– Aș putea. Zâmbetul îi traversă scurt fața, din nou. Dar n-o voi face. Nu trebuie să intervin în cele ce se petrec dincolo de Silvermere. Așa că nu mă amestec, în principiu. Poate mai dau un ghiont, ici și colo, dar nimic de senzație.

– Dușmanii mei, repetă Susan. La plural. Nu cred că vei clipi dacă ghicesc cine sunt, nu?

– Nu, răspunse fata.

Se opri, clipind feroce de câteva ori, făcând ba dintr-un ochi, ba din celălalt. Apoi porni iar. Susan o urmă, cu mintea aiurea, gândindu-se la „dușmani“ și la motivele lor.

Păstrătorul Graalului se opri brusc din săltat, la o bifurcație a cărării, cu toate că ambele cărări continuau tot prin pădure și nu arătau diferit.

– Să apucăm la stânga sau la dreapta?

– Nu știu, răspunse Susan. Unde mergem?

– Unde vrei să mergi?

Susan deschise gura, o închise, și se gândi bine. O parte din ea își dorea doar să ajungă acasă și să se culce, cu o cuvertură cu Moomini, făcută de mama ei când avea opt ani, trasă peste cap, iar Jassmine să-i aducă ceai rece, pe care-l pregătise cu ore înainte, în felul ei absent. Simțea chiar că era posibil, că fetița aceea ciudată, nelumească, din fața ei, ar fi putut să-i îndeplinească dorința. Dar mai știa și că n-avea decât un refugiu temporar acasă, la mama. Orice se pusese în mișcare avea să meargă până la capăt, fie că se ascundea de el, fie că nu.

Mai erau și librarii. Deși avea îndoieli serioase cu privire la Thurston și la Merrihew, în Merlin și în Vivien avea încredere totală, și mătușile ambidextre, Helen și Zoë, o impresionaseră. Poate că, dacă ajungea la Librăria Veche, ar fi fost în siguranță, iar librarii și-ar fi dat seama ce se petrece.

Dar niciuna dintre variante nu i se părea potrivită. Susan știa unde trebuie să meargă, de fapt.

Deschise iar gura și vorbi, forțat:

– Vreau să merg la tata. Sunt convinsă că nu e nici mort, nici n-a dispărut, așa cum consideră mătușile. Vreau să mă duc la Bătrânul din Coniston.

– Așa să fie, spuse Păstrătorul Graalului. De fapt, ambele cărări te vor duce acolo. Întrebarea este pe care dorești să apuci.

– Unde sunt Merlin și Vivien? întrebă din nou Susan. Privi dincolo de fată, spre cele două cărări. Ambele arătau la fel, în principiu, ca niște cărări bătătorite prin pădure. Se află la capătul vreuneia din ele?

– Nu, spuse Păstrătorul Graalului.

– Dar sunt bine?

– Se bucură de o cină delicioasă, spuse fata.

– Cină, oftă Susan. O împunse stomacul și simți că o ia cu leșin. Era derutată. Nu luase nici micul dejun, nici prânzul, și deja era vremea cinei? N-au putut să mă aștepte? întrebă ea.

– Pe moment, au uitat că ești aici, răspunse Păstrătorul.

– Ce?!

– Silvermere al clanului St. Jacques nu este pentru tine, cel puțin nu acum. Poate că treci prin acest Silvermere cu mine, dar nu poți rămâne, nu poți mânca și nu poți bea, pentru că n-ai fost invitată. Le-am permis lui Merlin și lui Vivien să te aducă aici, dar nu să rămâi.

– Și trebuie să plec fără ei? Fără Merlin și Vivien? întrebă ea. Încercă să pară puternică, dar nu reuși să-și înăbușe tremurul din voce.

Fata încuviință, solemn.

– Nu este una dintre situațiile acelea în care o cărare duce către pierzanie și cealaltă către mântuire, nu?

– Poate că ambele duc la pierzanie, spuse Păstrătorul Graalului. Dar oricare te va duce încotro spui că vrei să mergi.

– Dar nu zic doar unde vreau să merg! protestă Susan. Inspiră adânc și repetă, lent și ferm. Trebuie să merg la tata. La Bătrânul din Coniston. Mi-ar plăcea să am parte de ajutorul lui Merlin și Vivien, pentru că eu cred că sunt prietenii mei. Dar voi merge singură, dacă sunt nevoită. Și o voi lua în dreapta.

– Bine, spuse fata. Făcu din ochi și adăugă: E ceva mai scurtă.

O apucară pe cărarea din dreapta și merseră prin pădurea plăcută, cu stejari măreți și frasini zvelți, și, ici-colo, sorbi surprinși între muguri și fructe, cu florile albe încă nescuturate în întregime și cu fructele

colorându-se treptat. Soarele strălucea și crea ape de lumină, iar în iarbă creșteau multe flori, de ambele părți ale cărării: un covor de clopoței și de rostopască, de măcriș pădureț, ciubotica-cucului și leurdă.

Dar Susan era prea flămândă, prea obosită și îi era prea teamă ca să poată aprecia frumusețile din jur. Mergea cu pași mari în urma Păstrătorului Graalului, care sălta din când în când, chiar mai repede. Senzația vibrantă dinăuntrul lui Susan era încă prezentă, chiar devenea mai puternică, însă era echilibrată de o groază însingurată, apăsătoare.

Cărarea începu să urce nițel, iar ele ajunseră într-o poiană cu iarbă. Fata o traversă și urcă pe o stâncă ciudată, cu suprafața plată și acoperită de licheni, care ieșea din pământ, în mare parte încă îngropată. Deși, la început, păruse o formațiune naturală, Susan își dădu seama că era, de fapt, un obelisc cioplit simplu și cu adevărat enorm, mai mare chiar decât Acul Cleopatrei, căzut pe o parte și îngropat, cu doar ultimii patru metri ieșind la suprafață.

– Haide! făcu fata.

Susan se cățără pe o latură abruptă a stâncii și se ridică în picioare, lângă Păstrătorul Graalului. Fu surprinsă să vadă că ajunseseră de cealaltă parte a insulei. Țărmul fusese ascuns de copaci. Stânca se proiecta peste lac. Apa limpede se lovea de malul stâncos al insulei, dedesubt, la vreo zece metri. Apa părea adâncă, iar soarele îi lumina doar suprafața.

Păstrătorul Graalului făcu un gest spre ea.

– Poftim.

– Ce? întrebă Susan. Să sar?

Era drum lung până jos.

– Ai putea plonja, deși nu recomand, spuse Păstrătorul Graalului. Dacă mergi înainte aici, vei merge înainte acolo.

– Acolo, adică în apropierea muntelui? Bătrânului din Coniston?

– Într-adevăr, spuse Păstrătorul. Du-te.

Susan ezită, privind spre apa întunecată. Se uită la fată, întrebându-se dacă putea avea încredere în ea.

– Da, spuse Păstrătorul Graalului. Oftă, exasperată, și adăugă: Ar fi trebuit să sari imediat. Acum, a apărut o complicație inutilă.

– Ce? întrebă Susan, dar fata dispăruse.

Susan se uită în jos, însă n-o zări nici în apă, nici pe stâncă și nici în poiană. Nu se vedea.

Dar se vedea altcineva.

Merrihew, librăreasa stângace, îmbrăcată la fel cum fusese în Librăria Nouă, cu o vestă de pescar peste o rochie fără mâneci – de data asta, însă, purta cizme de cauciuc negre, și nu pantofi. Părea supărată și avea fața străbătută de riduri adânci, călcând apăsat prin iarba poienii.

O văzu pe Susan și, fără ezitare, îi apăru în mână un cuțitaș lucios. Își răsuci încheietura, și acesta zbură direct spre fața lui Susan, atât de repede, că nu avu nicio șansă decât să tresară, când se repezi direct spre ochiul ei.

Dar n-o lovi. Ba se afla în aer, o moarte iminentă, ba era ținut de un bărbat înalt, cu un început de chelie, însă cărunt, cu barbă albă, care-i amintea lui Susan de un portret al lui Charles Darwin, care-i plăcea, cel făcut de Walter William Ouless.

Dar ochii lui negri, adânci, și brățările din fir de aur împletit de la încheieturi indicau cine era, de fapt, în ciuda schimbării genului și a costumului cenușiu, mototolit, pe care-l purta acum în loc de rochia țesută în casă.

Fără îndoială, era o altă înfățișare a Păstrătorului Graalului.

– Nu permit uciderea în Silvermere, mustră el. Nu de către alții, în orice caz. Știi asta, Merrihew.

– Nu te amesteca în treburile familiei, Păstrătorule! spuse Merrihew. Așa e legea.

– Dincolo de hotarele mele, așa este, spuse el. O privi pe Susan și zâmbi enigmatic. Dar aici eu domnesc. Poți pleca, Susan. Pășește în apă. Vei ajunge acolo unde dorești.

– Iar eu te voi urma! exclamă Merrihew, vehement. Și voi face ce trebuia făcut deja. Este fiica unuia dintre Cei Vechi, și în mod clar un pericol pentru noi toți!

– Ce titlu bun pentru o carte, spuse Susan, disprețuitoare. Să-l folosească cineva. Știi că nu reprezint niciun pericol pentru clan. Nu doar că ești nepoliticoasă, ci ești și trădătoare, iar Merlin și Vivien știu asta. Pun pariu că tu le-ai ucis mama.

Păstrătorul Graalului oftă ca o fetiță, ceea ce suna ciudat din partea unui bătrân.

Buzele lui Merrihew se subțiară și deveniră ca o ață, iar ochii i se îngustară.

– Cum îndrăznești? N-aș putea face una ca asta. A fost o coincidență sau un accident!

– Da? spuse Susan. Eu pun pariu că știai. Și polițiștii trimiși să-i ucidă pe Merlin și pe Vivien?

– Ce?!

– Știi tu!

Mâna lui Merrihew alunecă spre un buzunar al vestei, dar se opri când Păstrătorul Graalului răsuci brusc cuțitașul, ținându-l de mâner, și nu de lamă.

– Tu ești doar o complicație neînsemnată într-o operațiune îndelungată, de succes, strigă Merrihew. Făcu niște pași lenți în față. Care ne-a adus

mari beneficii și care va continua să o facă și după ce tu nu ne vei mai pricinui necazuri inutile.

– Pun pariu că mătușile Helen și Zoë știu, de asemenea, cine ești, se stropși Susan la ea. Orice mi s-ar întâmpla, s-a zis cu tine.

– Tu n-ai idee despre cum ne facem treaba noi, librarii, spuse Merrihew. Ridică mâna stângă, înmănușată, și făcu alți pași în față. Eu conduc stângacii, iar stângacii execută, sunt călăi și subordonați. Dacă zic că trebuie făcut ceva pentru binele clanului, atunci ei asta fac. Dar poate că m-am grăbit. Păstrătorul Graalului nu-mi permite să-ți fac rău aici. Ar trebui să discutăm cu calm.

Susan își dădu seama că, din moment ce nu reușise să o ucidă, Merrihew voia să o încetinească, să o oprească sau să o întârzie. Se îndoia că avea să-i servească la ceva.

– Îți ofer un mic avans, șopti fetița în urechea ei, chiar dacă silueta care aducea cu Charles Darwin încă se afla în fața ei. Nu cine știe ce.

– Îmi cer scuze pentru cuțit, strigă Merrihew, încă avansând.

– Du-te dracului! strigă Susan. Se întoarse și păși de pe stâncă în aer, ridicând brațele și forfecând cu picioarele, metoda adecvată pentru a sări în siguranță, pe care o învățase la interminabilele lecții de înot de la școală, în cazul în care era musai să te arunci într-o apă cu o adâncime incertă.

Merlin și Vivien se schimbaseră pentru cină și semănau mai bine ca niciodată, în jachetele lor negre, cămășile albe, apretate, și papioanele negre, legate peste gulerele țepene – deși Merlin purta o vestă gri-deschis, iar Vivien, una de culoarea oului de rață. Terminaseră supa de cartofi și praz și se ocupau de cotletele de miel cu piure și mazăre, alături de un Bordeaux din 1971, de la o cramă necunoscută (eticheta căzuse), știind că îi așteaptă un cărucior plin cu deserturi. Vivien umplu paharul lui Merlin și începu să și-l reumple pe al ei, apoi se opri brusc, cu sticla într-un unghi periculos, nu tocmai turnând, însă pe cale să se verse.

– Merlin! Ce căutăm aici?

Merlin mânca și citea dintr-o carte cu coperți dure, îmbrăcată în verde, un exemplar din Gaudy Night de Dorothy Sayers, proptită de solnița și pipernița de sticlă, cu capace de argint.

– Pardon? întrebă, visător, ridicând privirea din carte.

Vivien repetă întrebarea.

Merlin termină de mestecat o bucată de miel. Se uită la sora lui, apoi privi încet în jur, spre sala de mese lambrisată, spre celelalte șase mese, cu fețele lor albe ca zăpada, cu argintăria și paharele așezate perfect, însă neocupate. Văzu masa enormă, de mahon, dintr-o parte, cu un castron de argint în formă de scoică, văzu ferestrele înalte din dreapta, care dădeau spre pădure, pentru că erau la etajul al treilea, și spuse vag:

– Silvermere. Sala de mese din partea de sus. Cinăm. Sau luăm prânzul? Am venit să...

– Susan, spuse Vivien încet, pronunțând stângaci numele, de parcă i-ar fi fost necunoscut, sau n-ar fi știut ce însemna cuvântul.

Merlin păli și închise cartea. Se uită din nou în jur, mai atent.

– Susan, repetă el. Am adus-o aici pe Susan și am uitat! De câtă vreme suntem aici?

Vivien trânti sticla și își împinse scaunul.

– Nu de mult, răspunse ea. Muream de foame și am venit direct la prânz. Dar Susan...

Merlin își împinse și el scaunul, puse cartea în geanta din păr de iac și o agăță pe umăr.

– Trebuie să-l găsim pe Păstrătorul Graalului, spuse el, pe un ton calm. Dar strângea compulsiv pumnii. Ar putea... să fie încă pe drum?

– Drumul nu e acolo, dacă nu sunt eu, spuse Vivien. Trebuie să fi ajuns aici. Adică, alternativa...

– Uneori urăsc locul ăsta, zise Merlin, vehement. Nu că mi-aş aminti.

– Dacă vrei, îți poți aminti, spuse Păstrătorul Graalului. Coborî de pe căruciorul care putea aduce o duzină de porții în același timp de la bucătăria de jos, și se ridică, scuturându-și firimiturile de pe tunica albă, de matroană. Așa cum le apărea mereu librarilor mai tineri, arăta ca o femeie de vârstă mijlocie, blândă, dar fermă – un fel de versiune mai simpatică a lui Margaret Thatcher. Avea ochii negri și brățări de aur la mână.

– Unde e Susan? întrebă Merlin.

– Acum merge cu mine prin pădure, spre Piatra Plecării, spuse Păstrătorul. Este în drum spre locul în care dorește să meargă.

– Dar... dar trebuie să fie cu noi, spuse Merlin, ignorând ideea că Păstrătorul era în două locuri deodată; îi era cunoscută partea cu vizitele la Silvermere, și asta își amintea. Și ea probabil că moare de foame, și trebuie să ne gândim ce să facem!

– Pentru că n-am invitat-o aici, și pentru că nu beneficiază de invitația extinsă valabilă pentru membrii familiei voastre, nu poate rămâne.

– Dar... am crezut... că... ar fi... în regulă, se bâlbâiră Merlin și Vivien, la unison, într-un moment stereo frățesc, neobișnuit.

– Așa cum spuneți, este în regulă de data asta. În orice caz, cred că Susan știe unde trebuie să meargă, și poate chiar și ce trebuie să facă.

– Nu știe, răspunse Vivien. Încă încercăm să ne dăm seama ce se petrece.

– Chiar e necesar să vă dați seama? întrebă Păstrătorul Graalului.

– Nu, spuse Merlin. Viv! Trebuie să ajungem la obelisc înainte ca Susan să încerce să plece oriunde altundeva.

– Trebuie să aflăm ce este cu Născutul-din-Ceaun, spuse Vivien, opunându-se faptului că Merlin o trăgea de braț. A fost conceput aici, cu Graalul nostru... al tău?

– Nu. Graalul n-a fost niciodată folosit așa, și nici nu va fi vreodată, răspunse Păstrătorul, cu fermitate.

– Știi care dintre ceaune s-a folosit și cine-l are?

– Nu știu, răspunse Păstrătorul Graalului. Știu că nu aveți multe informații despre ceaune... Încetă brusc să vorbească și ridică mâna. Un cuțitaș lucios apăru în ea, prins din zbor.

– Asta e o complicație inutilă, spuse ea, supărată.

– Este al lui Merrihew, făcu Merlin. Unul dintre cuțitele ei!

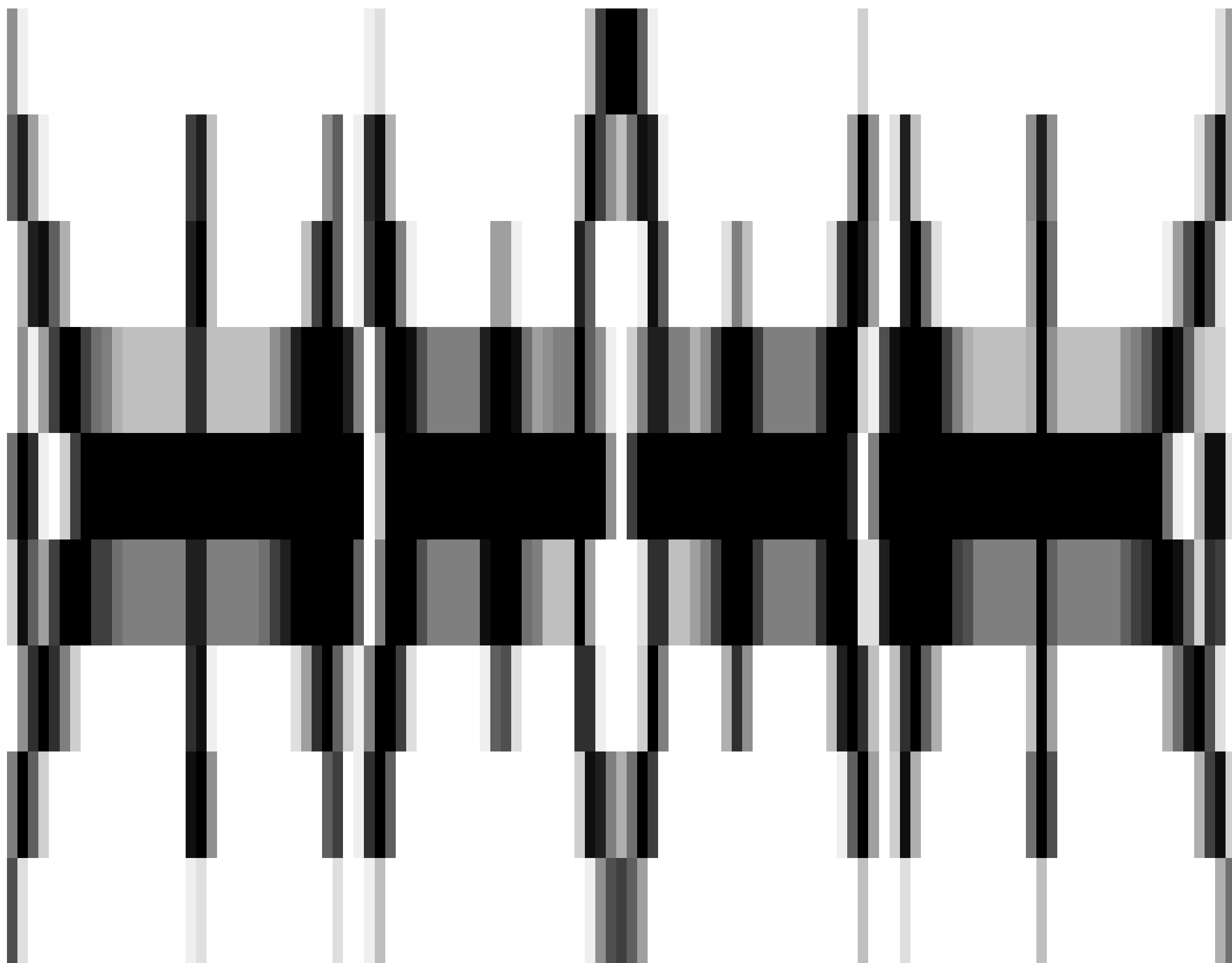
– Merrihew! exclamă Vivien. Nu!

– Îi plac cuțitele, nu? întrebă Păstrătorul.

Dar vorbi degeaba, pentru că Merlin și Vivien fugeau deja din cameră, smulgându-și șervetele și aruncându-le pe podea, în urma lor, ca pe niște turturele speriate, împovărate brusc.

În limba engleză, termenul folosit este merlin, echivalentul speciei de șoim.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

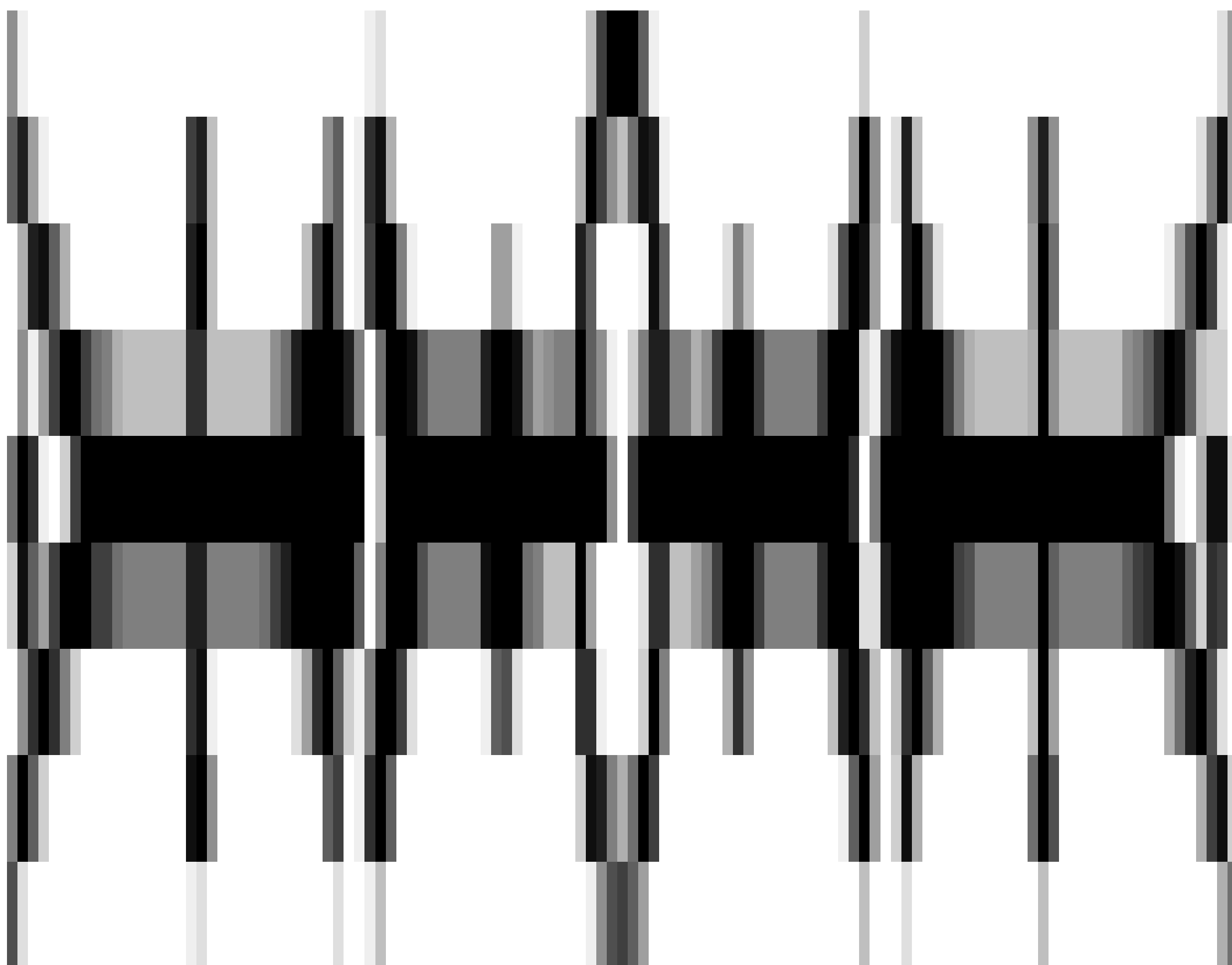

Rozele pot fi galbene, violetele, albe pot deveni

Ura se transformă în iubire, iubirea, în dispreț

Nimic nu-i veșnic, chiar și stelele pot muri

Tot ce facem este să ne întrebăm cu ce preț.

SUSAN NU LOVI APA, SAU NU CREZU CĂ O LOVISE. Acum cădea, iar în clipa următoare se afla pe pământ solid, și în cu totul altă parte. Nu mai era în Silvermere. Arăta ca o idioată, cu genunchii îndoiți și brațele întinse, pe malul unui iezer de la jumătatea drumului spre vârful unui munte. Un excursionist în genunchi, cu barbă, se uita la ea, pe deasupra aparatului de gătit Volcano, care începuse să fluiere. O cană de email îi căzu din mână, pe solul stâncos, cu un clinchet muzical, și se rostogoli, oprindu-se lângă un sendviș învelit în hârtie cerată.

– Ai ieșit din... începu el, ezitând și arătând spre iezer.

Susan nu răspunse. Simțea o putere străbătându-i trupul, dinspre șistul de sub picioarele ei, alăturându-se acelei senzații de nerăbdare care începuse să se trezească înăuntrul ei când împlinise 18 ani. Era puterea ei, știa acum, și aici era concentrată, sub picioarele ei și în jur. Lacul mic

din spate făcea parte din ea, și știu imediat că, în prezent, se numea Apa Joasă, iar lacul cel lung dinspre est era Apa din Coniston, deși cândva fusese Thursteinn Waeter.

Cunoștea mai ales muntele din care mai avea de urcat o treime până în vârf, vârf care se ridica la sud, iar calea într-acolo era trasată de o cărare în zigzag prin șistul cenușiu și iarba verde-maronie. Vârful era ascuns într-un nor jos, care se rostogolea pe pantă sub ochii ei.

Bătrânul din Coniston, învăluit în ceață.

– Ai ieșit din apă, repetă bărbatul. Nu era o întrebare. Dar nu ești udă...

Susan se privi. Nu doar că era complet uscată, dar costumul ei era din nou curat. Rupturile de la ghearele goblinilor, și mototolirea din fălcile Fenrisului, și petele din urma rătăcirii prin pădure dispăruseră. Bocancii ei luceau, și asta nu se întâmpla niciodată. Doar îi dădea cu ceară și-i lăsa așa.

Păstrătorul Graalului o îmbrăcase frumos, pentru vizita la tatăl ei. De parcă avea 6 ani.

– Da, zise ea, pe jumătate amețită de senzația de putere care creștea înăuntrul ei. Se uită la soare, care se ridica, însă era încă jos pe cer. Era dimineață, probabil doar nouă sau zece, însă fusese după-amiază devreme când Merlin o condusese prin ușa din iaz.

Pierduse cel puțin o zi. Poate mai multe.

– Bună dimineața, adăugă Susan. Porni pe cărare, în ritm alert. Cu fiecare pas, simțea mai mult din puterea dinăuntrul muntelui, dar era numai o așchie din ce exista acolo. Simțea și un fel de contracurent, de parcă s-ar fi opus ceva fluxului magic.

Cineva lucra împotriva puterii pe care o prelua de la tatăl ei. Până când avea să-și capete moștenirea întreagă, era vulnerabilă. Dar asta o și uluia. Știa, în adâncul sufletului, că tatăl ei trăiește. Nu se risipise, nu se topise, sau ce s-o fi întâmplat cu Străvechii Suverani. De ce ajungea acum puterea la ea? Și cine încerca să o împiedice?

– Hei, nu urca! strigă excursionistul după ea. Se strică vremea și nu ești echipată corespunzător!

Ea își aminti brusc că Merrihew era pe urmele ei. Nu-și dorea să aibă martori.

– Trebuie să cobori tu de pe munte! strigă ea. Cât de repede poți.

Excursionistul reacționă ca lovit de o săgeată. Făcu un pas înapoi și mormăi, se răsuci pe loc și alergă spre cărarea care cobora peste șist și pietre sfărmate, lăsându-și rucsacul, vasul Volcano, care încă șuiera, și cana de email.

– Dar ai grijă! strigă Susan, conștientă că-i poruncise omului să plece. Chiar dacă nu dobândise complet puterea, atât cât avea era suficient ca să convingă un muritor să-i facă pe plac, cel puțin în fieful lui Coniston Rex.

Excursionistul încetini, ascultător, dar nu se opri și nu privi în jur. Susan știa că nu o va face până ce nu ajungea la satul de la poale sau până la țărmurile lacului.

Susan se întrebă dacă avea puterea de a înlătura ceața de deasupra vârfului. Ridică mâinile și porunci norului să se risipească. Nu se întâmplă nimic, și ea nu simți scânteia electrică, stranie, care-i sărise în gât și în gură când îi spusese excursionistului să plece. Elementele, se părea, erau mai greu de convins decât oamenii. Sau, în cazul lor, magia avea un alt grad de dificultate.

Porni din nou pe cărare și aproape că-și impuse să fugă, forțându-și coapsele când ajunse la prima porțiune de trepte anevoioase. Era surprinsă că nu obosea. În ciuda faptului că era suficient de în formă, avea totuși de-a face cu un urcuș abrupt, și ea îi ținea piept mult mai bine decât ar fi făcut-o de obicei. Dar puterea care se revărsa în ea dinspre pietrele de sub picioarele ei o revitaliza. Se simțea proaspătă, energică și nu se descuraja.

Dar, când ajunse la primele fuioare de ceață care cobora, simți un fior de avertizare, ca și când ceva nu era în regulă. Senzația o ameți pe

moment, pentru că venea și din față, și din spate, până deveni o premoniție, ascunsă undeva în spatele ei. O amenințare.

Era ceva sau cineva care n-ar fi trebuit să fie pe munte, și care-i dorea răul.

Susan privi peste umăr. Mai jos, Merrihew ieși de nicăieri pe țărmul Apei Joase. Lovi cu piciorul Volcano, care încă fumega, și șuieratul slab pe care-l ignorase Susan încetă.

Librăreasa ridică ochii spre Susan și scoase un pistolet – precum cele pe care le ținea Merlin în teaca de la picior – de sub vesta ei de pescuit, țintind cu atenție, apoi lăsă mâna jos și o luă la fugă. Cu siguranță, chiar și pentru un librar stângaci, distanța era prea mare pentru un pistolet atât de mic. Dar, în ciuda faptului că, probabil, avea de zece ori vârsta lui Susan, Merrihew alerga în sus, pe cărare, mult mai repede.

Susan se aruncă în față, apucând-o pe trepte aproape târâș, în încercarea de a da tot ce putea. Gâfâia și șuiera, acum, atât de la efort, cât și de teamă. Își simți omoplații încordându-se, așteptând împușcătura, și își dori ca ceața să coboare mai repede și să devină mai densă, dar, dinspre norul de deasupra, coborau doar fuioare eterice.

Cărarea coti spre dreapta și deveni mai abruptă, dar fără trepte, și, deci, mai dificilă. Susan trebui să se cațăre printre pietre rostogolite și șist sfărâmat, ceea ce o încetini. Dar ceața începu, în sfârșit, să se îndesească, și deveni mai rece și mai întunecoasă. Cu o senzație vagă de siguranță, cel puțin pe moment, Susan încetini ritmul infernal pe care și-l impusese și privi în jos, prin ceața mișcătoare, văzând silueta neclară a lui Merrihew, la vreo douăzeci de metri sub ea, sărind ca o capră neagră prin porțiunea cu trepte.

Librăreasa stângace văzu că Susan încetinise și ridică brațul, trăgând de patru ori, rapid, în timp ce continua să sară peste mai multe trepte deodată. Primele trei împușcături ratară, iar ricoșeurile țipară de pe stâncile de deasupra și de dedesubtul lui Susan.

Al patrulea glonț o atinse când începea iar să fugă, zgâriindu-i coapsa stângă, la doi centimetri deasupra genunchiului. La început, îl simți ca pe un cub de gheață târât pe piele, o durere clară, dar nu intensă. Când continuă să fugă, durerea se înteți. Susan strigă o dată, însă mai degrabă de furie decât de teamă. Se uită la rană, văzu că-i lovise doar suprafața pielii, fără să-i pătrundă în carne, și își dădu seama că nu era fatală, și poate nici măcar gravă. Continuă cât de repede putea.

Acum ajunsese aproape de vârf. Simțea asta, și simțea că tatăl ei era aproape. Trebuia să-l găsească. Dar mai era și avertismentul acela, senzația că nu era ceva în regulă. Păstrătorul Graalului vorbise despre dușmani, la plural. Unul era în spatele ei, desigur. Simțea că altul o aștepta în față. Dar n-avea de ales decât să continue. Merrihew voia să o ucidă, și nu știa ce urmărea celălalt dușman.

Mai erau doar vreo zece metri până în vârf. Dacă ajungea înainte ca Merrihew să se apropie de ea, în ciuda ceții, dacă ajungea la tatăl ei, dacă absorbea mai multă magie din munte, atunci s-ar fi putut salva. Și avea cuțitul și sarea. Nu voia să impună nimănui să o slujească, însă dacă alternativa era moartea...

Scoase cuțitul în timp ce se împleticea printre pietre, îl șterse de piciorul rănit, murdărindu-l de sângele ei, apoi îl puse înapoi în buzunar, să nu se vadă. Scoase un pachețel de sare, dar nu îndrăzni să se oprească și să-l deschidă, așa că-l strânse în mână și continuă să se cațăre pe terenul accidentat.

Merlin și Vivien ieșiră din Apa Joasă în pocnet de împușcături.

– Beretta de.25, spuse Merlin. Se opri o secundă, să ia ceva de jos, și alergă pe cărarea care ducea spre vârf. Nu vedea cine trage, sau în ce. Ceața era deasă și cobora maiestuos spre ei. Cred că-i al lui Merrihew. Trage în Susan, presupun. Dar cu ceața asta, îi va fi greu s-o nimerească.

Vorbea ca să se calmeze, dar nu funcționă, nici pentru el, nici pentru Vivien, și amândoi iuțiră pasul, doar ca să încetinească după câțiva metri, pentru că tălpile pantofilor eleganți le alunecau pe pietre și pe iarbă. Merlin se opri brusc, se așeză și își smulse șireturile, apoi își scoase pantofii. Vivien se așeză să facă la fel.

– La naiba cu Silvermere! înjură Merlin, și o luă iar la goană.

Erau o pereche absolut bizară, cu haine de gală și desculți, fiecare cu o mână strălucind argintie, pentru că nu se opriseră să își ia mănușile albe, nici jobenele, când o zbughiseră din sala de mese.

Susan ajunse în vârful Bătrânului din Coniston cu precauție, ferindu-se. Ceața era atât de deasă, încât nu se vedea nimic pe o rază de câțiva metri, dar știa cu la fel de multă siguranță că pe un platou din față era o movilă, cum își cunoștea propria casă. Deși nu fusese niciodată acolo, muntele și tot ce se afla în jurul lui se desenau limpede în mintea ei. Se apropie încet, încet, iar ceața se risipi în jur. Ajunse la movilă. Se opri.

Pe platforma de piatră se afla inspectorul-șef Holly, sprijinit de movilă. Avea echipament de excursionist. Forma lui solidă era vârâtă într-un hanorac roșu și într-o pereche de pantaloni de camuflaj de iarnă, iar ghete Gore-Tex scumpe completau ținuta. Alți doi bărbați... sau alte două femei... se aflau fiecare la câte un capăt al platformei. Purtau ținute sport cu emblema clubului Arsenal, mănuși de lână groasă și pantofi sport. Glugile lor erau bine strânse în jurul fețelor, aproape ascunzându-le pielea pătată, neagră-albăstruie.

Susan surprinse mirosul de amarant și dafin dinspre ei, și duhoarea profundă de carne putrezindă.

Nu erau oameni. Nu mai erau. Erau Născuți-din-Ceaun.

– Era și timpul să ajungi aici, făcu Holly. Merrihew te-a încurcat?

Susan încuviință încetișor. Tatăl ei se afla în movilă. Sau înfățișarea lui muritoare, în orice caz, și simțea asta. Simțea și că adversitatea față de

puterea muntelui venea dinspre Holly. O atrăgea cumva spre el și nu voia s-o înapoieze.

– Cioara bătrână știa că am nevoie de tine vie, mormăi Holly. Nu vorbi, nu gesticulă, însă cei doi Născuți-din-Ceaun se mișcară brusc. Săriră în ceață, ca niște pietre lansate de catapulte. Nu pot să-i permit să mai tragă în tine, nu? Se ridică de pe platou, dezlipind câteva pietre, și se întinse, căscând, spre cerul acoperit de nori. Susan îi văzu ceasul de argint, iar aici, unde-și căpăta puterea, știu ce era. Nu era un farmec de protecție, ci unul menit să ascundă.

În fața ei nu se afla un polițist muritor, ci un Străvechi Suveran în carcasă muritoare.

– Ar fi trebuit să mă scutesc de oboseala de a te aduce aici, fiindcă oricum veneai, spuse el, pe un ton obișnuit. Credeam că librarii ăia or să-ți facă imediat felul, așa că trebuia să acționez rapid. De îndată ce-am știut despre tine, firește, adică nu suficient de repede, nici pe departe. Trebuie să recunosc că ticălosul de taică-tău este șiret.

Se auzi o ploaie de împușcături de sub ei.

– Ce păcat că Merrihew are doar un pistol de bâlci la ea! spuse Holly. Susan observă că nu-și putea folosi ochiul stâng la capacitate maximă, probabil fiindcă era cel care privea prin ochii morți ai slujitorilor lui. Aș paria zece lire pe ea contra unui Născut-din-Ceaun, dar nu și contra doi. Nu fără un topor, sau ceva asemănător.

Susan nu vorbi. Îl privi, cu mâna dreaptă pe buzunar. Strânse stânga în pumn și o duse la gură, privind în jos, aparent pentru a-și masca tusea, însă, de fapt, pentru a desface pachetul de sare cu dinții.

– Să știi, domnișoară Susan Arkshaw, spuse Holly, apropiindu-se, că ți-am legat tatăl și i-am luat puterea când avea treabă cu maică-ta și se comporta prostește, fără să fie atent și slab ca un pui, în carne și oase muritoare. Deși recunosc că m-a ajutat Merrihew să-l ademenesc. Dar a găsit o portiță prin care să dea mai departe puterea luată de mine, moștenitoarei sale, când ea ajungea la vârsta potrivită, trecând peste

restricțiile mele! Holly își lovi palma cu pumnul masiv, iar zgomotul se auzi ca o împușcătură. Așa că acum se scurge spre tine, iar jurămintele la care am fost martor n-au valoare, ceea ce mă nemulțumește teribil. Trebuie să le refacem. Prin urmare, uite cum stă treaba: dacă renunți de bunăvoie la puterea tatălui tău în favoarea mea, vei trăi. Ah, și maică-ta la fel.

Nimic de pe chipul sau din cuvintele lui nu trăda faptul că oamenii trimiși să se ocupe de Jassmine fuseseră răpuși de păzitorii din pârâu, de pe cer și din pământ. Dar Susan știa că el minte. Aici, chiar și doar cu un crâmpei de putere, vedea forma cuvintelor lui și dacă-i ieșeau drepte sau strâmbe de pe buze.

– Și tata? întrebă ea. Își duse mâinile la spate și vărsă pachetul în palmă, sperând să prindă suficientă sare cât să o poată întinde pe cuțit.

– El a ales, spuse Holly. A renunțat la tot pentru tine. Pălește, și în curând nu va mai fi. Uită de el.

Ceva din ce-i spunea nu era adevărat, dar o parte era.

– Ce se va întâmpla cu puterea lui, dacă nu ajunge la mine? întrebă ea. Dacă mă ucizi.

Holly mârâi.

– S-ar duce. S-ar irosi. Ceea ce m-ar supăra amarnic. Este alegerea ta. Tatăl tău e pierdut, dar tu poți trăi.

– Ai folosit puterea tatei ca să fereci jurăminte, spuse Susan. Simțea că are dreptate. Era o parte importantă din puterea ei... a tatălui ei. Să asiste la jurăminte și să le întărească, să devină de neîncălcat. Era un Făcător-de-Jurăminte, legându-i pe cei care îi cereau să le fie martor la jurăminte și să le îndeplinească. Tatăl ei era unul dintre Străvechii Suverani cumsecade.

Holly era opusul. Era unul dintre cei răi.

Bărbatul masiv icni iar, apoi tresări, iar ochiul lui nefocalizat se umplu de lacrimi. O picătură îi alunecă pe obraz.

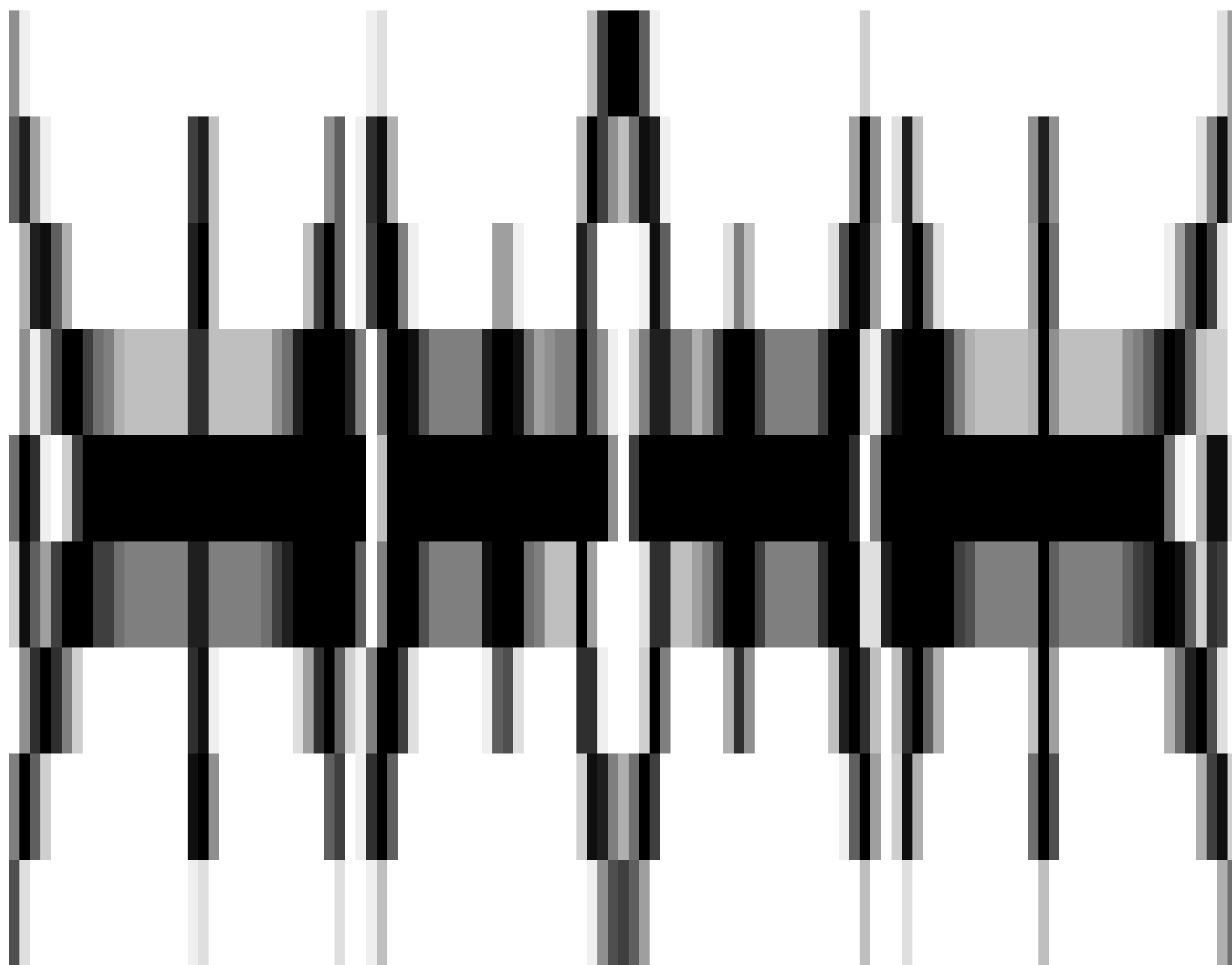
– S-a zis cu Merrihew, spuse el. A meritat, în ciuda costului.

– Și ceilalți librari? întrebă Susan. Făcu un pas în față. Chiar dacă renunț la puterea tatei și ți-o las ție, ne vor ucide pe amândoi, nu?

Holly pufni.

– De ce crezi că m-am străduit atât să-mi extind puterea peste Lumea Veche și cea Nouă, să adun sub comanda mea Shuck și goblini, Nikker și bau-bau, Yetun și Yallery, și tot tacâmul, ca să nu mai vorbesc despre asasinii plătiți și gangsterii ticăloși din Anglia muritoare? Mereu am vrut să mă ocup de librari. Asta-i ideea. Merrihew va fi doar prima care moare. Așa pățesc cei naivi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

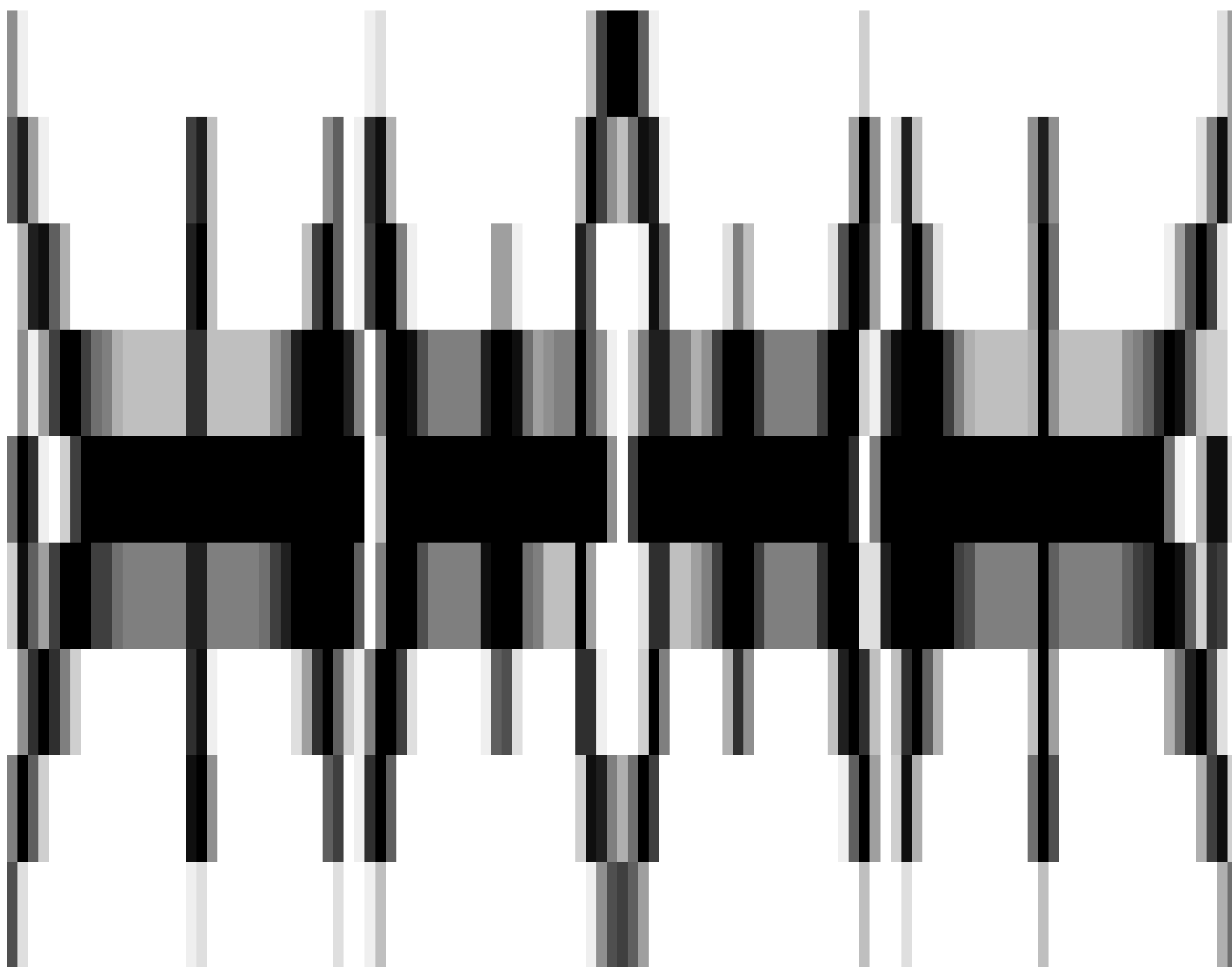

Un val de sânge, așa i-au spus,

Nici măcar marea n-a putut să spele

Atâția morți în timp atât de scurt

Câți s-au strâns între apa joasă și înaltă.

MERRIHEW FĂCU O PIATRĂ MARE SĂ SE PRĂVĂLEASCĂ PESTE AL DOILEA Născut-din-Ceaun, dar fu prea rapidă. O prinse și o târî înapoi, chiar când se rostogolea bolovanul. Picioarele ei fură strivite până la genunchi, iar sângele i se aduna deja în jurul coapselor. Atât de mult sânge...

Celălalt Născut-din-Ceaun mârâia, la câțiva metri distanță, țintuit de cele două cuțite din secolul al VII-lea, pe care Merrihew le purta mereu ascunse la spate, sub vesta de pescuit. Dar nici măcar fierul străvechi, de multe ori vrăjit, nu putea să împiedice Născutul-din-Ceaun să-și sfâșie propria carne ca să se elibereze.

Merlin ieși din ceață, cu vechea sabie în mână și cu Vivien după el.

– Bun, șopti Merrihew, arătând, cu ultimele puteri. Taie-l în bucăți înainte să scape.

Merlin trecu pe lângă ea, iar sabia se ridică și căzu. Vivien îngenunche lângă Merrihew și îi privi picioarele zdrobite și sângele care-și croia drum în jos. Scoase o sticluță cu sânge de Sorbitor din interiorul jachetei, apoi o puse încetișor înapoi.

– Da, da, știu, se rățoi Merrihew. Prea târziu. O să mă alătur Bunicii.

– Nu, zise o voce blândă și calmă, ca un tăiș de oțel.

Cei trei librari ridicară privirile, și acolo, șezând pe piatra rostogolită de Merrihew în disperarea de a ucide unul dintre Născuții-din-Ceaun, și astfel, fără să vrea, pe sine, ședea cea mai bătrână dintre Bunici. Blond-roșcata îmbrăcată în togă. Ogarul cu blană castanie ședea în fund lângă ea. Mârâi. Își arătă dinții.

Amândoi păreau cât se poate de reali, nici pe departe stafii sau Umbre.

– Nu ni te vei alătura, continuă Bunica. Ai trădat clanul. Vei muri nejelită, iar numele tău va fi tăiat din însemnări.

– Am făcut totul pentru binele clanului St. Jacques! spuse Merrihew. Nu știam despre ceaun sau despre celelalte... lucruri.

– Adică despre mama? întrebă Merlin. Lăsase Născutul-din-Ceaun, în bucăți, sub niște bucăți de șist, și se apropiase de Merrihew. Ținea nonșalant sabia grea, cu vârful în jos, la trei centimetri de ochiul drept al librăresei. Părea pe cale să o lase să cadă din clipă în clipă.

– A fost doar ghinion! protestă Merrihew. Se întâlnise cu Coniston și cu femeia lui în Londra, înainte, și a văzut-o apoi din nou, cu un copil, și voia să facă niște cercetări. Ar fi aflat ce se întâmplase cu Coniston. Nu era permis, dar nu voiam să moară și n-am știu asta, decât după...

Vârful sabiei coborî nițel. Pe chipul lui Merlin se citea o furie rece.

– Southaw s-a ocupat! Își făcea griji ca nu cumva Antigona să-l elibereze pe Coniston...

– Southaw? întrebă Vivien. Cel din Londra?

– Da, cel din Londra! răspunse Merrihew. Mai e și altul?

Southaw era unul dintre cei mai periculoși Străvechi Suverani malefici. Trei pagini din Index îi erau dedicate. Unul dintre principalii Vechi din Londra, mereu străduindu-se să-și extindă fieful cu rivalii săi, Cel de sub Turn, Bestia din Camden, Lady Primrose, Piatra Londrei și Oriel.

– Southaw a promis pace și s-a ținut de cuvânt, spuse Merrihew, cu emfază. N-am avut parte de așa liniște înainte.

– Ca să poți merge la pescuit, spuse Vivien, cu un glas plin de dispreț și dezamăgire.

– Nu... Voi, cei tineri, nu pricepeți cum e cu presiunea constantă, șopti Merrihew. Pierduse atât de mult sânge, că fața ei se trăsese și pielea îi era aproape translucidă. În plus, aș fi putut repara lucrurile. Dacă-mi spuneați cine era Susan... dacă ultima împușcătură o ucidea... dar acum, e în puterea lui Southaw...

– Southaw e aici?

Merrihew arătă cu un deget tremurător spre vârf.

– Dar nu se poate, căci am simți prezența unui... începu Vivien.

– Poartă un farmec, spuse Merrihew. Ochii ei își pierdură concentrarea asupra lumii exterioare. Pentru prima dată în mulți ani privi în interior. Poate c-am făcut o greșeală...

Vivien aproape că se aștepta să-l vadă pe Merlin lăsând sabia să-i străpungă ochiul și creierul lui Merrihew. Dar n-o făcu. Acesta ridică lama și dispăru, într-un vârtej de ceață, în salturi mari, spre vârf. Vivien ezită o secundă, făcu o plecăciune în fața Bunicii și sprintă după el.

– Și Billie? șopti Merrihew, ridicând privirea spre Bunică, deși nu mai putea vedea nimic prin ceață – doar alb.

Billie era cockerul ei spaniel, care aștepta răbdătoare la Wooten să i se întoarcă stăpâna.

– O vom lua pe Billie, când vine vremea, spuse Bunica. Dar pentru binele ei, nu pentru al tău. Câinii nu sunt niciodată necredincioși. Fluieră, iar ogarul de lângă ea sări de pe stâncă. Se apropie de Merrihew, care întoarse capul când fălcile lui se închiseră în jurul gâtului ei și sfâșiară din ea și ultima scânteie de viață.

– Deci cum rămâne? întrebă Holly. Era mai aproape acum, o prezență amenințătoare, și nu doar din cauza dimensiunilor.

– Nu... Nu pot... se bâlbâi Susan, apoi sări în față, scoțând cuțitul și ștergându-și-l de palma mâinii stângi, ca să prindă sarea într-o mișcare rapidă, înainte de a-l întoarce și a trece muchia ascuțită peste pieptul lui Holly.

Cuțitul abia dacă-i tăie hanoracul și nu pătrunse prin puloverul de sub el. Acesta râse, și Susan tăie iar, de data aceasta nimerindu-i mâna. Dar nu curse sânge.

– Ah, Susan, Susan, ai tupeu, recunosc, spuse Holly, apucând-o de încheietură și răsucind-o cu sălbăticie, ca să scape cuțitul. Continuă să o țină și să vorbească, pe un ton calm, dar agresiv: Ai fost prost învățată. Ai uitat să spui cuvintele, pe de o parte, dar pe de altă parte, nu mă poți lega așa pe mine. Nu sunt vreo legendă oarecare, vreun mit al unui izvoraș amărât, sau vreo stâncă agresată de oi. Sunt unul dintre Cei Vechi, pricepi? Sunt bătrân, și rău, și foarte neiertător. O trânti la pământ, iar șistul îi tăie palmele când își amortiză căderea. Speram să ai mai multă minte, zise el. Dar văd că trebuie să fac ce-am făcut cu tatăl tău și să-ți iau puterea. Asta înseamnă că va trebui să-l scot la iveală, mai întâi. Ce bine că mama ta avea părul atât de lung! Pot folosi aceeași funie.

Se întoarse și ridică mâna spre movilă, parcă pentru a chema un chelner dintr-unul dintre cele mai urâcioase restaurante de modă veche, unde proprietarii ofereau bonus pentru servitute. Susan simți puterea curgând dinspre munte prin el. Puterea ei, puterea tatălui ei, uzurpată de Holly. Nu știa cum s-o oprească, dar încercă, dorindu-și ca magia să sece, să curgă invers, să se întoarcă în munte și să vină la ea.

Holly făcu un pas într-o parte și o lovi în coaste.

– Încetează!

Susan se rostogoli, dar își pierduse concentrarea. Pentru orice i-o fi trebuit lui Holly puterea, acum avea suficientă.

El făcu un gest disprețuitor din degete.

Movila se mișcă, iar pietrele se rostogoliră în ceață. Platoul de jos se despică, parcă împins de o erupție interioară.

– Hai să-ți vezi tatăl, spuse Holly. Se apropie, foarte încrezător că Susan îl va urma.

Ea se ridică încet, ținându-se de coaste, aplecată, pretinzându-se rănită mai rău decât era. Încetișor, își croi drum printre pietrele rostogolite, spre locul în care se aflaseră movila și platoul.

– Lasă cuțitul, zise Holly, când ea se aplecă să-l ridice. Să terminăm odată. În sat au bere bună și sendvișuri cu șuncă. Poți să încerci și tu, dacă decizi să ai minte.

Susan clătină din cap și se concentră să atragă mai mult din magia muntelui. Simțea că Holly încerca să i-o ia înapoi, dar forța lui scădea. Ea avea dreptul. El nu.

– Uite-l, spuse Holly. Ăsta e taică-tău.

Susan privi în jos, în ceea ce era, practic, un mormânt săpat în grabă în vârful de piatră al muntelui, și-și văzu tatăl la un metru sub pământ.

Bătrânul din Coniston nu părea să aibă mai mult de 40 de ani. Nu era deloc bătrân. Părul arămiu, vârstat cu argintiu, îi crescuse până în talie, aproape un veșmânt, și avea o barbă care ar fi făcut mândru un personaj ca Edward Lear[20]�, suficient de stufoasă ca să fie adăpost pentru o duzină de bufnițe, de pitulici și de ciocârlii. Unghiile de la mâini îi erau atât de lungi, că se curbaseră spre interior. Pantalonii lui evazați, mov, putrezeau la tivuri, jacheta lui Nehru era mucegăită la mâneci, iar fermoarele laterale ale ghetelor ruginiseră.

Avea ochii pe jumătate deschiși, cât să se întrevadă o felie de pupile cenușii. Gura îi era ascunsă de barbă. Era legat la glezne și la încheieturi cu funii înguste, prinse de țăruși de fier bătuți în stâncă.

Funii împletite din multe șuvițe de... păr negru ca pana corbului.

Era părul mamei sale. Funiile iubirii, pentru a lega un Vechi și a-i lua puterea, mult mai puternice decât orice altă legătură cu sânge, fier și sare.

Funii care aveau să servească și la legarea moștenitoarei sale pe jumătate muritoare, care-și iubea mama.

– Cât de emoționant, nu-i așa? zise Holly. Ca în povestea aceea. Ea și-a vândut părul ca să-i cumpere lui un cadou, fără să știe pentru ce-mi trebuia, iar el a riscat și-a venit la Londra, pentru ea. Amândoi au pierdut.

– Este o interpretare foarte stupidă a Darului magilor[21], spuse Vivien, ieșind din ceață lângă Susan.

Holly porni spre ele, cu pumnul ridicat. Susan îl simți sorbind puterea din munte, în ciuda eforturilor sale de a se opune. Și mai simți și alte puteri, pentru că Holly chema o magie îndepărtată. Aici era mai slabă, însă atât de multă...

– Nenorociți de librari, care nu știu când...

Merlin apăru în spatele lui și roti sabia străveche, într-o lovitură menită să decapiteze, cu ambele mâini. Se auzi un zgomot asurzitor, oribil, de metal pe metal, când capul lui Holly zbură și se rostogoli pe munte, pierzându-se în ceață.

Nu curse sânge. Corpul rămase acolo o clipă, apoi căzu încet în genunchi. Dar nu de tot.

Din ceață veni un hohot de râs, urmat de vocea lui Holly.

– Acum chiar că m-ați enervat!

Vivien inspiră adânc și ridică mâna dreaptă, care începu să strălucească tot mai tare și să reflecte albeața rotitoare a ceții. Merlin păși lângă ea.

– Trimite-l de-aici, îi spuse lui Susan. Să nu-i mai permiți să calce pe fieful tău. Numele său real este Southaw. Folosește-l!

– Are încă mare parte din puterea tatei!

Vivien scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat, încă ținându-și respirația. Merlin o trânti pe Susan la pământ și lovi cu latul sabiei gâtul corpului lipsit de cap, când ceva zbură din ceață. Lovi sabia, ricoșă cu alt clinchet metalic, puternic ca un clopot de biserică, și s-ar fi lovit de Merlin, dacă el nu s-ar fi ferit, atât de repede, încât Susan îl văzu ca prin ceață și pe el. Când obiectul zbură pe deasupra lui, Vivien îl lovi și expiră, iar respirația ei era la fel de argintie ca mâna. Respirația prinse obiectul și-l aruncă prin aer, creând un coridor prin ceață, care se închise în urma lui.

Susan avu nevoie de un moment să-și dea seama că era capul lui Holly.

– Se va întoarce în câteva minute, icni Vivien, inspirând adânc. Nu vom putea să-l reținem.

– Susan...

Susan închise ochii. Simțea puterea muntelui curgând în ea, simțea fiecare detaliu din fieful tatălui ei, fiecare lucru viu, bărbați, femei,

copii, viață sălbatică, păsările din aer și din copaci și din pământ, iepurii, vulpile, oile, veverițele, căprioarele, broaștele și viperele, dar și creaturi mitice, zâne ale apelor din lac și din tăuri, goblini din vechile cariere de cupru și șist, Fenrisul de pe țărmul vestic al Windermere... și, la jumătatea muntelui, în partea de sud-est, lângă Apa Caprei, răul îngrozitor care era Southaw, concentrat în capul tăiat al formei sale muritoare.

Ea îngenunche pe șist și își desfăcu mâinile, chemând puterea. Îl simți pe Southaw împotrivindu-se, dar ea avea dreptul, așa că pătrunse adânc înăuntrul ei, din voința de a-l folosi. Era fiica tatălui ei, iar el îi lăsase ei puterea. Southaw o furase. Acum ea o lua înapoi.

Susan simți capul întorcându-se. Îl simțea ca pe vârful unui aisberg, de o putere teribilă. Capul dezmembrat era o prezență vizibilă pentru o entitate nevăzută, care se alimenta din puterea numeroșilor săi vasali, entități mărunte, răspândite prin ținut. Și-și mai lua puterea și din Ceaunul de Bronz, ca mare putere, de la toți acei vasali laolaltă.

Southaw nu se mai opuse voinței sale; venea pur și simplu cu gândul s-o ucidă. Capul se ridica tot mai sus, urcând prin ceață și nori. Avea să se năpustească asemenea unui șoim asupra prăzii, repede și teribil, prea rapid chiar și pentru ca Merlin sau Vivien să-l poată evita.

– Capul se ridică și va cădea! îi avertiză ea, dar nu deschise ochii și nu se ridică. Se lăsă la pământ, întinzând brațele și încercând să devină una cu masa de piatră de sub ea. Magia se ridică din adâncuri, ca apa care țâșnește dintr-un izvor. Venea sigur, dar prea încet, și Susan își dădu seama de două lucruri esențiale, pe măsură ce se umplea de ea.

Primul era că vasul slab care-i era trup nu putea absorbi magia mai repede, iar al doilea, că, oricum, n-ar fi putut conține toată maiestatea unui Străvechi Suveran. Să ia cu totul magia ar fi presupus să renunțe la forma ei muritoare. Corpul i-ar fi cedat șistului, iar ea ar fi devenit o creatură legendară. Ar fi putut să adopte un alt trup muritor, cândva, dar acela ar fi fost sfârșitul lui Susan Arkshaw.

Ar fi devenit Bătrânul din Coniston, dacă supraviețuia următoarelor treizeci de secunde.

Capul continua să se ridice. Îl simți pe cer, fiindcă și acela făcea parte din fieful ei, la două leghe spre nord și spre sud, spre vest și spre est, și tot aerul de deasupra și piatra de dedesubt. Magia o umplea. O simțea croindu-și drum prin sânge și os, aproape distrugând-o.

Simți capul. Încă urca. Se afla deasupra norului, sub cerul albastru, senin. Dar magia dinăuntrul ei nu era încă suficientă cât să se opună la tot ce-ar fi putut aduce Southaw. Nu putea să o rețină. Nu era suficientă și nu putea să fie, nu în timpul acordat.

Susan mai văzu ceva, și odată cu asta, își dădu seama că o parte din ce spusese Southaw despre tatăl ei nu era adevărat. Nu se terminase totul pentru el.

Se aruncă după cuțitul de unt, care căzuse, și se apropie de mormânt, aproape căzând cu capul înainte în el. Tăie funia din jurul încheieturii drepte, care cedă, de parcă lama ar fi trecut prin unt. Pleoapele lui se mișcară. Ea tăie a doua funie, iar gura lui se deschise să inspire întretăiat.

Deasupra se auzi un țipăt cumplit, iar capul își porni plonjonul.

– Apără-mă! îi strigă Susan lui Merlin, și se aplecă să taie funia din jurul gleznei tatălui ei.

Când șuvițele de păr de acolo se separară, el se ridică în capul oaselor. Susan puse cuțitul pe ultima legătură.

Sabia lui Merlin sclipi deasupra capului ei – o fulgerare de lumină și un bum asurzitor. Susan simți c-o lovește ceva în spate și o aruncă la pământ. Se rostogoli într-o parte și ridică privirea, văzând capul lui Holly la doar câțiva centimetri de fața ei, cu dinții dezveliți de ură.

Era străpuns prin maxilar și tâmplă de sabia străveche. Atât Merlin, cât și Vivien se străduiau să-l țină departe de Susan, în timp ce el mușca din aer, cu mâinile argintii sclipind ca soarele.

Un fum cenușiu, uleios, îi ieșea din nări și din găvanele ochilor, cu fuioare îndreptându-se spre Susan. Era esența lui Southaw, care-i părăsea ultimele rămășițe din corpul muritor temporar. Entitatea mitică pură era mult mai măreață decât ce devenise Susan. Ei îi lipsea puterea de a se măsura cu el, iar fumul se întinse spre ochii ei, căutând un loc unde să pătrundă.

O mână o prinse pe a lui Susan, iar ea țipă, dar știu cine era, în același timp.

Era tatăl ei, a cărui mână nu o mai simțise înainte.

Țipătul se stinse într-un oftat, când Susan dădu drumul puterii adunate, deschizându-și supapele lăuntrice, ca să elibereze magia adunată, magia furată de Southaw, magia care se afla încă în munte, toate grăbindu-se să se unească într-un singur fluviu îndelung zăgăzuit, ce-și redescoperea matca.

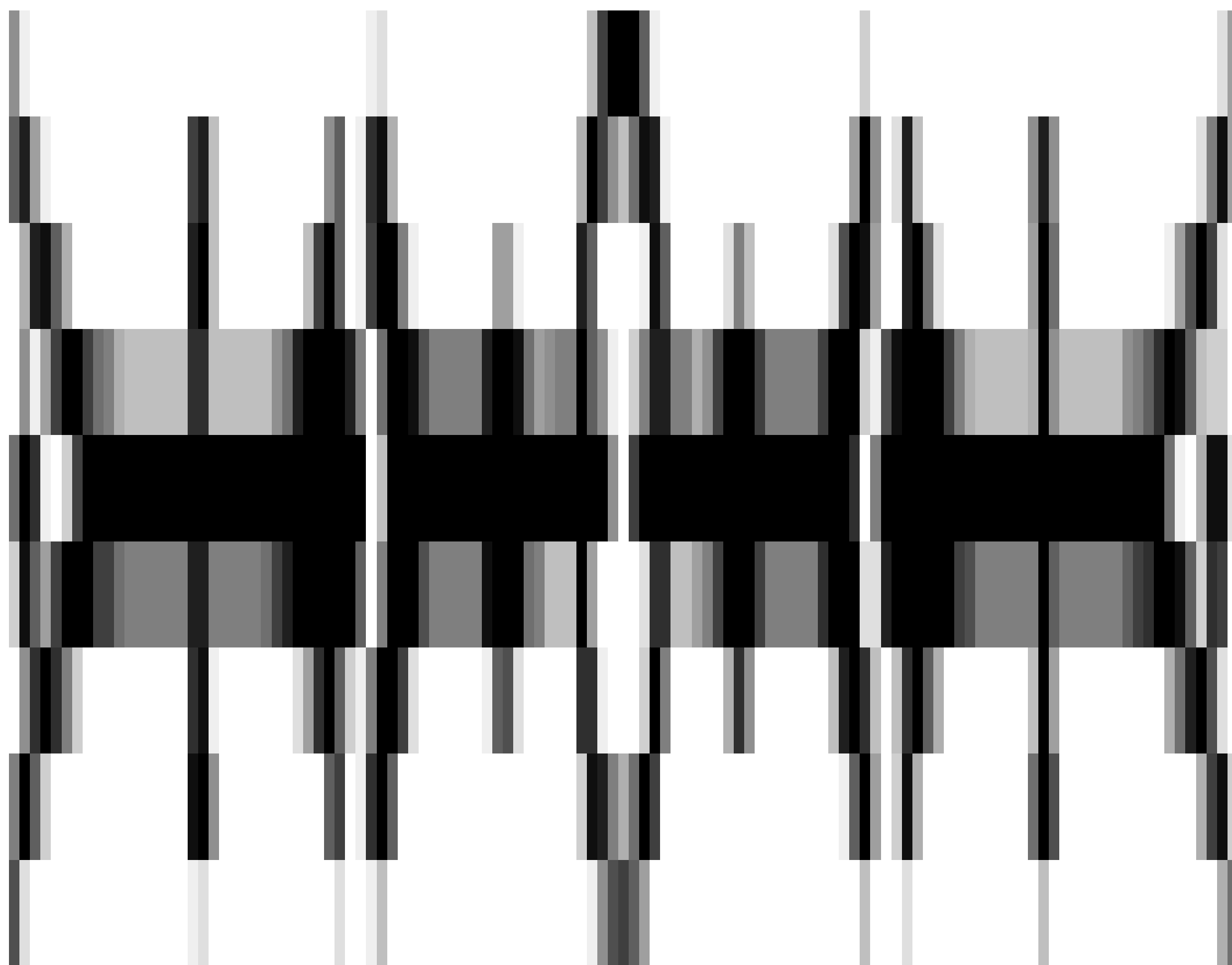
Coniston Rex o luă pe toată și o folosi.

– Du-te, Southaw, spuse o voce, răgușită de când nu mai fusese folosită. Piei de aici!

Artist, ilustrator și poet englez, cunoscut mai ales drept creatorul speciei limerick, poezii-ghicitoare umoristice.

Povestire a autorului O. Henry.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

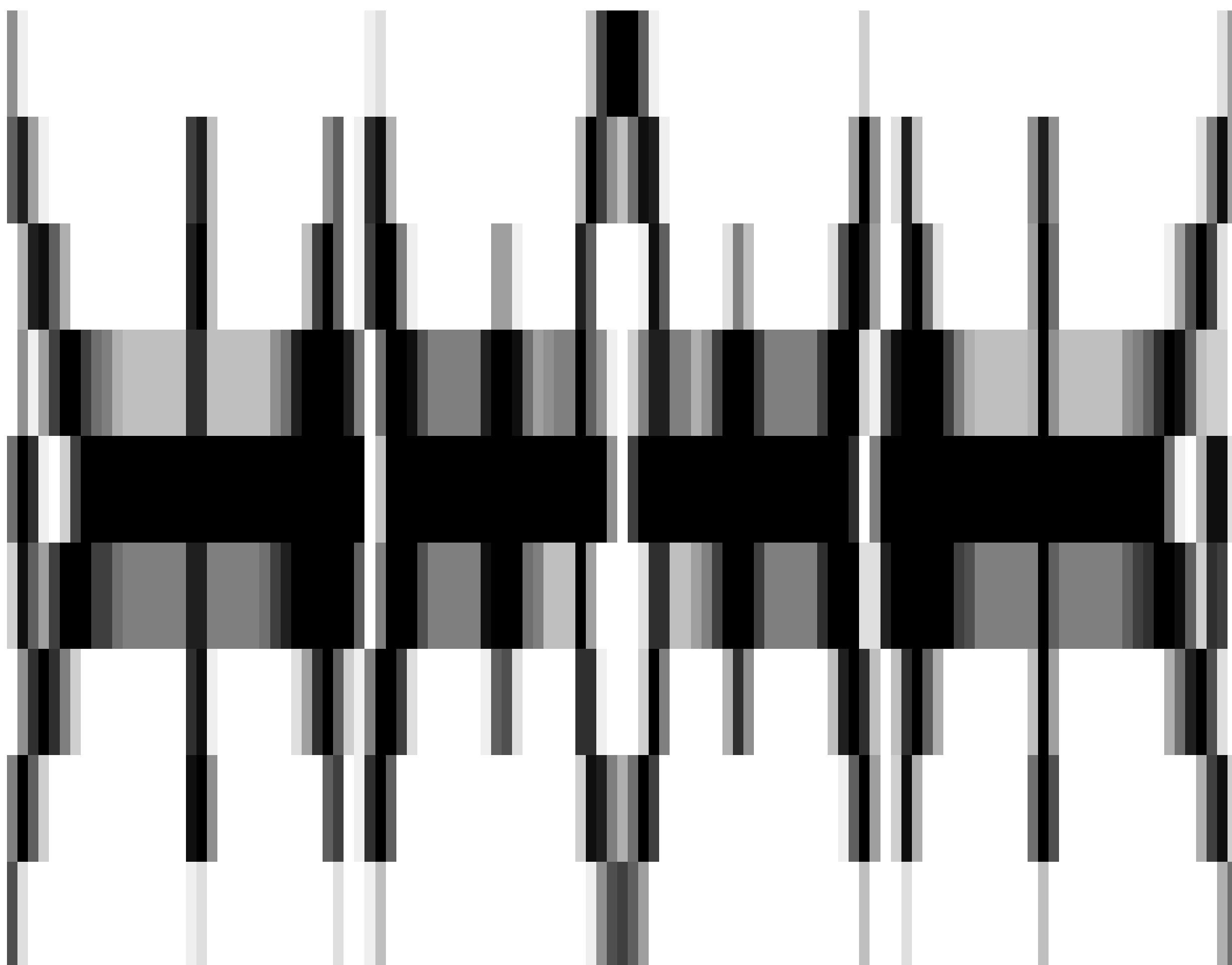

Ziua se retrage la căderea nopții

Care avansează-n căutarea sorții,

Beznă și lumină pot să se-ntâlnească

În amurg și-n zori, și să se iubească.

FUMUL CENUȘIU, DENS, ATÂT DE APROAPE DE OCHII LUI SUSAN, se retrase la cuvintele lui Coniston. Se coagulă într-un corb masiv, cu muchii neclare, palid, care zbură deasupra lui Merlin și a lui Vivien, aflați la marginea mormântului. Deschise ciocul și cârâi o dată, ca o sfidare scurtă, apoi se ridică în zbor și apucă spre sud.

Susan își privi tatăl, aproape de ea, în mormântul de piatră. Acesta îi întoarse privirea, înainte să se uite la el. Făcu un gest. Unghiile îi căzură, iar barba și părul i se retraseră până la lungimea potrivită pentru un hippy din anii ’60. Jacheta lui Nehru, evazații mov și ghetele i se repatară.

– Mulțumesc, fiica mea, croncăni el. Dar nu se mișcă să o îmbrățișeze, să îi arată afecțiune, iar Susan nu simți vreo dorință să o facă. Vedea părți din el în înfățișarea ei, însă era o observație academică. O fi fost tatăl ei,

dar tot străin era. Ceva din felul în care o privea sugera că așa simțea și el. Să găsești un tată era una, să îți creezi o relație cu el era mai dificil, cu atât mai mult ținând cont de natura lui.

Coniston ridică privirea spre Merlin și spre Vivien.

– Tineri St. Jacques, spuse el, pe un ton nu tocmai prietenos. Cred că nu sunteți în aceeași tabără cu acea Merrihew, care m-a atras în capcana lui Southaw. Cea care zace acum moartă sus, pe povârnișul meu. Ce căutați aici?

– O ajutăm pe Susan, spuse Merlin, și pe dumneavoastră, domnule.

Coniston încuviință încetișor, în semn de acceptare. Ieși din mormânt, se opri și întinse o mână spre Susan. Ea o luă, mișcându-se țeapăn și tresărind când se ridică. Uitase de rana de la picior, dar acum durerea revenea, iar tăieturile din palme o usturau.

Coniston se încruntă, și ea fu dintr-odată străpunsă de ace în palmă, iar magia cunoscută reveni, curgând dinspre munte și bărbat către ea. Parcă i se administra petidină, așa cum se întâmplase când își rupsese încheietura căzând de pe Christie, iapa de obicei inofensivă a vecinului. Simțea ușurarea curgându-i prin vene, iar durerea dispăru din rana de glonț și tăieturi. Dar mai era ceva. Tatăl ei îi oferea o mică parte din magia luată înapoi. O părticică. Ea simțea un conglomerat vast de putere, aflată în munte, și în lac, și în ținuturile fiefului lui Coniston, concentrat pe bărbatul din fața ei, așa cum lumina soarelui se aduna pe o lentilă și se transforma într-o rază pătrunzătoare.

– Fiica mea va merge cu voi, să-mi aducă înapoi ceaunul, spuse Coniston către librari. Le-o încredință pe Susan, parcă schimbând partenerii într-un dans, iar aceștia o traseră între ei.

– Așa voi face? întrebă Susan.

– Sunt Păstrătorul Ceaunului de Cupru, spuse Coniston. După ce mi-a luat magia, Southaw a dus ceaunul în propriul fief. Trebuie readus de îndată și pus în siguranță, în locurile adânci. Mi se pare o treabă potrivită pentru librari.

– Da, spuse Vivien, chiar este.

– Știți precis unde se află ceaunul? întrebă Merlin. Southaw pare să-și fi extins fieful, în timp ce Merrihew... noi... nu ne făceam treaba.

– Susan îl va găsi, spuse Coniston. I-am dat o parte din puterea mea. Deci să nu o ucideți, așa cum ați procedat cândva cu unul dintre copiii mei, când a înghețat lacul de la un capăt la celălalt, în epoca glacială.

– Am făcut noi asta? Nu... nu mai facem așa ceva. Susan e... Merlin era neobișnuit de ezitant. Susan este specială.

– M-am săturat de forma muritoare, spuse brusc Coniston. Mi-am consumat prea mult din putere. Trebuie să mă odihnesc în inima muntelui, până ce se sfârșește anul. Mulțumesc, fiica mea, că m-ai eliberat. Se apleca, o sărută formal pe frunte și păși înapoi în groapă. Picioarele i se afundară în șistul cenușiu ca în niște nisipuri mișcătoare. Am văzut bucățile de Născuți-din-Ceaun. Goblinii le vor arde în focurile inferioare, alături de trupul lui Merrihew, iar cenușa va fi răspândită în cele mai adânci genuni, care se întind dincolo chiar și de fieful meu, spuse Coniston. Iar eu am oprit inimile răufăcătorilor muritori de jos, care așteptau întoarcerea lui Southaw. Începu să se afunde tot mai repede. Își ridică brațele deasupra capului, și pietrele care zburaseră începură să i se urce din nou pe piept și să se aranjeze, reconstruind platoul și apoi movila.

Susan, Merlin și Vivien se dădură înapoi, să facă loc, lovind corpul decapitat al lui Holly, care se rostogoli pe o distanță scurtă, apoi se sfârmă și dispăru, lăsând în urmă doar hanoracul, hainele de sub el, ghetele și ceasul argintiu. Vivien îl luă, îl ținu sub ochi o secundă, și îl puse în buzunar.

– Foarte vechi, și nu făcut de Harshton și Hoole, zise ea. Ceea ce mi se pare o ușurare. O trădătoare este suficientă.

– Merrihew lucra pe cont propriu, probabil, fu de acord Merlin. Ajutată de faptul că lui Thurston îi este atât de lene, bineînțeles. Și de alții, fără

să știe. Cine ar fi pus la îndoială ordinele lui Merrihew? Piciorul tău e bine, Susan? Trebuie să pornim.

– Trebuie? se smiorcăi Susan.

– Da.

– Nu s-a terminat?

– Nu, răspunseră frații, la unison.

Susan oftă, se așeză pe o piatră și își întinse piciorul. Cuțitul era la locul lui în buzunar, deși nu-și amintea când îl pusese acolo.

– Am avut nevoie de cuțit, Vivien. Dar nu și de sare.

– Ah, poate pentru asta, zise Merlin, scoțând un pachet învelit în hârtie cerată din haina lui. Cineva l-a lăsat într-o tabără de mai jos...

Susan luă pachetul și-l deschise dintr-o mișcare. Era un sendviș făcut în casă, cu friptură de vită și salată, între felii de pâine cu maia perfectă. Luă o mușcătură și mestecă viguros, înghiți și o privi pe Vivien în timp ce pipăi după al doilea pachet de sare din buzunar.

– Chiar are nevoie de sare! Ești minunată, Vivien!

– Cred c-aș fi putut evalua situația mai limpede, și ne-aș fi putut scuti de multe probleme, răspunse Vivien, sarcastică, privind-o pe Susan cum desfăcea sendvișul și îl presăra cu sare. Îi tremurau puțin mâinile, dar și le stăpâni.

– Să mă uit la piciorul tău! spuse Merlin, îngenunchind în fața ei.

– Cred că e bine, mormăi Susan, cu gura plină de sendviș.

Pe costumul ei era mult sânge, și o ruptură mare, unde glonțul îl sfâșiase, dar nu o mai durea nimic. Se înfioră când degetele lui Merlin atinseră ruptura și apoi pielea de sub ea, ușor. Mâna lui stângă părea ceva mai caldă decât dreapta.

Susan se înecă puțin, și Merlin ridică privirea.

– A durut? întrebă el, neliniștit. Nu văd și nu simt nicio rană.

– Nu, nu, este bine, tuși Susan. Tata mi-a dat puțină magie și cred că m-a vindecat acum.

– Ah, așa este, spuse Merlin, ridicându-se. Trebuie să plecăm, atunci. Credeam că va trebui să te car în brațe.

– Deci ce se întâmplă în continuare? întrebă Susan. Am sperat, pentru un minut, că vom putea reveni la... normal. Oarecum normal, în cazul vostru. Holly... sau Southaw... sau cine e de fapt... nu s-a terminat cu el?

– Nu. A fost numai alungat de aici, spuse Merlin. A pierdut forma fizică a inspectorului-șef Holly, și farmecul care-l distingea de cei care l-ar fi putut vedea drept ce este de fapt. Dar Southaw este un Vechi foarte puternic, poruncește multor entități mărunte, și are Ceaunul de Cupru. Încă le poate porunci gangsterilor, cred. Nu știu. Poate-și recapătă chiar și forma de muritor. Nu știu ce poate face sau ce vrea.

– A zis că ideea pentru preluarea puterii tatei a fost ca să adune laolaltă infractorii și creaturile Lumii Vechi, și să vă ucidă pe voi, librarii.

– Ce?! Trebuie să-i oprim! exclamă Merlin. Porni în jos, pe cărare, și pentru prima dată Susan văzu că el și Vivien nu doar că erau îmbrăcați de gală, dar nu aveau nici pantofi, iar picioarele le erau însângerate de la numeroasele tăieturi, și, fără îndoială, înghețate. Lui Susan îi era frig la picioare chiar și prin bocanci, pentru că nu purta șosete de iarnă.

– N-aveți pantofi!

– Da, știm, spuse Vivien. Haide! Porni după Merlin, fluturând din mâini ca să îndepărteze un fuior de ceață foarte dens. Susan o urmă.

– De ce sunteți atât de înțoliți?

– Silvermere, strigă Merlin.

– Ne întoarcem acolo, prin tău?

– Cu siguranță nu! Am putea fi blocați, am putea pierde o săptămână, sau pe tine, iar!

– Deci ți-a fost dor de mine?

– Da! strigă Merlin, iar sinceritatea din vocea lui o copleși pe Susan, care nu mai fu în stare să răspundă, așa că se concentră la picioare, și la efortul de a nu aluneca pe stâncă, și la abaterea gândurilor legate de cât de greșit îl judecase, și că poate trebuia să-i dea o șansă, și că poate funcționa, și c-ar fi fost oricum amuzant, pentru că viața e prea scurtă...

– Încotro, Merlin? întrebă Vivien, întrerupându-i lui Susan firul dezlânat al gândurilor.

– Spre sat, spuse Merlin. Întâi, să dăm un telefon. Bunica l-o fi prevenit pe Thurston, sau poate pe unul dintre ambidextri, dar nu putem conta pe asta. Cât crezi că durează până ce Southaw se întoarce în Londra, Viv? Este o entitate londoneză, nu?

– Da, unul dintre maleficii principali, spuse Vivien, oprindu-se să o prindă pe Susan, care se împiedicase și era să cadă. Ai grijă, Susan. Nu știu cât de repede se va întoarce... e o entitate fără corp, în afara hotarelor sale... n-am studiat fenomenul. Dacă-și păstrează forma de corb de fum și zboară cu viteza aceea, poate că în cinci-șase ore. În caz că nu-l oprește nimic. Adică, va încălca hotarele a numeroși alți Vechi.

– Southaw și-a petrecut optsprezece ani smulgând jurăminte de loialitate fără ca librarii să intervină, spuse Merlin. Cine știe cât de departe i se extinde acum suzeranitatea? În Lumea Veche și în cea Nouă? În plus, are puterile Ceaunului de Cupru.

– Da, spuse Vivien. Susan, unde este ceaunul?

– Nu știu... începu ea să spună, dar își dădu seama că știa, deși în mod abstract. Ar fi durat ceva să-și dea seama. Spre sud-est, la mare distanță. Cred că spre Londra. Sub pământ... într-un fel de cameră... cu rădăcini de copac. Trebuie să ajung mai aproape.

Ceața îi însoți în josul muntelui, grea și mult mai udă decât fusese acolo, sus. Era lucrătura tatălui ei, își spuse Susan, așa că nu o surprinse faptul că nu întâlniră pe nimeni urcând spre ei. Când ajunseră în parcarea din Walna Scar, aceasta era pustie, exceptând două Range Rovere model mai nou. Unul albastru conținea doi bărbați și două femei decedați, și unul verde, trei bărbați. Toți erau îmbrăcați de oraș, în haine noi, unele încă având etichete. Susan ar fi putut crede că dormeau, dacă tatăl ei n-ar fi spus că le oprise inimile răufăcătorilor care așteptau să li se întoarcă șeful.

Merlin deschise portiera pasagerului celei mai apropiate mașini și ridică clapeta buzunarului de la hanoracul unuia dintre morți, în care se afla un Colt.45. Din gheată îi ieșea mânerul unui cuțit. Într-o geantă de la picioarele lui se afla o pușcă tăiată, și o privire rapidă către ceilalți arătă că și aceștia erau bine înarmați, cu armele prost ascunse.

– Ar fi mai bine să nu-l supărăm pe tatăl tău, spuse Merlin. Mă întreb, oare n-ar fi trebuit să verific dacă-i în regulă să te invit în oraș, Susan?

– Iau singură deciziile în privința asta, zise ea. Și te invit eu în oraș.

– Și ce-ai decis? întrebă Merlin. Privi înapoi pentru o secundă, spre o siluetă desprinsă din surorile Brontë, înconjurată de fuioare de ceață, numai zâmbet, și farmec, și romantism. Dacă ignorai cadavrele din spatele lui, din mașină.

– Mereu mi-a plăcut mai mult Jane Eyre decât La răscruce de vânturi, zise Susan, pe gânduri.

– Asta ce...

– L-aș alege pe domnul Rochester în defavoarea lui Heathcliff, dacă aș ieși la o întâlnire. Mi s-a părut mereu mai practic.

– Deci vrei!

– Am decis că, dacă apare ocazia, te voi invita să bem ceva, spuse Susan. Pe mai departe, om vedea. Se uită la Vivien. Nu mă mai previi?

– Nu, spuse ea, serioasă. Nu ești ca oamenii pe care Merlin... adică, relațiile lui încep, de obicei, mult prea repede, și se încheie la scurtă vreme, cu el fofilându-se. De fapt, trebuie să recunosc că sunt tare curioasă ce se va întâmpla. Firește, ar trebui întâi să supraviețuim, ca să se întâmple ceva.

– Am ajuns până aici, spuse Susan, simțindu-se brusc inundată de ceva despre care credea c-ar fi bucuria supraviețuirii, fără legătură cu Merlin – cel puțin nu întru totul.

– Pentru c-am fost aici, pe fieful tatălui tău, și am avut noroc, zise Vivien. Puteai să fii ucisă de Merrihew, nemaivorbind de Southaw, care te-ar fi vârât într-o groapă din stâncă, alături de tatăl tău. Acum trebuie să-l înfruntăm în propriul fief, în centrul puterii sale. E ca și cum am vâna un urs rănit în bârlog. Doar că mult, mult mai rău.

– Dar nu singuri, spuse Merlin. Începu să târască pasagerii afară. Se vedea clar că erau morți, nu doar adormiți. Data viitoare, vom avea de partea noastră mulți librari înarmați, pregătiți și puternici.

– Așa sperăm, mormăi Vivien.

– Nu mai fi atât de suspicioasă și ajută-mă, spuse Merlin, târând prima pasageră câțiva pași și lăsând-o jos. Sau vrei să luăm mașina albastră?

– Acum nu pari deranjat de morți, zise Susan. Credeam...

– Doar cei nevinovați, uciși de mâna mea, mă bântuie, zise sumbru Merlin. În plus, aceștia nu sunt gangsteri obișnuiți. Vezi cele trei tatuaje, inelele din jurul arătătorului? E amprenta Cultului Morții. Oamenii ăștia s-au oferit să-l servească pe Southaw, știind ce este. Sunt mereu sataniști sau druizi aspiranți, amatori de sacrificii umane și care îndrăgesc entități malefice, însetate de asemenea sânge. Un inel tatuat acolo înseamnă un om ucis. Dacă este pe degetul mare, au ucis o femeie. Pe degetul mic – un copil. Dar eu am vorbit cu Vivien să mă ajute. Tu nu trebuie.

– Este în regulă, spuse Susan. Înconjură mașina și apucă alt pasager. Nu e în regulă, de fapt, dar mă descurc. Mai ales că arată de parcă ar

dormi. Ar fi putut să fie așa, nu? Să-i adoarmă... Se opri din vorbit și luă o gură de aer, lovită brusc de o revelație. Târa o persoană decedată dintr-o mașină, și acolo mai erau încă șapte. Tatăl ei îi ucisese cu nonșalanță, ca pe niște muște. După tatuaje, erau chiar ei ucigași, dar meritau oare să moară? Și ar fi putut fi ucisă chiar ea, așa cum spusese Vivien. Câțiva centimetri, și glonțul lui Merrihew i-ar fi sfâșiat artera femurală, și ar fi sângerat până...

Merlin veni spre ea și o îmbrățișă. Se sprijini de el o clipă, simțind o ușurare imensă. Asta pentru câteva secunde, înainte să-l respingă.

– Voi fi bine. Trebuie să continuăm, nu?

– Da, spuse Merlin. Vrei cartea mea?

– Ai găsit o carte?

– În Silvermere. Au o bibliotecă. Cred... în fine... poți să o citești pe banchetă.

– Nu pot să citesc într-o mașină în mers, spuse Susan. Dar mersi. O să... o să furi o mașină ca să ne întoarcem?

Merlin clătină din cap.

– Sunăm de la cel mai apropiat telefon. Trebuie să-i avertizăm, și cu siguranță există încă o alertă a Poliției pe numele meu și al lui Vivien. În mod normal, Merrihew ar fi cea care s-ar ocupa de asemenea probleme, cu Ministerul de Interne. Dar, de data asta, n-a avut timp. Și nici chef, poate. Haide.

Așezară corpurile într-un șir ordonat. Merlin ezită un moment, apoi le dezbrăcă de cele trei hanorace, luând unul pentru sine și dându-le pe celelalte lui Vivien și lui Susan. Privi ghetele cultiștilor, câteva secunde, dar apoi clătină din cap cu părere de rău.

– Un hanorac e una, dar șosete și ghete de la un mort... mai bine găsim ceva în sat. Voi lua totuși una dintre gențile acelea cu puști, pentru sabie. N-aș vrea să speriem localnicii mai mult decât e necesar.

Mai luară și armele cultiștilor, și le puseră în spatele Roverului, iar Merlin îl încuie și se duse să se uite la a doua mașină, unde ocupanții încă ședeau, fără să vadă.

– Nu este necesar să tentăm vreun trecător cu arme, mai ales dacă sunt copii, spuse el, urcând pe locul șoferului din Roverul verde. Vivien urcă în spate, împingând-o pe Susan spre locul pasagerului, ușurel. Vom chema polițiști locali aici, cât mai repede, deși mi se pare că, deocamdată, tatăl tău ține pe toată lumea la distanță. Nu știu cât va dura.

– Până ce se ridică ceața, răspunse automat Susan. Acum știa lucruri, pur și simplu, dacă se petreceau între hotarele tatălui ei. Cam două ore și jumătate.

Merlin o privi și porni mașina.

– Altceva?

– La „Taurul Negru“ fac sendvișuri cu șuncă foarte bune, răspunse Susan. Și au telefon afară.

Bunica îl avertizase pe Thurston, care reacționase foarte prost la vestea legată de ce făcuse Merrihew, în numele clanului, cu un Străvechi Suveran malefic; mult mai prost decât când auzise că era moartă.

– Se pare că i-a dat telefonul verișoarei Sam și s-a dus să facă un soi de piramidă din edițiile a doua sau ulterioare din Dickens și Trollope – nu s-a atins de primele –, a urcat în ea, și acum refuză să mai iasă, spuse Vivien. În fine, stră-mătușa Evangeline vine de la Wooten să preia dreptacii, iar... verișoara Una a preluat stângacii, și a pus-o la curent pe inspectoarea Greene. Poliția a renunțat la alerta care ne privește, iar Greene ne-a aranjat un elicopter de la Forțele Aeriene din Catterick, să vină să ne ia și să ne ducă înapoi.

– Și Holly? Adică Southaw? întrebă Susan, cu gura plină. Cel cu friptură de vită pe care-l mâncase pe munte fusese delicios, mai ales cu sare,

dar abia dacă-i ajunsese pe-o măsea.

– N-a fost văzut încă și nu s-a întâmplat nimic rău. Toată lumea este în alertă. Helen și Zoë cercetează încrucișat tot ce avem despre el. Una ne-a trimis echipele să întrebe suspecții de serviciu ce știu, și o vor întreba și pe Bunica. Greene l-a pus sub urmărire pe Holly, în caz că se întoarce în aceeași formă, și organizează patrule în toate locațiile noastre, pretinzând că ar fi vorba despre o amenințare IRA, în cazul în care Southaw își trimite bandele la atac.

– O amenințare IRA împotriva librăriilor?

– A clienților lor importanți, spuse Vivien. Are sens. Jumătate din Camera Lorzilor cumpără cărți din Librăria Nouă. Nu sunt sigură cum explică Greene Wooten, Thorn Hall și atelierul din Birmingham, dar probabil ca ținte secundare. Southaw și-a extins într-adevăr fieful, dar localizarea sa istorică este undeva în Barnet – mătușile caută precis –, și majoritatea vasalilor și servitorilor săi sunt concentrați în Londra sau în jurul ei.

– Mai ai nevoie de ceva, dragă? întrebă voioasă femeia care-i întâmpinase la „Taurul Negru“, de parcă ar fi fost membri ai familiei regale, într-o vizită nu tocmai incognito.

Le luă o clipă lui Merlin și Vivien să-și dea seama că totul era despre Susan – un alt aspect al moștenirii sale. Lui Susan îi luă ceva mai mult să înțeleagă ce se întâmplă.

– Nu, mulțumesc, doamnă Staple, spuse ea. Știuse de îndată numele femeii, la fel ca numele tuturor celor care locuiau în sat, ceea ce i se părea deconcertant. Nu c-ar fi fost multe persoane în zonă. Ceața încă se întindea până spre lac, și i se părea că orice turist care se afla deja în Coniston sau în împrejurimi decisese să rămână înăuntru, și nici măcar localnicii nu aveau chef să se plimbe.

Totul se datora tatălui lui Susan, cu siguranță. Fusese dificil până și să convingă un tandem de polițiști de la secția din Ambleside să iasă și să păzească leșurile din parcare, câtă vreme Greene organiza o echipă care

să curețe locul. Erau amândoi localnici și simțeau o dorință puternică de a sta departe de Bătrânul din Coniston – un efect secundar al faptului că-l alungase pe Southaw. Acele „Pleacă!“ și „Piei de aici!“ ale Celui Vechi aveau un efect prelungit, nu doar asupra rivalului muntelui.

– Tocmai mi-am dat seama că, probabil, mi-am pierdut slujba, zise Susan, privindu-și halba aproape goală. La naiba! Nici măcar nu știu în ce zi suntem. Marți?

– Miercuri, spuse Vivien. Am pierdut două zile în Silvermere.

– Am fost acolo doar o oră, cel mult, răspunse Susan.

Merlin mormăi ceva de neînțeles.

– Îmi plăcea „Lebăda Dublu Încoronată“, spuse Susan. Oftă. Dar bănuiesc că acum nu e momentul să-mi fac griji pentru slujbă.

– Poate o primești înapoi. Știi, după ce ne zici unde este Ceaunul de Cupru, probabil vei putea să stai departe de... ceea ce Greene ar numi „rahaturi ciudate“.

– Ce?! Să mă întorc în Milner Square și s-o iau de la capăt, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic? Să stau la un ceai cu doamna L. și să vorbim despre vreme?

Merlin și Vivien schimbară o privire.

– Ce mai e?

– Ne-am dat seama că nu știi, spuse el. Doamna London a fost ucisă de acel Născut-din-Ceaun.

– Ah, făcu Susan. Ah... Sărmana doamnă L.! Mă întreb cine va avea grijă de domnul Nimbus.

Rămaseră câteva minute tăcuți. Susan își amintea de ceștile de ceai și de micile gesturi amabile ale doamnei L., la fel cum și ceilalți doi prieteni ai ei se gândeau la ea.

Merlin fu primul care rupse tăcerea, bătând din picioarele încălțate în papucii primiți de la doamna Staple. Susan fusese surprinsă că picioarele lui nu erau rănite, ci doar zgâriate, dar Merlin evitase discuția, cu un comentariu cum că era nevoie de săgeți ale Raud Alfar, de exemplu, ca să-i rănească.

– Termină, zise Vivien. Ești enervant.

– Mă ajută să gândesc. Dar se opri.

– Ce faceți voi, librarii, cu un Străvechi Suveran? întrebă Susan, după alt minut de tăcere. Pentru că e clar că nu funcționează, dacă le tăiați capetele muritoare.

Merlin o privi pe Vivien.

– Există câteva căi, spuse ea, precaută. Nu sunt sigură că e locul potrivit să le discutăm.

– Nu cred că tata ascultă, zise Susan. I se păru ciudat să spună asta. Este... aici, dar departe. Nu tocmai adormit, dar... inactiv.

– Cam asta vom încerca să facem să i se întâmple lui Southaw, spuse Vivien. Îl vom obliga să intre într-o stare de somn, doar că pentru mai mult decât restul anului. N-am fost niciodată implicată și nici n-am văzut cum se face, pentru că, de când sunt eu, n-am fost nevoiți să acționăm împotriva unui Vechi. Cred că era unul dintre lucrurile de care se ocupa Southaw în numele lui Merrihew, acea „pace" de care ne-am bucurat atâta vreme. Dar există o procedură, dacă vrei, sau un ritual, care necesită minim nouă dreptaci, trei ambidextri și cât de mulți stângaci, ca să ținem departe minionii, până ne terminăm treaba. Trebuie să se întâmple în centrul puterii Străvechiului Suveran, care este ceva tangibil, însă nu întotdeauna – o stâncă, un munte, un izvor sau o piatră.

– Dar nu știți unde e încă locus-ul lui Southaw.

– Probabil că știm, zise Merlin. Apare în Index, așa că dreptacii au un istoric al hotarelor fiefului său, și poate și centrul real. Trebuie doar să

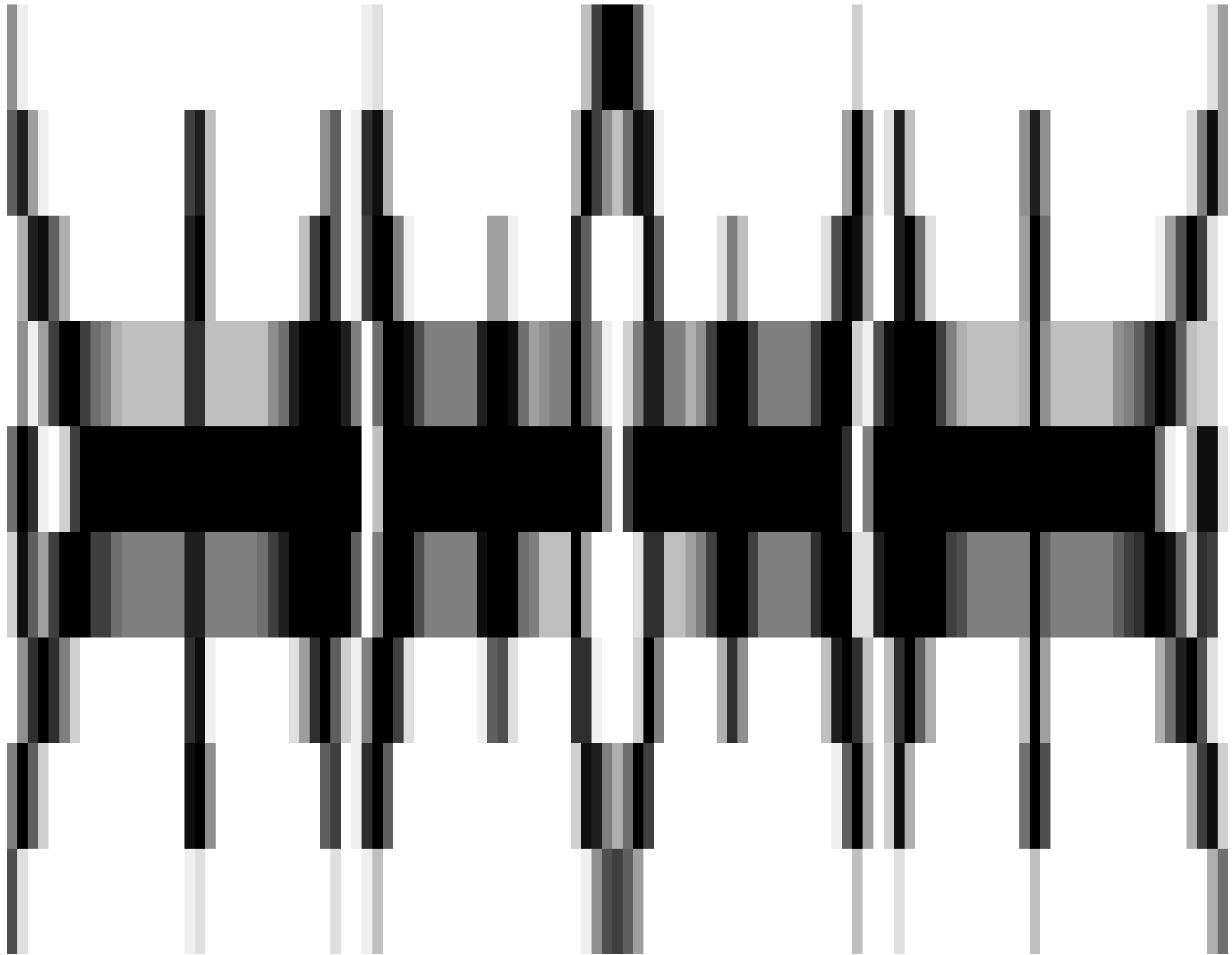
aflăm unde a fost înregistrat.

– Mă îndoiesc că va fi atât de ușor de găsit, spuse Vivien, posomorâtă. Southaw nu este o entitate obișnuită, nici măcar pentru un Străvechi Suveran. Are Ceaunul de Cupru. Nu cred că știe vreunul dintre noi ce puteri îi conferă...

– Măcar nu mai e problema noastră, făcu Merlin. Mătușile, și unchii, și verii mai mari se pot ocupa de Southaw și pot recupera ceaunul. Noi mergem acasă cu elicopterul și sperăm ca totul să fie din nou liniștit, cât de cât. Iar Susan și cu mine putem ieși să bem ceva.

– Beau, pentru ca liniștea să domnească iar, spuse Susan, dând și ultima dușcă de Theakston's Old Peculier.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

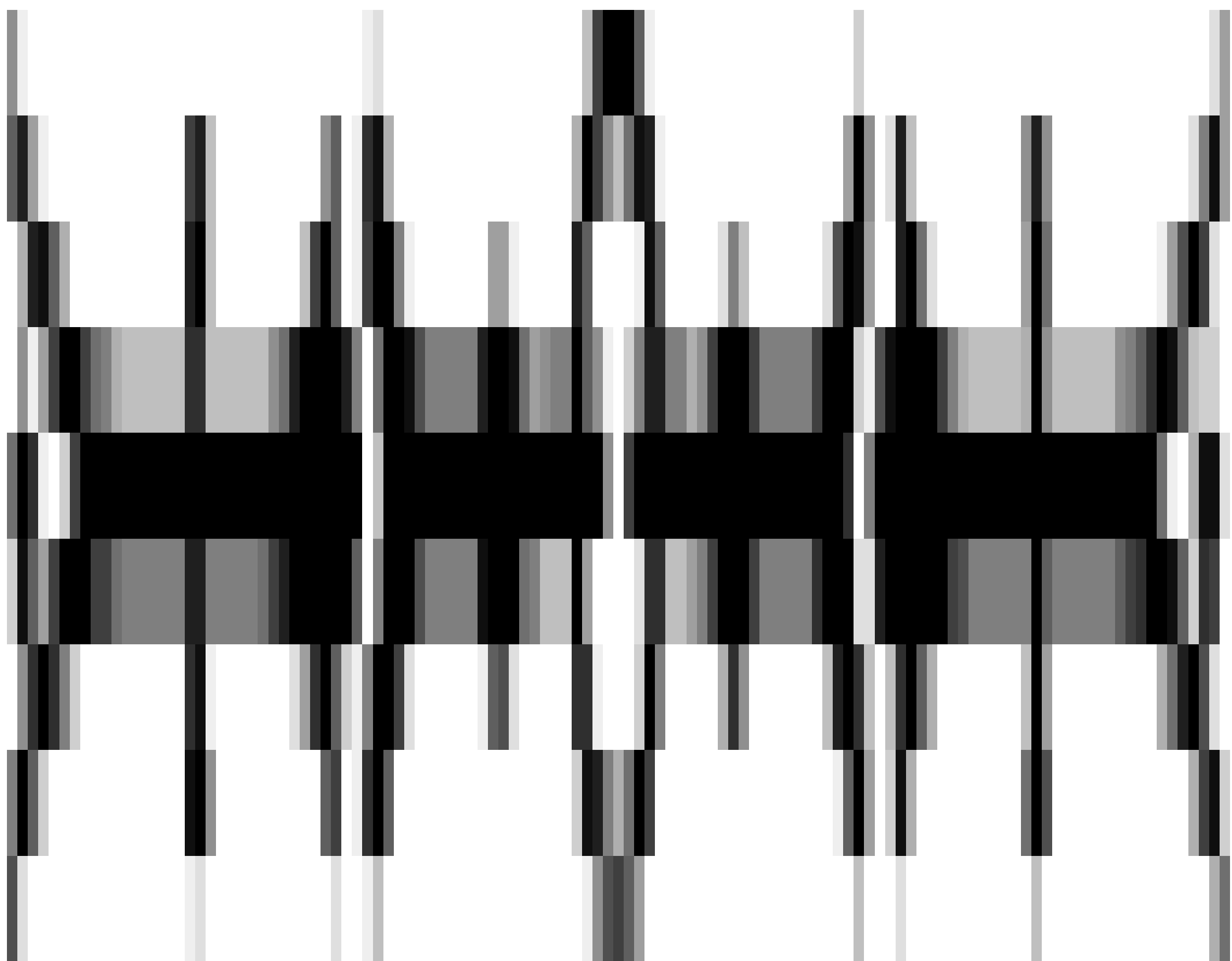
În vise eu zbor sus, în înalturi,

Fără efort, trupul meu face salturi

Deși-i în repaus, cu perna sub cap.

Spre cer se grăbește, frumos,

Cade în sus, nu cade în jos.

ELICOPTERUL, UN PUMA HC MK 1 AL FORȚELOR AERIENE, ATERIZĂ PE CÂMPUL DIN SPATELE „Taurului Negru“, la scurtă vreme după ce se risipise ceața. Dar, chiar și în absența ceții, ziua era cenușie, fără un strop de soare care să pătrundă ici și colo. Cel mai ușor de remarcat era pe vârful Bătrânului, deși Susan nu știa dacă așa alesese tatăl ei.

Șefa de echipaj alergă spre Merlin, Vivien și Susan, comparându-le descrierile cu notițele și citind cu atenție permisele celor doi librari.

– Nu aveți explozibili, grenade de mână sau ceva similar, nu? strigă ea ca să acopere zgomotul motorului și al elicei.

Nu își ridicase viziera polarizată a căștii, așa că era dificil să i se vadă expresia, dar tonul vocii sale făcea limpede faptul că asemenea obiecte nu erau de dorit.

– Nu, îi strigă Merlin înapoi. Arătă spre geanta din păr de iac și spre glezna lui, unde o mică umflătură indica prezența pistolului de rezervă. Doar arme personale. Și sunt singurul înarmat. Ah, și sabia este în geanta aceea.

Susan arătă geanta.

– O sabie? În fine, nu contează, câtă vreme nu explodează nimic, strigă femeia. Am avut un incident cu ai voștri, cândva. Ne-ar fi putut ucide pe toți.

Nu răspunse nimeni, pentru că „ai voștri" sigur nu se referea la librari, ci mai degrabă la o parte mult mai normală a lumii ascunse, cum ar fi fost MI5 sau SIS.

– Aplecați doar capul, nu e nevoie să vă cocârjați, strigă ea. Urmați-mă. Îi conduse spre corpul deschis al elicopterului, unde se aflau două bănci lipite în mijlocul compartimentului principal, cu plasă între ele, de care te puteai sprijini. Pe unele dintre locuri se aflau căști pentru comunicare, conectate deasupra.

– Doi de partea asta, unul de cealaltă! strigă șefa de echipaj, arătând spre bănci. Căștile pe cap, puneți-vă centurile!

Vivien se duse prima, de cealaltă parte. Merlin și Susan se așezară împreună. Șefa de echipaj închise portiera glisantă, reducând zgomotul de la asurzitor la iritant, înainte să se întoarcă pe un scaun mai înalt, orientat înainte, de lângă portiera din stânga. Ea putea privi spre exterior, dar ceilalți nu.

După ce-și puseră căștile, se făcu mai liniște. Susan observă că șefa de echipaj avea un ham complet, în timp ce locurile pentru pasageri din mijloc beneficiau doar de centuri pentru talie, și încă unele foarte simple. Când își puse centura, în cască se auzi un bruiaj, urmat de vocea altei femei, la fel de laconică precum cea a piloților de pretutindeni.

– Bună ziua. Pentru c-am primit instrucțiuni cum că e un zbor de Londra fără nume și fără întrebări, nu mă voi prezenta echipajului, ci voi spune doar că sunteți pe mâini bune cu Mel. Vă rog să studiați cartonașul pe care o să vi-l arate, privind normele de siguranță, și să vă asigurați că îi urmați instrucțiunile. Vom zbura timp de aproximativ 110 minute și vom ateriza la Forțele Aeriene din Northolt nu mult după ora 13:00. Burează și este o vreme închisă în capitală, dar, în afară de faptul că ne deprimă pe toți, n-ar trebui să avem probleme. Nu vom servi ceai și biscuiți, dacă n-ați adus cu voi. Relaxați-vă și bucurați-vă de zbor.

Urmă un clic, apoi se treziră decuplați de la circuitul de comunicații, turbinele se văitară mai tare, iar elicele rotorului începură să se învârtă mai repede. Șefa de echipaj îi dădu lui Susan un cartonaș compus în mare parte din imagini.

– Citește și dă mai departe. Rămâi așezată, cu centura pusă, dacă nu auzi alte instrucțiuni.

Susan mai zburase o singură dată, într-o călătorie scurtă cu mama ei spre Dublin, când avea 11 ani. Cartonașul pentru elicopter era cam la fel cu acela pe care-l studiase atunci cu multă atenție, în VC-10. Se uită la poze, își verifică centura, privi portiera ca să vadă cum se deschide, apoi îi dădu cartonașul lui Merlin.

Elicopterul se ridică, urcă rapid și se răsuci spre sud, în timp ce Merlin studia cartonașul. Susan nu vedea decât cerul pe gemulețul ei, însă, privind peste umăr, dincolo de Vivien, care ședea cu spatele lipit de al ei, văzu Apa din Coniston sclipind dedesubt. Simți înlăuntrul ei liniștea dată de recunoașterea unui lucru care-i aparținea, în contradicție cu ce se petrecea în mintea ei, care încă procesa tulburată evenimentele de până atunci și se îngrijora de ce avea să urmeze.

Copilă fiind, visase cu ochii deschiși să își găsească tatăl, alcătuindu-i o imagine compusă din cei mai simpatici tați ai prietenilor de la școală. Și-l imaginase revenind ca marinar pierdut pe mare, în sfârșit salvat, sau ca amnezic care-și recăpătase memoria, ca în filmul Random Harvest, și se întorsese la iubita lui, descoperind, cu încântare, că avea și o fiică minunată.

Cele mai fanteziste idei nu se puteau compara nici pe departe cu ceea ce era în realitate tatăl ei, și primirea pe care i-o făcuse nu se potrivea cu niciun vis din copilărie. Susan o simțea ca pe o durere surdă, ca pe apăsarea dezamăgirii. Nu păruse să-i pese foarte mult că are o fiică, și nu întrebase deloc de Jassmine. De fapt, părea să o considere pe Susan doar un soi de mlădiță a lui.

– Fiica mea va merge cu voi, să readucă aici ceaunul, șopti ea, uitând că are un microfon în colțul gurii.

– Ce-ai spus? întrebă șefa de echipaj. Aici avem un singur circuit de comunicare și nu vreau să aflu lucruri pe care nu trebuie să le știu.

– Scuze, spuse Susan.

Merlin se uită la ea, îi zâmbi și îi făcu un semn ca de fermoar tras peste gură. Susan încuviință. Nu voia să vorbească, oricum. Își sprijini capul de umărul lui și spatele de al lui Vivien. Merlin vârî mâna în geanta din păr de iac și scoase o carte.

Susan începu să citească peste umărul lui, recunoscând personajul Harriet Vane, deși nu citise cartea aceea din seria scrisă de Dorothy Sayers. Merlin întoarse cartea, amabil, ca să-i fie mai ușor, deși Susan avu impresia că acestuia nu-i prea convenea. Nici ei nu-i plăcea să citească cineva peste umărul ei. Dar se trezi că pleoapele îi cad grele și că îi alunecă imediat capul, și înainte ca Merlin să dea prima pagină, adormise.

Se trezi cam amețită, ceva mai târziu, nu știa sigur după câtă vreme, auzind iar vocea pilotului, care-i pârâia în urechi.

– Salut, oameni din spate. Am ajuns la Forțele Aeriene Northolt, dar am primit instrucțiuni să vă lăsăm spre est, la Totteridge Green, în Barnet. Am primit permisiune de la turnul de control, mi se spune că locul va fi securizat de poliție și de elemente LIBER MERCATOR, ce-or mai fi și acelea. Am și un mesaj, care spune așa: Locus Southaw Totteridge Yew, Barnet. Repet: Locus Southaw Totteridge Yew, Barnet.

– Recepționat, spuse Merlin. Ți-au sugerat vreo abordare aparte, pilot? Vrem să evităm zborul deasupra... ăăă, locus-ului.

– Nicio informație. Avem locul. Ajungem în cinci minute.

– Dacă vezi fenomene meteo sau neobișnuite, te sfătuiesc insistent... să te întorci, sau cum s-o zice.

– Avem un coridor foarte strict indicat de turnul de control. Va trebui să mă conformez.

Susan se aplecă în față, să privească pe geam, în care băteau stropi de ploaie. Nu vedea decât cerul cenușiu, fără să-și desprindă centura și să se ridice, lucru despre care considera că ar fi fost întâmpinat cu dezaprobare de șefa de echipaj, și ar fi fost, oricum, o idee proastă.

– De fapt, vedem ceva neobișnuit în față, o pală localizată de ceață între noi și locul aterizării, dar vom sta departe de ea, la vreo treizeci de metri. Aterizăm de cealaltă parte.

– Întoarce-te, pilot! strigă Merlin. Viv! Simți ceva?

– Un Vechi, spuse Viv. Arătă în jos. Southaw.

Elicopterul nu își schimba cursul.

– Pilot, întoarce!

– Suntem mult deasupra lui, nu e prob...

Geamurile se acoperiseră de un alb dens, de parcă s-ar fi lipit vată de ele. Câteva secunde mai târziu, toată lumea tresări la zgomotul unui impact dur, ca o cărămidă care lovea o mașină, urmat de altul, și de altul, puternice, acoperind chiar și zgomotul elicopterului.

Se auziră cuvinte înfundate în căștile lui Susan, apoi pilotul vorbi din nou, întretăiat, dar fără panică.

– Suntem loviți de păsări! Coborâm! Pregătiți-vă să...

Ceața se despică și o pasăre se izbi de geamul de vizavi de Susan, mânjindu-l de sânge și pene. Se auzeau pocnete și izbituri peste tot. Zgomotul motorului se schimbă, văitându-se tot mai tare, iar ritmul rotoarelor deveni inegal.

Merlin își smulse căștile și își fixă centura mai bine, iar Susan îi copie acțiunile. O simțea pe Vivien procedând la fel, în spatele ei.

– Aplecați-vă în față și apucați-vă genunchii! strigă șefa de echipaj, care-și strângea curelele și își încrucișa brațele, apucându-le pe cele de sus, cu degetele mari de-a lungul lor.

Tot mai multe păsări se loviră de elicopter, ca o grindină grea. Geamurile erau aproape complet mascate de sânge și pene, iar ceața acoperea orice s-ar fi putut vedea dincolo de geam.

– Poți face ceva, Viv? strigă Merlin. Era aproape imposibil să se facă auzit.

Motoarele scoaseră brusc o tuse asfixiată și se opriră complet. Rotoarele își schimbară ritmul din nou, răsunând mai lent și parcă mai puțin încrezătoare. Elicopterul începu să se răsucească în jurul propriei axe, iar coada i se mișcă asemenea unui secundar de ceas.

– Nu! Este prea greu! strigă Vivien.

– Ne rotim în jurul propriei axe! strigă șefa de echipaj. Pregătiți-vă!

Elicopterul se lovi de pământ și alunecă în față, cu un scrâșnet teribil de metal torturat, înainte să se izbească de ceva, să se oprească, cu zgomot asurzitor, și să se rostogolească pe partea dreaptă. Susan fu aruncată în Merlin, care se ținea de una dintre banchete, cu mâna stângă, și era neclintit.

Totul se opri. Nu se mai ciocniră păsări de ei, nu se mai auzi motorul, nici elicea. Doar un mârâit jos și trist, de metal tensionat, și sunetul unei alarme țiuitoare.

Merlin se mișcă primul. Privi repede în jur, o văzu pe Vivien, care rămăsese atârnată, dar acum reuși să-și sprijine picioarele de podea și să-și desprindă centura. Susan zăcea pe spate, dar se lupta și ea cu centura. Șefa de echipaj, atârnând într-o parte în ham, striga în microfonul căștii, încercând să trezească piloții.

Librarul se desprinse și se ridică pe spătarul banchetei. Deschise portiera din stânga, acum aflată deasupra capetelor lor. Portiera din dreapta, de sub Vivien, era spartă, și pâlcuri de iarbă și bucăți de pământ se vedeau printr-o tăietură lungă din carlingă.

Șefa de echipaj căzu din ham și încercă să se întindă și ea în sus, reușind să-și proptească ghetele de banchetă și să-l ajute pe Merlin cu portiera. Vru să-și facă palmele căuș, ca să-l ajute să urce, dar el sări doar și se trase peste margine. Se ghemui pe loc și se aplecă, întinzându-i o mână lui Susan. Dar ea îi trecu întâi geanta cu sabia, pe care el o luă și o aruncă la loc sigur, înainte să iasă și Susan.

Fuioare de fum începeau să pătrundă în compartimentul pasagerilor. Tot mai mult fum se aduna în jurul carlingii și se ridica, alăturându-se ceții. O parte din rotor se ridica în aer, ca un braț de persoană care se îneca și cerea ajutor.

Vizibilitatea nu depășea patru metri, dar Susan își dădea seama că elicopterul se prăbușise într-un câmp cu iarbă și pietricele.

– Sari și fugi! strigă Merlin, aplecându-se din nou să o ajute pe Vivien să iasă, și apoi pe șefa de echipaj.

Susan sări, dar nu se mișcă. Înconjură elicopterul, tresărind când văzu că acesta se izbise cu botul de o stâncă imensă. Botul și cockpitul erau distruse, împinse către separator. Bucăți de metal și de compozit și plexiglas erau împrăștiate peste tot, pline de sânge și de pene.

O parte din sânge nu era de la păsări, își dădu seama Susan, și întoarse privirea. Nu exista nicio șansă ca piloții să fi supraviețuit.

Șefa de echipaj apăru lângă ea, gâfâind, și se uită lung. Rămase pe loc, câteva secunde, până ce Susan îi atinse brațul.

– Mel... nu? Nu putem face nimic.

Mel încuviință încet, se scutură și privi fuioarele subțiri de fum care începeau să-și croiască drum afară din multele găuri din coada elicopterului și din spatele cabinei. Dincolo de ele, se apropia ceața. Părea că nu mai există decât elicopterul în flăcări și cei câțiva supraviețuitori, nimic altceva, iar restul lumii era separată de ei printr-o ceață groasă și udă.

– Nu, spuse ea. I se frânse vocea, apoi reluă, cu forță: Ar trebui să luăm o... distanță sigură.

Susan o urmă. Merlin și Vivien se mișcau deja încet, privind în jur, ca niște iscoade pe teritoriul inamic. Merlin ținea geanta cu sabia în mâna dreaptă, iar mâna stângă era în geanta sa din păr de iac, fără îndoială pe revolver. Vivien mergea încet, cu mâna dreaptă ridicată în față, parcă pipăind drumul.

Dintr-odată, se priviră. Nu vorbiră, dar Susan simți că se întâmplase ceva. O schimbare subtilă a lumii din jur. Nu vedea și nu auzea nimic, dar părea diferit...

Un fum acru îi înecă fața, și ea tuși. Nu doar că avea un miros chimic, metalic, ci purta și duhoarea neplăcută a păsărilor care se coceau, mult prea similară cu a unui loc în care se făcea curățenie foarte rar, dar se servea pui prăjit, nu departe de Millner Square – Susan trecea mereu strada ca să-l evite.

– N-am mai văzut niciodată o ceață să se ridice așa, spuse Mel. Și nici vreun stol de păsări în ceață, și... unde naiba suntem?

Susan privi în jur. Ceața era încă prea densă ca să se vadă ceva, dar elicopterul în flăcări crease un efect de miraj, care o rarefia în jurul locului prăbușirii. Chiar în spatele elicopterului se afla o pădure foarte deasă, cu mulți stejari foarte înalți și lați, iar câmpul pe care aterizaseră era format din pâlcuri aspre de iarbă și presărat cu pietre, nici pe departe genul de teren îngrijit la care te-ai fi așteptat de la un sat semi-

rural bogat, cum era Totteridge. Mai era și stânca masivă de care se izbise elicopterul, care ar fi trebuit rasă de mult.

– Unde suntem? repetă Mel. Se opri să privească în urmă. Mergeam după un drum A, cu niște case mari de ambele părți... nimic de genul... Arătă în jur, cu ceața cuprinzându-i mâinile fluturânde în direcția frânturilor de pădure înaltă și a câmpului presărat de pietre. Nu se vedeau nici casă, nici drum, nici semn de civilizație.

Toată lumea tresări când explodă ceva în elicopter. Nu era o explozie masivă, ca într-un film hollywoodian, deși indica faptul că focul ajunsese în cabina principală. Începu să ardă alb și fierbinte, și numeroasele fuioare de fum începură să se împletească într-o coloană cenușie întunecată, care se ridică însoțită de trosnete, să se lipească de ceață.

Exceptând trosnetele și pocnetele dinspre elicopterul în flăcări, era nefiresc de liniște. Nu se auzea niciun zgomot, nici omenesc, nici din trafic.

Ceva se mișcă la marginea vizibilă a ceții. Era un câine mare. Se văzu o clipă și dispăru iar.

– Lup, zise Merlin. Focul ar trebui să-l țină la distanță.

– Un lup? Ce tot vorbești acolo? întrebă Mel. Înghiți și începu să vorbească iar, ca să se liniștească. Cineva o fi sunat deja la 999. Ted o fi transmis un SOS... va veni un elicopter de salvare... nu se poate să ne aflăm la mai mult de o sută cincizeci de metri de locul desemnat, unde poliția așteaptă și o fi auzit impactul, iar fumul va pătrunde prin ceață, și...

– Cred că există niște probleme locale... neobișnuite, care vor amâna nițel salvarea, spuse Merlin, pe ton apologetic. Cred c-ar trebui să rămâi aici, sergent.

– Ce se petrece? întrebă Mel.

– Cu siguranță ai semnat Actul Secretelor, spuse Merlin. Să zicem că e ceva sub incidența sa. Stai la cutie, și vom trimite curând ajutoare.

– Ar trebui să găsesc un telefon și să sun...

Un urlet prelung o opri în mijlocul frazei. Nu era departe, în ceață. Îi răspunseră alte câteva.

– Lupi, zise Mel încet.

– Da, spuse Merlin, repede, parcă dornic să se miște. Ești înarmată?

– Nu! Suntem în Anglia, nu într-o zonă de război.

Merlin se apleca și-și scoase Beretta din tocul de la gleznă. Îl ținu îndreptat în jos.

– Cred că focul va ține lupii la distanță. Dar poți lua asta. Aici e siguranța. Aici e cocoșul pentru armare. Ai grijă cum îl ții, sau reculul îți poate jupui pielea. Îi întinse arma, alături de un cartuș suplimentar din geanta lui din păr de iac.

– Dar te sfătuiesc să nu tragi decât în ultimă instanță, adăugă el. Stai cât mai în liniște.

– Voi ce faceți? întrebă Mel.

– Rezolvăm o problemă, spuse Merlin. Scoase geanta și sabia din ea. Asta păru să o scoată pe Mel dintr-o stare care se apropia de panică.

– Este o spatha? O sabie de cavalerie romană?

– Cam așa ceva, da, deși vine din secolul al VII-lea, spuse Merlin. Sunt surprins că ai recunoscut așa ceva.

– Fac parte dintr-un grup de reconstituire istorică, explică Mel. Sunt legionară din primul secol d.Hr. Cu gladius, firește.

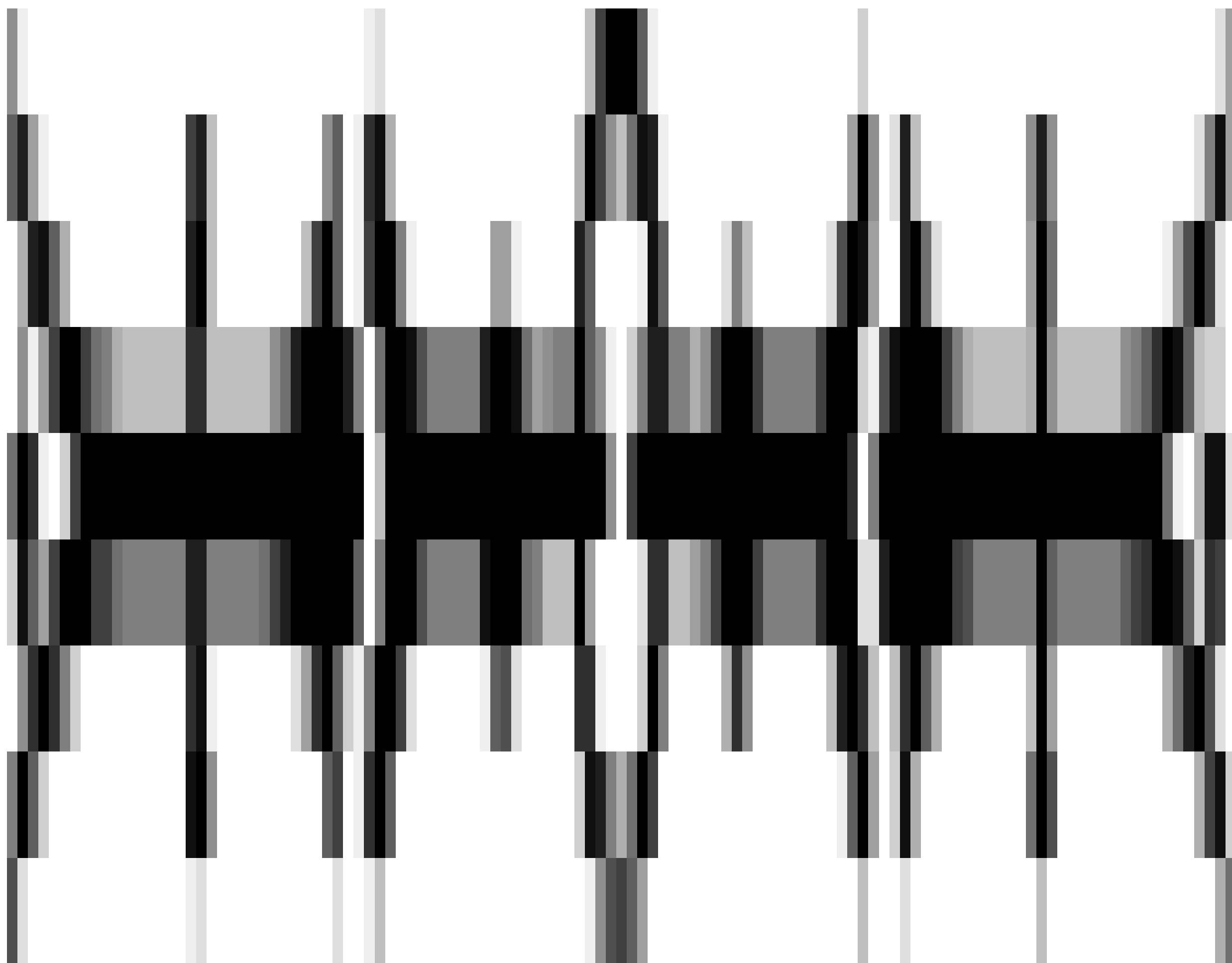
– Se întâmplă să am și eu acasă un gladius, spuse Merlin, dar nu-i de aceeași clasă cu asta... Se opri când îl trase Vivien de mânecă. Da. Putem vorbi altă dată despre săbii, mai spuse el. Așa cum am zis, stai la cutie. Haideți. Ultimul cuvânt le era adresat lui Susan și surorii lui, de parcă ele ar fi fost cele care-i reținuseră.

Vivien pufni și Susan ridică din sprânceană.

– Ce e? întrebă Merlin. După mine.

Îl urmară în îmbrățișarea ceții.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

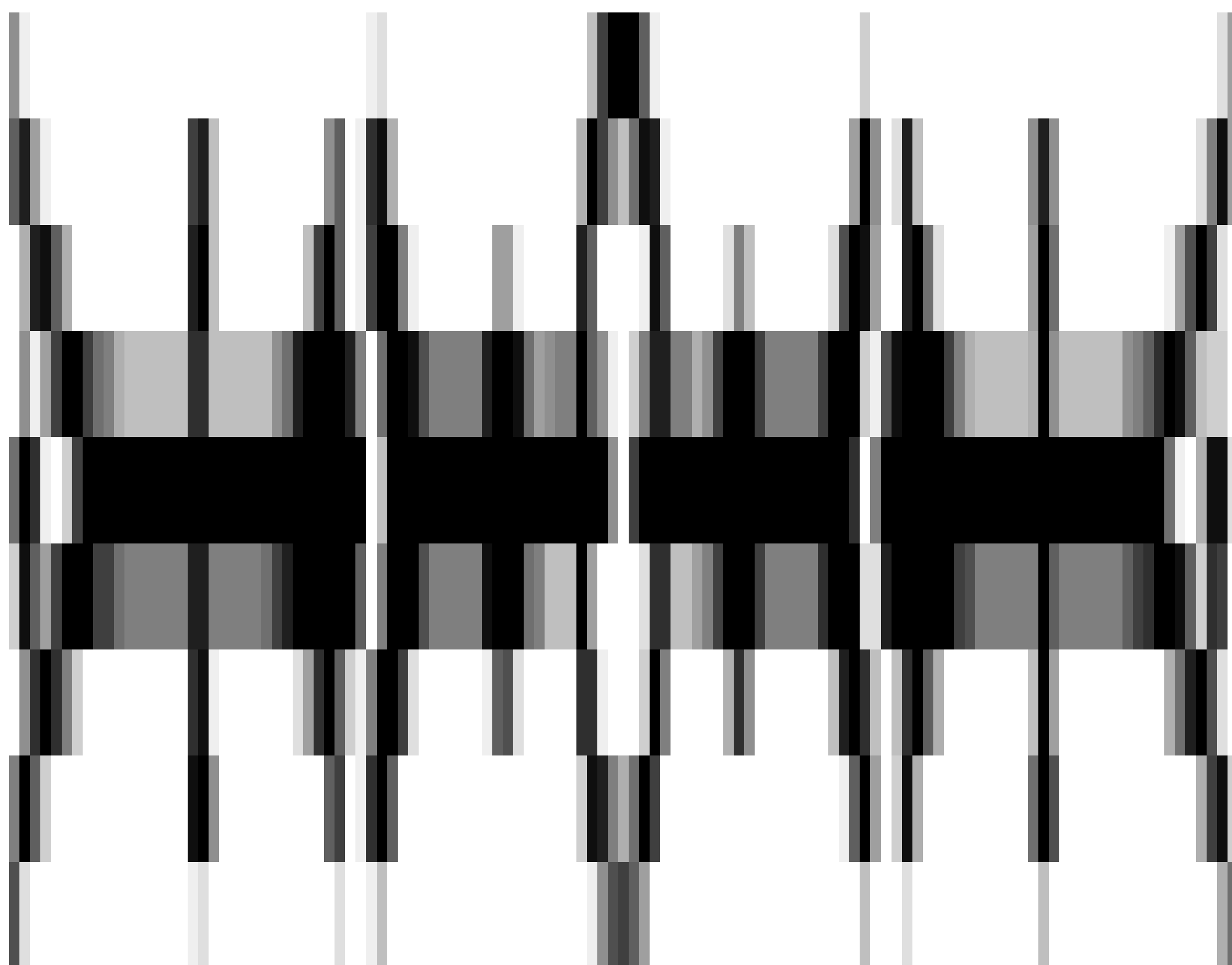

În amurg, ea slobozi cu bucurie

Săgeata ghintuită se dedă zborului,

Dar nu lovi un cerb, ci inima iubitului

Așa le fu soarta, despărțiți pe vecie.

NU AJUNSERĂ DEPARTE, CÂND MERLIN SE OPRI ȘI SE LĂSĂ LA PĂMÂNT, făcându-le semn să procedeze așijderea. Susan se ghemui lângă el, cu simțurile în alertă. Nu vedea nimic prin ceață și nu auzea nimic. Tot ce știa era că în fața lor se afla Ceaunul de Cupru, poate la doar o sută de metri, însă nu putea explica de ce și cum știa.

– Bun, suntem suficient de departe de Mel ca să facem un plan fără ca ea s-o ia razna, spuse el. Vorbea repede, evident îngrijorat.

– Poate c-o iau eu razna, spuse Susan. Unde suntem? Care e situația?

– Suntem în fieful de bază al lui Southaw, spuse Vivien, direct. Iar el l-a scos, și pe noi odată cu el, în afara timpului. Cam așa cum ați pățit tu și Merlin la Târgul de Mai.

– Dar a făcut o mare greșeală când a forțat elicopterul să se prăbușească, spuse Merlin. De ciudă, firește, fiindcă erai tu la bord.

– De ce-a fost o greșeală? protestă Susan. Era cât pe ce să fim uciși...

– Dar n-am fost! Și am ajuns în fieful lui chiar când l-a scos în afara timpului, explică Merlin. Stră-mătușa Evangeline și verișoara Una au început să-l readucă unde era inițial; am simțit-o amândoi. Așa că suntem ca un dușman înăuntrul cetății asediate. A cincea coloană! Calul troian!

– Va ști c-am ajuns aici, spuse Susan, neliniștită. Arătă spre pământ. Adică, fix aici. În Coniston, eu știam unde se află toate lucrurile vii dintre hotare!

– Nu prea poate face mare lucru acum, spuse Vivien. Dreptacii forțează fieful să se întoarcă în Lumea Nouă. Va trebui să-și folosească toată puterea ca să-i oprească. Dar lupta nu va dura, nici așa, nici altminteri. Vom câștiga, sunt convinsă, dar ca să fim siguri, ar trebui să ajutăm, și avem cam cincisprezece minute...

– Cincisprezece minute! interveni Merlin. Atât?

– Da, spuse Vivien. Ridică mâna dreaptă, cântărind parcă un obiect invizibil. Poate mai puțin.

– Ce se întâmplă dacă ei nu reușesc să readucă fieful? întrebă Susan. Să ne ducă pe noi înapoi?

– Vom rămâne blocați aici, spuse Vivien. Privi în jur, la ceață, care nu se risipise. Să fiu sinceră, aș fi crezut că vom vedea deja semne ale Lumii Noi revenind... Southaw este mai puternic decât mă așteptam. Probabil fiindcă are ceaunul.

– Ce înseamnă că rămânem blocați aici, de fapt?

– Chestiile obișnuite de pe tărâmul zânelor, spuse Vivien. Încă privea în jur. Dilatarea timpului. Câteva ore sau zile aici sunt luni sau ani în lumea normală. Poate chiar secole.

– Southaw ne va ucide imediat, spuse Merlin, așa că nu mi-aș face griji pentru asta.

– Deci cum procedăm? întrebă Susan.

– Găsim centrul puterii lui Southaw, spuse Vivien. Îi distragem atenția. Dacă e nevoit să-și folosească puterea împotriva noastră, va avea mai puțină împotriva echipei dreptace...

Ceva sări din ceață.

Merlin se întoarse, cu sabia în mână. Vivien se aruncă într-o parte, scoțându-și mănușa și ținându-și respirația. Susan căzu pe spate și căută cu mâna o piatră mare. Când se uită în urmă, ceața se mișcase. Nu vedea nimic, și auzea doar un icnet animalic, pocnetul sabiei lui Merlin care lovea ceva, și pe Merlin țipând: „Orbește-l, Viv! Orbește-l!".

Susan ridică piatra pe care o găsise și alergă în față, risipind ceața. Dintr-odată, Merlin apăru în fața ei, cu un urs masiv deasupra. Era un urs Născut-din-Ceaun, acum mort, cu capul pe jumătate scheletic, cu o parte din craniu și maxilar vizibilă prin blana putredă. Un ochi era o mizerie însângerată, fără îndoială lucrătura rapidă a lui Vivien, dar în celălalt ardea foc arămiu.

Merlin lovi ursul, cu sabia devenind ea însăși o ceață. O bucată mare de carne în putrefacție zbură din pieptul lui ca un butoi, dar nu-l încetini și nu avu niciun alt efect remarcabil. Era rapid, mai rapid decât fusese când era în viață. Merlin sări în spate, ferindu-se de lovitura lui, iar piciorul lui încălțat în papuc se împiedică de o piatră, și, deși își reveni aproape imediat, în clipa aceea ursul îl apucă de glezne și-i răsuci picioarele.

Susan auzi oasele rupându-se și țipă, iar țipătul ei înecă strigătul de durere al lui Merlin. Aruncă piatra în capul ursului, țintindu-i ochiul rămas. Bestia îl aruncă pe Merlin într-o parte și alergă spre ea. Susana se dădu înapoi, disperată, și...

Vivien păși în fața Născutului-din-Ceaun, cu mâna dreaptă ridicată, sclipind de o lumină argintie orbitoare. Lumina se reflecta din fuioarele

de ceață.

Ursul se opri, cu fiecare tendon încremenit.

Pe fruntea lui Vivien alunecau picături de sudoare. Obrajii ei erau trași, mușchii gâtului, încordați de la efortul de a-și ține respirația. Se luptă cu inteligența manipulatoare a lui Southaw dinăuntrul ursului Născut-din-Ceaun, dar nu putea să o rețină mai mult decât își putea ține respirația.

– Susan! Leagă bestia! icni Merlin. Încercă să se ridice, dar degeaba. Avea picioarele ca niște rămurele frânte. Începu să se târască spre urs.

Susan scoase cuțitul pentru unt. Sângele se uscase pe el și nu știa dacă va funcționa. Își trecu repede muchia ascuțită peste palmă, ignorând durerea bruscă. Apoi, cu el strâns în mâna însângerată, căută disperată prin buzunare după al treilea pachet de sare.

Vivien căzu în genunchi, cu mâna stângă jos, încleștată în pământ, cu mâna dreaptă lucitoare clătinându-se în fața ursului.

Susan simți monede, un șervețel și cheia de la casă. Pentru o clipă groaznică, se îndoi că Vivien îi dăduse trei pachețele. Poate fuseseră doar două...

Îl găsi într-un colț de buzunar. Îl scoase și-l desfăcu repede cu dinții, apoi turnă sarea în spațiul dintre degetul mare și arătător, ca un magician care ar fi vârât acolo o batistă, pentru un truc.

Vivien scoase un sunet înecat, dar mâna ei dreaptă era încă sus.

Susan luă cuțitul mânjit cu sânge și sare în mâna dreaptă și făcu un pas în față, trecând cuțitul prin rana pe care i-o făcuse Merlin ursului, în piept.

– Sunt stăpâna ta! strigă ea. Mă vei sluji!

Exact atunci, Vivien icni după aer și căzu pe loc, fără cunoștință.

Spre deosebire de atunci când încercase să-l lege pe Southaw, Susan simți imediat efectul acestui gest. O durere intensă îi înflori între ochi, ca un atac de sinuzită acută, dar prin ea simțea și o conexiune cu creatura din fața ei. Vedea focul ciudat, roșu-auriu, care ardea înăuntrul lui, puterea motivantă a Ceaunului de Cupru care înlocuise voința vie, și exista un fir din același foc care-i ieșea din cap, ridicându-se de parcă ar fi fost o marionetă controlată de o prezență din cer, de dincolo de ceață.

Văzu și umbra ciudată care se aduna la picioarele fiarei, rămășițele denaturate ale spiritului ursului, forțate din el de puterea ceaunului, însă conectate încă de carnea rămasă.

Susan își impuse voința asupra ursului, încercând să preia controlul, să devină ea păpușara. Simți o fulgerare de greață când își pierdu propria vedere și o preluă pe a ursului, dar, o clipă mai târziu, fu azvârlită afară, înapoi în capul ei.

Auzi vocea încrezătoare a lui Holly chiar lângă ea, țipându-i în ureche, și îi simți prezența, simți puterea imensă a lui Southaw.

– Este al meu!

Era prea puternic. Nu putea învinge, și știa că nici nu voia. Gustul acela de scurtă durată și scârbos al controlării sărmanului urs îi fusese de ajuns. Nu voia să conducă niciodată un Născut-din-Ceaun.

Dar Susan știu instinctiv că putea face altceva. Ridică iar cuțitul pătat de sânge amestecat cu sare și tăie firul de foc care emana din capul ursului, chiar când Southaw ridică labele lui imense, cu gheare, să o lovească.

Firul arămiu-roșiatic sclipitor nu opuse rezistență când îl tăie, încovrigându-se apoi ca un fir de păr ars. Focul dinăuntrul ursului se stinse odată cu el, asemenea unei lumânări în care sufli. Umbra diformă redeveni un urs trist și derutat, căzu în iarbă și dispăru.

Susan sări în spate, evitând mormanul fizic rămas din urs, care se prăbușise în fața ei – o grămadă teribil de grețoasă de carne de urs în

descompunere, sânge și oase rupte. O parte se vărsă pe picioarele lui Vivien, dar ea nu se mișcă.

Părea moartă. Temându-se de ce era mai rău, Susan îngenunche lângă Vivien și îi pipăi gâtul în căutarea unei urme de puls, icnind de ușurare când îl găsi. Slab, dar regulat. Vedea și că pieptul i se ridica încet, sub vesta de culoarea oului de rață. Îi curgea sânge din buza mușcată când se chinuise să rețină ursul Născut-din-Ceaun. Mâna ei argintie încă strălucea.

Merlin se târî spre ea, și Susan îl privi.

– S-a epuizat, mormăi el. Va fi bine.

– Și tu? întrebă ea, agitată. Voia să-i ridice cracii pantalonilor, să vadă cât de urâte erau fracturile, dar el o ținu de încheieturi.

– Am ambele picioare rupte, zise el, strâmbându-se. Fracturi în spirală. Urâte.

– Saliva de Sorbitor...

– Nu vindecă oasele rupte... sau nu suficient de rapid, spuse Merlin. Respira în icnete scurte, suferind evident. Scoase Smythonul din geantă și i-l întinse, cu patul înainte. Ia revolverul. Văd că-i mai bun cuțitul tău cu sânge și sare împotriva Născuților-din-Ceaun, chiar decât o sabie. Trebuie să-l distragi pe Southaw...

– Dar...

– Poți să... faci... ce i-ai făcut... ăluia...

– Dar eu de unde să știu ce...

– Totteridge Yew, spuse Merlin. Este un copac, o tisă! O vei vedea, iar el va avea ceaunul. Du-te spre el.

– Și ce să fac?

– Nu știu! Împușcă tisa, taie-i crengile cu cuțitul, orice i-ar distrage atenția de la întrecerea voințelor, croncăni Merlin. Eu voi veni din urmă, dar târându-mă așa... n-avem timp. Ești singura noastră șansă.

Susan ezită o secundă și apoi se aplecă, sărutându-l pe Merlin pe gură. El își ridică mâna care tremura și-și trecu degetele peste părul ei tuns periuță. Se sărutară timp de o secundă electrică, înainte să se desprindă încet.

– Rămâi în viață, șopti Merlin.

– Și tu, zise Susan.

Dacă trăiau, știa deja că avea să fie mai mult decât doar o întâlnire, în viitorul lor comun.

Dacă trăiau.

Apucă revolverul, scoase cuțitul, se întoarse și plecă în pas vioi spre ceață. Știa exact unde se află Ceaunul de Cupru, și se îndreptă spre el.

Merlin o privi iar pe Vivien, scoase un cuțit din mânecă și se ridică în capul oaselor, icnind de durere. Se aplecă în față și își tăie pantalonii de la genunchi, inspectându-și picioarele fracturate. Cu mâna stângă stabilă, scoase o sticluță cu salivă de Sorbitor, o plimbă prin gură și scuipă pe picior, unde-i ieșea prin piele o bucată de os răsucit. Își puse apoi mâna stângă pe os și, cu o mișcare iute, îl împinse la loc. Și leșină.

Susan nu se uită în urmă. Merse pe cât de drept putu spre ceaun. Îi simțea locul. Nu era departe, dar ceața era în continuare atât de densă, că nu putea vedea decât câmpul, la câțiva metri în fața ei. Iarba era mai înaltă aici, presărată cu pietre, o poiană naturală, și nu rodul agriculturii primitive. Southaw își dusese într-adevăr fieful într-o parte străveche a Angliei, mult în trecut.

Susan își pregăti cuțitul, agitată, gata de un atac subit al unui Născut-din-Ceaun, fie om, urs sau ce-o fi fost. Dar, înainte să mai facă niște pași, își dădu seama că nu era bine. Nu se putea strecura prin ceață, temându-se de un atac.

Merlin îi spusese să-i distragă atenția lui Southaw. Ca să reușească, trebuia să se facă văzută, nu să se strecoare.

Susan grăbi pasul și se pregăti să urle cât de tare putea.

– Hei, Southaw, sau Holly, sau cum vrei să-ți zici! Cap de rahat! Vin să-mi iau ceaunul! Da, întocmai! Ceaunul meu! CEAUNUL MEU!

Cuvintele ei avură un efect imediat. Ceața se răsuci și se subție, și văzu mult mai bine. Pătrunseră brusc până la ea zgomote din lumea modernă, chiar dacă îndepărtate. Sunete de sirenă, un elicopter. Toate se stinseră aproape imediat, dar ceața nu reveni.

Lumina slabă a soarelui acoperea câmpul pietros, fiind absorbită de întunericul pădurii străvechi, care se înghesuia în jurul spațiului deschis. La vreo treizeci de metri în fața ei, Susan văzu un copac singuratic. Era o tisă deja străveche chiar și în acest loc, un copac crăpat, noduros, cu un trunchi masiv, gălbui, care se ridica la vreun metru înainte să se despice în cinci alte trunchiuri, înalte de aproape zece metri. Crengile sale se întindeau departe, pline de frunze și de fructe otrăvitoare.

Undeva, sub acea tisă, într-o vizuină dintre rădăcini, se afla Ceaunul de Cupru. Era un bol de metal lucrat cu ciocanul, gros de trei centimetri, suficient de mare, încât să încapă un bou în el, cu trei picioare pitice, fiecare cât trunchiul lui Susan. Metalul lucea de o lumină interioară, dar înăuntrul lui era mai întuneric decât noaptea, sfidând vederea muritorilor.

Susan o luă la goană, strigând cuvinte pe care nu le știa, un strigăt de luptă străvechi al tatălui ei, care-i venise în minte. La cincisprezece metri se opri să tragă în copac, dar revolverul aproape că-i sări din mână și glonțul se rătăci.

Însă pocnetul pistolului îl distrase pe Southaw din lupta sa nevăzută cu librarii, care încercau să-l tragă înapoi în curgerea timpului. Zgomotele Lumii Noi pătrunseră iar, mai tare, mai aproape. Susan văzu acum, ca într-un miraj, suprapus cu ce se afla deja acolo, o priveliște încețoșată a

unui drum modern care tăia câmpul pietros din fața ei, o biserică ce se înălța în spatele tisei, și case mari și scumpe, cu garduri vii bine tunse, apărând ca niște licăriri la stânga și la dreapta ei.

Văzu și oameni. Siluete fantomatice. Știa că erau librari, după punctele de argint care le marcau mâinile. Erau mulți și se adunaseră în cerc, în jurul tisei, ca goblinii care o dansaseră la Târgul de Mai. Erau și mai mulți în spatele lor, stângaci cu arme încețoșate, doar niște dungi în chip de săbii și topoare. Auzi vocea poruncitoare a Unei, dar de la distanță, parcă purtată de vânt dintr-o zonă îndepărtată. Însă nu era vânt. Aerul era încremenit și ud, chiar dacă se ridicase ceața.

Drumuri, clădiri și librari, nimic nu era încă real în locul acela, și posibil să nu fie vreodată, dacă Southaw câștiga întrecerea voințelor. Susan se opri și strânse mai tare revolverul, trăgând spre copac din nou, de încă patru ori, până ce goli cartușul. Se gândi că-l atinsese, dar Southaw nu mai fu distras iar.

Lumea Nouă se stinse la loc. Susan strigă de furie și alergă în față, ridicând cuțitul. Voia să-i facă rău lui Southaw, să-l pedepsească pentru tot. Îi ținuse tatăl în sclavie, distrusese viața Jassminei, o ucisese pe mama lui Merlin și a lui Vivien...

Niciun Născut-din-Ceaun nu încercă s-o oprească, niciun zbor brusc de grauri. Câteva momente, simți exaltare. Avea să ajungă la copac și să-i taie crengile cu cuțitul... cu acel cuțit de unt ascuțit...

Dar ce urmărea să obțină? Faptul că-l împușcase nu avusese niciun efect. Deja știa că nu-l putea lega pe Southaw, nu cu sare, oțel și sânge.

Nu trebuia să-i facă rău, ci să-l distragă. Să-l facă să lupte și cu ea, nu doar cu librarii.

Susan se opri și ridică mâinile, inspirând adânc.

– Acum, Ceaunul de Cupru este al meu! Îi chem puterile la mine și le interzic celorlalți!

O licărire de lumină arămie-roșiatică puternică de sub copac îi răspunse. Simți un flux amețitor de putere, doar pentru o secundă, înainte ca voința aspră a lui Southaw să i-l smulgă. Nu era suficient să pretindă ceaunul. Era nevoie de mai mult.

Străvechiul Suveran răspunse și el altfel. Copacul se mișcă, o rădăcină imensă se desprinse din pământ – sau așa păru. Susan încetini, clipind. Nu era copacul fizic cel care se mișca, cel făcut din crengi și frunze și scoarță. Părea că umbra sa îl părăsea. Dar nu era o umbră, ci un lucru din același fum dens, cenușiu și unsuros pe care-l văzuse devenind corb pe vârful Bătrânului din Coniston.

Era spiritul copacului, esența lui Southaw.

Altă rădăcină din umbră ieși din pământ, și alta, și o dublură de fum părăsi copacul real, cu crengile întinse ca niște brațe. Fisurile și nodurile copacului fizic deveniseră ochi imenși, galbeni, fără pupile, în lucrul acela, iar crăpătura din trunchi, o gură care se deschidea, și se închidea, și scrâșnea din dinți de exasperare.

Southaw porni spre Susan, devenind tot mai înalt, acum o creatură uriașă de aproape cincisprezece metri, numai răutate densă. Copacul adevărat din spatele lui părea acum mic și obișnuit, doar bătrân, fără puterea care-l infuzase.

Dar Southaw nu dădu drumul fiefului său. Nu era nici urmă de Lumea Nouă, nicio schiță slabă a drumului, bisericii sau oamenilor.

– Ce trebuie să fac... mârâi Susan, privind acea apariție care venea spre ea, cu mintea golită de teamă, pe moment. Dacă nu-l putea distrage...

O lumină puternică fulgeră iar dinspre Ceaunul de Cupru, ca un far care o chema. Îl vedea cu ochii minții, cuibărită într-o cameră de pământ de sub tisa fizică, pe jumătate îngropată în huma pe care o creaseră coaja căzută de pe copac și acele sale, care se descompuneau în timp.

Susan se întoarse și o luă la fugă, nu chiar pentru a se îndepărta de Southaw, ci în unghi drept. Copacul imens din umbră se răsuci după ea,

mișcându-se repede, cu multele sale rădăcini propulsându-l ca pe un centiped și făcându-l să străbată pământul mai repede decât putea fugi Susan. Crengile sale din față ajungeau la douăzeci de metri în față, ca niște piciorușe de păianjen, cu capetele răsucindu-se și înșfăcând aerul, așa cum aveau s-o înșface și pe ea, în câteva secunde.

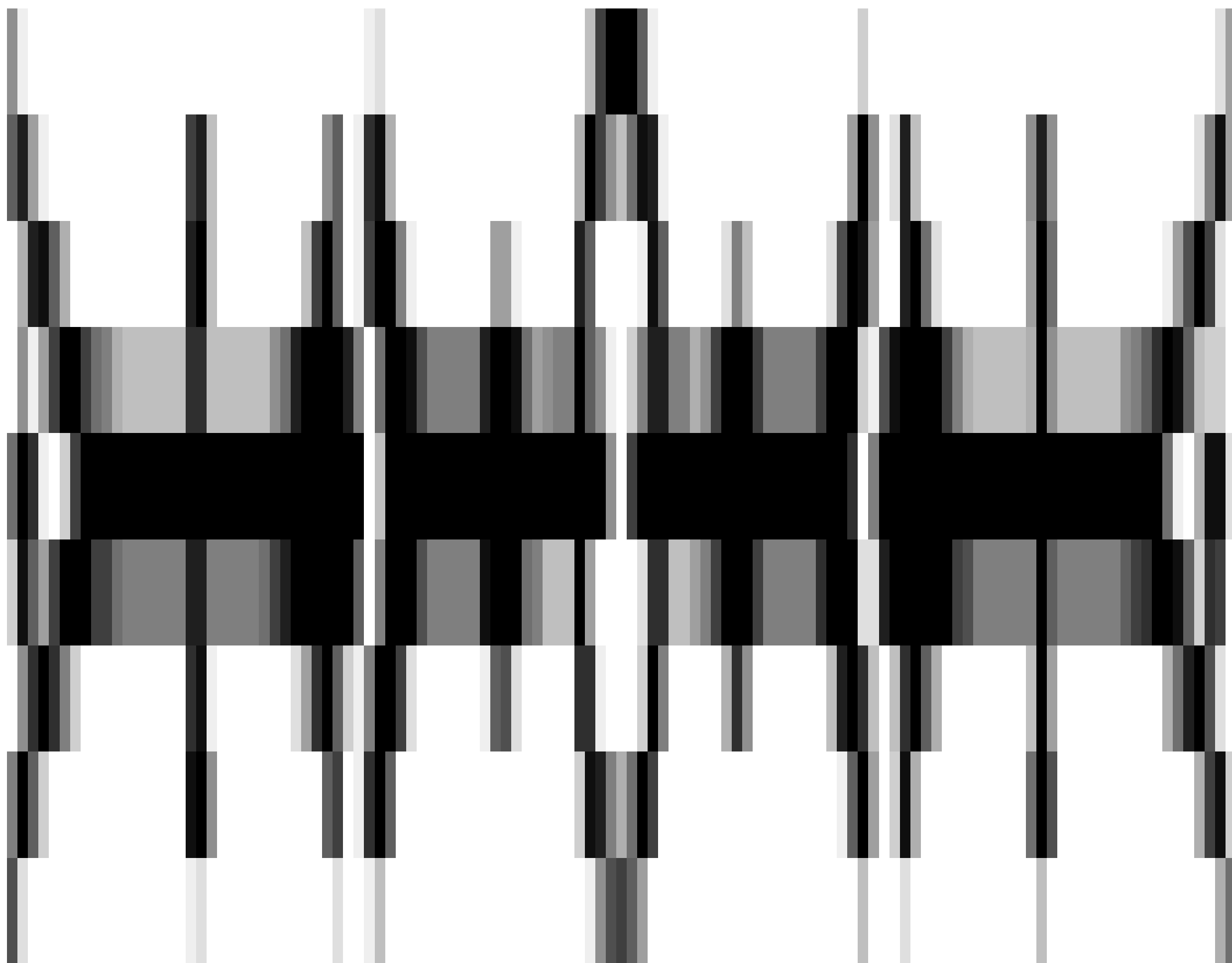
Susan se întoarse iar și alergă către licărirea roșu-arămie. Southaw se întoarse și el, nu la fel de repede ca și când s-ar fi deplasat în linie dreaptă, dar era mult prea aproape deja. Îi auzea crengile biciuind aerul, rădăcinile sfâșiind pământul și piatra; amestecul de umbră și fum nu era deloc lipsit de substanță aici.

Avea doar câteva secunde să fie doar ea cu ceaunul, chiar dacă ajungea prima.

Merlin, târându-se în agonie peste câmp, o văzu pe Susan alergând și văzu spiritul monstruos care se apropia de ea. Simți o scânteie slabă de speranță când văzu că Southaw era distras, în sfârșit. Lumea Nouă devenea vizibilă, tot mai clară, cu zgomote îndepărtate și figuri fantomatice care prindeau tot mai mult contur. Dar nu era suficient de rapidă, nici pe departe; iar Merlin strigă și încercă să se târască mai repede, când zări licărirea dinspre ceaun și îl văzu pe Southaw atât de aproape, și pe Susan la limită, și își dădu seama ce voia să facă, un lucru pe care i-l spusese chiar el.

„Dacă o persoană vie este vârâtă integral în ceaun, va fi distrusă, și puterea ei va dispărea pe vecie. Ah, și va muri.“

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

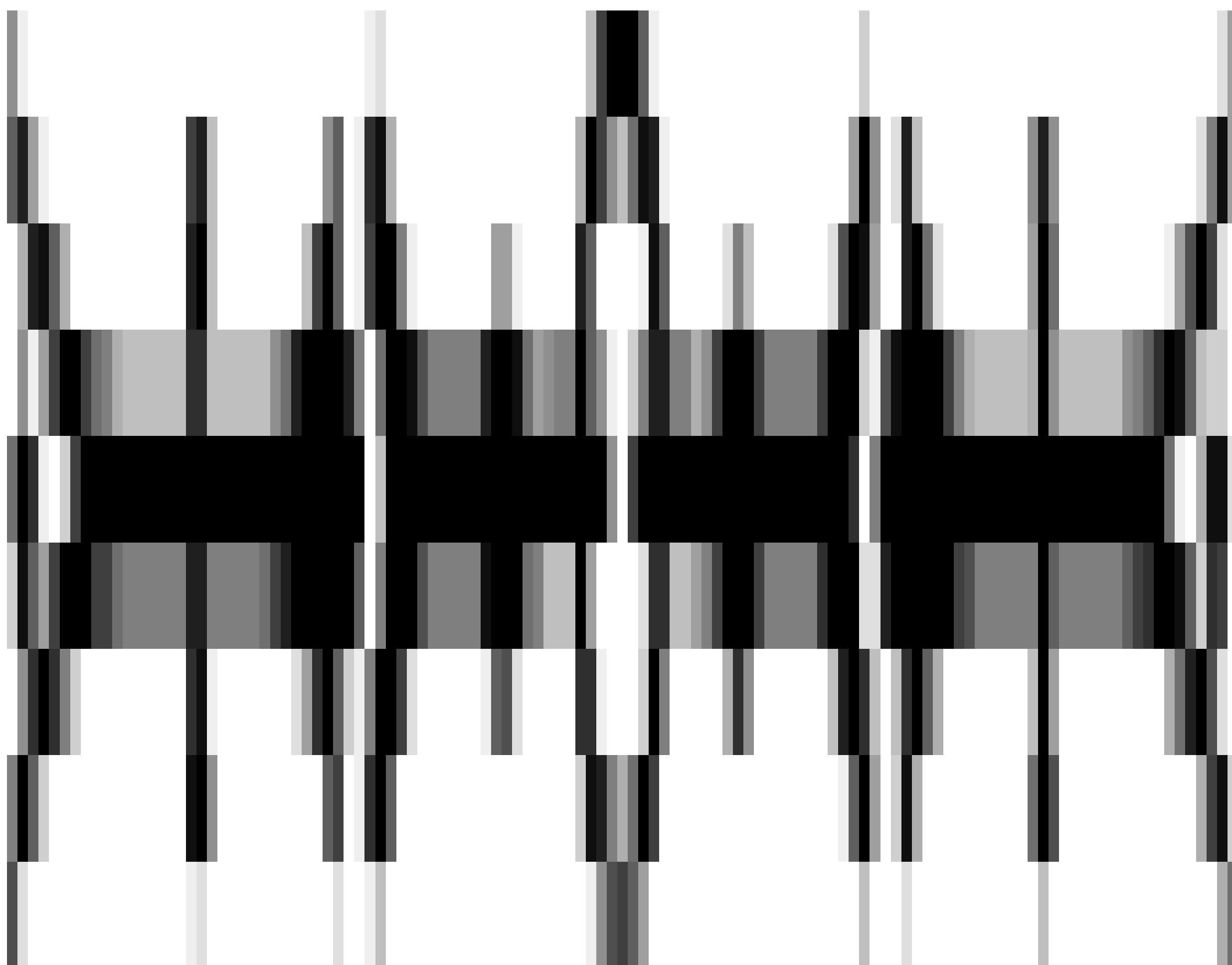

Să stai pe un pivot; în echilibru, real,

Așteptând să cadă drobul de sare

Înainte să cazi, un moment ideal.

Asta să fi fost tot ce dispare?

SUSAN AJUNSE LA TISĂ CÂND CRENGILE LUI SOUTHAW erau atât, dar atât de aproape. Nu avu timp să se gândească, să aibă îndoieli, să încetinească. Simți fulgerarea unei crengi cu muchia ascuțită peste spate și se aruncă în față, izbindu-se de pământul reavăn și alunecând în caverna de sub rădăcinile tisei, căzând într-o cascadă de pământ...

În gura Ceaunului de Cupru, care o aștepta.

Parcă ar fi plonjat în lumină, într-o lumină aurie, minunată, care o învălui și o primi, cu Southaw prea lent ca s-o prindă.

La treizeci de metri distanță, Merlin o văzu pe Susan plonjând. Văzu cum Cel Vechi se arunca înainte, cum crengile sale masive, de fum și umbră, loveau pământul, doar pentru a se retrage cu un țipăt ca al

roților de locomotivă blocate, care alunecă spre dezastru – un țipăt de furie totală.

Lumea Nouă, în chip de sătuc fermecător pe nume Totteridge, apăru brusc în locul celei Vechi, un val de neoprit de culoare, sunet și mișcare. Soarele explodă printre nori, în perdele de lumină. A5109 căpătă contururi clare, cu girofaruri albastre la nord și la sud, care marcau blocajele poliției, ce întrerupsese traficul.

În partea vestică a drumului se ridicau case imense și scumpe, mărginite de garduri vii, care să le protejeze de săracii în trecere. La est apăru o biserică, o construcție din secolul al XVII-lea sau al XVIII-lea, din cărămidă galben-maronie anostă, cu un turn alb, nepotrivit. Un gard neobișnuit de jos se ridica în jurul curții, în care se intra printr-o poartă din anii ’30, cu acoperiș aproape plat. Pietrele de mormânt erau risipite printre copăcei.

În mijlocul curții se ridica Totteridge Yew – tisa lui Southaw.

Un cerc din treizeci de dreptaci și șase ambidextri se închisese în jurul copacului fizic și al monstrului de Southaw, care se ridica deasupra lui. Librarii purtau cu toții costume albastre și cizmele acelea urâte, cu vârfuri de oțel, care l-ar fi făcut pe Merlin să tresară, în alt context. Mâinile lor argintii erau goale, sclipitoare, și, precum goblinii de la Târgul de Mai, se țineau de mână.

Fără niciun ordin sonor, librarii făcură un pas neașteptat în față, cu cizmele trosnind ca una, asemenea gărzilor de la Palatul Buckingham. Cercul se strânse aproape de copac.

Southaw îi lovi cu crengile lungi. Dar loviturile sale nu aveau putere; esența sa de fum își pierdea soliditatea oriunde nimerea, risipindu-se în pufuri de praf cenușiu, ca niște semințe suflate din păpădii poluate.

Cu fiecare lovitură, spiritul monstruos devenea tot mai mic și mai slab, reducându-se din ce în ce mai mult la tisa fizică. Din nou, fără un cuvânt, librarii făcură un pas în față, iar cercul se mai strânse puțin. Esența lui Southaw se retrase complet înăuntrul copacului real, dar încă

se vedea, copac și spirit arătând ca un imprimeu prost realizat, cu liniile trunchiului, copacului și frunzelor marcate de o neclaritate cenușie.

Unii dintre librarii din cerc începură să cânte. Vocile lor erau blânde și melodioase, dar nu mai puternice decât o șoaptă. Cuvintele de alungare, pe care Merlin le învățase la școală, dar nu le auzise niciodată rostite cu adevărat. Mai mulți librari se alăturară, cu două versuri în urmă. Când interveni și ultimul grup, tot cu două versuri în urmă, ajunseră să cânte în canon pe trei voci, fiecare compusă dintr-o duzină de librari, zece dreptaci și doi ambidextri.

Să visezi nu vei putea

În noaptea fără sfârșit,

Să te trezești nu vei vrea,

Ci vei dormi liniștit.

Nu te zbate, căci te punem

Să renunți la tot pe lume.

Te trezi-vei doar când spunem

Dormi adânc, te odihnește.

Dormi, Străvechiule Suveran,

Domnia ta s-a sfârșit.

Odihnește-te mai mult de-un an,

Vremea ta s-a împlinit.

În timp ce librarii din cerc îi cântau lui Southaw, patruzeci de librari stângaci, de asemenea purtând costume și cizme, lucrau câteșipatru ca să-l toace pe Născutul-din-Ceaun rămas, cu diverse arme cu tăiș. Unul avea chiar ceva care aducea a coasa Îngerului Morții. Adunau bucățile în traiste de bibliotecă din bumbac, legate cu sfoară, cu un petic comun, brodat cu „Biblioteca din Wooten“, pe lângă multe alte desene individuale, care exhibau nivelurile diferite de pricepere la cusut ale câtorva generații de copii St. Jacques.

Southaw trimisese peste o duzină de Născuți-din-Ceaun să apere perimetrul bârlogului din sat, însă pierduse controlul când scosese fieful în afara timpului. Se aruncaseră asupra oricui se afla mai aproape, inclusiv unul asupra celuilalt, și unii erau încă încleștați, mușcând și sfâșiind carnea putredă, până ce lamele librarilor îi tăiară în bucățele.

– Unde e Susan?

Merlin zăcea cu fața în jos, în iarbă. Se rostogoli și ridică privirea, strâmbându-se când mișcarea trimise junghiuri de durere în picioarele-i rupte. Soarele era în spatele lui Vivien, iar el miji ochii spre ea. Avea bărbia plină de sânge din buza spartă, dar zâmbea.

– A intrat în ceaun, spuse Merlin sec. Asta l-a terminat pe Southaw.

– Ce isteț! spuse Vivien, admirativ.

Merlin își înghiți un suspin.

– A intrat în ceaun, repetă el, înecându-se în cuvinte. L-a stricat ca să ne salveze pe mine, pe tine, și ca să-l rezolve pe Southaw, iar tu poți spune doar c-a fost isteț?

Vivien se încruntă și arătă spre locul unde stângacii tăiau bucățele Născuții-din-Ceaun.

– Dacă a stricat ceaunul, de ce mai colcăie locul de Născuți din el?

Merlin o privi lung, apoi se uită la copac. Librarii stăteau umăr lângă umăr, aproape de trunchiul tisei din Totteridge. Primul grup tăcu, apoi al doilea, apoi al treilea. Se cântaseră versurile, descântecul de alungare se terminase, și, odată cu ultimul cuvânt, și ultima urmă de Southaw dispăru din copac. Acum, și poate pe vecie, era doar o tisă.

Merlin și Vivien îl simțiră pe Southaw plecând, trimis într-un loc similar cu nimicnicia pe care o traversaseră pentru a ajunge în Silvermere.

Cercul de librari se despărți, începură să discute animați, să-și strângă mâinile și să se îmbrățișeze; simțeau mai degrabă ușurare decât triumf. Dar, într-un loc din apropierea copacului, erau câțiva librari care se uitau într-o groapă luminată în roșu-arămiu. Unul dintre ei o strigă pe Una, care se întoarse de la Născutul-din-Ceaun pe care-l ciopârțea și se apropie în marș, cu sabia pregătită în mâna argintie.

– Ridică-mă! spuse Merlin. Du-mă acolo, acum, în spinare!

– Una nu o va ucide pe Susan, îl mustră Vivien. Dar se aplecă și-l luă pe Merlin în spinare. Ai dreptate, te duc, fiindcă așa vei ajunge mai repede la o ambulanță.

– Chiar crezi că încă trăiește? întrebă Merlin. Neschimbată?

Vivien nu răspunse, pentru o clipă. Să o găsească în viață i se părea posibil, ținând cont că nu se stricase ceaunul. Neschimbată... era cam mult să ceară.

– Nu știu, spuse ea, pe cât de blând putu.

Sirenele deveniră mai puternice, apropiindu-se, și o adevărată paradă de vehicule polițienești năvăliră de la nord și de la sud. În același timp, inspectoarea Greene străbătu în fuga mare curtea bisericii, spre tisă, urmată de șase polițiști înarmați, îmbrăcați în echipament tactic complet. Trei dintre ei purtau niște vechi halebarde din oțel, fără îndoială luate din Turnul Londrei, iar ceilalți trei, MP5-uri H & K.

Un vicar ieși pe ușa din față a bisericii, în timp ce ei alergau pe lângă el, și privi în jur, uluit de toți oamenii în costume albastre, cu mâini argintii

și arme medievale, și de poliția înarmată.

– Treceți înapoi, domnule! strigă Greene.

– Aici taxăm filmările! răspunse vicarul, indignat. Și nu mi-a cerut nimeni permisiunea. Este un sacrilegiu și o rușine! Voi chema poliția adevărată!

Greene arătă spre unul dintre polițiști, care se desprinse și îl luă pe vicar de braț, ducându-l înăuntru, încă protestând.

Merlin și Vivien ajunseră la tisă la câteva secunde după Una. Dar ea avea sabia în teacă deja, și se aplecase să o ridice pe Susan. Fața ei era murdară de noroi și avea încheietura dreaptă la gât, însă, altfel, părea nevătămată și neschimbată.

– Lasă-mă jos, spuse Merlin, mult prea conștient că arăta ca un pește pe uscat în spinarea lui Vivien.

Sora lui îl lăsă jos cu mai multă grijă decât merita și îl ajută să se ridice în capul oaselor, sprijinit de o piatră de mormânt înclinată. Susan se apropie încet de el și se așeză alături.

Rămaseră o vreme în tăcere, privind salcia, librarii și poliția, pe Una strigând comenzi și pe Greene încercând să discute cu ea, și o librăreasă cu părul complet alb li se alătură. Apoi mai multe ambulanțe și mașini de poliție apărură de peste tot, cu sirenele pornite, și un elicopter RAF începu să dea târcoale coloanei de fum de la locul prăbușirii, spre vest, sporind impresia de haos.

– Credeam că... că ai stricat ceaunul, zise Merlin. Că... Își înghiți un suspin și inspiră, ținând aerul o secundă înainte să continue, cu vocea oarecum revenind la tonul obișnuit, relaxat. Mă gândeam c-ai găsit o cale cam dură de a nu ieși în oraș cu mine.

– Ți-aș fi tras clapa, spuse Susan, veselă. E mult mai simplu. Ținând cont că, probabil, mi-am rupt clavicula.

– Cum de n-ai... murit? Te-am văzut cum plonjai în ceaun...

– Nu m-am putut gândi la ceva care să-l distragă, zise Susan. Dar credeam că există șansa să nu se strice și să nu mă ucidă. Existau două motive, de fapt. Unul: fiindcă e al tatei, de drept, iar el mi-a dat o parte din puterea lui. El a făcut ceaunul, știi? Nu-i doar Păstrătorul lui.

– Ce?

– Nu știu cum de-am aflat, spuse Susan, gânditoare. Dar așa este. Southaw nu l-ar fi putut lega pe tata dacă n-ar fi fost atât de departe de propriul fief, în formă umană, ca să fie cu mama. Mă întreb cum de s-au întâlnit. Ea n-a fost niciodată în Districtul Lacurilor, din câte știu.

– Și al doilea motiv? întrebă Merlin foarte încet. Îi venea greu să se concentreze. Durerea din picioare era tot mai puternică și mai acaparatoare. Era atât de plăcut s-o aibă lângă el...

Tresări când Susan îl zgâlțâi încetișor.

– Scuze, ce-a fost... am...

– Ai leșinat, zise Vivien, aplecându-se spre el. Stai pe loc. Stră-mătușa Evangeline îți va repara picioarele.

– Cât pot, deocamdată, spuse librăreasa dreptace, cu părul alb. Mă ocup și de clavicula ta, domniță. Și îți și mulțumesc, preliminar, pentru că ne-ai salvat pe toți de continuarea dezastrului pavat de Merrihew cea neregretată. Mai multe mulțumiri oficiale vor veni la vremea lor.

– Nu s-au plăcut niciodată, îi șopti Vivien lui Susan.

– Complet neadevărat, Vivien, spuse Evangeline. Puse mâna strălucitoare pe piciorul stâng al lui Merlin, inspiră adânc și lăsă aerul să iasă lent. Merlin se strâmbă, apoi oftă ușurat, când magia își făcu efectul. Merrihew și cu mine eram prietene în copilărie, până când mi-a furat drăguțul, cu puțin timp înainte de Waterloo. Te simți mai bine, Merlin?

– Mult mai bine, mulțumesc, icni Merlin. Susan, care ziceai c-a fost al doilea motiv?

Evangeline își mișcă mâna spre piciorul lui drept, mormăind:

– Tot nu vei putea merge cam o săptămână, dar cred că asta te va scuti de ghips.

– A fost ce-ai zis tu, spuse Susan, zâmbindu-i. Ai spus că imersiunea totală în ceaun ar strica și ar ucide pe cine intră. Așa că m-am prins de buză și am rămas cu o mână în afară. Așa mi-am rupt clavicula.

– Cum a fost? întrebă Vivien. Nu-mi amintesc ce-am simțit când mi-am vârât mâinile în Graalul nostru.

Susan ridică din umeri, uitând de clavicula ruptă, și urlă de durere.

– Au! Au! Nici eu nu-mi amintesc. Am fost în el doar una, două secunde, și am ieșit cât de repede. Era plin de lumină. De lumină glorioasă. Am simțit că... sunt acasă. Știi, când ajungi acasă după o zi proastă, și e primitor, și luminos, și protector.

– Stai pe loc, îi spuse Evangeline. Pot prinde osul și pot îndepărta durerea parțial, dar vei avea nevoie de bandaj câteva zile, și va durea. Să iei aspirină.

– Mulțumesc, spuse Susan, când Evangeline îi atinse ușor clavicula cu mâna dreaptă. Ai putea... să-mi spui dacă... mi-a făcut ceva ceaunul?

Evangeline inspiră adânc și reținu aerul câteva secunde lungi, cu strălucirea dinspre mâna ei pictând chipul neliniștit al lui Susan în argintiu. Când expiră, zâmbi blând.

– Ești ce-ai fost dintotdeauna, copilă de Străvechi Suveran și muritoare, răspunse ea. Ceaunul nu te-a făcut nici mai mult, nici mai puțin. Dar ai o moștenire neobișnuită. Nu cred că-ți poate spune cineva ce este. Păstrătorul Graalului nostru, poate, sau tatăl tău. Deși eu cred că tu știi deja că, dacă ei își pot asuma formă umană nu înseamnă și că gândesc sau se poartă ca noi, iar comunicarea cu ei nu e niciodată ușoară.

– Va trebui să-i duc ceaunul tatei, spuse Susan. Mișcă ușor brațul. O durea mai puțin. Sper că-mi vei permite.

– Te vom ajuta, spuse Evangeline. Tatăl tău l-a ținut ascuns aproape două mii de ani, în fond, și, dacă nu-l stricăm – ceea ce n-am face decât în ultimă instanță, din cauza unor consecințe neplăcute –, este mai bine să fie în mâinile lui decât în orice altă parte. Dar, deocamdată, cu voia ta, îl vom pune alături de alte comori în Librăria Nouă. Bănuiesc că Bunica va dori să-l revadă, o dată. Apoi, pentru că tatăl tău s-a retras, cred, până la finalul anului, n-are sens să-l ducem mai devreme în Coniston. Dar acum voi doi trebuie să mergeți la spital...

– De fapt, stră-mătușă, o întrerupse Merlin, vorbind repede, cu tot farmecul de care era capabil, mă întrebam dacă n-am putea-o duce pe Susan la Northumberland, pentru că nu se poate întoarce în casa securizată a lui Greene. Știi apartamentele acelea lipite de la etajul de sus? Poate primesc și eu unul, temporar, firește, până-mi revin...

– Merlin, îl întrerupse Susan. Îl privi cu afecțiune, apoi se uită la inspectoarea Greene și la Una, care veniseră să se uite încruntate la amândoi, de parcă se așteptau să-i găsească răniți letal, și să se ocupe împreună de hârțogăria prin care să explice totul puterilor seculare. Deși avusese deja o discuție privind comentariul vicarului, cum că poate ar fi explicat mai bine totul printr-un film cu buget mare, care se turna în zonă și scăpase de sub control. Merlin, repetă Susan, eu voi urma sfatul ce mi s-a dat când am ajuns aici prima dată, și voi merge acasă, la mama.

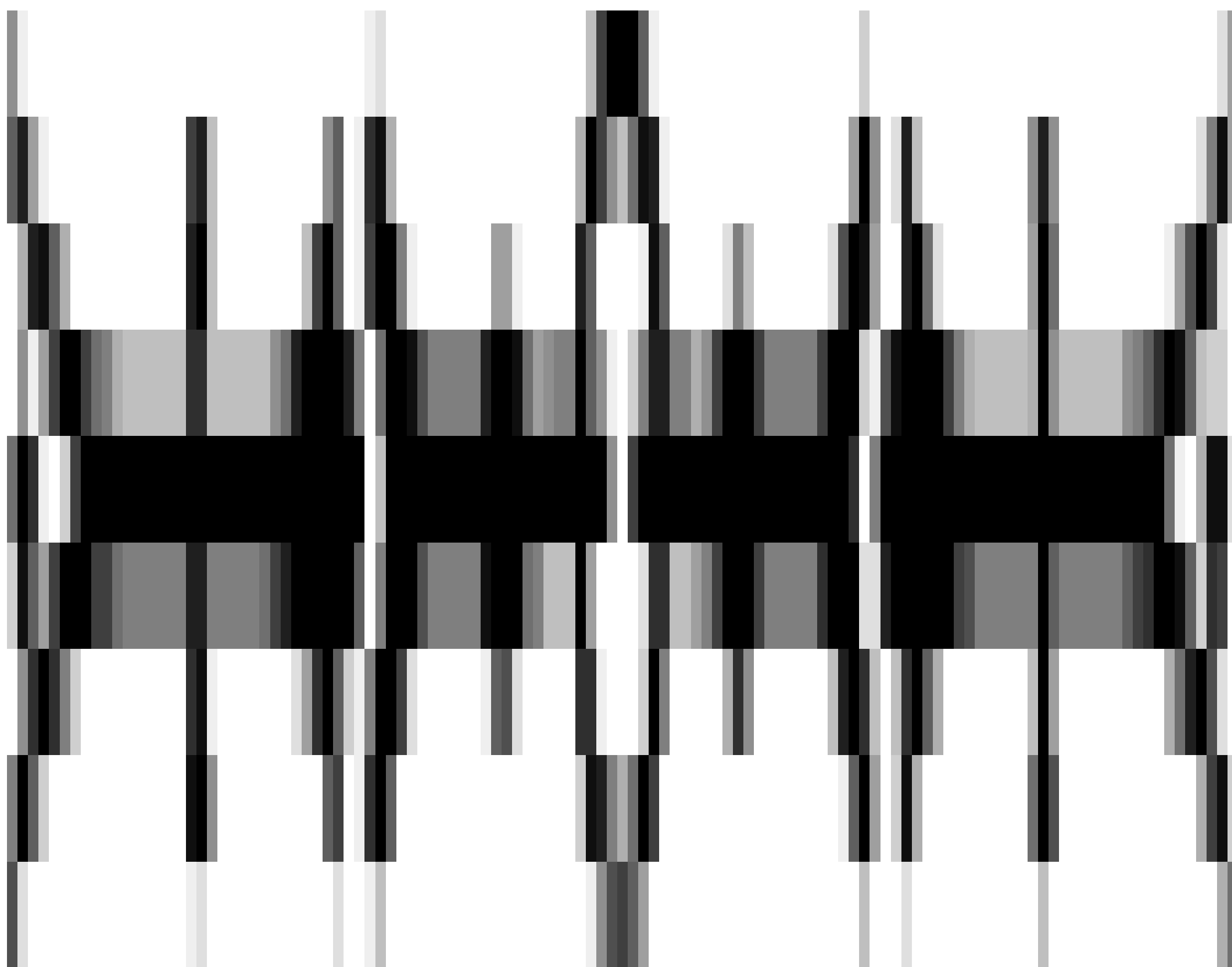
Fața lui Merlin căzu, ca și cum nu-i venea să creadă că farmecul lui fusese atât de repede respins, și, în același timp, suferind, fiindcă într-adevăr ținea la ea.

Susan se bucură pentru o clipă să-l vadă așa, apoi spuse:

– Doar pentru una, două săptămâni, până îmi revin. Aș vrea să vii cu mine, de altfel.

– Te-a făcut, frate! zise Vivien, admirativ, în timp ce Susan și Merlin se sărutau.

EPILOG

PÂRÂUL BOLBOROSI MAI TARE CÂND TAXIUL TRECU PE LÂNGĂ EL și se opri în zona de parcare acoperită cu pietriș din fața casei. Era un taxi negru, londonez, neobișnuit aici, în apropiere de Bath. Ciorile de pe hornul hambarului pe care-l folosea Jassmine drept atelier priviră pieziș vehiculul, și câteva pietricele se rostogoliră pe deal în jos când se cutremură pământul, ca și cum ar fi demonstrat că poate mai mult de-atât.

Dar entitățile apei, aerului și pământului se liniștiră, cu un suspin colectiv de ușurare, când Susan apăru din spatele taxiului, departe de masa de fier care-o mascase. Nu era un suspin ce ar fi putut să fie auzit

sau văzut de muritori, dar Susan îl simți, și privi spre pârâu și spre corbi, făcându-le cu mâna, înainte să se aplece să scoată din mașină cârjele lui Merlin. Acesta se întinse cu grijă după ele, i le luă din mână, se ridică, își găsi echilibrul și păși lent prin parcarea cu pietriș, spre cărarea acoperită cu dale, care ducea la ușa din față.

Susan purta un costum nou. Găsiseră ușor unul de mărimea ei, spre mirarea lui Merlin. El adoptase o ținută cu care era sigur c-o va impresiona pe mama lui Susan: o cămașă cu mâneci lungi, albastru-pal, cu manșete cu volane, un kilt al Gărzii Negre și, în ciuda încruntării lui Susan, își legase în curciș și-n curmeziș niște panglici verde-închis peste bandajele care-i urcau de la gleznă la genunchi, deasupra unor papuci de casă cu model scoțian. Geanta din păr de iac, omniprezentă, era agățată pe umărul lui, lovind din când în când cârjele.

Audrey coborî și scoase din portbagaj rucsacul lui Susan și valiza lui Merlin, cea care poate că-i aparținuse cândva lui Noël Coward, și patru cutii de carton cu cărți. Acestea aveau etichete scrise de mână cu un marker peste emblemele editurilor: „Sayers-Allingham-Marsh-Christie“, „Recomandări Vivien – Niciuna prea grea pentru Merlin“, „Ed. rare, le vrem înapoi“ și „Cele mai bune romane în engleză și în traducere 1920–1950“. De îndată ce termină de pus cutiile unele peste altele, Mister Nimbus sări deasupra lor și privi ce-ar fi putut deveni noul său teritoriu, deși își înclină capul către corbi, sugerând că era suficient de înțelept încât să împartă.

– Două sute șaizeci de lire, zice metrul, făcu Audrey, voioasă. Dar mă mulțumesc cu o ceașcă de ceai înainte să mă întorc.

– Poți primi mai multe, îi promise Susan. Și cred că și prăjitură, sau măcar biscuiți. Depinde ce-a luat mama...

– Susan! Jassmine apăru în pragul ușii, în zbor, chinuindu-se să-și scoată șorțul de pictură și să-și arate rochia de mătase violet de sub el, dar reușind numai să-și rupă colierul, împrăștiind mărgele peste tot. Râse și lăsă șorțul să-i cadă, luând-o pe Susan într-o îmbrățișare delicată, pentru a-i proteja umărul și brațul încă bandajate.

– Umărul meu e mult mai bine, spuse Susan, anticipându-i întrebarea. Mamă, el este Merlin. Merlin, ea este Jassmine.

– Săracul Lenny! făcu Jassmine, privindu-l pe Merlin apreciativ. Deși am auzit că deja s-ar fi cuplat cu Kerry O'Neill, care cântă la clarinet.

– Serios? spuse Merlin, sec. Din câte știu, se potrivește mai bine cu oboiul.

– Așa este, confirmă Jassmine.

– Și ea este mătușa lui Merlin, Audrey, spuse Susan. Care ne-a adus aici cu mașina.

– Încântată să te cunosc, Jassmine, zise Audrey, fără urmă de cockney. Îi întinse mâna, dar Jassmine nu se uita la dreapta ei, ci la stânga, înmănușată. Nu o remarcase pe a lui Merlin, căci el strângea cârjele.

– Ah, spuse ea încet, făcând un pas în spate. Ești unul dintre librarii ăia. Ca...

– Nu e ca Merrihew, spuse repede Susan, luându-și mama de braț. Merrihew a fost o...

– Trădătoare, zise Merlin, sec. Iar noi vom face tot posibilul să reparăm ce-a făcut ea.

– Nu-mi aminteam, zise Jassmine încet. Avea o privire rătăcită, dar lui Susan i se părea mai prezentă – ceea ce se întâmplase foarte rar, în trecut. Nu-mi puteam aminti, dar acum câteva zile am început să...

– L-am găsit pe tata, zise Susan încet. A fost obligat să te părăsească, mamă. N-a fost vina lui.

Jassmine încuviință încet. Își șterse o lacrimă și zâmbi, amintindu-și cu drag.

– Da, știu, spuse ea. N-ar fi durat.

– Ce?

– Rex și cu mine. Ne-am distrat, dar făceam parte din lumi diferite. El, cu muntele lui și cu lacul, şi eu, cu oraşul, cu scena muzicală, cu toate astea. Pe atunci. Să fiu sinceră, era adesea egoist. N-am fi rezistat.

Susan o privi lung. Nu aşa își imaginase că va primi mama ei veştile despre descoperirea tatălui și potențiala sa reapariție.

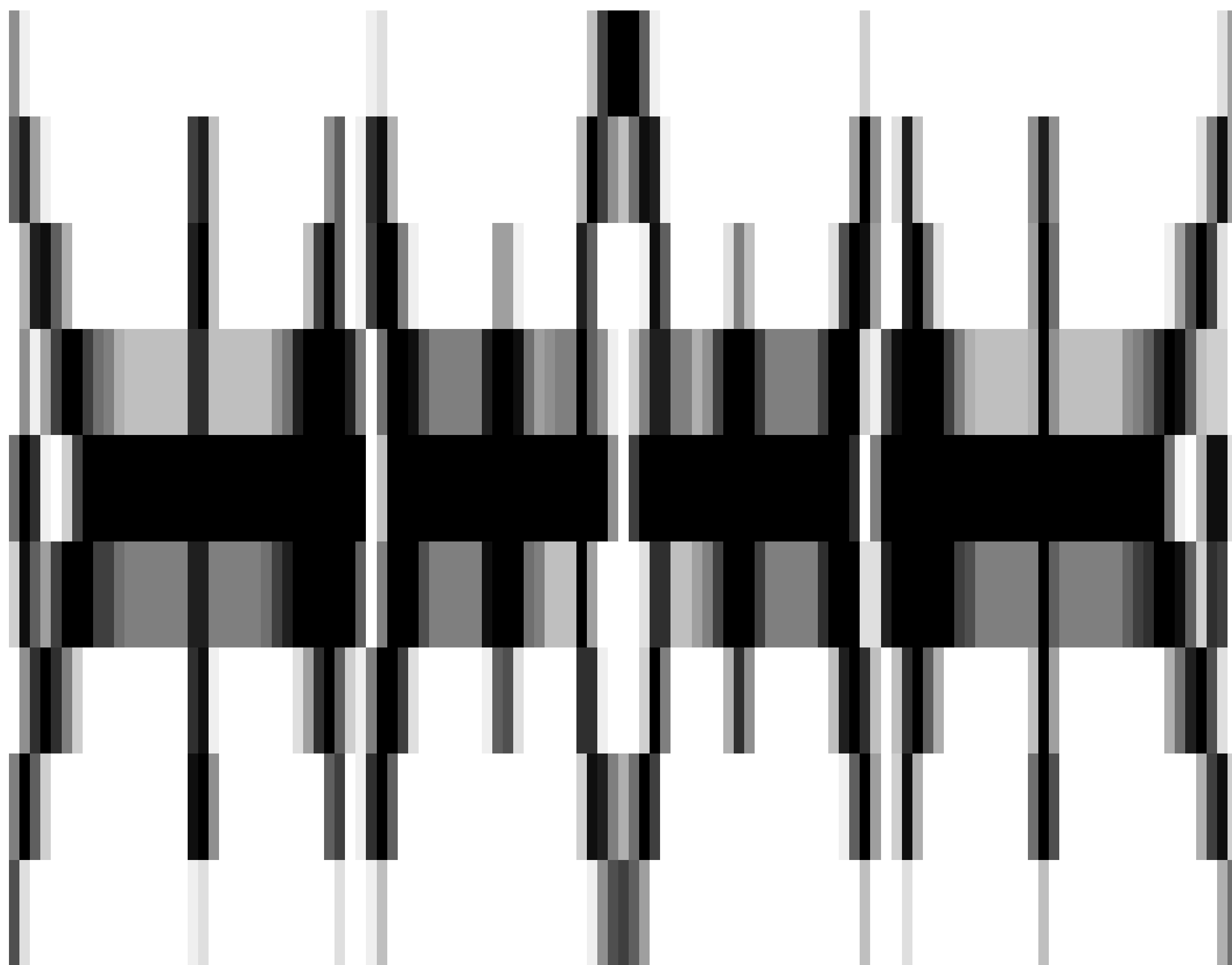
– Dar ai apărut tu, dragă! zise Jassmine, bucuroasă. A fost cel mai bun lucru!

– Așa este, spuse Merlin. Arătă spre mărgelele căzute, cu un capăt de cârjă. Să le adunăm? Când zic „noi", mă refer la Audrey.

– Ah, nu, spuse Jassmine. Le lăsăm corbilor. Le plac. Haideți să beți un ceai! Ard de nerăbdare să aud tot ce s-a întâmplat. Am pregătit camera albastră de sus, pentru tine și Merlin, Susan – nu pe a ta. M-am gândit c-ați prefera patul cel mare...

– Ce idee bună! zise Susan, grav, în timp ce Merlin se prefăcu scandalizat.

MULȚUMIRI

Am vizitat prima dată Regatul Unit (venind din Australia) în 1983, când aveam 19 ani. Am fost tare norocos că mătușa mea, Judy, se căsătorise cu Gerry Heavey, un englez care se întorcea acasă, în vizită, în același timp în care mă aflam și eu acolo, așa că el și părinții acestuia și-au dovedit ospitalitatea în Londra, oferindu-mi o bază de operațiuni pentru călătoriile din următoarele șase luni. Le datorez multe mulțumiri lui Gerry și părinților săi, domnul și doamna Heavey (așa le spun eu; era o epocă mai formală). Pe atunci, am decis că voiam să încerc să devin scriitor. De fapt, prima povestire vândută am scris-o în timpul acelei excursii, pe o mașină de scris Silver-Reed pe care a trebuit să o

vând ca să-mi iau un bilet de autobuz spre Heathrow, fiindcă aveam bilet să mă întorc la Sydney, dar în rest cheltuisem și ultimul penny.

Am urcat pe Bătrânul din Coniston în 1983, și din nou când am revenit, în 1993. Trebuie să-i mulțumesc pentru asta lui Arthur Ransome, pentru cărțile sale din seria Swallows and Amazons, pe care le adoram când eram mic (și încă le ador) și care mi-au oferit impulsul de a vizita pentru prima dată Districtul Lacurilor, și de multe ori după aceea, inclusiv în luna de miere, în 2000, când soția mea, Anna, și cu mine am stat la un hotel de pe malurile lacului Windermere, și o ceață bruscă s-a lăsat peste câmpuri, peste balcon și în camera noastră de la al doilea etaj.

Am revenit în Regatul Unit și în Londra de multe ori, de atunci, vizite care adesea au devenit mai plăcute datorită ospitalității cumnatei mele, Belinda McFarlane. Să nu mai spun de nivelul lor cultural, pentru că ea este violonistă la Orchestra Simfonică din Londra și ne face mereu rost de bilete la concerte și spectacole fantastice.

Multe dintre vizitele mele în Regat au fost de lucru, pentru a-mi promova cărțile, și am avut norocul de a fi bine primit de editori, reprezentanți ai editurilor și alți membri ai personalului diverselor mele edituri, peste ani: Harper-Collins, Egmont, Bonnier (Hot Key și Piccadilly Press), iar acum și Gollancz.

Ideea inițială a cărții mi-a venit când eram în turneul de promovare a cărții mele, Goldenhand. Semnam exemplare la sediul Waterstones din Leith, și am remarcat că librarul era stângaci, făcând un comentariu despre asta. El a zis că toți librarii din magazin erau stângaci, în ziua aceea. Te rog să mă ierți că nu ți-am reținut numele de familie, Stephen, librar din Leith, și mulțumesc pentru scânteia care a dus la apariția cărții.

Sunt recunoscător și prietenilor mei, inspectorul Roger Nield MBE (Poliția din Surrey, pensionar) și WPC Lucy Nield (Poliția din Surrey, pensionară), care mi-au răspuns la întrebările legate de treburile polițienești britanice. Dacă am nimerit lucrurile, este datorită lor. Dacă

le-am stricat, este din vina mea. Sau lucrurile din acest 1983 cumva alternativ stăteau diferit.

Trebuie să le mulțumesc agenților mei pentru experiența oferită, încurajări și fler profesional infailibil: Jill Grinberg și echipa sale de la Jill Grinberg Literary Management din New York, Fiona Inglig & gașca de la Curtis Brown, Australia, și Matthew Snyder și asociații, care se ocupă de partea de film/TV în locul meu, la CAA, în Los Angeles.

Cei care mă publică mă ajută în multe feluri să-mi fac treaba și să creez cărți frumoase. Le promovează și le vând superb, și sunt onorat să mă aflu pe listele lor: Katherine Tegen și echipa de la HarperCollins, din SUA, Eva Mills și toți cei de la Allen & Unwin, din Australia, și Gillian Redfearn și echipa de la Gollancz, din Regatul Unit. De asemenea, am norocul să lucrez cu firme extraordinare de cărți audio, la Listening Library/Random House, Bolinda și Brilliance. Le sunt recunoscător traducătorilor și editurilor care oferă cărților mele posibilitatea de a fi citite în alte limbi și în alte țări.

Librarii au fost esențiali în distribuirea cărților mele către cititori. Vă sunt recunoscător tuturor, nu doar pentru că îmi susțineți cărțile, dar și pentru tot ceea ce faceți ca să conectați oamenii cu lectura. Aș dori să le mulțumesc în special lui Margaret și lui Teki Dalton, și familiei Dalton, și tuturor celor cu care am lucrat, de la librăria Dalton’s din Canberra, tocmai în 1987, când tehnologia de vârf într-o librărie era să suni la depozitul Penguin în fiecare seară și să reciți o listă de coduri ISBN, pentru refacerea stocurilor.

Ar trebui să mai pomenesc și faptul că librăriile Foyles din epoca modernă au păstrat tot ce era bun din vechile lor locații legendare de pe 121 Charing Cross Road, dar nu și, să zicem, excentricitățile negative. Librarii St. Jacques sunt părtinitori, firește.

Străvechea tisă, satul și biserica din Totteridge, și oricine o fi fost vicar acolo în 1983, nu sunt aceiași cu cei din carte, care prezintă un 1983 alternativ, imaginar, și nu locuri sau persoane reale.

Îi sunt etern recunoscător soției mele, Anna McFarlane, care nu doar că se ocupă de propria carieră de publicistă, ci și de familia noastră. Și fiilor mei, Thomas și Edward, care sunt foarte înțelegători cu slăbiciunile și limitele tatălui lor, atât de frecvent legate de faptul că măcar o jumătate din gândurile mele sunt dedicate, de obicei, unei cărți în lucru.